DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AŞİ ÇAKILTAŞI

III. PERDE

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

DOKUZ

ASİ ÇAKILTAŞI

Sanki bir mezarım vardı, yerini ondan başka kimse bilmiyordu.

Karan, Asi'nin yaralarını yavaş yavaş iyileştirirken, Asi artık hayatını usulca yoluna koymaya başladığını hisseder. Kelebeğin parçalanan kanatları yavaşça birleşiyordur ve karşısındaki adama gitgide daha da bağlanarak kördüğüm olan Asi, hislerinin bu denli büyük bir şiddetle büyüyerek onu ele geçirmesinden korkmaya başlar. Durdurulamaz bir şekilde birbirlerine karışan kelebek ve sığınağı için aşağı sarkan idam ipi, ucunda yeni acıları taşımaktadır. Asi, ruhunun bel kemiğini kıran bir olayla karşılaşır ve artık her şey daha karanlıktır.

"Şimdi sana nasıl dokunsam zamanı delerim ben?" Durdu, anlayamamıştım, zaman da bizimle birlikte durdu. *"Şimdi sana nasıl dokunsam,"* dedi tekrardan, sesi artık daha kısıktı, sanki bana bir sırrını fısıldıyordu. *"Zaman dokunmaz bize."*

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

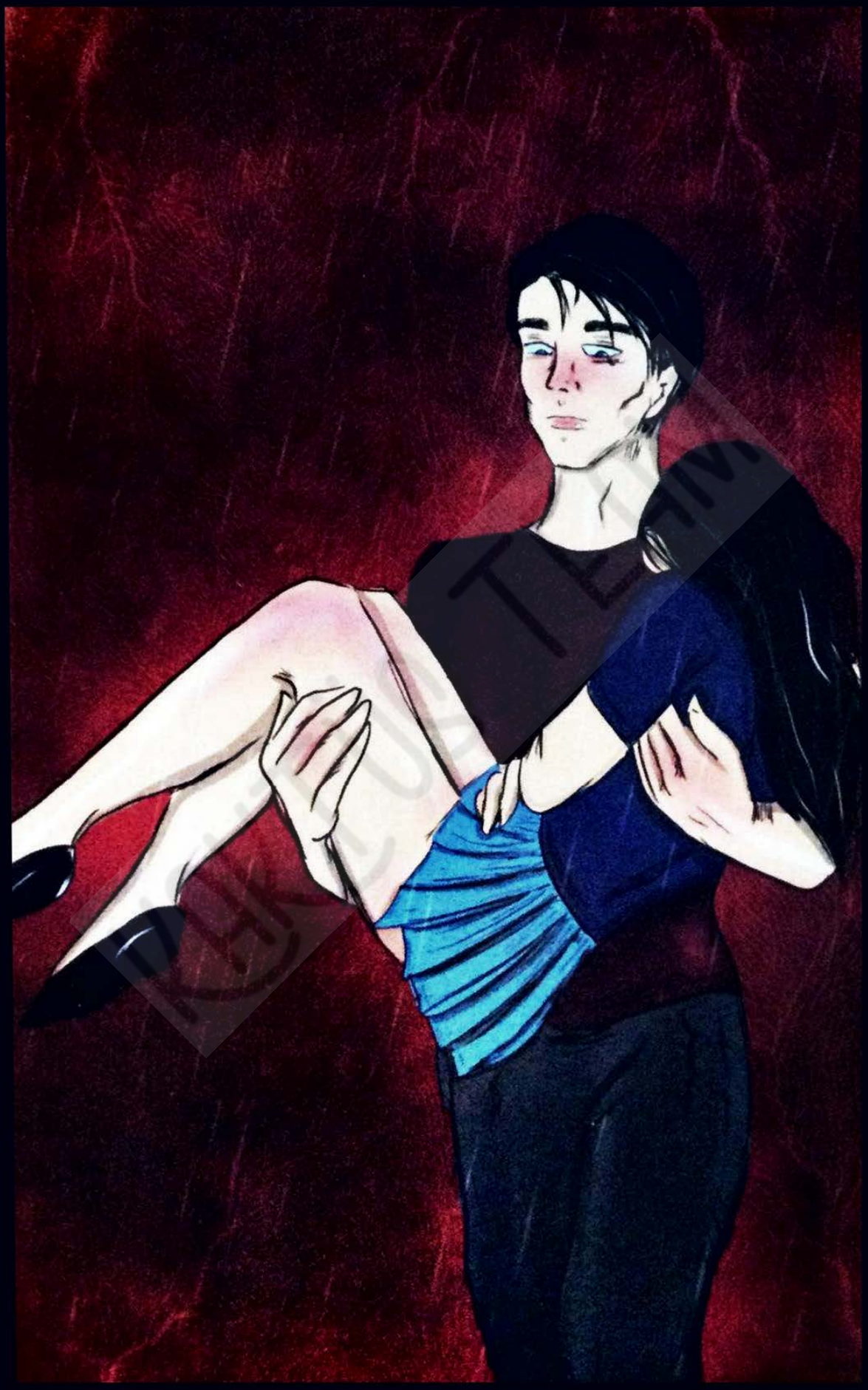
AŞİ ÇAKILTAŞI

"Benim küçük kızım."
Karan'ın güçlü kolları beni kendine doğru çekti, ona karşı koyamadım. Avuçlarım ikimizin göğsü arasındaki sınırı belirliyordu.
"Yalancı," diye fısıldadım.
Bana sıkıca sarıldı, dudaklarını başımın üstünde hissettiğimde gözlerim kapandı.
"Benim küçük, yaralı kızım."

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

KÖTÜ TEEN

ASİ ÇAKILTAŞI - III. PERDE
Rüzgâr Gülünün Kalp Atışları
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
İllüstrasyon R. Gaye Önel

1. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-89-7

BASKI VE CİLT
Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No. 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No. 45099

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR SAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

RÜZGÂR GÜLÜNÜN KALP ATIŞLARI

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

3. PERDE

YAKTUS TEAM

PROLOG

Onun uyuyan yüzünü izliyordu. Tanrının çizdiği masumiyet resmiydi yüzü. Kutsal kitabın tüm sayfalarına yerleştirilmiş ilahî aşka benziyordu.

Hayatının karanlıkla örüldüğü büyük, acı yüklü bir kısmını zihninden zar zor uzaklaştırıp yeni bir kabuk ördüğünde tanımıştı onu. On dokuzunda genç bir kızdı, gözlerinde yara izleri vardı, belki de bu yüzden kara gözleri en çok onun kahverengi gözlerinde takılıp kalmıştı. Bir gün, şefkati kendisinden küçük bir kızda bulacağını bilmiyordu çünkü onun için şefkat demek, anne demekti ve onun sözlüğünde anneler hep çocuklarından büyük olurdu; anneler çocuklarını terk ederdi.

Güzeldi, küçük bir çocuğun ağladığı o karanlık gecelerde, o çocuğun üzerini kanatlarıyla örten bir melek kadar güzeldi. Onun rüyalarındaki meleğe benziyordu. Çocukken, her şey en karanlık hâliyle onun üzerine çullanırken hayal ederdi o meleği. Kanatlarının arasında uyuduğunu düşlerdi. Kimi zaman bu melek, yoldan geçen annesi yaşlarında, annesine benzeyen bir kadın olurdu; kimi zaman da gözyaşları içinde daldığı uykularında titreyerek sayıklarken elinde tuttuğu fotoğraftaki kadın olurdu. Annesinin fotoğrafları...

Bir çocuğa en büyük dayağı belki de onları terk eden insanların geride kalan fotoğrafları atardı.

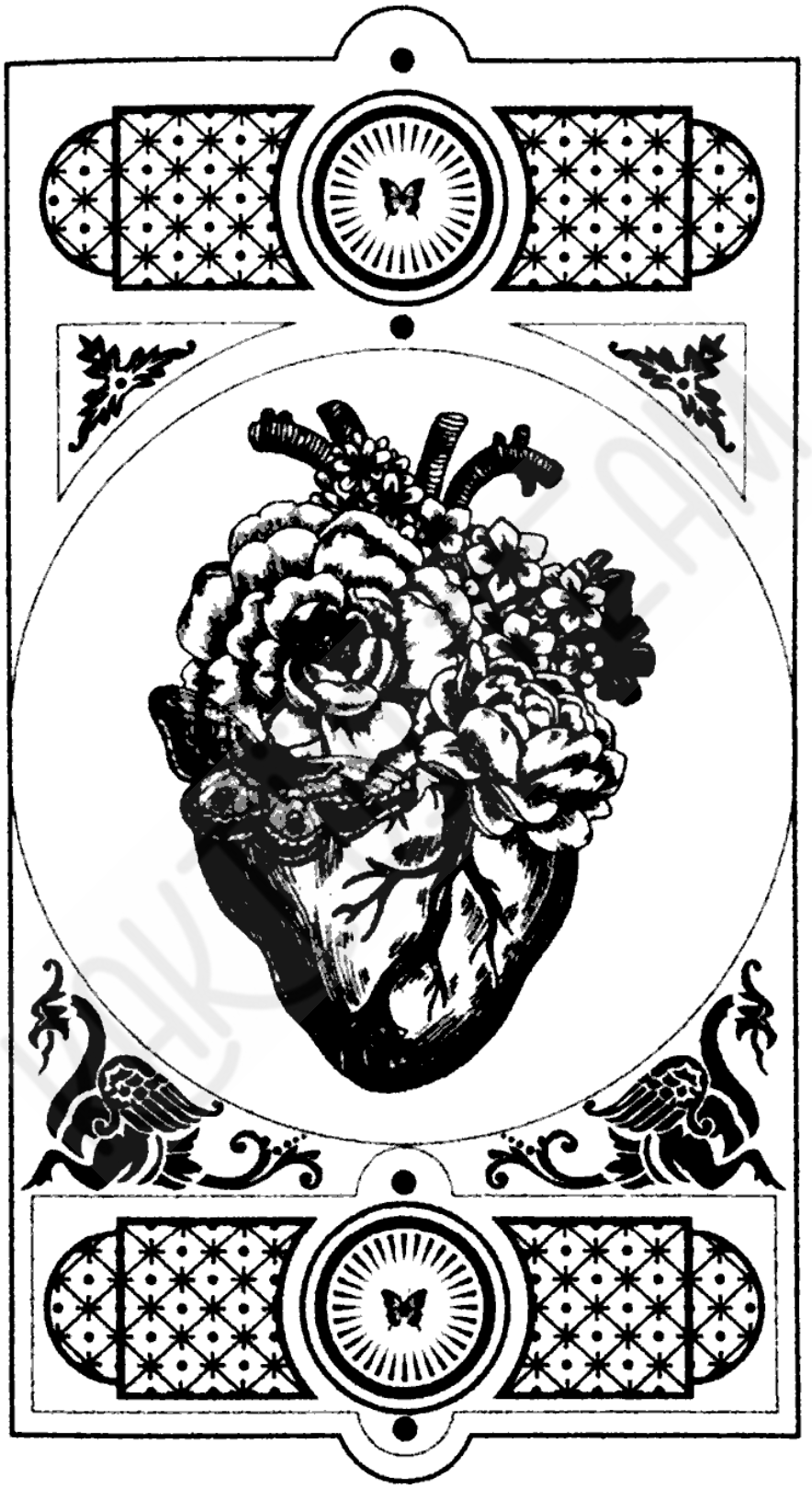
"Senin bende bir fotoğrafın olmasından hem çok korkuyorum hem de bunu çok istiyorum Asi," diye fısıldadı uyku hâlindeki güzel yüzü seyre daldığı sırada. Cep telefonunun kamerasının merceğine aldığı

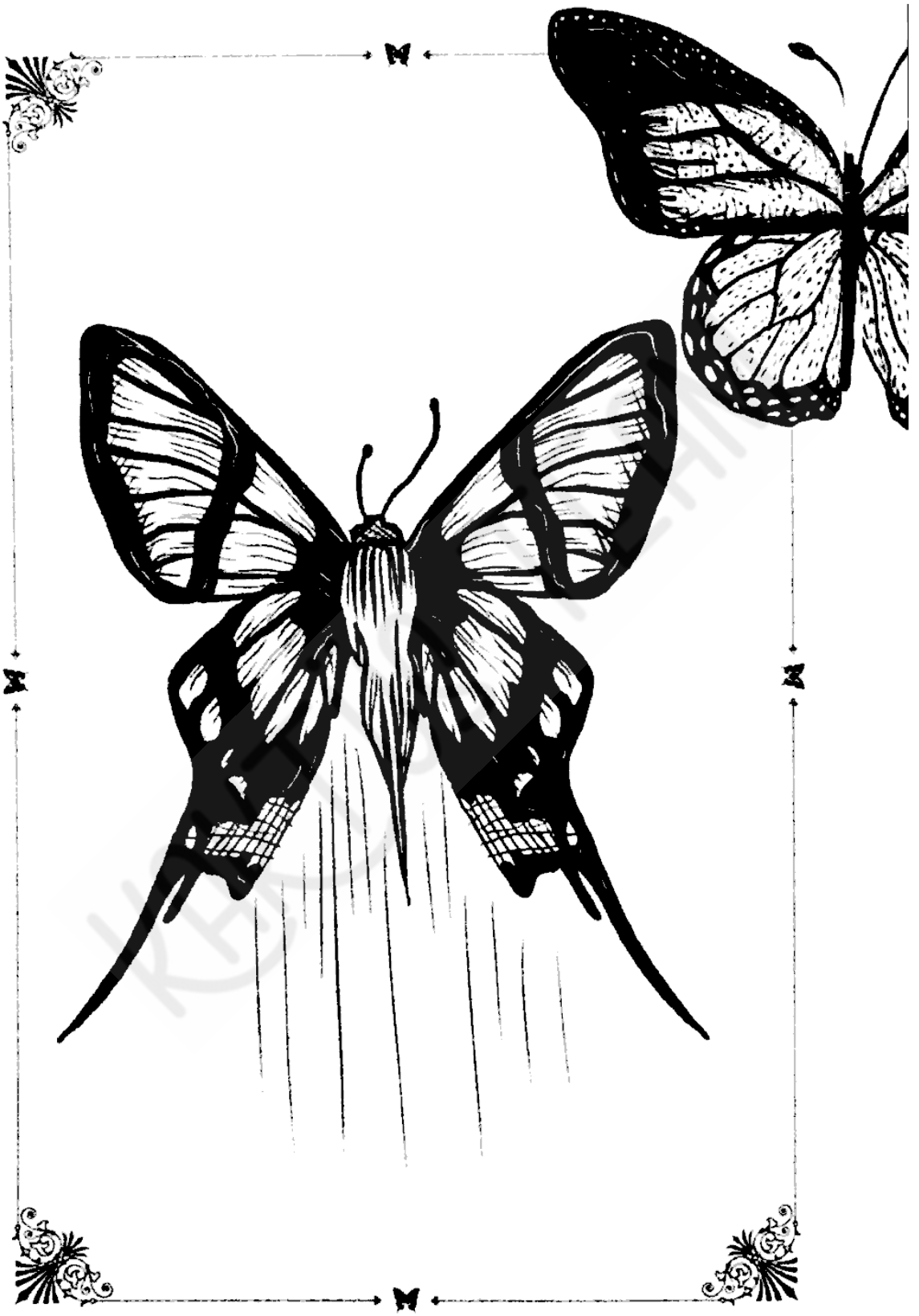
kıza bakarken gülümsemesini bastıramadı. "Senin bir değil, birçok fotoğrafını çekeceğim ve bir gün beni terk edersen, elimde fotoğrafınla daldığım o kör bıçak uykularda yalnızca senin adını inleyeceğim."

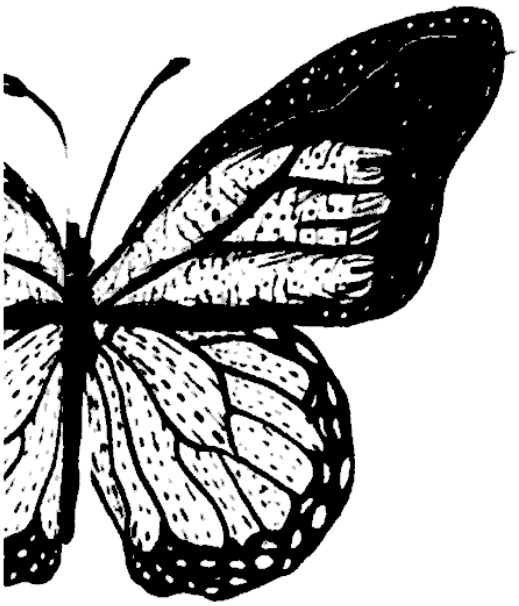
O gece, kızın fotoğrafları telefonundaydı.

O gece, terk edilmekten en çok korktuğu ikinci geceydi.

İkinci yaşamım. Henüz bir çocukken...

1. SAHNE

Bir kelebek, ölüme soyunmadan hemen önce son kez göğe kanat çırpmak isterdi.
Kanatları ıslak kelebeklerin son arzusu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Onun kollarında bulduğum şeyi bana soracak olsalardı, hiç düşünmeden şu cevabı verirdim: *Baba şefkati.*

Anlamını bilmediğim, kalbimin kozasını bir kez olsun çatlatıp içeriye yağmurun suyunu doldurmamış, hislerini kurutmuş bir yoksunluktu bu. Ama söz konusu bu adam olduğunda, tadını almadığım bir şeyi bile sanki çok yakından tanıyormuşum gibi hissedebiliyordum.

Hemen önümüzde, tıpkı bir çarşaf gibi uzanan denize dökülen ayın berrak ışığı, çizdiği sütunlardaki kristal gibi parlayan ışıkla vadiyi aydınlatıyordu. Mumların titreyen ışığını bile bastıran ay ışığı, denizin koynuna girmeden hemen önce tüm masumiyetini soyunmuştu.

Parmaklarım ağır ağır onun geniş omuzlarına kaydı. Dingin bir şekilde devam eden dansımızın ritmini kaybetmeden olduğumuz yerde öylece hareket ediyorduk. Yanağım onun göğsüne yaslı duruyordu. Gözlerimi denizden ayırmadım.

Müzik yoktu. Aslına bakılacak olursa şu an duyabildiğim tek şey onun kanının, kalbinin ve nefesinin sesiydi. Gözlerimi kaldırıp ona bakmak istedim ama beni sıkıştıran his buna engel oluyordu. Diğer Merve zihnimde sessizdi. Sanki beni bulamıyordu. Karan'ın beni soktuğu bir odanın içindeydim ve odaya benden başka kimse kabul edilmiyordu.

Gözlerim kısıldı. Karşı adalardaki rengârenk ışıkların kirpiklerimin arasından girerek düşüncelerime yön vermesine izin verdim. Işığı sevmeyen o karanlık yanım bile bu rengârenk lens görüntüsünden hoşnut kalmıştı. Onun sıcak ve güvenilir kokusunu solurken, "Daha iyi olabilirdi," diye fısıldadı saç diplerime doğru. Nefesinin o kopkoyu rüzgârı, kafamın içindeki tüm harflerin sırtüstü düşmesine neden oldu. "Ama zamanım kısıtlıydı ve biliyorsun..."

"Bundan daha iyisinin olabileceğini sanmıyorum," dedim usulca. Karan'ın keskin çenesi saç diplerime baskı yapıyordu. "Bu çok güzel Karan."

Bir süre konuşmadan sessiz dansımıza devam ettik. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim. Yerde duran diğer siyah kutuyu açtı, nasıl olduğunu kavrayamadığım bir süre zarfında elinde simsiyah bir pastayla bana doğru döndü. Siyah pastanın üstünde tek bir tane koyu mor mum vardı. Karan mumu yaktıktan sonra yavaşça yanıma yürüdü ve hemen önümde dikilerek gözlerini indirip gözlerimin içine baktı.

"Âdettendir," dedi. "Tatlı şeyler sevmediğini bildiğim için bitter çikolatadan yapıldı."

Gözlerimi pastaya doğru indirdim. Pasta simsiyahtı, pürüzsüz görünüyordu, yüzeyinden yükselen o yoğun koku inanılmaz derecede tanıdıktı. Bu koku, Karan'ın kokusuyla hemen hemen aynıydı. Dudaklarım bir an titrer gibi oldu, bakışlarımı Karan'a doğru çevirdim.

"Bu gibi durumlarda ne yapılıyordu?" diye sordum, sesim şaşkınlığı üstümden atamadığımdan dolayı çatallı çıkmıştı.

Siyah, biçimli ve gür kaşları çatıldı, bir süre düşünür gibi yaptı. "Dilek tutuluyordu sanırım?" dedi sorar gibi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki sen buna inanıyor musun?" diye sordum merakla. Mumun ışığı ikimizin arasında parlıyordu, yüzlerimize düşen gölgelerle öylece birbirimize bakıyorduk. Uzun kirpikleri, mumun ateşinin yüzüne yansıttığı ışığa örümcek bacağını anımsatan gölgeler indirmişti.

"Neye küçüğüm?"

"Tutulan dileğin gerçekleşeceğine?"

"Daha çok edilen duanın gerçekleşeceğine inananlardanım ben. O yüzden o dileği bir dua olarak kabul edebiliriz. Dilekler de birer duadır aslında."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tuhaf bir adamsın."

"Aksini iddia ettiğimi hatırlamıyorum," dedi ve çenesiyle mumu işaret etti. "Üfle artık. Sönecek."

"Üflemeden önce mi dilek tutuyoruz?" diye sordum gözlerimi mumun ateşine düşürerek.

"Gözlerini yumacaksın, dileğini tutup ateşe üfleyeceksin."

Başımı ağır ağır salladım. Zihnimin içine örümcek ağı örmüş düşünceleri ellerimle iterek, kalbimin arzu ettiği dileğin saklandığı odayı aramaya başladım. Gözlerimi sıkıca yumdum, uzun kirpiklerim birbirine girdi ve düşüncelerimin arasında büyük oyuk koridorları açarak ilerlemeye başladım. Adım attığım her yerde ayağıma bulaşan kanın o yapış yapış hissini tabanlarımda hissediyordum, bu yüzümü buruşturmama neden oldu. Karan'ın dikkatle beni izlediğinin farkındaydım.

Dileğimin kilitli olduğu odanın içinde büyüyen çığlık, prangalarımın zincirlerinin kırılmasına neden oldu. Bedenim, bir sobadan dökülen isin beyaz kumaşa sinerkenki hızını aratmayacak bir hızla o kapının önüne atıldı ve dileğin saklandığı kapıyı pençeleriyle parçalara ayırdı. İçeride titreyen, karanlığa mahkûm edilmiş bir dilek, yanmış ve derisi soyulmuş parmaklarıyla yüzünü saklıyordu.

Bu dilek benim çocukluğumdu.

Ben çocukluğumu diliyordum.

Bir an o dileği parçalamak ve yok etmek istedim.

Zihnimin hiçbir boşluğuna sığınamaz ve benden fedakârlık dilenemezdi. Ben yeterince fedakârlık yapmış, yeterince kendimi ateşe atmıştım. Onu yok saydım, yanık elleriyle orada öylece titriyor, çırpınıyor olmasına rağmen onu görmezden geldim.

Yeni bir dilek diledim.

Bu dilek, kapalı gözlerime rağmen gözlerimi görebilen tek adamdı.

Derin bir nefes aldım, tohumu avuçlarıma bırakılan bu dileğin güzelliğini henüz daha filizini vermeden en derinimde hissettim. Simsiyah bir çınar ağacına benziyordu gölgesi. Gözlerimi yavaşça araladım, dileğimin harflerinin saklandığı nefesimi ateşe üfledim; titrek ışık yalpalayarak savruldu, aramızda yavaşça söndü. Ateşin kokusunu burnumu gıdıklarken gözlerimi Karan'dan ayırmadım.

"Tuttum," diye fısıldadım.

"Güzel."

Pastadan yememiştim ama parmağımla biraz karıştırdığım doğruydu... Ateşi, rüzgârla savrulan mumların ortasındaki geniş boşluğa oturduk, deniz hemen önümüzdeydi. Küçük dalgalar kıyıyı yavaşça dövüyor, geri çekilirken beraberinde biraz kumu da yanında götürüyordu.

Bağdaş kurarak oturmuştum, hemen yanımda da o vardı. Aramızda kuru bir şekilde büyüyen sessizlik, denizin tatlı dokunuşlarıyla hareketlenen iç gıdıklayıcı bir ninniye dönüşmüştü. Hemen yan tarafımda duran siyah güllere bakmadan duramıyordum. İlk kez canlı olarak siyah gül görüyordum, nasıl göründüklerini hep merak etmiştim, şimdiyse onlara sahiptim.

"İlk kez doğum günüm kutlandı," dedim kafamı kaldırıp gökyüzüne bakarak. Ay, arada bir ona dokunarak yanından geçip giden bulutların tenini şeffaflaştırıyor, içlerini gösteriyordu. Bulutların içi, benim içim gibi darmadumandı ve parçalara ayrılmıştı.

"Daha önce hiç kutlayan olmadı mı?" diye sordu ama sesi hiç de şaşırmış gibi değildi, normal bir şeyden bahsediyor gibi düzdü.

"Hayır." Avuçlarımı kumlara bastırarak yıldızların dizilişini izledim. "Olmadı." Hiçbir şey söylemedi. "Peki sen?" diye sordum merakla. "Sen kutlar mısın doğum günlerini?"

"Hayır," dedi hiç duraksamadan. "Bu tıpkı şey gibi..." Durdu, doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyordu. "Ölüm yaklaşıyor diye sevinen bir grup geri zekâlının toplanıp halay çekerek pasta kesmesi gibi."

Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda Karan donakaldı. Haklıydı. Benim kıkırdamam, bir cesedin aniden konuşması kadar ürkütücü ve beklenmedikti.

"Bizim de şu an o geri zekâlılardan bir farkımız yok ama," diye fısıldadım.

Karan'ın bakışlarını üstümde hissedince ben de ona doğru döndüm. Gözleri, ışıkların da etkisiyle tıpkı kara bir elmas gibi parlıyordu. İki göz çukurunda da birer elmas parçası taşıdığı gerçeği göz önünde bulundurulursa, bu adam gerçek bir hazineydi.

"Tekrar yapsana," dedi kara bir meleğin kanatlarından düşen tüyü ruhuma sürterek.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neyi?"

"Kıkırdadın," dedi dikkatle yüzümü incelerken. "Tekrar yapsana."

"Kıkırdamadım," diye homurdandım kaşlarımı çatarak.

"Hım." Tek kaşını kaldırdı. "O neydi o zaman?"

"Anlık bir şey," diye fısıldadım, köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Bir süre sessizlik yaşandı ama hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sanki göz bebeklerimiz birbirine kemik gibi kaynamıştı.

"Anlık şeyler bu kadar güzel olmamalı," dedi parlayan siyah gözlerini aratmayan yakıcılıkta bir sesle. Tam dudaklarım aralanacaktı ki, bana fırsat vermeden oturduğu yerden hızlıca kalkarak, "Vadiyi gezmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim zorla yutkunurken. "Daha önce hiç gelmedim buraya."

"Fethiye'de yaşıyorsun ve Kelebekler Vadisi'ne gelmedin, öyle mi?"

"Fethiye'de yaşıyor olmam, her yeri bilmem gerektiği anlamına gelmez Karan."

"Bıdı bıdı," diye homurdandı. "Kaldır kıçını da gezelim o zaman."

Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Kalçama bulaşan kumları elimle silktikten sonra Karan'ı takip etmeye başladım. Vadinin içeri doğru uzanan ve gitgide daha da daralan patika yolunda ilerliyorduk. Kayalıklar yüksekti, dev bir dağı andırıyordu. Kafamı kaldırıp gecenin örtüsünü üzerine örttüğü kayalıklara baktım, sanki üstüme devrileceklerdi, bu görüntü başımı döndürmüştü. Az önce biz dans ederken etrafta uçuşan o kelebekler şu an yoklardı, sırra kadem basmış gibiydiler.

Yüksek kayaların en yüksekte birleşerek bir dağ inşa ettiği o dar araya girdiğimizde, karanlık hakimiyeti tekrar eline aldı. Şu an görebildiğim tek şey Karan'ın karanlık gölgesiydi, adımlarımı büyüttüm ve vadiyi incelemeyi sürdürdüm.

Büyük kayaların etrafında oyuklar vardı, bu oyukları kayaların yaraları olarak hayal etmiştim. Kara bir deliği anımsatan mağaralar, karanlıkla sarıldığından dolayı biraz ürkütücü görünüyordu ama gün ışığının altında muazzam göründüğüne emindim

"Burada gerçekten o kadar fazla kelebek türü var, öyle mi?" diye sordum, sesim şaşkın çıkmıştı ve gözlerimi her an üzerime yıkılacakmış gibi duran kayalıklardan alamıyordum.

"Çok daha fazlası bile olabilir."

Yol kaya parçalarından oluşuyordu, etrafta ağaçlar ve neredeyse karnıma kadar yükselen yabani otlar vardı; kaya parçalarına basarak, düşmemek için ekstra bir çaba sarf ederek patika yolu tırmanmaya başladım. Karan, benim aksime oldukça rahat hareket ediyordu. Bir ara ayağım kayacak gibi olsa da, son anda dengemi toparlamayı başardım

ama bu Karan'ın dikkatinden kaçmadı. Dalga geçer gibi bir homurtu çıkarıp yürümeye devam etti.

"Eğer gündüz gelseydik, gün ışığının altında çok daha iyi gözlem yapabilirdin ama geceyi tercih edeceğinden de son derece emindim," dedi sakin bir sesle. "Beğendin mi burayı Çakıltaşı?"

Ayaklarıma kara sular inmiş olmasına rağmen evet, burayı beğenmiştim. Başımı sallayarak, "Gecenin büyüsü etrafı oldukça gizemli gösteriyor," dedim soluk soluğa. "Güzel yer."

Karan, kayalardan birinin üstüne bastı, elini bana doğru uzattı ve omzunun üzerinden bana baktı. Ay ışığı, simsiyah saçlarının üstüne düşmüş; bir elmasın gölgesi gibi parlıyor, onun uzun kirpiklerine yansıyordu. Bana uzattığı elini tuttum, beni yavaşça yukarı çekti. Hiç zorlanmadan küçük kayaya çıktığımda kafamı çevirerek geride bıraktığım manzaraya baktım.

Deniz, ay ışığını yakalamış, içine hapsetmişti. Sevişiyorlardı.

Yat, biraz ileride küçük bir kibrit kutusu gibi görünüyor, yaydığı ışık kendi etrafında bir hale yaratmış, içinde öylece duruyordu. Elimi uzatsam, onu avuçlayabilirmişim gibi görünüyordu.

Karan elimi bırakmamıştı, avucunun içindeki elim terden sırılsıklamdı.

"Biraz daha tepeye çıkmaya ne dersin?" diye sordu Karan, sesi kısıktı, gecenin kara kanatlarını dudaklarına takmıştı.

"Daha ne kadar tepeye çıkabiliriz ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Çenesiyle yüksek bir dağı anımsatan geniş kayayı gösterdi. Oraya çıkmam imkânsızdı, gerçekten bir dağa benziyordu ve nereden bakılırsa bakılsın oraya çıkmanın yolu yoktu.

"Kafayı mı yedin?" diye homurdandım. "Kanatlarımız yok Çakıl."

"Bir kelebek için üzücü olsa gerek," diye fısıldadı kulağıma doğru. Bir an nefesim kesildi. Dudakları kulağıma dokunmuş, hatta bilerek sürtünmüştü.

"Kanatları ıslak bir kelebekten uçmasını mı bekliyorsun?"

"Hıhım." Burnundan sert bir nefes verdi. "Haklısın. Kanatları ıslak kelebekler uçamaz, küçücüğüm."

Sırtımı onun kaslı göğsüne yasladım ve buzdan kalemin pencerelerini kırıp kafamı dışarı çıkardım. "Burası iyi," dedim kısık, düşünceli bir sesle. "Tam burası... Çok iyi."

Yüzünü göremesem de, ay ışığıyla aydınlanan çehresine yayılan huzur gözlerimin önünde belirir gibi oldu. Dudaklarım yukarı doğru çekilecekmiş gibi hissettim. Bir adamın bir kızı bu denli değiştirebilmesi imkânsız geliyordu gözüme.

Belki de bir başkası bu düşüncelerimi aptal bir ergenin kafasında kurduğu dünyadaki yıkılmış taşlar olarak görebilirdi. Evet, kafamın içinde bir dünya kurmuştum ama taşları yıkılmamıştı; sorun şuydu ki, taşlar hiçbir zaman olmamıştı. Sonradan yıkılan bir taş ile taşları olmadan inşa edilmiş bir şeyden bahsediyorduk. Ben renkleri seviyordum. Çok güzel renkler vardı; kırmızı, pembe, sarı, turuncu, mavi, yeşil... Ama ben avucumdaki kömürle onlara dokunamazdım.

Koyu mor. Sanki siyahın yere düşen bir gölgesi olsaydı, bu gölgenin rengi koyu mor olurdu.

Aslında renklerin masum olduğu söylenilemezdi.

Bilirsiniz, gece olunca tüm kötülükler karanlığın arkasına gizlenir ve bu suçu geceye atar. Renkler de öyle. İnsanları kandırırlar. Pembe size masumiyeti, belki de sevgiyi hatırlatır ama o güzel resimlerde pembe ile çizilmiş aşka, ayrılığın gölgesi düştüğünde, genelde bu siyah ve siyahın tonlarıyla vurgulanır.

Pembenin cinayetini siyah üstlenir.

Babamın cinayetini ruhum üstlendi.

Hayır, suçu ona atmak değil amacım. Sadece bilirsiniz... Her ailede bir çürük yumurta vardır. Belki de ailemin çürük yumurtası benimdir. Kim bilir?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Olduğum yerde hafifçe sıçradım, eğer ona yaslanıyor olmasaydım, üstünde durduğum kaya parçasından aşağı öyle bir düşerdim ki, vadi boyunca yuvarlanırdım sanırım.

"Hiç," diyebildim. Başımı yavaşça kaldırdım, dikleşen çenemi sıktığımı o an anlayabilmiştim. Kısılan kirpiklerimin arasından gökyüzüne baktım. Soğuk ve huzurlu bir geceydi. Belki de içime yayılan bu huzuru şu an arkamda bana dayanak olan adama borçluydum.

Onsuz da ayakta durabilirdim, kendimi koruyabilir ve belki de durmaksızın, aldığım yaralara aldırmadan savaşabilirdim. Ama sorun şuydu ki, bu adam arkamdayken çok daha güçlü bir savaşçı olduğumu düşünüyordum.

Yenilmez bir ruha sahipmişim gibi. Ruhum, benliğimin zırhıymış gibi.

Yaralı bir zırh...

Beni yavaşça arkaya doğru çekti ama kendine çevirmedi. Diğer kaya parçasının üzerine oturduktan sonra beni üzerine çekti ve dizine oturttu. Bir an için bunu yadırgadım, şu ana kadar babamın dizine bile oturduğumu hatırlamadığımdandı sanırım. Tenimden karanlık bir ürperti geçti, ruhum kelimelerin arasında sıkıştı ve acı bir çığlık attı.

Dağılmıştım.

Sırtımı tekrar onun göğsüne bastırdım, onun kollarında küçücük oldum. Onun kucağına ilk oturuşum değildi, gördüğüm kadarıyla son da olmayacaktı.

"Kafanda ne dönüyorsa, hepsini bu vadiden aşağı yuvarla," diye fısıldadı, sesi dalgındı, bu dalgınlığın onun kuzguni karası gözlerinde de yandığından emindim.

Başımı onun omzuna yasladım ve saçlarımın onun sırtına doğru dökülüp yayıldığını hissettim. Alnım çenesine değiyordu ve sakallarını hissedebiliyordum. Bu beni rahatsız etmemişti.

"Sana bir şey anlatmamı ister misin?" diye sordu, sesi kısık olmasına rağmen sanki kalbimin içinde konuşuyormuş gibi yakından ve gür geliyordu.

Yavaşça başımı salladım, başımı salladığımda çenesindeki sakallar alnımı kaşıdı; bu içime tarifsiz bir huzur duygusu pompaladı. Beni iki bacağının arasına aldı ama yere oturtmadı, hâlâ kucağındaydım; başımı geriye doğru yatırıp boynuyla omzu arasındaki boşluğa yasladım ve çehresini incelemeye başladım. Nefesinin sıcak rüzgârı yüzümün derisini sıyırıyordu.

"Şu ay ve denizi görüyor musun?" diye sordu fısıldayarak. Konuşurken çenesi saç diplerime sürtündü. Başımı salladım, gözlerini indirdi ve kısaca bana baktı, gözleri yakamoz gibi parlıyordu. O siyah gözlerin içinde parlayan kristalin ayın yansıması olduğunu fark ettim.

"Ay Işığı Prensesi," dedi gözlerini tekrar bana doğru indirirken. Bu kez o gözlerde yalnızca kendi yansımamı gördüm. Hareleri mat, siyah bir ayna gibiydi.

"Anlamadım?"

"Tarihi asla bilinmeyen bir zamanda..." Gözlerini kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Ayın üzerinde yaşam süren bir prenses vardı. Bir bedene

sahip değildi, teni ışıktan var edilmişti. Ay, ışığını onun teninden alıyordu. Aslında ay, ışığını güneşten değil, prensesten alıyordu. Bedeni olmayan bir kadın düşünmesi zor ama ışığının ne kadar gür olduğunu hayal edebiliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ay Işığı Prensesi dünyayı izleyip iç çekiyordu, dünyanın sahte güzelliğine kapılmıştı ama memleketi bildiği, toprağı olarak kabul ettiği ayı da terk edemiyordu. Dünyaya baktığında... En çok denizi sevmişti," diye fısıldadı. "Denizin enginliği, derinliği, gizemi, yıkılmaz görüntüsüne tutulmuştu ve ne zaman ışığını denizin üstüne düşürse, denize dokunuyormuş gibi hissedip öleceğini düşünürdü."

Gözlerimi denize çevirdim, denizin yüzeyinde ayın titreyen o yoğun ışığına baktım. Birbirlerine dokunuyorlardı.

"Bir gün bir adamı, o çok sevdiği denizin kıyısında gördü. Simsiyah kıyafetler giymiş bir adamdı, Ay Işığı Prensesi gözlerini denizden çekip, adamı izlemeye başladı. Sanki bu adam denizin ta kendisiydi. Adam her akşam aynı kıyıya gelmeye başladı. Sanki denizin bekçiliğini yapıyordu. Tıpkı Ay Işığı Prensesi gibi."

Kalbimde hissettiğim o garip his boğazıma ellerini geçirirken gözlerimi Karan'a çevirdim. Bir süre sessiz kaldı, hiçbir şey söylemeden öylece gökyüzünü izlemeye devam etti.

"Adamın kasvetli ama yıkılmaz, güçlü duruşu Ay Işığı Prensesi'ni gün geçtikçe daha da büyük bir çıkmaza sürükledi ve bir gün prenses dünyaya indi. Adamla birbirlerine âşık oldular. Tuhaf olan, adam onu hiç yadırgamamıştı." Karan dişlerini sıktı. "Bedeni olmayan bir ışığa âşık oldu. Sanki o ışığa ihtiyacı vardı. Ay Işığı Prensesi, Ay Gardiyanları tarafından dünyaya inme yasağı aldı. Aya hapsedildi. Gür ışığıyla sevdiği adama bağırdı, sesini duyuramadı. O sadece bir ışıktı. Fazlası değil."

"Adam biliyor muydu prensesin mahkûm edildiğini?"

"Hayır," dedi Karan. "Bilmiyordu. Her gece Ay Işığı Prensesi'ni bekledi. Yılmadan. Aylarca. Prenses gelmedi. Gökyüzünden ışığıyla çığlıklar attı ama adama kendini duyuramadı. Adam terk edildiğini düşünmüştü, belki de aklını kaçırmıştı, bilmiyordu. Artık kavuşamayacaklarını düşünen Ay Işığı Prensesi, tüm ışığını söndürdü."

"Ne?" Bir an kaşlarım çatıldı. "Öldü mü?"

"Kendini öldürdü."

"Peki ya adam?"

"Aynı gece adam, Ay Işığı Prensesi'nin onu hep benzettiği denize baktı. Ayakkabılarını çıkardı ve kendini denizin kollarına bıraktı. O gece, sevdiği kadının ışığı tıpkı çarpan son nabız gibi titrekçe denizi kollarına alırken, adamın cansız bedeninin üstüne yansıdı. Ne Ay Işığı Prensesi bildi sevdiği adamın öldüğünü ne de adam bildi Ay Işığı Prensesi'nin ışığının son kez onu aydınlatıp tamamen söndüğünü."

Göğsüm yanmaya başladı. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Her zaman ay ve denizin birbirini tamamlayan iki unsur olduğunu düşünmüştüm, bir ölüme gebe kaldıklarını bilmiyordum. Tüm tüylerimin dikildiğini hissettim. İkisi de aynı anda birbirleri için canlarına kıyıp, bundan bihaber ölümün topraklarında buluşmuşlardı. Aynı toprağa gömülen iki âşık, cehennemin en dibindeki alevden kazanın içinde cayır cayır yanacak olsalar bile artık beraberlerdi.

Yanında yanmaya değer biri varsa, aslında yanmak güzel şeydi.

"Dramatik," dedim kısık bir sesle. "Ama en azından ikisinin acısı da sonlandı."

"Trajik," diye düzeltti Karan. "Öldükleri için üzülmedin mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden üzüleyim ki?"

Kısaca yüzümü inceledi, o kuzgunî siyahı gözlerin içinde nabız gibi atan sert şefkatin ışığını görür gibi oldum. "İnsanlar sonu ölüm olan hikâyeleri sevmez. Mutlu bitsin isterler."

"Mutlu biten şeyler, bizim bittiğini sandığımız yere kadar yazılmış olan şeyler. Bunun devamı da var. Bildiğimiz yere kadar mutlu... Peki ya sonra?" Kaşlarımı çattım. "Saçmalığın daniskası."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim kararlı bir şekilde. "Birlikte ölmelerini tercih ederim. Diğer türlü onlar hâlâ hayattayken başlarına daha neler geleceğini nereden bilebilirim ki?"

Sessiz kaldı ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Ruhumun içine sinmek isteyen kara bir sis gibi dikkatlice gözlerimin içine bakmaya başladı. Gözlerim bir anlığına dudaklarına kaydı, karnımın içinde zemheri geceyi maviye ve beyaza boyayan şimşekler çaktı. Kanımın damarımın içinde uyuştuğunu, yavaşladığını hissettim. Diğer Merve kaşlarını kaldırmış beni izliyor, utancın attığı tekmeler karnımı ağrıtıyordu. Dolgun dudakları vardı, onun esmer tenine yakışan ve yüzünü tamamlayan dolgun dudakları... Dudaklarını seviyordum.

Yavaşça dudaklarını yaladı. Dudaklarının dolgun yüzeyi parıldadı. Islanan dudaklarının parıltısı gözümü alırken nefesimin hızlandığını hissettim. Bakışlarımı yavaşça dudaklarından ayırıp yukarı doğru çıkardım.

Göz göze geldiğimizde, vadi yanıyordu.

"Bana bu şekilde bakmayı kesmen gerek," dedi, nefes alıp verişi hızlı, sesi boğuktu.

Bir an yutkunma ihtiyacı duydum, boğazıma takılan onun bakışlarıydı.

Gözlerimi onun koyu renk gözlerinden bir an olsun ayırmadan, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü..." Başını yavaşça bana doğru eğdiğinde artık yüz yüzeydik, kafamı omzuna biraz daha bastırdım ve çenemi dikerek ona baktım. Yüzü, yüzümün bir parçasıymışçasına yakındı. "...ben öyle istiyorum."

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan hemen önce sertçe yutkunduğunu duydum. Bir süre sessizce denizin ve ayın hazin öyküsünü resmetmiş görüntüyü izledim onun kollarında. Düşüncelerim köşeye çekilmiş, beni bekleyen her şey şimdilik bana uzanan o keskin kılıçlarını indirmişti.

Hissettiğim dinginliğin ruhumu yumuşak elleriyle kavrayıp sardığını hissettim, sakindim ama bu sakinliğin çok da uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sonuç itibariyle gerçek bir dünya vardı, şimdilik içine çekildiğim bu güzel gezegenden aşağı düşüp, yine o dünyanın içinde bulacaktım kendimi. Tekrardan.

Karanlığa aldırış etmeden kanat çırpan bir kelebek, vadinin en yüksek noktasına doğru süzülürken, kafamı kaldırıp ışıldayan gözlerle ona baktım. Karan, omzundan aniden çekildiğim için şaşırmıştı. "Baksana!" dedim işaret parmağımla kelebeği göstererek. Kanatlarının rengini seçemesem de, çok uzun ve görkemli olduğuna yemin edebilirdim. Umursamazca kanat çırpıyor, özgürce süzülüyordu.

"Bazı kelebekler gündüz değil, gece gezilerini seviyor," dedi ilgiyle. "Onları gündüz göremez kimse. Dışarı çıkıp özgürce kanat çırpmak için karanlığın çökmesini beklerler." Burnunu saçlarıma bastırıp kısık bir sesle fısıldadı: "Senin gibi."

Kalbim atışını hızlandırırken bir süre sessizce kelebeğin vadinin diğer tarafına süzülüşünü seyrettim, ardından gözden kayboldu. Karan'ın

nefesi saçlarıma çarpıp onu ektiğim düşüncelerime sızıyor ve benden bir parça haline geliyordu.

Ne kadar orada öylece oturmuştuk bilmiyordum, ufuktan yükselen o taze mavi ile pembe renk karışımı tatlı bir moru oluştururken, o mor ışık, yavaşça karanlığı damarlaştırarak yarmaya başlamıştı. Şafak sökülüyordu. Karın kollarını omuzlarımın etrafından geçirerek bana sıkıca sarılmıştı, sırtım onun göğsüne yaslı duruyordu.

Soğuk, bu saatlerde etkisini daha da artırmıştı ama bu umurumda değildi.

Onun nefesi beni ısıtıyordu. Bu yeterliydi.

2. SAİNE

Yıldızlar ve ay hâlâ gökyüzünün üzerinde asılı duruyordu, siyah yerini eksantrik renklere bırakmaya başlamıştı. Rüzgârın uğultusu kulağımın etrafında vadinin sırlarını fısıldarken sadece izledim. En sonunda oradan indiğimizde artık gök, maviye yakın soluk bir renge boyanmıştı; pembeye dönük lila, mor renkteki bulutlar gökyüzünün bir kısmında bir terzinin masasında duran kesilmiş kumaş parçaları gibi dağınık duruyordu.

Bazı bulutlar ise kan kırmızı rengindeydi.

Mumlar erimiş, kumun üstünde sönüp bitmişti ama yine de kokularını alabiliyordum. Karan, pastayı kutusuna koyup aldı, ben de büyük gül buketini kucakladım ve tekrar aynı kayık ile yata kadar gittik. Dönerken, denizin biraz üstünden havalanmış martıların kanatlarının sesini dinledim, sabahın çetin soğuğunun kokusunu ciğerlerimde hissettim.

Yattan inip arabaya binmek ve dağ evine gelmek sandığımdan daha da uzun sürmüştü. Gül buketi kucağımdayken uyuklamış, ara sıra güneşin gözümü almasından dolayı yüzümü buruşturarak uyanmıştım. Araba, koruluğun ortasındaki düzlükte durduğunda, kafamı kaldırıp dağ evine baktım. Karların altında kalan ev, birkaç saat önce içinde olduğum ortamın aksine bembeyaz görünüyordu.

Verandanın merdivenlerini ışık hızında tırmandım. Uykusuz ve açtım ama hepsinden önemlisi gülleri suya koyup taze kalmasını sağ-

lamak istiyordum. Yeterince hırpalanmış olmalarına rağmen hâlâ taze görünüyorlardı. Karan aracı kilitledikten sonra arkamdan geldi. Kapı kilitli değildi, içeride çalışan televizyonun sesi koridorda yankılanıyordu.

Yüzümü buruşturarak içeri girdim. Billur salondaki büyük koltukta uyuyor, Bedirhan da hemen ayak ucuna oturmuş televizyon izliyordu. Beni fark edince omzunun üstünden bana doğru baktı.

"Memesiz?" dedi kısık bir sesle. "Neredeydiniz siz kız?" Gözleri bir an kucağımdaki güllere doğru kaydı. "Ay yok artık!" diye çığlık attı.

Billur yattığı yerden sıçrarken, "Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Yüzünde uykunun sillesini yemiş bir dehşet belirmişti.

Karan aniden içeri girip, "Siz hâlâ gitmediniz mi?" diye sordu ters bir şekilde.

Bedirhan'ın gözleri kucağımdaki güllerdeydi. Billur gözlerini ovuştururken, "Misafirperverlik konusunda üzerine tanımıyorum moruk," dedi homurdanarak.

Karan, Billur'u umursamadan, "Bedirhan, senin şu an iş yerinde olman gerekmiyor muydu?" diye sordu, sesi gergindi.

"Yerime o memesiz karıla..." Duraksadı. "Yerime kızlar bakıyor şu an Karan Beyciğim."

Karan birkaç saniye cins cins onlara baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Kucağımdaki gül buketini daha sıkı kavradım ve bakışlarımı şömine ateşine çevirdim. Şömineyi o mu yakmıştı? Billur için miydi? Bir an kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı tekrar Bedirhan'a çevirdim, göz göze geldiğimizde ikimizin de gözlerinde birbirine benzeyen ifadeler asılı duruyordu.

"Burada soruları ben sorarım çapı memesi kadar yer kaplamayan küçük karı," dedi kaşlarını çatarak. "Ne diye öyle soru soracak gibi bakıyorsun?"

"Şömineyi sen mi yaktın?"

"Evet?"

Ona dik dik baktım. "Neden?"

Bir an Billur'un bakışlarını üstümüzde hissettim ama aldırış etmedim. Bedirhan duraksadı ama bu duraksama düşündüğüm kadar uzun sürmemişti, gerildiğini gözlerimle gördüm.

"Çünkü götüm dondu," dedi kaba bir sesle. "Şömine neden yakılır onu da mı bilmiyorsun sen? Bronzlaşmak için yakacak değildim."

Her ne kadar inanmamış olsam da başımı sallamakla yetindim. Tam merdivenlere yönelmiştim ki, Billur hafifçe öksürerek oturduğu yerden hızla kalktı. Hızla dibimde bitip kolumu tutunca kaşlarım çatıldı. Bana bu şekilde dokunulmasından gerçekten rahatsız oluyordum.

Omzumun üstünden ona ters ters baktım, gözlerimden ona uzanan iğneleri görünce geri çekilir sandım ama bunu yapmak yerine iri gözlerini kucağımda duran gül buketine indirip, "Yok artık!" diye bağırdı heyecanla. "Bunlar nereden çıktı?"

"Şanlıurfa Halfeti'den çıktı muhtemelen," dedim düz bir sesle, dik dik ona bakıyordum ama o bana değil, kucağımdaki güllere bakıyordu. Siyah bir kadifeyi anımsatan gül yapraklarından yayılan koku muciziviydi.

Bir ölümün bu denli güzel kokması aslında çok hüzünlüydü.

"Şanlıurfa'daki güller kesildiğinde renk değiştirir," dedi Bedirhan bir anda. "Bu güller Halfeti'den değil."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Billur hiç oralı olmamış, tüm dikkatini güllere vermiş kendi kendine bir şeyler söylüyordu. Bedirhan'ın gözlerinden sis gibi yükselen geçmiş bir an ak pak önüme düşecek sandım ama yine de bu düşündüğüm şey olmadı.

"Çiçekleri severim," diye geçiştirdi. "Araştırdım. Oradan biliyorum. Bu güller muhtemelen yurt dışından gelmiştir. Yurt dışında da yetiştiriliyor ve üstelik kesildiğinde renk değişmiyor. Halfeti'deki siyah gülleri, Halfeti'den başka toprağa dikersen o gül kırmızı açar."

"Bu kadar araştırmacı bir adam olduğunu bilmiyordum," dedim gözlerimi kısarak. Yine de onun üstüne gitmeyecektim, gerçekten söylediği gibi yalnızca çiçekleri sevdiği için bu kadar geniş ve kapsamlı bir bilgiye sahip de olabilirdi sonuçta. Bedirhan cevap vermedi.

"Sergen nerede?" diye sorduğumda Billur kafasını kaldırıp bana baktı.

"Moruk Dede'nin yanına gitti."

"Moruk Dede mi?"

"Evet." Dudaklarını bükerek bana bakmaya devam etti. "O gördüğüm en tatlı ihtiyardı. Her neyse, bu güllerin nereden çıktığını merak ediyorum. Yoksa sana bunları o bir numara genç olan moruk mu aldı?" Gözleri sinsice merdivenlere doğru kaydı, dişlerini sıkıp homurdandı. "Kendi renginde güllerle arkadaşımı kandırıp onunla kötü fanteziler yapmak istiyor. Siktir! Seni bir çarmıha bağlayıp hunharca..."

"Billur."

"Tamam."

"Doğum günümdü," dedim bomboş bir sesle. "O yüzden."

"Doğum neyindi?" Billur dehşet içinde kocaman gözlerle bana baktı. "Dün senin doğum günün müydü?"

"Aslında bugün," diye itiraf ettim. "Gece yarısı bu gülleri verdi işte."

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı, gözleri Karan'ın az önce kenara bıraktığı pasta kutusunun içinde olduğu poşete kayınca kaşları çatıldı. "Senin doğum günün ve benim yeni haberim oluyor. Bir şeyler yapmalıyız! Eğlenmeli, kıçımız tavana değene dek tepinmeli, belki de yirminci yaşını pahalı bir şişe içki ile kutlamalıyız!"

"Unutun bunu." Yukarıda yankı uyandıran bu sesin, üst katın koridorundan geldiğini biliyordum. Karan'ın sesi bir ok gibi aramızdan geçip karşıdaki duvara saplandı.

"Beyaz atletli baba modeli de konuştu," diye homurdandı Billur merdivenlere ters ters bakarak.

Dudaklarım titredi, gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. Kurduğum ülke, bir düş ülkesi değildi ve etrafta camdan ayakkabılara sahip prensesler yoktu. Üstelik camdan bir ayakkabının üzerinde yürümek ne kadar güvenliydi? Sanırım bu konuda prenseslerle benzer bir noktamız vardı. Yine de benim ülkemin üstü başı pas içinde, siyah cübbeli gardiyanları; ellerinde parçalanmış hayalleri tutan, kirli sakallı muhafızları ve üstü başı yırtık pırtık, yerdeki kanı avuçlarıyla temizlemeye çalışan köle kızları vardı.

Üst kata çıkarken kısa süreliğine kapısını kapattığım düşüncelerim kapalı kapıları kırdı, beni ruhuma sağır eden gürültüyü tekrar koparmaya başladı. Ilık bir duş almış, gecenin izlerini tenimden kendi arzum doğrultusunda söküp atmıştım, yine de gecenin en belirgin izi ruhumun bileğine dövme gibi işlenmişti, ondan kurtulmamın imkânı yoktu.

Kurtulmak istediğim falan da yoktu.

Üstüme giydiğim asker yeşili kazak bana biraz büyük geliyordu; siyah bir tayt giymiştim, saçlarım ıslak ve ağırdı. Alt kata indiğimde gözlerim etrafı kolaçan etti. Billur bağdaş kurmuş, koltuğun üzerinde otururken yine o aptal telefon oyununu oynuyordu. Domuzların çıkardığı sinir bozucu sesleri dinlerken kaşlarım çatıldı.

"Diğerleri nerede?"

"Bayır Gülü'nü soruyorsan o işe gitti," dedi gözlerini telefondan ayırmadan. "Seninki de onu işe bırakacak sanırım. Fedainin geleceğini ve kapıdan burnumuzu dahi çıkarmamamız gerektiğini söyledi. Çılgınca... Dağ başında biri elinde ucundan kırmızı lazer ışığı fırlayan devasa silahıyla bizi hedef alacak sanki."

Kaşlarımı kaldırarak, "Seni buraya zorla getirmedi," dedim imalı bir sesle. Aslında ona fena derecede alışmıştım. Benim gibi biri için bu dayanılması güç bir şeydi. Bu kıza kalbimin kapılarını açabiliyordum. Karan ile ikisinin benzeyen bir yanı vardı, insanlar onlara hayır diyemiyordu.

"Ay, kıçımın kenarı," diye homurdandı Billur umursamadan. "Bir şekilde fedai ve bizim moruğu atlatıp dışarı çıkmalıyız," diye devam etti gözlerini oyundan ayırmadan. "Artık yirmi yaşındasın. Başı bir ile başlayan yaşlar mazide kaldı. Bunu kutlamamız gerek."

"Yirmi yaşında oldum, ülkenin başbakanı olmadım."

"Ben yirmi olduğum gece bir bara girip, içki fıçısının içinde yıkandım. Dedem aksi ihtiyarın tekidir, on sekizime girdiğim gün beni odama zincirlemişti çünkü eve zil zurna geleceğimden emindi. Ama yirmi yaşına geldiğimde ihtimâl vermedi. Asıl tehlike yirmi yaşına girmemdi aslında."

Gözlerimi devirdim. Oldum olası gezip tozmayı çok seven bir insan olmamıştım ama bir yanım bugünümün bir kısmını Billur'a ayırabileceğim konusunda beni dürtüp, kulağıma olmaması gereken şeyleri oldurmak için ısrarla fısıldıyordu.

Gözlerim cama kaydı, neredeyse öğlen olmak üzereydi. Tek kaşımı kaldırıp, "Dağın başındayız," dedim.

"Ve fedainin altında araba var." Gözlerini kıstı. "Birazdan burada olacak."

"Bizi şehre indireceğini falan mı sanıyorsun?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Karan..."

"Karan ne?" diye sordu çapkın bakışlarla kaşlarını kaldırıp indirirken. "Yoksa onun sana hükmetmesi sana zevk mi veriyor?"

"Hükmetmesi mi?" Dehşet dolu gözlerle Billur'a baktım. "Çıldırdın mı sen? Bana hükmettiği falan yok!"

Ciğerci kedileri gibi sırıttı. Kalbinin fesat olmadığını biliyordum, şu an tek bir amacı vardı, o da beni kışkırtıp gazlamaktı.

"Ara ve söyle o zaman, fedaisi bizi şehre indirsin."

Bir an tereddüt ettim. Bu ne kadar iyi bir fikirdi? Bir yanım ilk kez böyle bir istek duyuyordu, bir yanımsa bunun yanlış olduğunun farkındaydı ve beni uyarıyordu. Telefonu elime aldığımda düşünmeye fırsat bırakmadan onun numarasını tuşladım ve yalnızca birkaç saniye içinde telefonu açtı.

"Çakıltaşı?" Sesi yorgun olmasına rağmen endişeli çıkmıştı.

"Şey." Bir an duraksayıp gözlerimi Billur'a çevirdim. Pis pis sırıtıyor, kaşlarını kaldırmış tıpkı alay eder gibi bana bakıyordu. Bu canımı sıktı. "Dışarı çıkmak istiyorum."

Küçük bir sessizlik yaşandı, bu sessizlik damarımın ince bağlarına bir ton cam kırığı saplamış gibi hissettim. Burnundan verdiği o sert nefesi duyduğumda hâlâ Billur ile göz gözeydik.

"Bu da nereden çıktı?"

"Sadece istiyorum."

"Otur oturduğun yerde kız çocuğu. Biri canını sıkacak, sonra ben de onun canını çıkaracağım." O birinin kim olduğunu biliyordum. Sesi sakin çıksa da, vurgusu kemik kıracak kadar sertti. "Çok gecikmeyeceğim."

Kaşlarım tamamen çatıldı. "Karan, dışarı çıkmak istiyorsam çıkarım."

"Dağın başındasın," dedi kısık bir sesle. Kâğıt gibi bir şeylere dokunduğunu belli eden küçük hışırtı sesleri duydum. "Yani boşuna konuşuyorsun şu an küçük kız. Geldiğimde dışarı çıkarız."

Hışımla telefonu yüzüne kapattım. İçimi tırmalamaya başlayan gerginliği Billur'dan saklamaya çalışıyordum ama anladığı gözler önündeydi. Bedirhan'ın yanında işe başlayacağını biliyordum, bunu bana çıtlatmıştı, bu durumdan hiç de memnun değildi. Bugün Bedirhan ile neden gitmediğini sorguladım ama Karan denen diktatörün beni evde tek bırakmak istemediği için Billur'un henüz çalışmaya başlamadığını net bir şekilde kavradım. Dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi şömine-de sönmek üzere olan ateşe çevirdim.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Billur kıkırdayarak. "Şiddetle karşı çıktı?"

Gözlerimi kıstım, diğer Merve'nin de zihnimde beni taklit ettiğini gördüm. "Gideceğiz," dedim keskin bir sesle. Billur'un duraksadığını hissetsem de ona bakmadım.

Beni sinir ediyordu. Bazen beni gerçekten delirtiyordu. Yumruklarımı sıkıp Sergen'in gelmesini beklerken Karan Çakıl'ın o güzel yüzünü

yumruk delisi yapmak istiyordum. Telefon konuşmamızın üstünden çok geçmeden Sergen geldi. Siyah takımının içinde her zaman olduğundan daha otoriter bir tavır çiziyordu. Saçlarını yeni kestirdiğini hemen anladım, zaten kısa olan saçları biraz daha kısalmıştı, irsi olan beyaz saçları bu açıdan bakıldığında çok daha az görünüyordu.

Tıraş kolonyasının yakıcı kokusu salonun havasını anında değiştirdi. Billur elinde bir fincan sütlü kahve ile koltuklardan birine tünedi, gözlerimi Billur'un üzerine diktim. Onunla birlikte eski evimde kalırken birkaç kez uyku hapı kullandığına şahit olmuştum, hatta bana ait komodinin üstünde ilacın kutusunu görürdüm hep. Acaba şu an yanında uyku hapı var mıydı? Bakışlarımı hızla Sergen'e çevirdim. Biraz yorgun gibiydi.

Sergen neredeyse hiç konuşmadı. Şöminenin ateşini tazeledi ve bir köşeye oturdu. Sakince bekliyordu. Bir süre tereddütte kalsam da "Sıcak bir şeyler içer misin?" diye sordum Sergen'e. Keskin bakışlar bana doğru dönerken biraz olsun yumuşamayı başarmıştı. Gümüş kaplama saatinin parlak ışığı yüzünde ince bir sütun çiziyordu.

"Zahmet olmasın?" dedi, sesi tereddütlü çıkmıştı.

Soğuk ifademi bozmadım ama sesimin tınısını biraz daha hafifleterek, "Yok, ne zahmeti," dedim kısık bir sesle. "Billur, hadi benimle mutfağa gel."

Billur tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ben niye geliyorum? Teklifi yapan sensin. Git kendin yap."

Gözlerimi ona çevirdim, boş bakışlarım yüzünde gezindi. Bir an duraksadı, bana dikkatle baktı. Tek kaşımı kaldırdım, ifademdeki değişiklik çok net olmasa da Billur beni anlamıştı.

"Tamam," diyerek kalkınca Sergen bir an duraksadı. Onunla göz teması kurmamaya özen göstererek mutfağa geçtik. Ahşap dolaptan bir tane fincan çıkarırken, Billur da elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. Isıtıcının uğultulu sesi mutfağın duvarlarında çınlamaya başladı.

"Uyku haplarını yanında taşıyor musun?" diye sordum dikkatle küçük çay paketini çıkarırken.

"Hım?" Billur omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne?"

"Uyku hapların," diye direttim küçük sallama paketi fincanın içine atarak. "Yanındalar mı?"

"Sanırım çantamda olması gerekiyor," derken sesi şaşkındı. "Neler dönüyor Asi?"

Başımı hızlıca sallayıp, "Sergen bayağı yorgun görünüyor," dedim sinsi sinsi. "Biraz uyusa iyi gelebilir ona."

Billur tekrar duraksadı, suyun fokurtusu aramızda uzayan sessizliğin o kuçük çığlığını yutup dişlerinin arasında parçaladı. "Sana ne onun uyuyup uyumasından?"

"Cidden hâlâ anlamadın mı?" diye homurdandı diğer Merve esneyerek.

"Uyku haplarını sıvı bir şeyin içine atabiliyor muyuz?" diye sordum Billur'a aldırış etmeden. Suyun ısındığını belli eden o çıt sesi duyuldu.

"Evet ama..." Billur'un gözleri bir an fal taşı gibi açıldı. Onun çakır gözlerinde çakan şimşeği gördüm. Dehşet içinde başını iki yana sallayarak, "Sen... Ciddi misin?" diye bağırdı.

"Bağırma geri zekâlı! Önce anahtarlarını aşırmamız lazım," dedim omuz silkerek. "İlaç kutusunu getir."

Billur ışık hızıyla mutfaktan çıkıp, çantasıyla tekrar mutfağa döndü. Alnındaki damarlar belirginleşmişti. Kızıl saçları ortamın loşluğundan dolayı bakır rengi görünüyordu, iri gözlerini büyüterek ilaç kutusunu çıkarıp, "Moruk buna çok kızmaz mı?" diye sordu, sesindeki tereddüt beni de şaşırttı.

İlaç kutusunu açıp küçük haplardan birkaç tanesini fincanın içine attım, sıcak suyu fincana boşalttım.

"Kendi istedi bunu," dedim çay kaşığıyla fincanın dibindeki ilacı ezerken.

"Uyku ilacı o hayvan gibi herifi hemen uyutmaz," dedi Billur ellerini tezgâha yerleştirip beni izlerken. "Eğer gerçekten yorgunsa uyuyakalabilir ama dirençli bir şeye benziyor. En fazla sakinleşir."

"Sakinleşse bile yeter," diye fısıldadım.

"Anahtarları takımının ceketinin cebinde. İçeri girdiğinde cebine atarken gördüm," dedi Billur.

Elimde fincanla salona geçtiğimde, Sergen sessizce boşluğu izliyordu. Beni fark edince kafasını kaldırdı ve oturduğu yerde doğruldu, elimde tuttuğum içi çay dolu fincanı aldı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Hemen karşısındaki koltuğa oturduğumda, Billur ile olan göz temasını hâlâ kesmemiştik. Tam on dakika içinde çayını bitirdi, o çayını içerken hiçbirimiz konuşmadık. Billur boş fincanı Sergen'in elinden alırken kısa bir sessizlik yaşandı. Billur kasıtlı olarak elindeki fincanı

Sergen'in üzerine düşürdü, tam da o anda dudaklarım tıpkı bir çizgi gibi gerildi. Karnımın kasıldığını hissettim.

"Kızım ne yapıyorsun sen?" diye homurdandı Sergen, sesindeki dehşete rağmen bakışları her zaman olduğu gibi ifadesiz görünüyordu. Fincanın dibindeki çay pantolonuna dökülmüştü.

"Pardon fedai ya," dedi Billur yapmacık bir şekilde dudak bükerek.

"Tamam, önemi yok. Çekilir misin lütfen?"

Sergen sinirlendiğinde bile sinirini ustaca saklayabilen bir adamdı Karan'ın neden onu yanında taşıdığını anlayabiliyordum. Onda güvenilir bir şeyler vardı. Billur mahcup numarası yaparak mutfağa doğru yürüdü, göz ucuyla Billur'a baktığımda, mutfak kapısının önünde elinde araba anahtarıyla bana sırıttığını gördüm.

"O gerçek bir yankesici," diye fısıldadı diğer Merve dehşet içinde.

"İyi misin?" diye sordum, gözlerimi Billur'dan ayırıp Sergen'e çevirerek.

"Sorun değil," dedi kısaca.

"Ondan bahsetmiyorum," diye mırıldandım. "Biraz hâlsiz gibisin?"

Şaşırdığını gözlerimle gördüm. Normalde onunla hiç diyalog kurmadığım için, şu anki sorgucu tavrım onu şaşırtmıştı sanırım. Benim sessiz halimi yadırgamadığından emindim, ben rengini belli eden bir kızdım ve insanlar neden böyle olduğumu sorgulamayı bırakalı epeyce uzun bir zaman olmuştu.

"Uykusuzum," diye itiraf etti. "Kendi yatağımdan başka bir yerde uyuyamıyorum."

"Anladım."

Bakışlarımı kısaca camdan duvara çevirdim, beyazlar içindeki tabiatı eleğimden geçirdim. Sergen'in bakışları yüzümde dolaşıyordu, buna aldırış etmedim. Oturduğum yerden kalkıp üst kata yöneldiğimde hâlâ orada öylece oturuyor, gitgide daha da halsizleşiyordu. Anahtarlarının yokluğunu fark etmemesi gerekiyordu.

Üst kata çıkıp siyah, omuzlarında halka şeklinde dekoltesi olan bir badi giydikten sonra altıma da koyu lacivert dar bir kot geçirdim. Bu Halil denilen adam her kimse, bir kadının nasıl giyinmek isteyeceğini az çok bilen biri olsa gerekti. Siyah, kalın topuk botları giyip iplerini bağlarken saçlarım yüzümün önüne dökülüp yüzümü sakladı, üfleyerek onları uçuşturdum ve hemen karşımda duran aynaya baktım. Deri ceketin fermuarını yarıya kadar çektikten sonra odadan çıktım.

Billur heyecanlı bir şekilde merdivenleri tırmanırken bir yandan da "Hadi!" diye fısıldayıp duruyordu. "Şu an yeterince uyuşmuş görünüyor ve kanım aksın ki eğer anahtarlarını aşırdığımı fark edecek olursa beni ayaklarımdan tavana asar."

"Sakince hole git, aynı anda o tarafa geçersek kıllanır," diye fısıldadım. Gözlerim kısaca onun üzerinde dolandı. Ne ara giyinmişti? Siyah, dizlerinde yırtıkları olan bir tayt giymişti ama aceleyle giydiği o kadar belliydi ki, yırtıklar yamuk duruyordu. Ayağında hardal rengi düz botlar, üstünde tek omzu düşük siyah bir kazak vardı. Kızıl saçlarını gelişigüzel topuz yapmıştı.

"Onun önünden bu şekilde geçersek hiç kıllanmaz zaten," dedi gözlerini devirerek. "Bazen kafanın içinde keçi otlattığını düşünüyorum."

"Ne yapayım, bana bakmaması için bornozla mı ineyim aşağıya?" Yanaklarımın içini şişirdim, bakışlarımı Billur'dan ayırıp koridordaki pencereye çevirdim. Karın soğuğu camın yüzeyinde kristal bir buğu oluşturmuştu, buğuya çarpan akşam güneşinin solgun ışığı, kristal parçalarının elmas gibi parıldamasına neden olmuştu.

Bir an kafamın içinde bir şimşek çaktı. "Buldum," dedim sinsi bir şekilde pencereye bakarak. "Çok da yüksek olmasa gerek."

"Ha?"

Billur'a göz ucuyla bakıp çenemle pencereyi işaret ettim. "Sen seversin aksiyonu," dedim pis pis sırıtarak. "Verandaya inebilmek için kirişlerden yardım alırız."

İri gözleri kocaman açıldı, dudakları aralanırken bir an olayı kavramamış gibi bir bana bir de pencereye bakıp kaşlarını çattı. "Ha?" dedi tekrardan. "Sen kafayı mı yedin?"

"Hayır?"

"Buradan düşecek olursan Yaratıcı şahidim olsun ki Karan beni parçalara ayırır!" Billur kocaman gözlerle başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ondan ne zamandan beri bu kadar korkuyorsun?" diye sordum pencereye doğru yürüyüp sürgüsünü açarken. Pencere, yukarı doğru kaydırarak açılan türdendi. Parmaklarımı altına geçirip yavaşça yukarı doğru kaydırdım ve soğuk hava bedenime çarparak tenimin üstüne üfledi.

"Ondan korktuğum falan yok," diye homurdandı Billur.

"Ben de korkmuyorum," dedim omuz silkerek. Camı tamamen yukarı doğru kaydırdıktan sonra kafamı dışarı uzattım ve çevreyi gözetlemeye başladım. Verandanın tavanının üstüne birikmiş karlar çok

yüksek olmasa da sıktı. "Ee?" diye sordum göz ucuyla Billur'a bakarak. "Kararımı değiştirmeden gidiyor muyuz?"

Gözlerini devirerek, "Şu kararlılığın sırf sana inat yaptığı için, değil mi?" diye söylendi. "Önce ben atlıyorum Küçük Hanım. Eğer bir yerimi kırmazsam, sen de atlayabilirsin."

"Hayır." Kaşlarımı çatarak ona baktım, küçük bir çocuk değildim. "Bu fikir benden çıktı, önce ben."

"Asi..."

Bacağımı pencereden dışarı sarkıttığımda Billur'un başlayamadığı cümlesi yarım kalmıştı. Başımı yavaşça eğdim ve bedenimin yarısını dışarı çıkardım.

"Asi!" diye homurdanıp duruyordu ama aldırmadım ve bacaklarımı verandanın tavanına sarkıtıp kendimi yavaşça aşağıya bıraktım. Küçük bir gürültüyle amacıma ulaştığımda gözlerim etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu. Küçük adımlarla tavanda yürümeye başladığımda Billur da kendini aşağı bırakmıştı.

"Tarzancılık oynuyoruz resmen," diye fısıldadı rahatsız bir sesle. "Mart kedileri gibi damlarda geziniyoruz."

"Şşşh." Yavaşça ayağımı aşağı doğru bir kirişe uzatacaktım ki, "Kızım sen manyak mısın?" diye çemkirdi. "Elimi tut."

Ona aldırmadan kendimi verandanın korkuluklarına bıraktım, artık evin verandasına ayak basabilmiştim. Billur da beni takip ederek aşağı indi ve cam duvarın önünden geçmemek için arka tarafa dolandık. Ormanlık alana açılan merdivenleri indikten hemen sonra Sergen'in arabasına yöneldik. Araba küçük bir tık sesi çıkararak kilitlerini iki küçük hırsıza açarken, artık daha rahat hissediyordum.

Ön koltuğa yerleşip emniyet kemerimi bağladım, Billur etrafı kolaçan etti ve arabanın motorunu çalıştırdı. Arka tekerlekler küçük bir çığlık atınca dudaklarımı birbirine bastırıp ön camdan dışarıya baktım. Sergen'in kapıyı açtığını gördüğümde gözlerim kocaman açılmıştı ve kalbim arkası kesilmeyen tekmeleri göğsüme geçirmeye başlamıştı.

Dudaklarını okuyabildiğim kadarıyla, "Hey!" diye bağırdı şiddetle.

Araba hareket ettiğinde döşemelerin kenarına tutunarak, "Kusura bakma," diye fısıldadım Billur'un bile duyamayacağı bir sesle.

Araba karların içinde zorlanmadan patika yola çıkarken yan camdan Sergen'i görebiliyordum. Arkamızda kalmıştı. Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirmiş, ahşap kirişi tekmeliyordu.

"Moruk onu öldürecek," dedi Billur sırıtarak.

"Onun bir suçu yok," diye fısıldadım gözlerimi aynadan ayırarak.

Kısa bir sessizlik yaşandı, o sessizliğe sığdırdığım her şey patır patır önüme dökülürken başımı cama doğru yasladım ve yolu izlemeye başladım. "Ne yapıyoruz?" diye sordu Billur dişlerini göstererek. "Önce gidip pasta yiyelim bence?"

Yüzümü buruşturdum. "Sevmiyorum."

"O zaman?" diye sordu, direksiyonu sağa kırarken. "Ne yapalım?"

"Kahve," dedim tek nefeste. "Önce kahve içelim."

Merkeze inene kadar birkaç kez durmuş, çevrenin yerlilerinden yol tarifi almıştık. Yollar çok karmaşıktı. Telefonumu yanıma almadığım için şu an Karan harekete geçmişse bile haberdar olamıyordum. Sonunda merkeze indiğimizde çoktan akşam olmuştu. Güneş neredeyse sönmüş olsa da hâlâ çevreyi aydınlatıyordu. Caddeden geçerken okuldan çıkan öğrencilere takıldı gözüm.

"Yakalanmadan günün tadını çıkaralım," dedi Billur sırıtarak. "Enselendiğimizde en azından bir şeylere değmiş olmalı."

Sessiz kaldım. Araba dümdüz ilerlerken her zaman kahve aldığım küçük dükkândaki adam dikkatimi çekti. Dükkânın önüne bir iskemle atmış, üstüne oturmuş gazete okuyordu.

"Burada duralım," dedim Billur'a. Gözlerim yaşlı adamdaydı. "Onun kahvelerini seviyorum."

Billur dediğimi sorgulamadan arabayı kenara çekti, arabanın kapısını açıp kendimi dışarı bıraktığımda yaşlı adamla göz göze gelmiştik. Çok değil bir süre önce bu caddede Karan'a ilk öpücüğümü kaptırmıştım. Bir an ürperdim, tenim boyunca bir karınca ordusu yuvarlandı.

Ona doğru yürüdüğümüzü fark eden yaşlı adam elindeki gazeteyi ikiye katlayıp ayağa kalktı ve yüzüne her zamanki sıcak tebessümü ekleyerek, "Bayağıdır görünmüyorsun," dedi. "İyisin ya?"

"İyiyim. Bazı işlerim vardı."

"İyi olmana sevindim. Her zamanki gibi mi olsun?" Dükkânın içine doğru yürürken, biz de onu takip ediyorduk. "Ay kurabiyeleri biraz önce fırından çıktı, öğrenciler bu saatlerde kurabiye yemeyi seviyor."

"Sade," diyebildim adamı takip ederken.

"Benimki de sade olsun o hâlde," dedi Billur ahşap sandalyelerden birini çekip otururak. Hemen karşısındaki ahşap sandalyeye yerleştim ve ellerimi ahşap masanın yüzeyine bırakıp, uzun tırnaklarımla oyna-

maya başladım. Biraz kısaltma zamanı gelmişti, belki siyah bir oje iyi olabilirdi. Kaşlarımı çattım.

Acaba Karan şu an ne yapıyordu?

"Güzel ellerin var," dedi Billur, sesi fısıltıdan farksızdı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, sırıttı. "Şu bizim moruk ellerine çok dikkatli bakıyor, benden demesi."

Kalbimin terlediğini hissettim.

Bu mümkün müydü? Yani şeyden bahsediyorum... Kalp, terler miydi?

"Ne?"

"Ellerine bakıyor," diye tekrar ettiği sırada gözleri parmaklarımdaydı. "Çok dikkatli, uzun uzun ellerini izliyor."

"Senin kuruntun. Sana öyle gelmiştir."

"Ellerin ile ilgili bir şeyler hayal ediyor olabilir," diyerek kıkırdadı.

Karnımı deşen his tam orada durmuş, Billur'un söylediklerinden besleniyordu sanki. Sessiz sakin tavrım, içimde kopan fırtınanın camlara vuran uğultusunu temsil ediyordu. Karan'ın siyah gözlerinin beni incelediğini fark ettiğim zamanlar olmuştu, o kısık bakan kuzguni karası gözlerinin bedenimde dolaştığı zamanların az ama ne kadar yoğun olduğunu da biliyordum. Gözlerinden bana uzanan siyah ateşle beni yakıyor, ruhuma sinen kız çocuğu kokusunu kokluyordu.

Yaşlı adam kahveleri o çok sevdiğim karton kutulara koydu, üstünü şeffaf plastik bir kapakla kapattı ve pipetleri de küçük delikten içeri yerleştirdi. Biraz sonra pipeti çöpe atacak, plastik kapağı kaldıracak ve tıpkı bardaktan içiyormuş gibi içecektim ama bu onun umurunda değildi, işini yapıyordu. Kahveleri tezgâhın üzerine koyduğunda biz de oturduğumuz yerden kalkmış, tezgâha yönelmiştik.

Evde bıraktığım tek şey telefonum değildi, aptal gibi cüzdanımı da evde unutmuştum.

Billur hiçbir şey söylemeden ücreti öderken bir süre olduğum yerde sallandım ve botumun burnuyla yere hayali daireler çizdim. Yaşlı adam sık sık beni göz hapsine almış olmasına rağmen onunla konuşmadım, hatta göz göze bile gelmedim. Elimizde kahvelerle yola çıktığımızda Billur bu kez arabaya binmek yerine yürümeyi tercih etmişti, bu adamın dükkânının önündeyken arabaya bir zarar gelmeyeceğini bildiğimden ona uydum ve yürümeye başladım.

Birkaç gündür özgürce yürümenin ne demek olduğunu unutmuştum. Karan'ın hayaleti sanki ensemdeydi ve benimle birlikte yürüyordu.

Çarşı boyunca yürümüş, Billur'un heyecanla anlattığı şeyleri bomboş bir ifadeyle dinlemiş, bazen ayıp olmasın diye kısa cevaplar vermiştim. Saat ilerliyordu, Fethiye'nin merkezinde ayak basmadık tek bir yer bile bırakmamıştık. Karan'ın sesi çıkmıyor. Billur'un telefonu bir kez olsun çalmıyordu. Önünde dikildiğimiz mağazanın vitrinindeki camda kendi yansımama bakarken içime korkunç bir his elindeki ucu kırık kalemle uğursuz şekiller çizmeye başladı. Sertçe yutkundum.

Benden vazgeçmiş olabilir miydi? Belki de benden sıkılmıştı ve artık gitme zamanımın geldiğini düşünüyordu.

Olduğum yere kusmak istiyordum.

Mağazanın otomatik kapısı yavaşça kayarak ikiye ayrıldı ve tepeden akın eden sıcak rüzgâr saçlarıma çarparak siyah saçlarımı uçuşturdu. Gözlerimi kıstım, sıcak rüzgâr yüzümü yalarken, içimdeki uğursuz hissin yuvarlanarak kara bir deliğe dönüşmesine izin verdim. Hislerimden beslenen, Karan'ın kokusunu taşıyan kara bir delik. Beni yutuyordu.

O an zaman durdu.

Defne, ellerinde mağazanın amblemini taşıyan birkaç poşetle hemen önümde dikiliyordu. Hemen yanında adının Tuğba olduğunu bildiğim zayıf, kıvırcık saçlı kızdan başka kimse yoktu. Adımlarının bıçak gibi kesildiğini gördüm. Ben mağazanın kapısında, o ise içinde öylece dikilirken gözlerinden sayısız ifade geçmişti. Dudakları aralandı, bir süre o aralıklı dudaklardan dışarı tek bir kelime dahi bırakmadı ama konuştuğunda sesi titriyordu.

"Merve?"

Dünyada milyonlarca insan, kendi içinde yaşadığı dünyadan sıyrılıp farklı bir imaj çizerek kendini başkalaştırırdı. Onlardan olmamıştım hiçbir zaman. Defne bunu biliyordu. En azından gözlerimde gördüğü buydu, benim kahverengi gözlerimde gördüğü şeyin bu olduğuna emindim. Sessizce içeri girdim, Billur umursamazca askılara doğru ilerlerken aslında bunun bana duyduğu güvenle alakalı olduğunu hissetmiştim.

Aramızda beş ya da altı adım kalana kadar ona doğru yaklaştım, birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu ve turuncu ojeleri soyulmuştu. Dizlerine kadar uzanan asker yeşili bir çorap giymişti ve altında da her zamanki eteklerinden biri vardı. Renkli ojeler sürmekten vazgeçmeyecekti. Ve tabii ki renkli hırka giymekten de.

Tuğba onun elindeki poşetleri alıp yanımdan geçip giderken bana hafifçe tebessüm etti ama karşılığını alamadı. Dümdüz bakışlarımı benden yalnızca bir yaş büyük olan ablamdan ayırmıyordum, büyük bir dikkatle onu incelerken onun da büyük bir dikkatle beni incelediğini görmek karnıma ağrılar sokmuştu.

Etrafımızdan geçip giden insanların içinde kaç farklı hikâye gizliydi? Acaba şu an burada ikimiz kadar yaralı başka kimler vardı? Ruhumdan akan, yavaşça yere damlarken acı sesler çıkaran kanın sesini duyan tek kişi ben miydim? Defne'nin gözlerinin etrafı anında kızardı, bana sinirli olan tarafından ziyade bana özlem duyan tarafı daha baskın duruyordu ama öfke oradaydı. Sindirilemez bir gerçeklik ve ruh yakan bir ateşle tam olarak orada dikiliyordu.

Benim hakkımda düşündüğü tam olarak neydi?

"Selam," diyebildim, çünkü biliyordum ki bu şekilde gece yarısına kadar dikilebilir, bomboş gözlerle birbirimizi izleyebilirdik. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Başını yavaşça salladı, Billur'un yan gözle bize baktığını hissedebiliyordum ama ben ona bakmadım.

"Konuşmamız gerek," dedi Defne kısık bir sesle. "Selamdan daha uzun şeyler hakkında."

"Konuşalım."

Sırtımı yavaşça ona döndüm, bu ona kaçıncı sırt dönüşümdü? Sanırım sırtımı tek bir kişiye dönemezdim, o kişi hariç herkese dönmüştüm. Bir gün ona da dönecek miydim? Diğer Merve kaşlarını çattı, bu düşünce onu rahatsız etmişti.

Dışarı çıktığımda Defne de beni takip etti. Mağazanın karşısındaki gümüşçü dükkânının önünde duran kahverengi bankın üzerine oturdum ve gümüşçünün camına düşen yansımamı izledim. Hemen arkamdan bana doğru yürüyen Defne'nin yansımasını da görebiliyordum, adımları kararlı ama ürkekti.

Parmaklarım soğuktan acıyordu. Bu acı normal bir acı değildi, eklemlerime sinmiş bir buz kütlesi yavaşça eklemlerimin etrafında erimiş ve ardından eridiği noktadan tekrar donarak beni de kendi parçası hâline getirmişti sanki. Yanıma oturdu, kolum onun koluna sürtüyordu ama bu aramızda katlarca yükselmiş mesafenin azalmasına engel olmuyordu. Bedeni, benim bedenimin aksine sıcaktı.

"Babamın başına gelenleri biliyorsun," dedi, tıpkı benim gibi gözlerini yansımamıza dikmişti. Parlayan gümüşlerin kristalimsi ışığı gözümü almıştı, kirpiklerimi gözlerimin üzerine indirip sessizce başımı salladım.

Babamdan... O adamdan bahsetmek istemiyordum.

"Bunu ona o adam yaptı, değil mi?"

"Evet," dedim pürüzsüz bir sesle. "Onun bir adı var. Karan."

Defne burnundan içeri sert bir nefes doldurdu, omuzlarını silkerek, "Onun adı umurumda bile değil Merve," dedi bıçaktan keskin bir sesle. "O adam benim babama zarar verdi."

"Ondan yalnızca kendi 'baban' olarak bahsettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gözlerimi açıp yere indirdim. "Ve senin baban da bana çok zarar vermişti."

Sessizlik. Kalabalığın sesi bizim sessizliğimizi besledi, iş çıkışı saatine yaklaştığımızdan şehir korna seslerinin altına gömülmüştü. Gömülmüştük. Sessizliğimiz ile komik bir gürültünün içinde birbirimize bıçaklarımızı uzatmıştık.

"O iyi değil," dedi kısık bir sesle. "Sanırım seni özlüyor."

Sanki mezar taşlarının arasından beni izleyen binlerce cesedin gözü üzerime dikilmiş gibi gerildim. Zehir dilimin ucunda birikti, kelimelerime akmak ve harflerime sindirdiği öfkeyle kız kardeşime saldırmak istedi. Dişlerimi birbirine bastırırken, yanaklarımın içeri doğru gömüldüğünü biliyordum, kaşlarım çatıldı, şakaklarım sızlamaya başlamıştı.

"Çok çabuk kandırılıyorsun," dedim acımasız bir şekilde, harflerimden ona uzanan bıçakların ucu boğazına dokunmuştu. "Hiçbir zaman senin gibi olmadığım için mutluyum."

"Babalar da pişman olabilir," dedi bıçağımı yok sayarak. "İnsanlar pişman olur Merve, babalar da insan."

"Hıhım," diye fısıldadım gözlerimi devirerek. "Bir insana göre gerçekten çok fazla insanlar."

"O aslında..."

"Onu affettin mi Defne?" diye sordum aniden, ruhsuz, tekdüze bir sesle.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bize yaptıkları için onu affetmedim ama pişman olduğunu biliyorum." Avuçlarındaki nemi kot eteğine sildi. "Bir adamla kaçman..."

"Kaçmam mı?" Omzumun üstünden ona baktığımda kaşlarım tamamen çatılmış, öfke yüzüme gölge gibi düşmüştü. "O adamla kaçtım, öyle mi?"

Defne bedenini bana doğru çevirdi, gözlerinde endişe vardı ama buna aldırmadım çünkü o gözlerde aynı zamanda suçlama da vardı. Ben dilimin ucuna birikenleri ısırarak dizginlemeye çalışırken, o, "O bizim babamıza zarar verdi," dedi dişlerinin arasından. "Böyle bir adamla... Olabilir misin?"

"O bizim değil, senin baban." Sesim dümdüzdü. "Baksana..." Gözlerim onun yüzünde dolandı ve o kısa sessizlik büyük bir gürültüyle patladı. "Sen onu çoktan affetmişsin Defne."

"Hayır Merve," diye ısrar etti kaşlarını çatarak. "Ben onu affetmedim, bunu biliyorsun. Anneme ondan ayrılmasını bile söyledim. Bunu biliyorsun..."

"O zaman ne pişmanlığından bahsediyorsun?" Söyledikleri beni tatmin etmiyordu, hatta bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını söylemek daha mantıklıydı. Onun terleyen avuçlarının aksine benim avuçlarım buz kırağıydı, soğuk, tenimin altına, oradan da kanıma işlemişti sanki. "Bana attığın mesajları... Yani tehditleri... Unutmadım." Başımı iki yana salladım. "Onunla kaçtığımı düşünmen çok çirkin, ben o evden kendim elimi kolumu sallayarak çıktım ve durdurulmadım. Eğer durdurulmuş olsaydım, işte o zaman kaçmış olurdum Defne."

Defne içli bir nefes aldı, artık gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin içine baktığında tam olarak ne görüyordu? Hangi Merve ile bağ kurabilmişti şu an? Bakışlarımı ondan kaçırmak istedim ama bunu yapmadım. İkimizin de bir parça gerçeğe muhtaç olduğumuz şu zaman diliminde en azından bunu yapmaya hakkım yoktu.

Nemli avucunu elimin üstüne koyduğunda gerildim, bakışlarım hızla ikimizin birleşen ellerine kaydı. Benim uzun ve ince parmaklarımın aksine onun parmakları kısaydı ama en az benimkiler kadar inceydi. Gözlerim onun turuncu ojeyle boyanmış tırnaklarında gezinirken, onun gözlerinin yüzümde olduğunu biliyordum.

"Evine dön," dedi titreyen bir sesle, sesini yutan korna seslerine rağmen o sesin tizliğinin kalbimin damarlarının çevresinde nasıl titrediğini hissetmiştim. "Buna gerek yok. Halledebiliriz."

"Orası benim evim değil."

"O adamın yanı da senin evin değil," dedi kısık bir sesle. Üzgün görünüyordu.

"Ama kendimi onun yanına ait hissediyorum," dedim bir anda, sesimden dökülen harflerin yan yana düşerek oluşturduğu o cümle Defne'nin üzerinde o kadar sert bir etki yarattı ki, donakaldığını fark ettim.

"Ne?"

"Duydun. İlk kez kendimi ait hissettiğim bir yer var Defne. Ben kendimi hiçbir zaman o eve ait hissetmedim."

"Hiç mi?"

Gözlerindeki kırmızı damarlar çoğaldı. Burnu da kızarmaya başlamıştı. O hep narindi, ben de narin olmak istiyordum ama yalnızca tek bir kişinin kollarında kendimi sanki kırılgan bir şeymişim gibi hissediyordum. Şu an bile onu düşündüğüm için kendimden utanmam gerekti, kız kardeşim karşımda ağlamak üzereyken bile nasıl o adamı düşünebiliyordum? Acaba bana çok kızmış mıydı?

Bomboş bir sesle, "Hiç," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

O an önümde yanardağ patlasa, bu kadar hissetmezdim sıcağı, bedenimdeki soğuğa rağmen onun gözlerinden akan yaşlar bir bir tenime damladı ve dokunduğu yeri haşladı.

Burnunu çekti, yaşlı gözlerini benden kaçırmaya çalıştı ve "Annem seni özlüyor," diye fısıldadı. "Babamın da seni özlediğini biliyorum, senin odanda uyudu." Burnunu çekti. "Ve ben de seni özlüyorum soğuk nevale."

Sertçe yutkundum, acının tozu boğazımı yaktı ama aldırmadım. Elimi elinin hapsinden kurtardığımda yaşlı gözleriyle bana baktı, ona bakmamak için gözlerimi gümüşçünün camına çevirdim ve kollarımı iki yana açarak, "Acele et," diye fısıldadım.

Kollarımın arasına girdi, hiç düşünmeden kollarımı ona sardım ve ellerimi sırtına bastırdım. Islak yüzünü boynuma gömüp hızla soluyarak bana karşılık verdi. Boşluğu izleyerek ona sarılırken iyi olmasını diliyordum. Acaba kitaplığımdaki kitaplara ne yapmışlardı? O herif ne diye benim odamda uyumuştu? Küçük Prens'in yarısına kadar okuyabilmiştim, acaba ayraç hâlâ bıraktığım sayfada mıydı?

"Seni çok özledim," dedi boynuma doğru. "İyisin, değil mi?"

"Çok daha iyiyim." Sırtını sıvazladım, sesim çok sakindi, hareketlerim çok sakindi, zihnim çok sakindi. "Endişelenme. Hallediyorum."

"O adam..." Sesi yine sertleşmişti. "...sana zarar vermiyor, değil mi?"

"Hayır."

Bir şeyler anlattı, yüzünü boynumdan bir an olsun çıkarmadan anlattığı şeyleri can kulağıyla dinledim ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Param olup olmadığını sorması beni utandırmıştı, zorla cebime tıkıştırdığı parayı ona geri vermeye çalıştım ama buna izin vermedi. O parayı avucuna verip ondan kaçabilirdim ama buna hakkım olmadığını düşündüm.

Sonunda ayağa kalktığımızda artık karanlık tamamen çökmüştü, dizlerine kadar çektiği asker yeşili çorap aşağı doğru sıyrılmış, soğuktan kızaran dizleri gözümün önüne dökülmüştü. Üşümesini istemiyordum.

"Beni arayacaksın, değil mi?" diye sordu eteğini düzeltirken.

"Arayacağım."

"Eve dönmek is-"

"Eve dönmeyeceğim. Çalışacağım."

Gözlerini devirdi, aynı şekilde ben de ona karşılık verdim. Billur mağazanın beyaz duvarına yaslanmış, tek bacağının üstüne verdiği ağırlığına aldırış etmeden bomboş bakışlarını insanların üzerinde geziriyordu. İşaret parmağı ile başparmağı arasında tuttuğu sigaraya tek kaşımı kaldırarak baktım.

Defne ona bakarak, "Bu kız yanındayken pek de korkmuyorum aslında," diye homurdandı. "Şu sıfata bakar mısın?"

"Öyle deme," dedim yüzümü buruşturarak.

"Onun gibi birine sahip olduğun için şanslısın," diye fısıldadı Defne dikkatle Billur'a bakarak. Bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözleri tekrar puslanmıştı ama artık az da olsa gülümsüyordu. "O adam nerede? Neden tek başına buralardasın? Bir süre seni babamdan sır gibi saklayacağını düşünmüştüm."

"Uzun mesele," dedim, bunu derken tekrar aklıma onu düşürdüğü için Defne'ye sinir olmuştum. Şimdiye ortalığı kaldırması gerekmiyor muydu? Billur ile firar etmiştik resmen. "Şimdi gitsen iyi olur, annem merak etmesin." Dudaklarım titredi, merak edilen kız hep Defne olmuştu. Merve bir yerlerden çıkar gelirdi nasılsa, başının çaresine bakardı, o güçlüydü.

Onu kıskanmıyordum ama bu gerçeğin beni kanatmadığını da söyleyemezdim.

"Haklısın," dedi hiçbir şeyin farkında olmadan. "Tuğba'dan poşetlerimi alayım, sonra da eve geçeceğim zaten." Kısa bir sessizlik yaşandı,

tepemizde renkli şemsiyeler vardı. Sokak ışıkları yanıyor, Paspatur ışıkların altında mücevher gibi parlıyordu.

"Görüşürüz," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak.

Burnunu çekti. "Pekâlâ." Bir adım geri attığında artık ikimiz de başka yerlere bakıyorduk. "Görüşürüz soğuk nevale." Sırtını döndüğünde bacakları titriyordu. "Telefonun diğer ucunda bir ablan olduğunu, ne kadar zayıf ve aptalın teki olsa da senin için her zaman burada olacağını unutma." Hızlı adımlarla ilerlemeye başladığında söylediklerinin yankısı kalbimde sürmeye devam etti.

Billur yanıma geldiğinde, Defne'nin insan kalabalığının içinde kayboluşunu izlemeye devam ettim. Koluma yavaşça dokundu, bakışlarımı ona çevirdim ve bana genişçe gülümseyerek, "Bu sıktığımın mağazasında bana göre hiçbir şey yok. Tamamen sosyete gülleri için tasarlanmış abidik gubidik elbiseler," dedi. "Gidelim mi?"

Başımı sallamakla yetindim. Paspatur'a girdiğimizde hâlâ diken üstündeydim. Kafamın içine devrilen düşüncelerin yanına bir de merak eklenmişti. Biraz terk edilmiş hissediyordum sanırım.

Ördeklerin yüzdüğü havuzun önünden geçerken, "Neyin var?" diye sordu Billur, ardından bardağın içindeki süt mısırından bir lokma daha aldı.

"Hiç."

"Karan'a mı bozuldun?" diye sorduğunda gözlerimi ördeklere çevirdim. Anne ördeğin arkasından giden farklı renklerde, kardeş olduklarına inanmaya bin şahit isteyen yavru ördekleri takip ediyordu bakışlarım.

"Benim telefonum yanımda değil ama seni de aramadı," diye fısıldadım sessizce.

"Evet," diye onayladı. "Eğer istese ilk dakikadan enselerdi bizi. Saatlerdir özgürüz."

"Çok sağ ol ya," diye homurdandı diğer Merve. *"İçimizi acayip ferahlattın. Teşekkür ederiz."*

Cevapsızlığım Billur'u durdurmadı. Kolumdan çekerek beni kızıl ve yeşil ışığın birbirine girdiği gece kulübünün önüne kadar sürükledi ve kapıda dikilen adamlara dikkatlice baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden kapıdan içeri girdi. Siyah, çift kanatlı demir kapıdan içeri girerken şaşkındım çünkü kapıdakiler ne kimlik ne de başka bir şey sormuştu ve saatin daha erken olduğunu da biliyordum.

Baslardan dökülen müziğin baskısını göğsümde hissederken, "Burada ne yapıyoruz?" diye bağırdım Billur'un kulağına doğru.

"Seni eğlendireceğim?" dedi sorar gibi. "Ayrıca bağırmana gerek yok, kulağımı sağır ettin!"

Yüzümü buruşturdum. İçeride yoğun, adını koyamadığım bir koku vardı. Burnumu sıkarak bu kokuyu gidermeye çalıştım. Saat henüz erken olmasına rağmen içerisi kalabalıktı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, Billur'un söylediklerini duyabilmek için dibine girmem gerekiyordu. Tepemizde yanıp sönen ışık yüzünden görüşüm bulanmıştı, insanların hareketlerini seçemiyordum.

"Bu saatte bu kadar iyi bir yer bulabilmeyi beklemiyordum!" diye bağırdı Billur bar tezgâhının önüne doğru yürümeye başladığında. "Çok iyi!"

"Bana diyorsun ama bağıran sensin!" diye bağırdım yüzümü buruşturarak. "Ben buradan hiç hoşlanmadım, çıkalım!"

"Yanında ben varım," dedi gözlerini kocaman açarak. "Yirminci yaş gününü kutlayacağız, hem de özgür kızlar olarak!"

"Özgür kızlar mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Teyzeler gibi konuşuyorsun bazen."

"Hadi eğlen biraz!" diye homurdanarak tezgâha dirseğini yasladı ve viski kadehini elindeki bezle kurulayan, kendini tamamen işine kaptırmış olan genç kumral çocuğa, "Şşh," diye seslendi. "Tekila?"

Çocuk önce Billur'a, ardından da bana bakarak kaşlarını kaldırdı. Karnım açtı, bu konuda kendime zerre güvenmiyordum ama tekilanın yakıcı tadını aldığımda her şey için çok geçti. Kulaklarım yanıyordu, müzik içkinin o çirkin tadına karışmış, bedenimle alev topu şeklinde yuvarlanmaya başlamıştı sanki. Bu gerçek bir yangındı. Tadına alışamamıştım ama bir süre sonra bedenimde büyüyen yangın ilgimi çekmeye başlamıştı.

Anlık saman alevi gibi yanıp sönmektense, harlanarak ve acıyı hissederek yanmayı yeğlerdim.

Karan'ın yokluğunu hissetmek, o yangının ortasında tek başıma ateşlerin tenime sıçrayışını izlemek gibiydi. Dans eden bedenlerin piste bıraktığı izlere boş boş baktım, elimdeki şeyin adının ne olduğunu bile bilmiyordum. Sarhoş olmak nasıl bir şeydi? Midem bulanıyordu ama bunun nedeninin açlığımın üstüne bastırdığım içki olduğunu biliyordum.

Uzaktan, "Asi!" diye bağıran birinin siluetini görür gibi oldum. Kaşlarım anında çatıldı. Siyah saçlarım dağılmış, dağılan siyah saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. İçeride sigara içmenin serbest olduğunu, köşede birbirlerine sigara içirerek sevişen çiftleri gördüğümde anlamıştım.

Karan neredeydi?

Işıkların altında parlayan gümüş halkaların sahibini tanıyordum. Billur'un işemeye gittiğini biliyordum, beni yalnız bırakmak istememişti ama ben hâlimden memnundum. Karşımda duran Enis'e baktım. Ela gözleri yüzümde dolanıyordu, onu görmek midemin daha da bulanmasına neden oldu. Elimdeki içki bardağını yavaşça tezgâha bırakıp, bomboş bakan kahverengi gözlerimi ona doğru çevirdim, ayağımın altındaki yer kayıyordu ama buna rağmen dimdik durabiliyordum.

"Söyle?"

"Sen..." Bakışları içki bardağına kaydı, ardından tekrar bana baktı. Buz mavisi bir gömlek giymişti, gömleğin düğmeleri neredeyse karnına kadar açıktı ve terli teni ışıkların altında parlıyordu. Tüysüz ama kaslı teni zerre ilgimi çekmemişti. Karan'ın kasık tüylerini anımsayınca ürperdiğimi hissettim.

Onun heybetli bedenini, erkeksi tenini seviyordum.

"Söyle!" diye bağırdım yüzümü buruşturarak. "Burada da mı buldun sen beni?"

"İçtin mi sen?" Kaşlarını çattı, tam bana yaklaşacaktı ki elimi kaldırarak onu durdurdum ve aramıza ördüğüm parmaklarımı ona değdirmeden, "Orada dur!" diye söylendim. "Karan var ya, sana kafa göz dalar oğlum!"

Enis'in ela gözlerinden geçen öfke, kanımda dolanan alkolün etkisi kadar sertti. Gülesim geldi ama gülmedim. Kafam dalgalanıyordu.

"Senin kafan bu kadar güzelken böyle bir yerde olmaman gerek," dedi dişlerinin arasından "Nerede o herif?"

Onun yokluğu yüzüme haşlanmış su gibi çarpılınca gözlerimi kaçırıp avuçlarımı sıkarak yumruk yaptım. Yoktu. Beni aramamıştı. Peşimden gelmemişti. Şu an içki içip böyle kötü bir yerde duruyorsam o koca kafalı yüzündendi. Öyle miydi?

Aptal bir kız çocuğu gibi davranmıştım.

Ona inat yapmış, evden kaçmış ve sonra da beni aramasını istemiştim.

Haklıydı.

Kanımın içinde dolanan o alkol yavaşça zihnime sızmaya başladı. Karan'ın kokusunu arayan burnum, aldığı değişik kokular yüzünden sızlıyordu. Elim yavaşça aşağı düştü, omuz silkerek boş bakışlarımı zemine indirdim. Çalan parça ne kadar hareketli olursa olsun, tepemde yanıp sönen ışıklar gözlerimi ne kadar alıyor olursa olsun, o aptal İngilizce sözlerin anlamını çözüyordum, hareketli bir parça için fazla iç kanatıcı sözleri vardı ve ışıklar sanki bomboş bir sokağı aydınlatan arabaların far ışıklarıymış gibi hissettiriyordu.

Sanki yapayalnızdım, o çıkmaz sokakta ilerliyor, duvarlara izini süren far ışıklarını izliyordum.

"Asi?" dedi tekrardan Enis. Bana bu ismimle seslenmesinden nefret ediyordum. "Her şey yolunda mı? Yoksa o herif sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim boşluğa bakmaya devam ederek. "Bana hiçbir şey yapmadı."

"O nerede?"

"Yok," diyebildim.

"Seni yalnız mı bıraktı?" Bana biraz daha yaklaştığını hissettim. Teninden gelen soğuk bira kokusunu alabiliyordum. Ne yapmıştı? Birayla duş falan mı almıştı? Bir adım geri atıp ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, kalçam tezgâha çarptı ama aldırış etmedim.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "İşine baksana," diye homurdandım. Kelimeler dudaklarımın arkasında dökülüyor, sesim sönük çıkıyordu, harflere bir türlü vurgu yapamıyordum.

Enis başını iki yana sallayarak parmaklarını nemli saçlarının arasına daldırdı, sert bir nefes vererek, "Kimle geldin buraya?" diye sordu yüksek sesle. "Hangi aptal bu kadar içmene göz yumdu?"

"Ben yumdum canım."

Enis, Billur'un sesinin geldiği yöne doğru baktı, benim gözlerim ikisinin üstünde geziniyordu.

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordu Enis öfkeyle. "Bu kızın daha önce alkol almadığına iddiaya girerim. Ona ne içirdin?"

"Hım?" Billur kollarını göğsünün üstünde toplayıp tek kaşını kaldırarak Enis'e baktı. "Sana ne?"

"Sen onu kendin gibi mi sandın?" Enis aniden bağırarak bunu söylediğinde, çevremizdeki herkesin bakışlarının üzerimize döndüğünü hissettim. Barmen çocuk tek kaşını kaldırmış dikkatle Enis'e bakarken biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu. Midem bulanıyordu, avucu-

mu tezgâha yaslayarak dehşet dolu gözlerle Billur'a baktım. Işıkların altında buz rengi gibi duran gözleri parladı, gözlerinde ateşin yandığını gördüm.

"Ne?" Sesi sakindi. Ama bu sakinlik pek hayra alamet değildi.

"Senin gibiler bu ortamlara alışkındır ama o senin gibi değil. Senin gibi bir kızı-"

Enis'in arkası dönük olduğundan daha kolay olmuştu sanırım. Yakasından tutup onu kendime doğru çekerken dengesini kaybetti, onu etrafımda çevirerek tezgâha yasladım, hemen karşımda duran barmen çocuğun gözleri irileşti. Sağ yanağını sertçe tezgâhın soğuk yüzeyine yasladım ve gözlerimdeki kuyudan yükselen alevlerle ona dikkatlice baktım.

"Sakın," diye fısıldadım kulağına doğru. "Sakın bir daha arkadaşım hakkında ileri geri konuşma."

"Ben..."

"Kes sesini!" Saçlarını kavrayıp yanağını sertçe tezgâha geçirdim, Enis'in acıyla inlediğini duydum ama bu beni durdurmadı. Öfke o kadar genişti ki, göğsümü daraltıyordu.

"Hey hey hey, sakin olun!"

Nefes nefese kafamı kaldırıp genç barmene baktım, dudakları memnuniyetle yukarı kıvrılmıştı. Enis istese beni geri püskürtebilir, elimden rahatlıkla kurtulabilirdi ama yapmadı. Nefes nefese yanağı tezgâha yaslı öylece bana bakarken ensemde tanıdık bir nefes hissettim.

Hislerim altüst oldu. Her şey altüst oldu.

"Seni minik jaguar," dedi tanıdık ses. "Hem evden kaçmak hem arabayı kaçırmak hem bara gitmek hem sarhoş olmak hem de bir erkeği pataklamak, ha?"

3. SAHNE

Gelmişti.

Buradaydı.

Beni bırakmamıştı.

İçimde hep acıyan bir yer vardı. Biri bana acıyan yerin nerede olduğunu sorsa, o yeri gösterip, burada, diyemezdim fakat acıdığını biliyordum, acıdığını hissedebiliyordum. Yerini bilmiyordum, sadece oradaydı ve daima acıyordu.

Onun benim yanımda olması, benim onun kollarında olmam bir mucizeydi. Bu dünyadaki herkesin bir yeri vardı, zamanı geldiğinde herkes yerini buluyordu; onu bulduğumda, yerimi bulduğumun farkına bile varamamış, bunun yalnızca şans eseri olduğunu düşünmüştüm.

Zaman, benim yerimin aslında onun yanı olduğunu bana öğretirken, ellerimi tutup beni ona yürüten yine oydu. Sıcak ellerini belimde hissettim. Onun dokunuşu beni anında gevşetti. Beni kendine doğru çekti ve sırtımı geniş göğsüne yaslayıp yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

"Sakın," diye fısıldadı. "Sakın bir daha bunu yapma kız çocuğu."

Yutkundum. Bağırmak, ona hesap sormak, beni almaya gelmediği için yakasına yapışıp dünyayı ona dar etmek istiyordum. Başım dönüyordu, midem gerçekten deli gibi bulanıyordu, kendimi aptal bir çocuk gibi hissediyordum. Enis olduğu yerden doğruldu ama ona bakmadım.

"Billur'u eve götür Sergen. Hesabı da öde," dedi Karan tok bir sesle. "Benim bu küçük yirmilik kaçakla bir işim var."

Sergen, Karan'ın dediğini yaparken bana öyle bir bakmıştı ki, utançtan yerin dibine gireceğimi sandım. Karan'ın dolgun dudaklarını kulağımda hissettim. Gözlerimin önünde bir sis perdesi vardı sanki.

"Ben yirmi yaşına girdim. Büyüdüm. Koca bir kadınım artık," diye homurdandım. "Alkol alırken de size mi soracaktım salak insanlar."

Erkeksi bir ses çıkararak nefesinin tenime yayılmasını sağladı.

"Ben sıkıntı çıkarmadan buradan çıkalım, olur mu küçücüğüm?"

Enis, "Onun yanında bile olamıyorsun," dedi aniden. "Onun şu hâline bak Karan Çakıl. Buradan bakınca nasıl göründüğünün farkında mısın? Daha önce hiç böyle bir mekâna gelmemiş kızın tek başına ne kadar çok alkol aldığını görebiliyor musun?"

Karan burnundan güler gibi sert bir nefes bırakarak, "Az konuş, çok yaşa," dedi tehditkâr bir sesle. "Anlaştık mı?"

"Ona küçücük bir kız olduğunu söylüyorsun ama sen o küçük kıza sahip bile çıkamıyorsun," dedi Enis bir gerçeği Karan'a doğru tükürür gibi. Karan'ın sabrını sınıyordu. Ayakta duracak hâlim yoktu ve şu aptal müziğin susmasını istiyordum. Tek istediğim buydu.

Güvenilir kollardaydım. Artık gidebilirdik.

"O yetişkin bir kadın. Kendine de gayet iyi sahip çıkar. O benim eşyam değil ona sahip çıkayım. Sahip çıkmak kelimesini yanlış anlamışsın. Benim lügatımda sahip çıkmak, ihtiyacı olduğu anda yanında olmaktır. Bak, arkadaşı yanında. Eğlenmişler. Başına da sen dışında bir bela gelmemiş. Şimdi kes sesini. Çok konuşup az yaşamayı mı tercih ediyorsun yoksa?" diye sordu Karan, sesinin ucunda iğneli bir alay vardı. O iğnenin ucundan akacak olan şeyse saf zehirdi, birkaç saat içinde kana tamamen karışıp öldürecek kadar güçlü bir zehir...

"Onu zerre hak etmiyorsun aşağılık herif!"

"Ee?" dedi Karan umursamazca. Herkes bize bakıyordu. "Onu sen mi hak ediyorsun?"

"Beyler, kavga edecekseniz dışarı çıkın." Barmen çenesiyle kapıyı gösterdi. "Sizin için diyorum. Kız pek de iyi görünmüyor."

Karan başını salladı, beni kendine doğru çekti ve tamamen ona yapışmamı sağladı.

"Şu an yirmilik ve alkolik kızımla ilgilenmem gerek. Ha bu arada, onu kimin hak ettiğine sadece o karar verir. Ne sen ne de ben. Anladın mı Enik?"

"Enis," diye düzeltti Enis dişlerinin arasından.

"Evet Enik."

"Karan," diye inledim buna bir son vermek için. "Kafam patlayacak, lütfen."

"Tamam güzelim," dedi sakinleştirdiği şefkatli sesiyle. Bu sakinlik yine de beni huzursuz ediyordu. Tek kaşımı kaldırmaya çalıştım ama şakaklarıma saplanan keskin ağrı inlememe neden oldu. "O boku içersen böyle olur," diye homurdandı kulağıma doğru. "Yürüyebilecek misin?"

"Göğsümün içinde salsa yapan azgın bir çift var sanki!" diye bağırdım Karan'ın kulağına doğru. "Çıkar beni buradan, kafam parçalanacak!"

"Ha?" Karan bir an duraksadı, profilime dikkatlice baktığını hissettim. Kafamı geriye doğru atarak ona baktım. Gözlerine yayılan hayreti görebilmiştim. "Ne dedin sen?"

Kafamın içindeki sesler birbirine karışmaya başladı. Enis'in söylediklerini artık anlamıyordum, baygın bakışlarım Karan'dan başkasına kaymıyordu. Beni kendine doğru çekerek gözlerini devirdi. "Bir tek sarhoş küçük bir kız çocuğuyla uğraşmadığım kalmıştı zaten. Bir de kendini yetişkin sanmaz mı?" dedi erkeksi bir sesle. Sesinden dökülen harfleri uyuşmuş soğuk parmaklarımla toplamak istiyordum. Ona sokuldum, kokusunu içime doldururken çenemi göğsüne sürttüm.

"Yetişkinmişim, kadınmışım, öyle dedin az önce."

"Sus, karışma sen benim ne dediğime. Allah Allah ya," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde.

Tepemde yanıp sönen rahatsız edici ışıkların altında onun bedenine yaslanmış öylece dikilirken neden hareket etmediğimizi sorguluyordum. Enis'in hâlâ konuşup konuşmadığından emin değildim ama Karan'ın bedeninin parmaklıkları arasında güvende olan bir kelebek gibi hissediyordum. O parmaklıkların arasından süzülüp dışarı kaçmak kolaydı ama bunu yapacak hâlim kalmamıştı.

"Daha önce hiç bu ortama girmemiş bir kız bu ortama girip 'tek başına' içki içiyor, zil zurna sarhoş oluyor ve bilin bakalım başında kim yok? Ah, doğru. Tek başına diye belirtmiştim zaten. Kimin olmadığını söylememe gerek kalmadı," dedi Enis alay dolu bir sesle.

Her şey o sırada gerçekleşmişti. Karan beni sol kolunun altına çekti, tıpkı küçük bir çocukmuşum gibi beni kolunun altına sakladı, ardından öne doğru atıldı ve pürüzsüz, yağ gibi kayan sert yumruğunu Enis'in suratına geçirdi. Birkaç kızın dudaklarından dökülen çığlık

sesleri mekânın içinde çınlayan müziği bile bastırırken, dudaklarım hafifçe aralandı.

"Yirmi yaşında kız nereye gideceğini, ne yapacağını sana mı soracak dalyarak?" diye sordu Karan gözlerini yere devrilen Enis'e dikerek. "Bu sana son uyarıydı."

Enis yere yığılmış, öfkeli gözlerle Karan'a bakarken dudağından akan kanı sildi. Çevresine toplanıp onu kaldırmaya çalışan insanların ona uzanan ellerini itti ve "Görüşeceğiz!" diye bağırdı.

"Bu iki oldu," dedi Karan beni aniden kucaklarken. Bedenim, onun kolları arasında kayboldu, saçlarım bacaklarına kadar sarkmıştı. Zorlanarak da olsa kollarımı onun boynuna doladım ve ateş gibi yanan yanağımı omzuna yasladım. Dünya yıkılsa umurumda olmazdı. "Üçüncüde hiçbir şey aynı olmaz."

Kalabalığı yararak yürürken onun kollarındaydım ama gözlerimi dahi açamıyordum. Sanki kafamın içinde bir bando takımı vardı, hatta kısa etekli ponpon kızların o tiz çığlıklarını da duyuyordum derinlerde bir yerlerde. Ah, çok sinir bozucuydu.

"Kapıyı aç," dedi Karan mermer kadar sert, mat bir sesle. Muhtemelen kapıda duran adama söylemişti bunu. Demir kapının açılma sesini duydum, tenime akın eden soğuk hava, gecenin kokusuyla birleşerek üstümüzü örttü.

Barlar sokağının dar arasında ilerlerken gözlerimi açamasam da, Karan'ın attığı her adımda yüzüme çarpan loş ışıkların ağırlığını hissedebiliyordum. Yüzüm bazen karanlığa gömülüyor, bazense rengi soluk bir ışık tarafından yalanıp yutuluyordu. Onun kokusunu içime çektim. Bu kokuya deli oluyordum.

Hastalıklı bir şeydi.

Sertçe yutkunup dudaklarımı aralamaya çalıştım, o yürüdükçe bedenim hareket ediyordu ve sanki yürüyen benmişim gibi biraz daha yorgunluk çöküyordu üstüme. "Beni bıraktığını sandım," diye fısıldadım kuru dudaklarımı aralamayı başardığımda. Sesim titriyordu, hiç olmadığı kadar kısık çıkmıştı.

"Mümkünmüş gibi," dedi gür bir sesle. Doğrudan ileriyi izleyerek, sanki kucağında değilmişim gibi rahatça yürüdüğünü biliyordum.

"Arkamdan gelmedin," dedim tekrar aynı ses tonuyla. Parmaklarımı ensesine bastırarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım, dizlerimin arkasında duran eli bacaklarıma baskı yapıyordu.

"Arkandan gelmemi mi istiyordun?"

"Hıhım."

"Hıhım?"

"Evet," diye inledim kısık bir sesle. "Arkamdan gelmeliydin."

Burnundan sert bir nefes verdi, gülmediğini biliyordum ama o nefes sesini duyunca gülüyormuş gibi hissediyordum. "Velet," dedi şefkatli bir sesle. "Salak çocuk. Yirmi yaşındasın ama kalp yaşın üç."

"Bana kızdın mı?"

Parmaklarım artık ensesindeki saçların arasında dolanıyordu. Yumuşak saçlarının koyu renkli tellerine dokunurken daha da mayışmıştım. Bulantım, sanki mümkünmüş gibi azalmıştı.

"Evet," dedi, sesi bir yaprağın cesedi gibi kuruydu. "Küçük boynunu avucumun içinde ceviz gibi ezerdim de kıyamıyorum işte..."

"Filler sevişir mi Karan?"

"Asi, Allah aşkına sok kafanı boynuma ve ben kafanı çıkar, eve geldik, diyene kadar çıkarma. Hadi güzelim."

"Ama filler..."

"Konu sevişmek ve sen benim kucağımdasın. Sus istersen."

Yanaklarım anında ısındı. "Bana kızdın," diye fısıldadım küçük bir çocuk gibi.

"Evet, sana kızdım seni küçük köstebek," diye hırladı. "Çeneni kapatacak mısın artık?"

Burnumu onun geniş omzu boyunca kaydırdım, yüzümü sıcak boynuna yerleştirdim; tenine temas eden tenim, geçmişin çürüttüğü bir anıyı net bir şekilde zihnimdeki perdenin çarmıhına gerdi ve o anının ucunu tutuşturdu. Anı yanmaya başladı.

"Cevap ver," diye inledim. "Cevapsız bırakıldığımda yüzünü tırnaklamak istiyorum Çakıl."

"Yüzümü tırnaklaman hoşuma giderdi yavru panter."

Kokusunu içime doldurdum. Hiç mi yorulmuyordu beni taşırken? Rüzgâr uluyordu, artık tamamen karanlık bir sokakta ilerliyorduk. Lokum ve baharatçı dükkânının giriş kapısında şangırdayan rüzgâr çanlarının seslerini duyabiliyordum. Bu bana küçüklüğümü hatırlatıyordu, küçüklüğüme ait güzel bir anıyı...

Belki de tek güzel anıyı.

"Midem bulanıyor," diye itiraf ettim, sesim uykulu geliyordu.

Tam boynunda aldığım o derin nefes, içime işlenip onunla ilgili tüm gerçeklerin gölgesini ciğerime kazırken, ikimiz de sessizleştik. Derin bir nefes aldığını duydum, aldığı nefes beraberinde bedenimi ileri itmiş, ardından aynı hızla sönerek beni tekrar ona yapıştırmıştı.

"Kusacak mısın?" Sesi bir robotunkinden farksız olsa da ilgiliydi. Onun ipinin ucunu tutmuş, düğümünü çözemesem de o düğümün etrafında turlamaya, yeni düğümler oluşturmaya başlamıştım.

"Sanırım şimdi değil," diye fısıldadım.

"Deniz kenarına yakın bir yerdeyiz," dedi. "Deniz havası sana iyi gelecek."

"Eve gitmek istiyorum," diye huysuzlandım. Karan buna aldırış etmeden yürümeye devam etti. Bomboş olduğundan emin olduğum sokakta onun kucağında taşınıyordum. Beni bıraktığını sanmıştım, belki de benden vazgeçtiğini düşünmüştüm.

Terk edilmiş küçük bir kedi yavrusu gibi hissetmiştim.

Bu his kalbimi parçalıyordu.

"Gideceğiz," dedi garip bir sakinlikle. "Şimdi çeneni kapa."

Sokağın sonundaki kaldırımda dikiliyorduk, geçen arabaların rüzgârını dinliyordum. Fren ve korna sesleri rahatsız ediciydi, denizin tuzlu kokusunu soluduğumda Kordon'un yakınlarında olduğumuzun farkına vardım. Paspatur, yani barlar sokağı, Kordon'un hemen karşısında kalıyordu. Parmaklarımı hafif nemlenmiş olan ensesine bastırdım, soğuk havaya rağmen teni sıcak ve terliydi.

"Şşh," diye fısıldadı. "O kadar sıkı tutma, bir yere gidecek değilim."

Kafamı yavaşça kaldırdım. Başım, tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin başı kadar ağırdı, onu dik tutmakta zorlanıyordum. Karan gözlerini indirerek bana baktı, gözlerimi kaldırıp kısık gözlerle onun yüzünü incelemeye başladım. Siyah gözlerinin çerçevesinde benim fotoğrafım vardı. Onun gözlerine baktığımda kendimi görmeyi seviyordum.

"Gitmezsin, değil mi?"

Gür kirpiklerinin altında yaşayan siyah gözlerine anlam veremediğim bir ifade yayıldı. Bir an için onun yüzüne dokunmak istedim. Sakallarına dokunmak, onu hissetmek istedim. Gözlerinden gözlerime uzanan köprüde bana doğru yürüyen küçük bir erkek çocuğu vardı.

"Gitmem."

Gözleri ağır ağır yüzümün her bir noktasında dolaşmaya başladı. Tek bir kelimesi yetmişti, artık sussa bile tıpkı konuşuyormuş gibi onu dinleyebilirdim.

"Gitmezsin," diye mırıldandım uyku mahmuru bir sesle. "Gidemezsin."

Ağır ağır başını salladığında, yelkovanın nabzını durduran gözleri gözlerime saplanmıştı. Yüzümü yavaşça boynuna yerleştirdim, Karan ben kollarındayken karşıdan karşıya geçti. Teknelerin sıralandığı sahildeki dalga seslerini duyabiliyordum. Kendi sessizliğimi dinlediğim zamanlar o kadar fazlaydı ki, sessizliğim sustuğunda çevremde güzel bir şeylerin ninni söylediğini fark edebiliyordum. Küçük kayıkların denizin üstünde dalgalara ayak uydurarak yaptığı gelgitlerin sesini dinledim.

Şehit Fethi Bey heykelinin ihtişamla dikildiği bir çocuk parkındaydık. Denizin üstündeki yakamoza baktım, tüm algım bir içki şişesinin dibindeki içkinin içinde boğulmuştu sanki. Karşıdaki adaların ışıkları karanlığın içindeki küçük ateş böcekleri gibi yanıyordu.

"Çocuk parkı?" diye fısıldadım, fısıltımın rüzgârı onun güçlü omzuna döküldü, kendi sıcaklığımı hissettim.

"Ait olduğun yer," dedi keyifli bir sesle.

"Hiçbir zaman buraya ait hissetmedim."

"Artık hissedebilirsin."

"Ben küçük bir kız mıyım sence?"

Karan'ın gözlerinin kıyısına yüzmeye başlayan ifade o kadar yakıcıydı ki, okyanusun en derininde bir yanardağ patlamıştı da, lavlar kıyıya, bana doğru kulaç atıyordu sanki.

"Küçücük bir kızsın hem de," dedi, hâlâ aynı şekilde bakıyordu ama lavlar bir türlü kıyıya varamıyor, bana dokunup beni yakamıyordu.

Derin bir nefes aldım, aldığım bu nefes onu irkiltti. Dudaklarımı yavaşça boynuna, nabzının attığı yere yakınlaştırdım, nabzı atarken kabaran damarını izledim, o damarın içinde akan kanın rengini merak ediyordum.

"Doğru," diye itiraf ettim. "Bugün ben yirmi yaşındayım ama bugün yine ben ilk kez küçük bir kız çocuğu gibi hissettim."

Gözlerine diktiği mezar taşlarını görmemi sağladığında, böyle bir şey söyleyeceğimi beklemediği her halinden belliydi. Rüzgârın etkisiyle sallanan salıncakların iç ürpertici gıcırtıları parkın içinde dolanmaya

başladı. Karan birkaç saniye beni gözlerindeki mezarlığın içine kabul etti, o mezarlığın içine doğru son hızda koşmaya başladığımda, mezarlığın demir kapısı bir anda yüzüme kapandı.

"Sallanmak ister misin?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda.

Sanki sorusunun kendine ait elleri vardı, o ellerde ucu sivri bir bıçak tutuyordu ve bu soru elindeki bıçağı acımasızca karnıma saplarken doğrudan gözlerimin içine bakmıştı.

Karnımda büyümeye başlayan acıya rağmen, bıçağın saplandığı yerden kan akmaya başlamadı. Çocuk parklarıyla birbirimize oldum olası yabancıydık; küçükken birkaç kez parka götürülmüştüm ama oyun oynamak yerine bir köşeye oturur, oynayan çocukları izlerdim.

"Hayır," diyebildim, dilimin ucuna batan harflerin sarmaşıkları boynuma kadar inip boğazıma dolandı.

Gözleri tekrar gözlerime tutunduğunda, sanki onu var eden bir yazardı ve yazarın mürekkebi ne zaman Karan bana baksa taşıyor, harfler birbirine giriyor, ben yazarın yazdıklarını okuyamıyordum. Onu var eden kalemin sahibi bile bana onu anlatamıyordu, belki de o bile bazen bu adamı anlamıyordu.

Yavaşça yürüyüp hemen karşıdaki ahşap bakın önünde durdu, beni kucağından indirmeden bankın üstüne oturdu ve bedenimi tamamen kucağına yerleştirdi. Ayaklarım bankın ahşap koluna değiyordu, onun kollarının ne kadar büyük olduğunu, onun kollarında bir kez daha küçücük kaldığımda anlamıştım. Kafamın içinde bir çukur vardı, o çukurun dibinden rengârenk ışıklar gökyüzüne fırlıyor, zihnime düşen gölgeler, ışıklar yüzünden kör olup çığlık atmaya başlıyordu.

Sarhoş olmak biraz saçma bir şeydi.

"Neden bunu yapma gereği duydun?" diye sordu sakin bir sesle. Aslında sakin değildi, kalbinin atarken çıkardığı o sert sesleri duyabiliyordum.

"Hım?"

"Neden evden kaçtın Çakıltaşı?"

Sertçe yutkunmak istedim ama içki boğazımdaki tüm suyu çekip kurutmuş, damağımı kurumuş çöl toprağı gibi yarıklarla doldurmuştu sanki. Dilim, dudaklarımın üstünde küçük bir tur attı, çatlamış bir toprağın yüzeyini anımsatan dudaklarımı yalarken, onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Çünkü sana sinirlendim," diye fısıldadım.

"Bana her sinirlendiğinde evden mi kaçacaksın?"

"Hayır," dedim. Dilim ağzımın içinde yalpalıyordu. "Sadece sinirlendim."

Dudaklarını saçlarıma bastırdı, burnundan gelen sıcak nefesi saç diplerimde hissettim.

"Her şeye sinirlenir misin sen?" diye sordu, sesi, dudaklarını saçlarıma gömdüğü için boğuk yükselmişti. Onun nefesinde öyle bir şey vardı ki, nefesi, düşüncelerimin özüne dalıyor, kelimelerimle dolu olan çekmeceleri karıştırıp işine gelenleri avuçlayıp o çekmeden çıkarıyordu. "Yirmilik kız çocuğu, bence sen fazla sinirlisin."

Gözlerimi yumdum.

"Ben sinirliyim, evet ama sen de beni aramaya gelmedin bile. Saatlerce ortalarda yoktum ve sen beni umursamadın." Kısık sesime rağmen yakarışım o kadar netti ki... Gözlerimi araladım, boynuna sürtünen kirpiklerimi hafifçe hareket ettirdim.

Burnundan dışarı sert bir nefes verdi, o sert nefes düşüncelerime çarparak küçük bir yangın başlattı.

"Bunu beni sınamak için yaptın yani, öyle mi?"

"Hayır."

"Arkandan gelmemi istiyorsun," dedi verdiğim cevabı önemsemeden. "Senin arkanda, üstüne devrilen bir gölge olmamı, seni durdurmamı istiyorsun."

Evet, istiyordum. Diğer Merve zihnimde onun için yaptığım odanın içinde bana dehşet içinde bakarken, aslında bu cevabı en başından beri bildiğini biliyordum, kahverengi gözlerine yayılan dehşetin arkasını alay takip etti.

İçimi keşfe çıktım, kaburgalarımın altında sakladığım küçük balıkları boğulmaktan kurtaran okyanusun ta kendisiydi Ali.

O yoksa, balıklarımın pulları dökülecek, solungaçları kopacak ve oldukları yerde nefessiz kalıp can çekişerek öleceklerdi.

O bir balığa kelebek olma şansı vermişti, onun okyanusunda nefes alan bir balığın sırtına kendi elleriyle diktiği bu kanatların, o balığı tüketen asıl şey olduğunu bilmiyordu.

"Benden vazgeçtiğini düşündüm," dedim dilimin kilidi kırılırken.

Karan büyük elini omzuma koydu, omzum açık olduğu için onun avucundaki sıcaklığı anında hissetmiştim. Hava bu kadar soğukken, Karan nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu?

"Çok aptal düşüncelerin var Asi," dedi kısık bir sesle. "Kendi kafanda kuruyorsun bunları, o tuhaf beyninin şeklini gerçekten merak etmeye başladım."

"Kurmak değil bu," diye huysuzlandım. "Ya başıma bir şey gelseydi?"

"Başına bir şey gelmesine izin vereceğimi falan mı sandın?" diye sordu kurşun gibi bir sesle. Ona baktım. Gözlerinin içinde yanan ateşin ışığını görüyordum. Bazen parmaklarımı beynine sokmak, düşüncelerini parmaklarımla seçerek çıkarıp okumak istiyordum. "Sadece ne yapacağını görmek istedim," diye itiraf etti.

"Ne yaptığıma bir bak," diye inledim, baş ağrısından ölmek üzereydim ama yine de durmadan konuşmak istiyordum. Bundan nefret etmiştim. İçki bana göre değildi.

Karan'ın sesini duymak istiyordum, benim yerime o konuşabilirdi, konuşmama fırsat vermesini istemiyordum. Bir şeyleri itiraf etmekten, kafam yerindeyken göremediğim şeyleri tam şu an görüyorken ona da göstermekten ölesiye korkuyordum.

Midem bulantısını kalbime de sıçrattı. Kalbim bulanıyordu.

"Evet, bakıyorum," dedi fısıldayarak. "Ne görüyorum biliyor musun?"

"Ne görüyorsun?"

"Aptal, yirmilik, küçük bir kız çocuğu." Dudaklarını tekrar saçlarıma daldırdı. Fısıldadı: "Sen küçük bir günahsın."

"Ve sen o günahı işleyen koca adamsın," diye fısıldadım. "Senin küçük günahınım ben."

"Hadi oradan," dedi erkeksi bir sesle. "İçki dilini uzattı senin körpe."

Kafamı yavaşça kaldırıp gözlerimi kaldırarak ona baktım, o da siyah gözlerini indirmiş ışığı sönmüş ay gibi bana bakıyordu. Aramızda nabız gibi büyüyen o bakışma, gözlerimden gözlerine ateşlerle döşenmiş bir yol gibiydi.

"Değil miyim?" diye sordum saf saf.

Dikkatlice beni izliyordu. Sertçe yutkundu, âdem elmasının boğazı boyunca kayışını izledim. Dudaklarım aralanmıştı.

"Bilmem," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Öyle misin?"

Ona yaklaştım, bir an geri çekileceğini sandım ama öyle büyük bir dikkatle ona bakıyordum ki, bunu yapamadı. Gözlerim onun dolgun dudaklarına indi, alt dudağı üst dudağından daha dolgundu ama bakıldığında iki dudağı da kalın görünüyordu. Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Karnım kasıldı, ayak parmaklarımı içeri doğru

çekmek istiyordum ama ayağımdaki bot dardı, bunu yapmak imkânsızdı.

Yüzme bilmeyen bir balığın solungacına takılan siyah, gümüşten bir mızraktı bu adamın gözleri.

"Amacın ne?" diye fısıldadı zehirli bir sesle. Alnım çenesine yakın duruyordu. Gözleriyle beni takip ediyordu, koyu renk gözlerinde beni tehdit eden ama aynı anda beni tehdit gibi gören tuhaf bir ifade vardı.

"Bir amacım yok," diye fısıldadım, harflerim bir girdabın içinde dönerek uçuşuyordu.

"Beni taciz mi ediyorsun ufaklık?" Sesindeki alay, gözlerini ele geçiren boğuk fırtınanın varlığını görmeme engel olmamıştı. Gözlerinin esareti altındayken sırtımdaki kanatların eridiğini hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim. Alt dudağını yavaşça ıslattı, dilinin dudağının etrafındaki hareketini izlerken saatin yelkovanı zihnime, akrebi de yüreğime saplanmıştı.

"Bir çocuk parkındayız," dedi karanlık ve boğuk bir sesle. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Burnumu yavaşça çenesine sürttüm, parmakları omuzlarımda tur atıyordu. Burnumu yavaşça sakallarının içine daldırdım, çenesinin o keskin kemiğini çok net bir şekilde hissedebiliyordum.

Gözlerimi yumdum, kirpiklerime takılı kalan geçmişin dökülerek yok olmasına izin verdim.

"Velet," dedi acı çekiyor gibi. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum Karan?" diye fısıldadım. "Söyle."

"Bu cesaretin..." Sertçe yutkundu. "Şimdi sırası değil."

Ona biraz daha sokulmak istesem de, zaten kişisel alanını doldurmuş, tamamen onun inine sızmıştım. Çenemi sakallarına sürterek, "Hadi bana yine bir şeyler anlat," diye mırıldandım. "Ay Işığı Prensesi gibi olsun."

"Sana çok küçük bir çakıl taşının karanlığa yuvarlanırken omuzlarına diktiği kanatlarının hikâyesini anlatayım mı?" diye sordu soğuk bir şefkati sesine giydirerek. Başımı hızlıca salladım, sakalları tüm yüzüme sürtündü.

Kollarını belime sararak doğrulmamı sağladı. Yanağımı omzuna yasladım, belimdeki sert parmaklarının baskısı o kadar fazlaydı ki, tenim yanıyordu. Pürüzsüz bir şekilde görebildiğim tek şey oyken, onun

dışındaki diğer her şey buzdan bir camın arkasındaymış gibi görünüyordu.

"Anlat," dedim uykulu bir sesle. Salıncak sallandıkça, yağlanması gereken demir gıcırdıyordu.

"Aslında bir kez de senin anlatmanı istiyorum," dedi aniden. "Hem konuşursan daha çabuk ayılırsın."

Duraksadım. "Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Her şeyi." Parmakları omzuma saten bir kumaş gibi dokundu, bedenim üşüyordu ama içimdeki her şey alev almıştı. "Senin hakkında her şeyi bilmek isteyip, sana hakkımda hiçbir şey anlatmayacak kadar bencilim."

"Bencilsin," derken sesim titriyordu. "Öyle bencilsin ki..."

"Ama sen bencil değilsin," dedi, omzumu okşamaya devam ediyordu.

"Evet," dedim yutkunurken. "Ben biraz sencil oldum galiba."

Onun gözlerinde yanan binlerce mumun uzaktaki görüntüsü vardı. Her ne kadar ışıl ışıl bakıyor olsa da, o gözlerde gecenin renginin olduğunu biliyordum, yine de o gözlerde aynı zamanda cehennemi cehennem yapan ateş de vardı.

Bir eli çeneme kaydı, parmakları biraz soğumuştu ama parmak uçlarındaki terin nemini hissediyordum, uzun parmaklarıyla çenemi kavradı ve kafamı kaldırdı. Gözlerim onun gözlerinin siyahına bir parça umut çalarken, gecenin karnında göz göze geldik.

"Sencil?" dedi sorar gibi. Gözlerinden bana uzanan o kara soru işaretlerinin ucundan yere damlayan benzin, benim küçük bedenimi kül edene kadar yakacak olan ateşin bekçiliğini yapan Azrail'di.

"Hıhım, öyle."

Gözleri kısıldı, ay ışığı saçlarının arasında parıldıyordu. "Hoşuma gitti."

Yüzümü tekrar boynuna gömecektim ama buna engel oldu, güçlü parmakları çenemi daha sert kavradı. Bu canımı yakmamış olsa da afalladım, gözlerimi kaldırıp ona baktım, ona baktığımda gördüğüm bambaşka bir adamdı. Gözlerini yakan ateş, simsiyah gözlerinin ölüm çukurunu kızıla boyamıştı.

"Anlat," dedi tok bir sesle. "Seninle ilgili bilmediğim ne varsa."

"Bugün Defne'yi gördüm," dedim gözlerimi saplandığı gözlerinden kurtarmaya çalışarak. "Defne'yi görmeden önce kahve içmiştim, sonra da Billur'la oraya gittik işte."

"Bundan bahsetmiyorum," dedi. "Gözlerime bakarak konuş Asi."

Gözlerimi yavaşça siyah gözlerine çevirdim. "Başım dönüyor," diye mırıldandım. "Sonra yapalım bu konuşmayı."

"Küçük ayyaş," dedi burnunu kırıştırarak. "Mide ne durumda?"

"İçimde bir adam yılanına kaval çalıyor," dedim gözlerimi devirerek.

"Kaval mı?" Karan bir an duraksayıp bana düz düz baktı, dudaklarına bulaşan o silik tebessüm anlık bir rüzgâr gibi esip geçti. "Kafan fena hâlde güzel senin..."

"Bilmem," dedim dudak bükerek. Bir an kafamı kaldırıp karşımda hafifçe hareket eden salıncağa baktım. "Aslında istiyorum," diye fısıldadım.

"Ne istiyorsun?"

"Salıncağa binmek," dedim parlayan kahverengi gözlerimi ayın ışığının aydınlattığı salıncağa dikerek.

"Bin öyleyse."

"Sen sallayacaksın değil mi?" diye sordum gözlerimi kocaman açıp ona doğru çevirerek. "Sallarsın, değil mi?"

Bir erkek çocuğunun elindeki siyah balonu tuttuğu gibi beni tutarken, balonun rengiyle aynı renk olan gözlerini gözlerimin karnına soktu.

"En son ne zaman salıncağa bindin?" diye sordu, kara gözlerine is gibi sinen o lekeler harelerinde genişledi. Avuçlarımı onun göğsüne bastırıp gözlerimi ondan kaçırdım. Biri yarama elindeki bıçağın ucunu sokup çevirmişti de, kapandığını sandığım ama aslında açık olan yaram tekrar aynı şiddetle kanamaya başlamıştı sanki.

"Bilmem," dedim çaresizce.

Biliyordum. En son tek başıma, yağmurlu bir günde salıncağa binmiştim. Hava kararmıştı, yıldızlar ve ay bile gökyüzündeki yerini karanlık bulutlara vermişti, sırılsıklam bedenime aldırış etmeden yavaşça sallanmıştım.

"Söyle."

Sustum.

"Bana bak." Ona bakamadım. "Bana bak ve söyle."

Kazağının altında çarpan kalbini avucumun içinde hissediyordum.

"Zorba," diye fısıldadım harfler ağzımda yabani otlar gibi büyürken. "Söylemeyeceğim."

"O zaman seni sallamam."

Hayal kırıklığının mürekkep gibi yayıldığı gözlerimi irice açarak ona diktim, dudaklarım aşağı doğru bükülmüş, yan yatmış bir hilâl şeklini almıştı.

"Sallamayacak mısın?"

Gözünü bile kırpmadan, "Sallamayacağım," dedi acımasızca.

"Ama babalar kızlarını sallamazlar mı?"

Yüzünde tüm galaksiyi kaplayacak büyüklükte bir cam parçalanmıştı da, gökyüzünden yeryüzüne cam kırıkları yağmaya başlamıştı sanki. İfadesindeki o yıkımı gördüğümde bir an kucağında küçücük kalıp yok olmak istedim. Siyah gözlerinin içinde, kirpiklerine kadar uzanan öfkeli bir ateşin kamçı izlerini gördüm.

Yelkovan dimdik durduğu yerde ileri doğru yürüyecekken bir anda geriye doğru düşmeye başladı, akrebin üstünden her geçişinde, akrep de uçuruma doğru bir adım geri sürükleniyordu. Karan'ın yüzü yavaşça silinmeye başladı, babamın yüzü karşımda ağır ağır oluşmaya başladığında kendimi onun kucağından aşağı bırakmak istedim ama o beni o kadar sıkı tutuyordu ki, bunu yapamıyordum.

Kahverengi gözlerimin içindeki yaralar kanamaya başladı.

Karan'ın silinişini, Mehmet Karakuyu'nun karşımda belirmeye başlayan yüzünü izledim. Önce gözleri, ardından yüzünün diğer parçaları yavaşça oluşmaya başladı. Gözlerindeki acıyla öylece beni izlerken pişman görünüyordu.

Enkazını görmek onu yıkmış mıydı?

"Mutlu musun?" döküldü dudaklarımdan.

"Ne?"

"Mutlu musun?" diye sordum bir kez daha. "Beni bu hâle getirdiğin için, mutlu musun?"

Babamın gözlerindeki canavarlar, avuçlarına kazık gibi diktikleri mumlarla köşeye geçmiş, ölmüş küçük bedenimin önünde yas tutuyordu. Canavarın korkunç elleri belimde duruyordu. Sanki şeytan bana dokunuyordu. Karşımdakinin gerçekten babam mı yoksa Karan mı olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Diğer Merve ellerini göğsüne bastırdı, uzun tırnaklarını göğsünün derisine batırırken, göğüs kafesini parçalamak ve göğsünün altında çırpınan son vicdan sığınağı da başına yıkılmadan hemen önce bu adamın kirli ellerinden kurtarmak istiyordu.

"Beni en son ne zaman sevdin?" diye sordum boşluğu andıran kahverengi gözlerine bakarken. "Sen beni hiç sevdin mi?"

"Sevdim," dedi o tanıdık ses. Babamın gözlerinin içine baktım, gördüğüm babamdı ama duyduğum ses ona ait değildi.

Onun güvenli ve kalın sesi, kalbime kan taşıyan damarım kadar yakındı bana.

"Gerçekten mi?" diye sordum, bunun gerçek olmasına ihtiyacım varmış gibi.

"Babalar kızlarını sever," diye yalan söyledi o tanıdık ses.

Hareket eden babamın dudaklarıydı ama dökülen kelimeler ona ait değildi.

Yumruk yaptığım ellerimi onun göğsüne vurdum.

"Kes şunu," diye inledim acıyla. "Bu sen değilsin ki."

"Benim küçük kızım." Karan'ın güçlü kolları beni kendine doğru çekti, ona karşı koyamadım. Avuçlarım ikimizin göğsü arasındaki sınırı belirliyordu.

"Yalancı," diye fısıldadım.

Bana sıkıca sarıldı, dudaklarını başımın üstünde hissettiğimde gözlerim kapandı.

"Benim küçük, yaralı kızım."

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimin bulutlarına doluşan yağmurları geri itmeye çalışırken. Sesim çatallaşmıştı. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şşh, tamam."

"Çok üzgünüm," dedim, sesim tir tir titriyordu. "Çok üzgünüm Karan. Çok üzgünüm."

Ellerini sırtıma bastırdı, beni kendine öyle sert çekti ki, ikimizin arasında kalan ellerim ezilip acıdı. Karan'ın şefkatinin o karanlık gölgesi üstüme düştü, beni geceden ve gündüzden sakınarak bana bir sığınak oldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp bu aptal hissin bir an evvel geçmesi için dua etmeye başladım.

"Neden üzgünsün?" diye sordu, sesi dalgın ve pürüzlüydü.

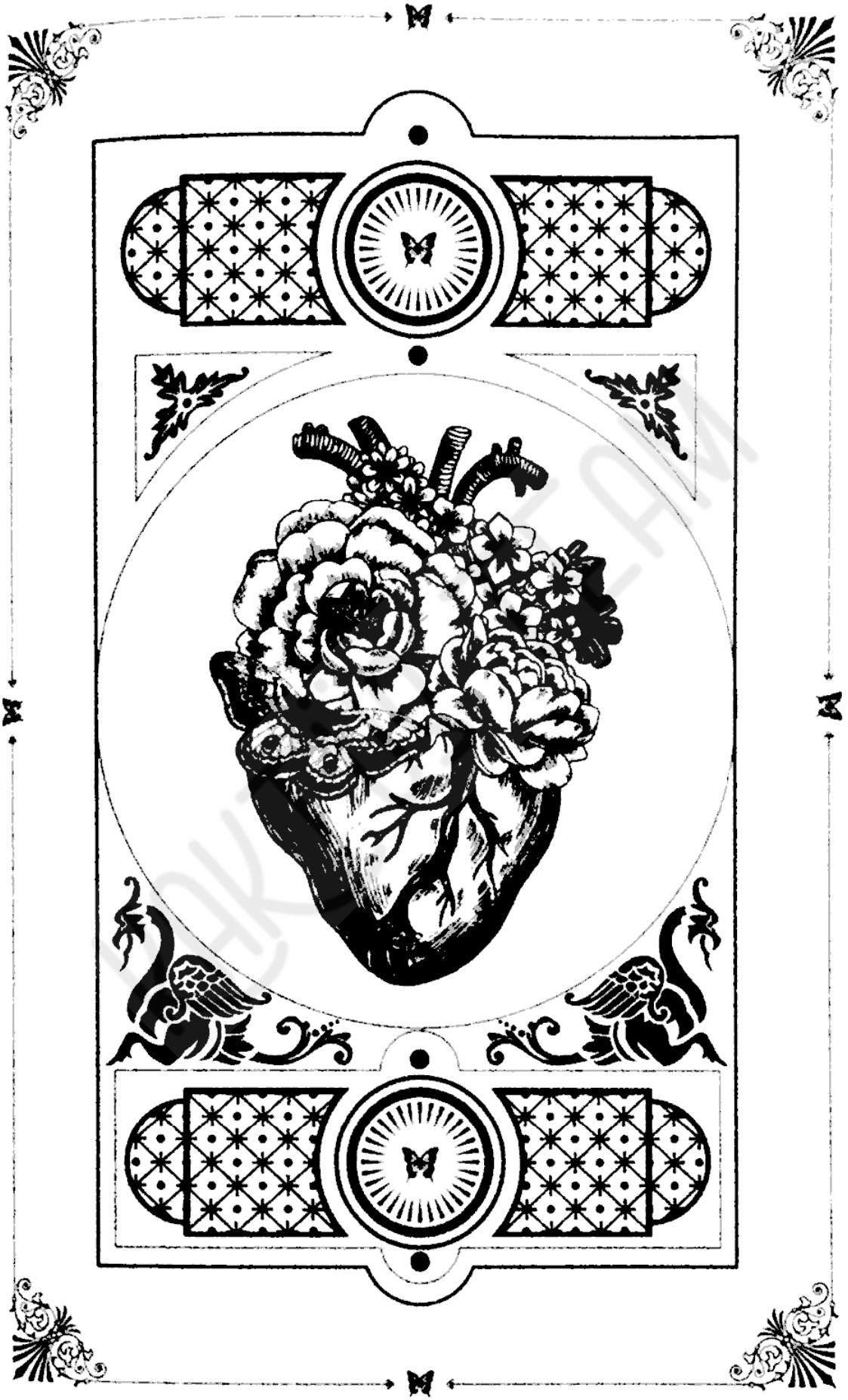
"Çünkü tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi davrandım," dedim parçalanan sesimle. Kurduğum cümleleri oluşturan kelimelerin harfleri kanıyordu. Titreyen çenemle birlikte dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Titriyordum. "Sadece biraz daha ilgi için yaptım belki de. Ensemde nefesini hissetmek istedim sanırım, bilmiyorum. O evden çıkmamam

gerekiyordu ama sırf gölgeni üzerimde hissetmek için bunu yaptım. Üzgünüm. Salakçaydı. Ben de merak edilmek istedim. Merak edileyim istedim. Üzgünüm."

"Evet, küçük bir kız çocuğu gibi davrandın," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Tek fark, sen herhangi bir kız çocuğu değilsin, sen benim küçük kızımsın."

Parmaklarımı büktüm, kazağını avuçlarım arasına alarak sıktım ve yüzümü tamamen boynuna gömüp, "Üzgünüm," diye fısıldadım paramparça hâlde. "Yapmamalıydım."

"İlgi isteyen küçük bir çocuk gibisin. Sana o kadar kıyamıyorum ki. Sana içimdeki tüm ilgiyi verebilirim, sana hep ilgi veririm. Tamam, geçti," dedi, sesi sakindi. "Geçti küçücüğüm."

4. SAHNE

Bir süre öylece sessizliği dinleyerek oturduk. Ağlamak istiyordum ama bunu yapmayacaktım. Hızla gözlerimin kıyısına yüzen ahtapotların kollarının boynuma dolanmasına, beni boğmalarına izin vermeyecektim.

"Seni bir yere götüreceğim," dedi sonunda konuştuğunda. Yüzüm hâlâ boynunda duruyordu. Gözlerimi yavaşça araladım ve onun boynunun karanlık gölgesine baktım, bir ağacın kalın gövdesine benziyordu, ıssızdı ama güvenilirdi.

Soru sormadım. Dudaklarımın arkasında bekleyen tüm kelimeler her şeyden vazgeçmiş, dilimin üstünde ilerlevemeden oldukları yere öylece yığılmıştı sanki. Beni arabaya ne ara taşımıştı ne ara arabayı çalıştırmıştı hatırlamıyordum. Sadece barlar sokağına tekrar girdiğimizi hatırlıyordum, birinden anahtarlarını isterken boğazından yükselen o erkeksi tınıyı hâlâ çok net bir şekilde zihnimin içinde taze tutuyordum ama gerisi tamamen karanlığa gömülmüştü.

Range Rover'ın içinde olduğumuzu fark ettiğimde, beni dağ evine götürdüğünde kullandığı dağ cipinin nerede olduğunu merak ettim ama üstünde durmadım, bu cipi özlediğimi fark etmiştim.

Kafamın içinde sürekliliğini koruyarak dönen bir pervane vardı. Sokak lambalarının yaydığı turuncumtırak ışıklar aracın içini bir aydınlatıyor, bir söndürüyordu. Işıkların yüzümü aydınlattığı o kısa sürelerde sık sık ona bakıyor, onu izliyordum. Karagözler yolunda ilerliyorduk. Karan soğuğa rağmen cipin camını açmıştı ve saçlarını uçuşturan

rüzgâr yüzünden gözlerimi sık sık kısıyordum. Rüzgâr biraz olsun iyi gelmiş gibiydi, en azından artık o içimi kavuran kusma isteği olduğu yerde değildi, tekrar çıkıp gelmesinden korkuyordum.

Konuşmadı. Ben de konuşmadım. Fillerin özel hayatıyla alakalı o saçma merakım diğer Merve'nin bir köşeye geçip devrile devrile gülmesine neden oluyordu. İçimde bir yerde disko topu dönerken, diğer yerde ise matem havası vardı.

Birazdan düşlerimi taşıyan tabut kalkacak ve cenazemi kendi omuzlarında, tek başıma taşıyacaktım.

Kıvrımlı yollarda ilerledik, ara sokaklara girdik, tuzun kokusunu alabiliyordum. Aracın motoru gecenin karanlığını yırtan bir ses çıkararak çıkmaz sokakta durdu. Farın ışığı sokağın sonundaki zeytinliği aydınlatıyordu. Karan'ın taktığını düşündüğüm emniyet kemerini çözmeye çalışıyordum.

Karan bekledi.

Bir süre sabırla o aptal kemeri çözmemi bekledi.

"Cidden," diye homurdandığında göz ucuyla ona baktım, güzel gözlerini devirdi. "Çişini yapmak için hazırlanan yavru bir kedinin kumu kazarken ki o sevimli uğraşını görüyorum sende şu an."

"Ha?"

Karan bana doğru aniden eğildiğinde yüzü yüzümün çerçevesine sığdı ve alnı alnıma dokundu. Sert bir nefes verdim, sert nefesim onun dudaklarına çarpınca kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikerek bana dikkatle baktı. Elleri, ellerimin üzerine örtülmüştü ve ikimiz de aptal kemerin, gerzek tokasını tutuyorduk.

Sertçe yutkundu. "Bırak da seni kurtarayım kedi yavrusu," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sıcak nefesi dudaklarıma aktığında o evcilleştiremediğim yabani açlık midemi pençeledi. Sanki midemin üstünde kırk tane mum dikili duruyordu ve yavaş yavaş eriyip, midemin üstünde kalıp halini alıyordu.

Gözlerim onun dudaklarına takılı kalmıştı. Ellerimi ellerinin altından kurtarmaya çalıştım ama bu kez ellerimi bırakmayan oydu. Gözlerim dudaklarından sıyrılıp yavaşça koyu renk gözlerine uzandı ve o an alnını alnıma sürterek bana biraz daha yaklaştı. "Hım?" diye fısıldadı. "Nereye bakıyorsun?"

"Şey..." Gözlerimi gözlerinden çekmedim. "Dudaklarına."

Bu kez sıkışan oydu, beklediği cevap bu değildi ve bu cevap onu şaşırtmıştı. Bir süre kısık bakan gür kirpikli gözleriyle dikkatlice yüzümü inceledi. Açık olan cama rağmen alnı terlemişti, belki de terleyen benim alnımdı. O kadar bütün olmuştuk ki, artık ayırt edemiyordum.

"Şu an tehlikenin ta kendisisin." Yavaşça elimi serbest bıraktığında elimi çektim, gözlerini gözlerimden çekmeden kemerin tokasını çözerken beni öyle sert kendine çekti ki burnum burnuna sürtündü. Sıcak nefesi yüzüme çarparken, "Tamamdır," dedi kısık bir sesle.

"Hıhım."

"İn," dedi kısık bir sesle ama gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla burada böylece durmak onun da hoşuna gitmişti.

Arabanın kapısına uzanacaktım ki, benden önce davrandı ve bedenini bedenimin üstüne bastırarak üzerime abandı, ardından da kapıyı açtı. Geri çekilirken bilerek dudaklarını alnıma sürtmüştü. Ayağımı yavaşça dışarı attığımda başım hâlâ dönüyordu. Karan'ın dalga geçer gibi cıkladığını duydum ama aldırmadan kendimi dışarı bıraktım. Ayakta durabilmek için cipin kenarlarına tutunurken Karan da araçtan indi ve yanıma gelip beni kolunun altına çekti. Hiç düşünmeden kendimi onun kollarına bırakarak, ona uyarak adımlarımı atmaya başladım.

Hemen çaprazımızda neredeyse tüm duvarları camdan, tek katlı bir ev vardı. Belki de bu bir ev bile değildi. Kendine ait küçük bir bahçesi, bahçeyi saran siyah çitleri vardı. Evin cam duvarının sırtını yasladığı bir de büyük bir ağaç vardı, yaprakları kavak yapraklarından daha genişti. Yere kadar sarkan dallarından aşağı bakan yapraklarına ilgiyle baktım. Ona tutunarak bahçeye girdiğimde botlarım ayaklarımı vurmaya başlamıştı.

Karan camdan evin gösterişli kapısını açarken yüzümü göğsüne gömerek, "Hadi," diye homurdandım. "Yine fillerden bahsederim bak."

"Sevişmekten bahsetmediğin sürece fillerden dilediğince konuşabiliriz," dedi tok bir sesle. Kapı da onun tok sesini takip ederek aynı şekilde aralanmıştı. Yağlı boya kokusu ve tinerin parçalayıcı kokusu anında burun deliklerimden aşağı akıp ciğerlerime ulaşarak arkası kesilmeyen bıçak darbeleri indirmeye başladı.

"Bu koku da ne böyle?" dedim dehşet içinde.

"Tinerci yetiştiriyorum evde," dedi soğuk bir sesle. "Çenen düştü çenen."

Beni içeri çekti, ay ışığının aydınlattığı kadarıyla da olsa içeriyi görebiliyordum. Hemen ortada büyük bir masa vardı, siyah ve cilalı bir masaydı, yüzeyi parlıyordu. Üstündeki fırçalar anında dikkatimi çekmişti, boyutları ve şekilleri farklı bir sürü fırça vardı ve bazılarının ucu boyanın kurumuş rengiyle parıldıyordu. Boya siyah gibi görünse de, ay ışığı tam olarak içeriyi aydınlatmadığı için rengini seçememiştim.

"Burası neresi?" diye sordum zoraki bir adımı öne doğru atıp ondan ayrılmaya çalışırken.

"Atölyem."

"Atölyen mi?" Bir an tek kaşımı kaldırdım.

"Önce hecelerine ayırmamı, ardından da harflerini kodlamamı ister misin?"

Küçük adımlarla masaya doğru ilerledim, masanın üstünde deste şeklinde kâğıda benzer şeyler vardı ama hepsinin üstünde karartılar vardı. Parmaklarım masanın parlak yüzeyinde dolaştıktan sonra kâğıtlara kaydı. En üstteki kâğıtta sadece kalemle çizilmiş olduğunu düşündüğüm bir kayalık resmi vardı, kayalığın hatları o kadar keskin ve net çizilmişti ki gözlerim hayranlıkla parladı.

Sınıfta beyaz tahtaya çizdiği kelebek resmi geldi aklıma. Acaba hâlâ duruyor muydu?

"Bunu sen mi çizdin?" diye sordum kısık bir sesle. "Vay be!"

"Hepsini ben çizdim," dedi bana doğru yürürken. "Bakabilirsin."

"Sorduk sanki," diye homurdandım. "Bakacağım tabii."

Bana alay dolu gözlerle baktığının farkındaydım, aldırmadım ve masadan destek alarak kâğıtları tek tek ayırmaya başladım. Bir alt resimde önüme düşen bir ağaç resmiydi. Kökleri o kadar derine inmişti ki, ağaçtan çok kökler ilgimi çekmişti. Kaşlarım havaya kalktı. "Sanatçı adamsın ha," dedim kısık bir sesle.

"Sarhoş velet."

Bir diğer resimde bir gül çizilmişti, gül siyah boya ile boyanmıştı ve sapı ile yaprakları bile siyahtı. Yağlı boya olduğunu anlamam çok da uzun sürmedi, kokusu hâlâ keskindi. "İlginç," dedim dikkatle çizime ve renklendirmesine bakarken.

Hemen arkama geçtiğinde bedenini bedenime yaslamıştı. Kalçalarımda onun ağırlığını hissettiğimde yanaklarımın ısındığını hissettim.

Kulağıma doğru, "Devam et," diye fısıldadı. Sesindeki esrar beni daha da sarhoş ediyordu.

Başımı sallayarak diğer kâğıda geçtim. Geneli kara kalem ile çizilmiş ya da siyah yağlı boya ile renklendirilmiş görsellerdi. Hepsinin üstünde ince işçilikler vardı, bir amatörün elinden çıkmış şeylere değil de gerçek bir sanatçının parmaklarından dökülmüş resimlere benziyorlardı.

"Çizimlerinin üstüne kussam ne olur?" diye sordum diğer kâğıdı da çekerken.

"Hiç," dedi kısık bir sesle. "En fazla ölürsün."

"Öldükten sonra zebanilere fillerin sevişip sevişmediğini soracağım Karan."

"Bak yine," diye homurdandı arkamda, sıcak nefesi enseme çarpıp saçlarımı uçuşturdu.

"Evet," dedim 'e' harfini uzatarak. "Onlar bana bunun cevabını verecektir."

"Hadi oradan bacaksız," dedi Karan alnıyla kafama vurarak. "Devam et."

"Hep siyah boya kullanmışsın," diye fısıldadım çizimleri incelerken. "Ya kara kalem ya da siyah boya." Hemen fırçaların yanında duran kalemlere dikkatlice baktım, burada kendine küçük bir dünya yaratmıştı ve her parça için ayrı ayrı benim üç aylık harçlığımı falan harcamış olmalıydı. Markalı ürünlerdi.

"Devam et," dedi kısık bir sesle. "Hepsine bak."

Kâğıtların yanındaki tuhaf şey kaleme benziyordu ama beyaz renkteydi, biraz da kalındı.

"Bu ne?" diye sordum kâğıtları bırakıp ona yönelerek.

"Tortillon Stump," dedi ilgili bir sesle. "Kâğıttan kalem de diyebilirsin. Kâğıdın preslenmiş hâli. Harmanlama ve kaynaştırma için kullanılıyor."

"Hadı ya," dedim alay dolu bir sesle.

"Öyle cimcime," diye fısıldayıp kendini bana biraz daha bastırdı ve omuzlarım onun göğüslerine iyice yapıştı. Nabzımın erimeye başladığını hissettim. "Devam et."

Birkaç kâğıda daha ilgiyle baktıktan sonra en altta kalan çizime ulaşmak için son kâğıdı da kaldırdım ve o an gözlerimin odağına düşüp ayın ışığıyla aydınlanan o çizim tüm ihtişamıyla önümde belirdi.

Simsiyah kanatlarının üstünde koyu mor geçişler olan, şu ana dek gördüğüm en mükemmel kelebek resmiydi bu. Kelebeğin uçarken ar-

kasında bıraktığı siyah izler tıpkı beyaz bir gökyüzünde asılı duran siyah yıldızlar gibi parlıyordu.

Kelebeğin kanatlarının ortasında duran bedeni bir anahtarı anımsatıyordu.

Sertçe yutkunup, "Bu..." diye fısıldadım. "Bu çok güzel..."

"Öyle değil mi?" diye sordu, sesi ilk kez bu kadar ilgili çıkmıştı. Hevesle kollarını iki yanımdan uzattı ve kâğıdın boşluklarını tuttu. Şu an çizdiği kelebek ikimizin elindeydi ve ben onun kollarının arasında kalmıştım.

"Koyu mor," diye mırıldandım kısık bir sesle. "En sevdiğim renk."

"Siyahtan sonra," dedi kendinden emin bir sesle.

"Evet." Başımı hafifçe geriye atarak onun omzuna yasladım. "Yetenekli olmadığın bir konu var mı senin?"

Dudaklarında belli belirsiz, can yakıcı bir tebessüm belirdi. "Bana mı asılıyorsun Çakıltaşı?"

"Hım. Sanırım?"

"Bacaksıza da bakın siz."

"Bacaklarım uzun aslında," dedim dikkatle ona bakarken.

Gözlerinde siyahın en koyu tonu yuvarlandı, ışığı yanmayan ama her yeri camdan ibaret olan bir evin içinde, ay ışığının aydınlattığı kadarıyla onu görebiliyordum. Öyle güzeldi ki, kalbim onun güzelliğini kıskanıyordu.

"Karan," dedim tekrardan ve o sırada elimdeki can çekildi, kâğıdı yavaşça bırakıp bomboş gözlerle ona baktım. "Söylemeyecek misin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Neyi?"

Başımı iyice omzuna yaslayıp kafamı kaldırarak ona baktım. "Filler sevişir mi?"

"Asi."

"Ya cevap ver!" diye homurdandım yüzümü buruşturarak. "Filler de sevişir mi?"

Aniden beni masaya doğru ittiğinde, sırtım hâlâ onun kaslı göğsüne yaslanmış vaziyetteydi. Karnım masaya çarptı ve Karan ile masa arasında kaldım. Birkaç kalem, yaptığım baskıyla yuvarlanarak masadan aşağı düşmüş, çizimlerin olduğu kâğıtlar ileri doğru kaymıştı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Dudaklarını alnım boyunca sürttü, ardından dolgun dudaklarını yanaklarıma indirdi ve yangını andıran nefesini yanağıma bırakarak konuştu:

"Filleri bilmem de, akrepler sevişir," dedi kısık ama kalın sesiyle. "Çok fena sevişir." Burnunu yanağıma bastırdığında yutkunamadım. "İkimiz de akrebiz, biliyorsun değil mi?"

"Karan..." Sesim alkolün etkisinden ziyade, bu adamın bedenimdeki hükmünün etkisiyle çatlamış, tıpkı küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı.

"Evet?" Kısık sesi yanağımı yaladı, Karan dudaklarını çeneme kadar indirdi ve beni masaya tamamen yapıştırdı. "Söyle?"

"Akrebiz," dedim bir anda.

"Tekrar söyle," dedi sert bir sesle. "Neyiz?"

"Bazı kelimeler boğazına takılır da konuşamazsın ya hani Karan," diye fısıldadım acı çekiyor gibi. "Ben senin yanında yutkunamıyorum." Derin bir nefes aldım. "Akrebiz biz."

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Beni kendine doğru çevirirken o kadar hızlı ve sertti ki, uçuşan saçlarım onun heybetli bedenine çarpmıştı. Soluğum, soluğuna vurdu. Uçuşan saçlarım daha sırtıma dokunamadan beni kendine doğru çevirdi ve masadan tarafa sırtını döndü. Bedenim bedenine yaslıydı, elleriyle kalemleri tek hamlede itip fırça ile kalemlerin yerlere saçılmasına neden olduktan sonra masanın üzerine oturdu, bunu yaparken hiç zorlanmamıştı çünkü boyu normal bir adama göre fazla uzundu. Soluk soluğa onu izlerken dudaklarını aniden dudaklarıma bastırdı ve beni sertçe üstüne çekip bacaklarımı ikiye ayırarak tam kasıklarının üzerine oturmamı sağladı. Dizlerim masanın parlak yüzeyine sürtüyordu, dudaklarım aniden aralandı ve ağzımdaki içkinin tadı yerini onun yasak elmadan bir ısırık almış gibi hissettiren tadına bıraktı.

Elleri hızla belime kaydı, kazağımı yukarı sıyırıp parmaklarını çıplak belime yerleştirirken ikimiz de nefes nefeseydik. Islak, duru ama bir o kadar da tutkulu bir öpücüktü. Ağzının ağzımın içinde eridiğini, onun neminin, çölün ortasında kalmış kuru dudaklarımı beslediğini düşündüm. Kafamın içindeki küflü çarklar büyük bir hızla dönmeye başlamıştı, gözüm ondan başka hiçbir şey görmüyordu.

Kollarımı onun ensesine dolamış, hırsla onun öpücüğüne karşılık verirken her şey susmuştu. Konuşan tek şey nefesimizdi. İkimizin nefesleri de ayrı ayrı bir şeyler anlatıyordu birbirine. Titiz bir adama göre fazla kirli öpüşüyordu, bunun farkına varmak bacaklarımın titremesine neden olmuştu. İçimde uçsuz bucaksız karanlık bir gökyüzü vardı, o

gökyüzünün kızıl damarlı şimşeği onun bana hissettirdiği tutkuydu; o şimşek çaktığı müddetçe ben onu böyle istemeye devam edecektim ve benim göğümde yağmur hiç dinmeyecek, şimşekler gökyüzünü tıpkı gecenin içinde yanıp sönen ateş böcekleri gibi aydınlatmaya devam edecekti.

Dudakları çeneme kaydı, ağzım garip bir açlıkla aralanırken o çenemi ısırdı ve ısırdığı yerde ıslak dilini gezdirdi. Karnımda bir şeyler çarpıldı, hisler birbirine girdi ve bir anda kalbim ile kasıklarım matkapla delinmeye başladı. Açılan oyuktan ona duyduğum tuhaf çekim akıyordu. Ateşin etrafında uçan sadık bir Yusufçuk gibiydim. Yusufçuklar sadık hayvanlardı, eşleri ölünce onlar da ölürdü ve asla eşinden başkasıyla birlikte olmazdı. Tek sorun benim eşim benim gibi bir Yusufçuk değil, ateşti. Beni yakacak, belki de kül edecekti.

"Siktir," diye fısıldadı dişlerini son kez çeneme geçirdikten hemen sonra. Taze nefesi çeneme akıyor, oradan ağzıma dalıyor, ardından da içime karışıp benden bir parça haline geliyordu. "Ağzımı ağzına dayayıp, yaşamını içmek istediğim küçük bir kız çocuğu var."

Konuşmama izin vermeden alt dudağımı ısırarak çekti, ardından gözlerini kaldırıp ateş gibi yanan kuzguni karası gözleriyle beni eleğinden geçirdi. "Sen..." dedi dişlerinin arasından, sesi öylesine boğuktu ki kasıklarım acıyla sızladı. "...o içkili ağzına rağmen seni öptürebilecek kadar delirttin beni."

Parmaklarım saçlarına kaydı, kendimi ona bastırdım ve tamamen kucağına yerleşerek, "Filler?" diye sordum yarı uykulu bir sesle.

"Velet," dedi güler gibi bir ses çıkararak. "Sen benim imtihanımsın."

"Ee?" diye mırıldandım burnumu burnuna sürterek. Duman altında kalmış koyu gözleri, sanki benim gözlerimin çukuruna aitmiş gibi dibimdeydi.

"Yedi ölümcül günahın sekizincisisin sen."

Yüzümü onun boynuna yerleştirirken uyku bedenime düşmeye başlamıştı ama Karan, "Sakın," diye uyardı beni kısık sesle. "Eğer bu şekilde uyuyacak olursan, sabah kalktığında kafanı bedeninden ayırmak isteyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü içki içtin aptal," dedi. Beni kucağından indirmedi ama masanın üzerinden indik, düşmemek için bacaklarımı beline dolamıştım.

"Ama uykum var," diye fısıldadım.

"Şimdi sen ılık bir duş alıyorsun," dedi kucağında benimle içeriye doğru yürürken. "Ben de sana sert bir kahve yapıyorum, anlaştık mı?"

"Ama uyku..."

"Bana bak," dedi katı bir sesle. "Lafımın üstüne laf eklemek için konuşup durma da dediğimi yap."

"Kıro."

"Ne dedin sen?"

Dudaklarım yukarı büküldü ve ona daha sıkı sarıldım. "Kıro," diye tekrar ettim. "Zorba, tehditkâr, sinsi, gıcık, diktatör!"

"Çenen düştü çenen," dedi burnunu boynuma sürterken. "Yoksa seni ben mi yıkamalıyım? Soyup?"

"Yok ya," dedim ona sıkıca sarılırken. "Anca rüyanda."

Banyo olduğunu düşündüğüm kapının önüne geldiğimizde, "Baksana," dedi kısık bir sesle. "Sarhoş veledi sevdim."

"O zaman sık sık..."

"He, alkolik ol başıma," diye kesti sözümü. "O Sergen denen götün belasını sikmekle ilgilendiğim için gecikttim, yoksa ensene binerdim senin." Burnundan sert bir nefes verdi. Beni yavaşça yere indirip kapıyı açtı ve "Çabuk," dedi. "Eğer on dakika içinde duş alıp çıkmış olmazsan, içeri girerim ve seni ne şekilde göreceğim inan umurumda olmaz."

"Kıyafet?" diye sordum kapıya tutunarak, gözlerim hızlıca banyonun içinde gezindi. Banyo bembeyaz mermer taşlarla döşenmişti, temiz ve şık görünüyordu.

"Ben kapıya senin için kıyafet bırakacağım." Beni omuzlarımdan içeri doğru itti. "Hadi."

Dediğini yapıp içeri girdim. Ayağımdaki botları ve çorapları çıkardıktan sonra boy aynasının önüne yürüdüm. Tek bir leke dâhi olmayan boy aynasına düşen yansımama bomboş gözlerle baktım. Gözlerimin etrafı kan çanağı olmuştu, göz altlarım içeri doğru göçük ve koyu renkli görünüyordu. Yüzümü buruşturdum, az önce bu tiple Karan'ın kollarındaydım resmen. Üstümdekileri tek tek çıkardıktan sonra duş kabinine ilerledim, çıplak ayaklarım soğuk mermerin üzerinde kıpkırmızı kesilmiş, topuklarıma kan oturmuştu.

Ilık suyun altında akıp giden tenimdeki değil, zihnimdeki kir pastı.

Öylece dikilmiş, çıplak bedenimi sıyıran suyun bende geriye bıraktıklarını hissetmeye çalışırken, ızgaralardan akıp giden su değil, benim düşüncelerimdi. Suyun içine karışan kelimeler birbirine girerek dağılı-

yor, ardından da ızgaraların arasından hiçliğe karışıyordu. Sanırım kusmadan atlatabildiğim için şanslıydım. Karan'ın yanında kustuğumu düşünmek bile midemi altüst ediyordu. Bir daha beni değil öpmek, bana dokunmak bile istemeyebilirdi. Sanırım ben de beni öpmek istemezdim.

Suyu kapatıp askılıktaki havluyla bedenimi kuruladıktan sonra kapıyı yavaşça araladım ve kapının arkasına konmuş eşyaları elimle yoklayarak bulup aldım. Islak saçlarımın ağırlığını omuzlarımda taşıyordum sanki. Kafamın üzerinde inşaat tuğlaları varmış gibi hissediyordum. Bana verdiği kıyafetlere baktığımda o tuhaf uyuşukluk hissi büyüyüp bedenimde yer edinmiş tüm uzuvlara sıçradı. Lacivert bir kazak ve siyah bir boxer. Bunlar ona aitti.

Yanaklarım ısındı, bakışlarım hemen karşımdaki boy aynasına kaydı. Nemli boynum kıpkırmızıydı, belirginleşen damarlarımın çizdiği şekli bir şeylere benzetmeye çalışırken alt dudağımı dişledim.

İç çamaşırı olmadan onun kazağını giymek tenimin uyarılmasına neden olmuş, midemi delen matkap, alanı genişleterek organlarımı da oymaya başlamıştı. Kazağı uzun ve genişti. Aslında ona tam olurken, bana bir elbise gibi olmuştu. Bacaklarımdan geçirdiğim dar boxerı, onun kalçalarına oranla daha geniş olan kalçalarıma tam oturdu, hatta biraz sıktı ama buna aldırmadım. Kazağın içinde kalan ıslak saçlarımı dışarı çıkardıktan sonra ürkek adımlarla banyodan çıktım. Banyodan çıktığım an camdan duvarlar gecenin ıssızlığını önüme sundu, gece böceklerinin nöbetleşe yer değiştirerek çıkardığı o huzur verici gece yarısı sesini dinleyerek koridoru takip ettim.

Karan, parlak masanın önüne tekerlekleri olan siyah deri bir koltuk çekmiş, koltuğa oturmuştu. Üstü çıplaktı, altındaysa siyah kotundan başka hiçbir şey yoktu. Ürkek adımlarla parmak uçlarımda ona yaklaşırken, kasılan sırt kaslarına dikkatle baktım. Sol kolu durmadan hareket ediyor, sol omzu kavislenip duruyordu.

Çizim yapıyordu.

Hemen arkasında dikilip kafamı karaladığı kâğıda doğru uzattığımda ıslak saçlarım onun boynuna döküldü ve Karan hafifçe irkilerek omzunun üzerinden bana baktı. Bakışlarını üstümde hissettiğimde kalbime garip bir paniğin yayıldığını hissettim.

Kalemi yavaşça bıraktı, tekerlekli koltuğu yavaşça döndürdü ve bedenini bana doğru çevirdi. Hemen yanında iki fincan vardı, ikisinden de duman yükseliyordu, kahvenin kokusunu alabiliyordum.

"Ne çiziyorsun?" diye sordum uykulu gözlerle ona bakarak.

"Hiç." Çizdiği taslağın ne olduğunu anlayamadan üzerine temiz bir kâğıt koyarak çizimin üstünü örttü ve siyah fincanın yanında duran koyu yeşil fincanı bana doğru uzatarak, "İç şunu," dedi net bir sesle. "Kustun mu?"

"Hayır." Sakince bana uzattığı fincanı avuçlarıma aldım ve ona bakmaya devam ettim.

"Çıkarsan iyi olurdu," dedi dikkatlice beni incelerken. Onun karşısında her daim çıplak hissediyordum. Elinde büyüteçle tenimin çıplak kıvrımlarını izliyor, ruhumun yaralarla sarılı bedenini inceliyordu sanki.

Kahveden bir yudum alırken dikkatli gözlerle ona baktım. "İğrenmez misin?"

"Az önce çenesini yaladığım kız söylüyor bunu." Karan başını iki yana sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Aslında onu bir başkası yapsa onu kendi kusmuğuyla boğarım ama söz konusu senken iğrenmemin imkânı yok." Gözleri beni baştan aşağı süzdü, bakışları içimi kavurmuştu. "Üşüdün mü?"

Kahveden bir yudum daha alıp başımı hafifçe iki yana salladım. Dışarıda rüzgâr vardı, sallanan dalların gölgesi evin içine düşüyordu ve Karan komodinin üstünde duran eski görünümlü ahşap abajuru yakmıştı. Abajurun ışığı o kadar kısıktı ki, bir ateş böceği bile ondan daha fazla ışık yayabilirdi.

"Islak saçla durma," dedi gözlerini kısarak. "Başın ağrıyacak."

"Sorun değil."

Utanç yavaşça kanımda alevlenmeye başlamıştı, içkinin bedenimde bıraktığı o izin yavaşça yok olduğunu anlayabiliyordum. Söylediğim saçma şeyler kafamın içindeki duvara çarpıp büyük bir hızla bana doğru sekiyordu. Karan bir süre oturduğu yerde öylece beni izledi, bana kızgın olduğunun farkındaydım ama şu an herhangi bir yorum yapmıyordu.

Sanki onun tasarladığı el emeği göz nuru bir şeydim ve o beni tamamlamış, şimdi de izleyerek keyfini çıkarıyordu.

Gözleri ayaklarıma kaydığında ürperdim, ayak parmaklarımı içeri çekip ondan saklamak istedim ama bunu yaparsam daha da dikkatini çekeceğini biliyordum. Yine de birinin gözlerini ayaklarıma dikip dikkatlice bakması rahatsız ediyordu. Özellikle bu biri o ise...

"Ayakların minik," dedi kısık bir sesle.

Topuklarımın sanki mümkünmüş gibi biraz daha kızardığını, kanın ayağıma tamamen oturduğunu hissettim. "Ne olmuş?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. Gözlerini aniden kaldırıp yüzüme dikti, otomatikman ona bakma gereği duydum.

"Hoşuma gitti." Gözlerini tekrar ayaklarıma indirdi, nabzım bedenimin içine hapsolmuş, damarlarımın arasında uluyordu. Nabzım atmak istiyordu. Nabzım sökülüp çıkmak, ölmek istiyordu.

"Saçlarımı kurutsam iyi olacak," dedim gözlerimi kaçırarak.

Hava değişmişti. İkimizin arasında çatırdayan elektriğin havaya kalkıp birbirine çarptığına yemin edebilirdim. Karan'ın koyu renk gözleri bedenimde geziyor, tenime pençelerini geçiriyordu. Bir insanın gözlerinde pençe olur muydu? Bu adamın en büyük silahı belki de gözlerindeki siyah pençelerdi.

Pençelerinin arasındaydım.

Çoğu zaman o gözlerde kaybettiğim çocukluğumun zihnime doğru havalandırdığı koyu mor renkteki uçurtmaları görüyordum. Karan elindeki fincanı bırakıp yavaşça oturduğu yerden doğruldu, bedeninin bu kadar ahenkli bir şekilde hareket edebiliyor olması beni çileden çıkartıyordu. Onun teninin her bir kıvrımı, bir devrin bitişi ve bir diğer devrimin deprem etkisi yaratarak başlayışıydı. Bu bir nevi intihardı, onun güzelliğini izleyerek mantığımı katlediyordum.

Bana doğru bir adım attığında ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Benim küçük ayaklarımın aksine, Karan'ın büyük ve kemikli ayakları vardı. Bir erkeğe göre bakımlı, hatta fazla güzeldi. Titiz bir insan olmasını seviyordum, ona baktığımda gördüğüm şey parlak bir bedendi. Tüyleri ona yakışıyordu, onu erkeksi gösteriyordu ve kasıklarındaki tüylerle ne zaman göz göze gelsem kalbimin içine şırıngayla adrenalin enjekte ediliyormuş gibi hissediyordum.

Ayak parmakları, ayak parmaklarıma dokunana kadar bana yaklaştı ve sonunda ayaklarımız birbirine değdiğinde kafasını eğip bana baktı. Aramızda neredeyse yirmi santimden daha fazla fark vardı, o benim aksime iriydi ve ben onun yanında küçücük kalıyordum. Normal bir insana göre uzun bir boya sahipken, onun yanında tam bir cüceydim.

Kısık bakışlarının kara deliğinden bana doğru yaklaşan hortuma baktım. Elimde tuttuğum fincanı bilinçli bir şekilde ellerime dokunarak elimden aldı ve bedenini çevirmeden yavaşça masanın üzerine

bıraktı. "Bu kadar yeter," dedi kemikten bir anahtarı anımsatan sesiyle. "Saçlarını kurutacağım."

"Kendim hallederim."

"Buna izin vereceğimi düşünecek kadar aptal olamazsın."

"Tam olarak öyle düşünüyorum," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. "Kontrol manyağı."

Kaşlarını alayla kaldırıp, "Hadi ya," dedi tıpkı kaşları gibi alaya bürünmüş sesiyle. "Hem evden kaçıyor hem Sergen'in arabasını çalıyor hem de bir barda zil zurna sarhoş oluyorsun ve sonra da bana kafa tutuyorsun, öyle mi?" Gözlerinde ahlaksız bir parıltı kıyamet gibi kopup yüzünü aydınlattı. "Küçük kız, bu cesaret de nereden geliyor böyle?"

"İçimden," dedim ona dik dik bakarak.

"Asi." Sesi sakindi ama kelimelerinin etrafında yanan ateşi görebilmiştim.

"Karan?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun kız çocuğu?"

Tiner kokusunu bile bastıran kokusunu içime çekerken, "Hayır?" dedim sorar gibi.

"Güzel." Başını yavaşça onaylarcasına salladı ama o ahlaksız ifade hâlâ gözlerindeydi. "Ben de tiner kafa yaptı sandım."

Tam ağzımı açacaktım ki, ona ait olan kazağın yakasını tutarak beni kendine doğru çekti, ardından fırsat bile vermeden tek hamlede beni sırtına attı. Dudaklarımdan şaşkınlığın iniltisi dökülürken, ıslak saçlarım aşağı sarktı ve yüzüm kalçalarının hizasında öylece kalakaldım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım şaşkınlıkla.

"Ayılmışsın bakıyorum da," dedi neşeli bir sesle. "Az önce sevişmekten bahsediyordun, şimdi tırnaklarını hazırladın saldırmayı bekliyorsun."

"Karan, indir beni!"

Kazak yukarı sıyrılmıştı, şu an dar boxerını gördüğüne yemin edebilirdim. Beni koridora doğru taşırken çırpınmaya başladım, bacaklarımı her hareket ettirişimde beni daha sıkı kavrıyordu ve ben de düşme korkusuyla onun kotunun kenarlarına tutunuyordum. "Karan!" diye bağırdım bir kez daha. "İndir beni, kafam patlayacak!"

Büyük avucuyla kalçama sertçe vurdu, dudaklarımdan öyle bir çığlık koptu ki, evin cam duvarlarını zangırdattı. "Sus kız," dedi alaycı bir sesle.

"İnatkama bak!" diye bağırdım bir kez daha çırpınarak. "Zorba herif! Dağ ayısı!" Çırpınmaya devam ettim ama boşaydı, Karan beni odalardan birine soktuğunda kafamı kaldırmaya çalıştım fakat saçlarımın ağırlığından dolayı boynum ağrımıştı. Görebildiğim kadarıyla burası bir yatak odasıydı. Siyah ve lacivertin dokunuşlarıyla can bulmuş, gösterişli kalıbına girmeyen ama ışıl ışıl görünen bir odaydı. Ortada büyük bir yatak vardı, yatak yuvarlaktı ve hemen üstünden siyah tüller aşağı doğru sarkıyordu. Beni yatağın üzerine tıpkı bir külçe gibi fırlatırken, "Pislik!" diye bağırdım ama o bunu umursamadı.

Siyah çarşaflar yumuşacıktı, tenim yumuşak yatağın içine gömülürken kaşlarımı çatarak ona baktım. Komodinin çekmecesini açtıktan sonra gümüş renkli fırça bir tarak çıkardı ve saç kurutma makinesini de aldıktan sonra yanıma döndü. Yatağın kenarındaki prize fişi soktuktan sonra çenesiyle yatağı işaret edip, "Kay," diye sert bir komut verdi. Bedenimi hafifçe yana kaydırdım ve o da hemen arkama oturdu.

Yatak, onun bedeninin baskısıyla hafifçe çöktü. Uzun parmaklarıyla saçlarımı arkaya alırken bir an ürperdiğimi hissettim ama ona karşı koymadım. Saç kurutma makinesinin sesi odanın içinde uğuldamaya başladı, başımın içinde yer eden ağrı harekete geçti, yüzümü buruşturup bunun bitmesini bekledim. Parmakları saçlarımın etrafında kayıyor, ıslak noktaları özenle kurutuyor ama tam kurumadan birazcık nemli bırakıyordu. İyiden iyiye uykum gelmişti, gözlerim kapanmaya başlamıştı ama makinenin gürültüsü uykumun ortasına çomak sokuyordu.

Makineyi kapattığında bana biraz daha sokuldu, bir bacağını diğer bacağının altına almıştı ve bir ayağı yere değiyordu. Bense onun aksine bağdaş kurmuş, uykulu gözlerle camdan dışarıyı izliyordum. Fırça tarağı saçlarımın arasına daldırdığında ondaki şeyin şefkatten öte bir şey olduğunun bilincine vardım. Çok küçükken Defne'nin saçlarını tarardım ve saçlarını tarayanın babam olduğunu hayal etmesini isterdim. O şekilde daha kolay oluyordu onun için, uzun yıllar boyunca Defne'yi bir şekilde dizginlemiş, tüm zararı belki de kendi omuzlarıma yükleyip beni yara bere içinde bırakmasına izin vermiştim.

Karan'ın sıcak nefesi, hafif nemli saçlarıma çarpıyordu, sessizce bana verdiği şefkatin tadını almaya devam ettim. Tarağı kenara bıraktı, parmakları saçlarımın arasına kaydı ve kafamın derisine dokundu. Yavaşça ovmaya başladığında farkında olmadan kafamı geriye doğru yas-

ladım ve onun uzun kemikli parmaklarının uyguladığı baskıya kendi ağırlığımın baskısıyla karşılık verdim.

Karan Çakıl zihnime masaj yapıyordu.

Ruhumdaki çatlaklardan içeri sızmış, benden bir parça olmuştu artık.

Onu kabul etmezsem, kendimi reddetmiş olurdum.

"İyi mi böyle?" diye sordu kısık sesle. "Hoşuna gitti mi, ufaklık?"

"Hıhım," diye fısıldadım uykulu bir sesle.

"Başın ağrıyor mu?"

"Biraz."

"Hım." Biraz daha baskı uyguladı, parmaklarını derimin içinde hissediyordum.

Biraz daha zorlasa düşüncelerime inecek, zihnimin sokaklarında dolaşıp sakladıklarıma dokunacaktı. Önüme düşen saçlarımı geriye attım, büyük ağacın yapraklarının yarattığı gölge odanın parkesine düşmüştü. Yaprak rüzgârın etkisiyle her hareket ettiğinde, gölge de hareket ediyordu.

"Sıkı bir cezayı hak ediyorsun yavru panter."

Cevap vermedim. Ona sığınırken her şey daha kolaydı, tıpkı bir ucube gibi kendimden kaçıyor ve soluğu bu adamın yanı başında alıyordum. İçimde bayatlamayı başaramayan geçmişin gölgesi her daim orada duruyor olsa da, onun varlığının gölgesi geçmişin gölgesini pençeleyip yaralıyordu.

Beni yaralayan geçmiş, Karan tarafından yaralanıyordu.

Karan saçlarımı özenle üçe ayırdığında daldığım düşünceler beni kıyıya püskürttü ve köpüklü dalga gri kayalıklara çarparak kayalıkları siyaha boyadı. Tek kaşımı kaldırdım, uykulu gözlerimi avucumla ovuştururken onun ne yaptığını idrak etmeye çalışıyordum. Biraz sonra o uzun parmakların uyumlu bir şekilde hareket ettiğini hissettim, üçe ayırdığı saçlarımı sırayla birbirine sokuyordu ve o kadar ustaca yapıyordu ki kısa bir şaşkınlık tenime yıldız yağmuru gibi yağıp beni gökyüzüyle duruladı.

Karan Çakıl, saçlarımı örüyordu.

Parmaklarından saçlarıma akan bir baba şefkati vardı.

Kavlayan sahipsizlik hissi patır patır dökülürken, yerini pürüzsüz bir sahiplenilme duygusuna bırakmıştı. Oradaydı. Net ve pürüzsüz. Artık onu iliklerime kadar hissediyor, varlığının gölgesi altında serinliyordum.

Komodine uzanıp çekmeceyi açtı, küçük bir lastik parçası çıkardığını cama düşen yansımamızdan net bir şekilde görebilmiştim. Paket lastiğine benziyordu, aldırış etmedim ve Karan ördüğü saçımın ucunu lastikle bağladı. Lastik saç tellerimi çekiştirmiş, birkaç telin kopacak gibi sızlamasına neden olmuştu ama ona renk vermedim.

Saçımı bağladıktan sonra elleri karnıma indi ve beni yatak boyunca kaydırarak kendine çekti. Sırtım onun geniş göğsüne yaslandı, başımı yavaşça boynuna yerleştirdim ve gözlerimi tavana diktim. Tavanın da boydan boya cam olduğunu fark ettiğimde gözlerim irileşti. Yıldızlar ve ay hemen tepemizde dikiliyor, tenimize akıp bizi aydınlatıyordu. Tavan camdandı ama odasının en azından üç duvarı normal tuğladan örülmüştü, bu içimi rahatlattı. Yatak odasının yalnızca bir duvarı camdandı ve duvar da denizi görmemizi sağlıyordu.

"Asi," diye fısıldadı, yanağı yanağıma değiyordu şu an. Gözlerimi ona çevirmeye çalıştıysam da bunu başaramadım.

"Hım?"

"Bir daha aynısını yapacak olursan farklı bir Karan görürsün."

"Çok korktum," dedim uykulu bir sesle. "Tehdit etme beni."

Yanağını yanağıma sürtüp sakalını hissetmemi sağladı. "Uslu, uysal bir kız ol," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"İmkânı yok."

Ayaklarımı ileriye doğru uzattım, o da bacaklarını araladı ve beni bacaklarının arasına yerleştirdi. Sırtını yatağın kadife başlığına yasladı, tıpkı benim sırtımı ona yasladığım gibi...

Karan, önce annesini, ardından da babasını kaybetmiş küçük bir oğlan çocuğunun pençelerini toprağa batırıp acısını boyalar ve kaleme akıtarak yeni formunu kazanışıydı. O küçük çocuk şu an yoktu ama içeride bir yerlerde yaşam sürdüğünü biliyordum. Bazen Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinde o çocuğun gölgesini görüyordum ama çocuk beni fark ettiği an arkasına bakmadan karanlığa koşuyor, gözden kayboluyordu. Kollarında olduğum geçmişinin kökleriyle hayata tutunmayı başarmış, karanlık ve olgun bir adamdı.

Hayır, o kötü biri değildi. Bir gangster ya da katil de değildi.

Yalnızca karanlıktı işte.

Sanırım o küçükken biri ışığı kapatmıştı, şu an yirmi yedi yaşındaydı ama ışığın düğmesinin yerini hâlâ bulamamıştı.

"Karan..."

"Böyle." Sesi uykuluydu.

"Böyle rahat ediyor musun?"

"Fazlasıyla."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrım kazandı, gözlerimi hafifçe kısım ve başımı ona bastırdım. "Ben de," diye mırıldandım.

"Uyuyalım, kız çocuğu," diye fısıldadı kısık bir sesle.

"Uyuyalım, canım adam."

Kaban kollarını karnıma sardığında gözlerim kapanmıştı bile. "Sevdim bunu," diye fısıldadı.

"Ben de," diyebildim karanlığa sürüklenmeye başladığımda. "Ben de sevdim."

SÖYLEDİKLERİ CEHENNEME SU TAŞIYAN BİR MELEĞİN AVUÇLARINA ÇÖKEN İYİLİK GİBİYDİ. SANKİ BEN CEHENNEMDE YANIYORDUM VE O BANA CENNETTEN ÇALDIĞI SULARI TAŞIYORDU.

5. SAHNE

Toz parça edilmiş bir enkazın altında kalan çocukluğum bana hep aynı şekilde seslenirdi:

"Beni bulmalarına izin verme, ne olursun!"

İyi insanların yakıldığı bu dünyada cehennem kavramını sorgulayan bir diğer parçam her zaman orada öylece dikilir, bu farkı ayırt etmeye çalışırdı. Avuçlarıma doldurduğum suyun çapı neydi ki, bir yangını söndürmeme yetsindi? Bir an gözlerim avuçlarıma kaydı, avucumda tuttuğum su sandığım sıvı aslında su değil, kandı.

Ateşin üstüne kan akıtsak, alevler durup birkaç saniye bu kanın sebebini sorgular, ardından da tıpkı bir insanın yaşam ışığının söndüğü gibi usulca sönüp yerini küle bırakır mıydı?

Hayır, ateş, kanı seviyordu.

Koşuyordum, takılıyor düşüyor ve tekrar ayağa kalkıp koşuyordum. Yolun sonunda beni bekleyen adamın elinde kendi kendini idam edeceği ip vardı, hemen yanında küçük bir erkek çocuğu dikiliyordu. Sırtı bana dönük olsa da, idam ipini tutan kişinin Karan olduğunu biliyordum. Onu tanımamamın imkânı yoktu, kalbim onun resmini onu koruyan zarın üstüne çizmişti. Koştum, yalın ayaktım ve ayağıma batan taşlar tabanlarımı yarıyor, kanın akışını hissediyordum. Taşlara izini bırakan kanım yapış yapış bir hissi de beraberinde ayaklarımın altında yuvarlıyordu.

"Karan!" diye bağırdım sırtı bana dönük adama. Bir elinde tuttuğu ipe aldırmadan diğer elini küçük çocuğa uzattı. Yangını körükleyen

kömür renginde saçlara sahip küçük oğlan çocuğu, bir an olsun tereddüt etmeden Karan'ın elini tuttu. Karan'ın üstündeki simsiyah takım elbisenin aksine küçük çocuğun üstünde beyazlar vardı. Beyaz keten bir pantolon, beyaz keten bir gömlek ve beyaz pabuçlar... Arkadan birbirlerine benziyorlardı, enselerinin şekli bile aynıydı, hatta saçlarındaki o benzer parlaklık bile gerçeği ayırt etmeme yetmişti.

Karan, Karan'ın elini tutuyordu.

Bir köprü düşünün, bir ucu okyanusa, diğer ucu lavlara bakıyor; benim tanıdığım Karan lavların olduğu taraftaydı, tanıma şansı bulamadığım yitirilmiş Karan ise okyanusun berraklığının gölgesine sığınmış beyazlar içinde masum bir erkek çocuğuydu. El eleydiler.

Biri suyun berraklığıyla aydınlanmış erkek çocuğu, diğeri lavdan bir okyanusun içinde kollarını küreği olarak kullanan olgun bir adam...

"Karan!" diye bağırdım dehşet içinde. İdam ipini sıktığını gördüm, beni ona ulaştıracak köprüye vardığımda düşünmeden köprüye doğru bir adım attım ve kanlar içindeki ayağıma baktım. Köprünün tahtaları kırıktı, eskimiş görünüyordu. "Karan!" diye bağırdım, korku içimi dağıtıyordu.

Kalbimin atışının seslerini duyabiliyorum. Parmaklarım halatlardan güç alırken bir adım attım. Köprüdeki tahtalar feryat ediyormuş gibi gıcırdadı, karşıya geçmemi istemiyordu da karşı çıkıyordu sanki.

Büyük olan Karan, erkek çocuğunun elini daha sıkı tuttu. Onu kendine doğru çekerken elindeki idam ipinin ucunu da aralamıştı. Gözlerim panikle büyüdü, zihnimde hasat ettiğim kelimeler dudaklarımın ucuna devrildi ama dilim bu kelimeleri telaffuz etmemek için tüm iğneleri üzerine dikti.

Karan omzunun üzerinden bana baktığında, kalbim tıpkı bir gök gürültüsünü andırırcasına kükredi, karnım kasıldı ve gözlerindeki boşluğu net bir şekilde gördüm. Aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen, Karan'ın gözleri burnumun dibindeydi sanki. Gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurunu örttü ve hiç düşünmeden elindeki idam ipini küçük çocuğun, yani kendisinin boynuna geçirdi.

"Hayır," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Lütfen."

Bir köşeden okyanus dalgaları yükselirken, bir köşeden lavın ateşi yükseliyordu. Küçük çocuk boynuna geçirilen ipe rağmen Karan'ın yanından ayrılmadı. O da bana doğru baktığında kalbim artık bin parçaya bölünmüş, kan değil irin akıtmaya başlamıştı.

"Ben sana zararım," dedi Karan bağırarak. "Neden kaçmıyorsun?"

Erkek çocuğu başıyla Karan'ı onayladı. "Sonun benim gibi olmadan kaç kelebek! O seni de öldürecek!"

Bir adım daha attığımda köprü sallandı, tahtadaki çatırtı bana içimde kırılan bir şeyin çıkardığı ses kadar yakın ve tanıdık gelmişti.

"Karan," dedim dehşet dolu gözlerle. "Ne yapıyorsun?"

Karan, küçük çocuğu yavaşça önüne doğru çekti. "Kaç Asi," dedi şeytanın gölgesini taşıyan bir sesle. "Sonun bu olmadan, kaç."

"Bırak onu," diyebildim, gözlerim yanıyordu, sanki ateş gözlerime yayılıyordu. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Ben bu çocuğu kaç kez öldürdüm, biliyor musun?" diye bağırdı aniden. Yüksek sesi, lavların ateşinin yükselmesine neden oldu. Sıçrayan ateşler o kadar yükseğe ulaşmıştı ki, ürkütücü bir güzellikle etrafı kızıla boyamıştı. "Birini öldürmenin yalnızca bedenden kan akıtmakla olduğunu falan mı sanıyorsun?"

"Karan..." Bir adım daha attım, tahtanın gıcırtısına aldırmadım ve yaralı avuçlarımla halattan güç aldım.

"Ruhumdan akıttığım kanı bedenden akıtsaydım, şu an bir mezarlık dolusu kurbanım olurdu." Siyah gözlerindeki boşluk büyüdü. O boşluğun içinde durmadan aşağı düşüyordum sanki. "Ben bu çocuğu daha kaç kez öldüreceğim?"

"Buna gerek yok," diyebildim. "Onu neden öldüresin ki?"

"Sen o yanındakini kaç kez öldürdün?"

Bir an cennetin kapısını açmışım gibi hissettim, kafamı kaldırıp içeri baktığımda orası cehennemdi. Dehşet içinde omzumun üzerinden yan tarafıma baktığımda onu gördüm. Kan içindeki avuçlarıyla yüzünü örtmüş, hemen yanımda dikiliyordu. Onu görür görmez tanıdım.

Diğer Merve.

"Lütfen," diye fısıldadı korkuyla. Titreyen sesi, benim sesimin aynısıydı. *"Lütfen ölmeme izin verme."*

Karan, "Yanımda olduğun her saniye onu biraz daha ölüme terk ediyorsun," dedi acımasızca. "Bunu yapabilir misin Asi Çakıltaşı?" Gözlerini diğer Merve'ye dikti. "Son umut ışığını da benim için söndürebilir misin?"

Diğer Merve artık titriyordu. Ağlamıyor ama hıçkırıyor, omuzları korkuyla sarsılıyordu. Parçalanmış koyu mor elbisesine dikkatle baktım, benim üzerimde kömür karası bir eşi vardı. Aynı elbiselerdi.

"Lütfen," diyebildi yüzünü açmadan. *"Bize bunu yapma."*

Sertçe yutkundum, dilim damağım kurumuş, zehir, içimin kozasını ağzına kadar doldurmuştu. Gebe kaldığım sessizlik, doğurduğum çığlığın göbeğinin bağından akan kan ile besleniyordu.

"Seçim senin," dedi Karan soğukkanlı bir sesle. "Ben kendimi bile gözümü kırpmadan öldürebiliyorken, bana kendini teslim edip onu terk edeceksen gel Asi."

Erkek çocuğu umutsuzca, "Yapma," diye inledi. Onu daha önce de görmüştüm, kâbuslarımda her zaman yanımda duruyordu, siyah gözleri kâbuslarımı kovan bir muska gibiydi. "Gelme."

Diğer Merve, *"Lütfen,"* diye yalvardı. *"Gitme."*

"Beni istiyorsun," dedi Karan. "Ama gelmemelisin."

Bir şey söylemedim, dilimdeki pençeden kopan uzun tırnakları yutarken öylece onu izledim. Karan, "Hadi," dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. "Seçimini yap."

"Geliyorum," diyebildim. Diyebildiğim tek şey buydu. Çiğnediğim geçmiş ayağımın altında, tutunduğum son dal elimde kırılmıştı. Diğer Merve'nin acı çığlığını duydum, gözlerimi yumdum ve ruhumu ondan kopardım. Elim onun omzuna dokundu, halatların boşluğundan onu aşağı iterken gözümü kırpmadım. O benim kaçış yolumdu ve hızla alevlerin içine çakılırken onun attığı acı çığlıklara kulaklarımı tıkadım.

Karan gözlerini kırpmadan küçük çocuğu ateşe iterken, bakışlarını yüzümden ayırmamıştı. Bu ateşe ittiği onun vicdanıydı. Artık onundum. Artık tamamen kabul edilmiştim. Vicdanını susturmuş, kaçış yolumu kapatmıştı.

Ben, ateşte eriyen yolumun kaybolan sesini, o ise vicdanının attığı çığlıkları dinledi.

Artık o vicdansızdı, artık benim ondan başka gidecek hiç kimsem yoktu.

Kollarını açtı.

Siyah kanatlarının esaretini gördüğüme yemin edebilirdim. Ateşe elimi uzattığımı sanıyorken, bodoslama ateşe atladığımı fark ettiğimde artık onun kollarındaydım.

"Yansana benim için, kız çocuğu. Benim için, benim gibi, benimle yan."

Aniden gözlerimi açtığımda kan ter içinde kalmıştım, alnımdan şakaklarıma kadar kayan terin tuzunun kokusunu alabiliyordum. Üstümü örten siyah yün bir battaniye vardı, tenimi ateş basmıştı ve gün ışığı

çizdiği sütunları tıpkı bir namlu gibi bana doğrultmuştu. Gözlerimi alan ışık yüzünden avucumu yüzüme bastırdım ve yüzümü buruşturarak derin bir nefes aldım. Kâbus mu yoksa rüya mı ayırt edemediğim o şeyin sanki somutmuş gibi canlı hissettiren görüntüleri kafamın içindeki buzdan duvara yansıyıp duruyordu.

Kısa süreli körlüğüm yerini düzlüğe bıraktığında bakışlarım yatağın ekseni etrafında döndü. Karan yoktu. Huzursuz bir his derimden içeri akıp tenimin içine gömüldü ve kanıma karışarak damarlarımda dolanmaya başladı. Yavaşça doğruldum, tiner kokusunu bastıran kokusu hâlâ odadaydı, gittiği yere kokusunu da bırakmak gibi bir özelliği vardı.

Sırf bu özelliği için bile yaşanırdı.

Yataktan kalktığımda onun kazağı tıpkı bir elbise gibi kalçalarımı örttü, kazağın uzun kollarının içinde kalan ellerim görünürde yoktu. Terli alnımı kazağın kumaşına silip odadan çıktım. Evin her yerini gezmiş, birçok çizim ve müzik aleti ile karşılaşmıştım. Duvara dayalı duran siyah bir keman, benim kadar büyük bir çello ve birbirine benzeyen üç tane gitarı vardı.

Endişe yavaşça bedenimi ele geçirirken cam duvarın sürgülü kapısına yöneldim ve o an ağacın önündeki hareketlilik donakalmama neden oldu. Büyük ağacın dalına geçirilmiş ip, ipin ucunda bir lastik vardı. Karan ipi lastiğe bağlarken işine kendini o kadar çok vermişti ki, gözlerimin üzerinde dolaştığını bile fark etmemişti.

Salıncak yapıyordu. Benim için.

En fazla ne kadar vicdansız olabilirdi ki?

Tam olarak bu kadar.

"Yanalım," diye fısıldadım ilgiyle onu izlerken. "Birlikte."

"Kız, bana bak," dedi Bedirhan elindeki kahveyi yavaşça masanın üzerine bırakıp Billur'a iyice sokularak. "Çok mu sarhoş oldu o memesiz, bak doğru söyle, ölümle öpüş ki doğru söyle."

Billur kahveden bir yudum alırken bir yandan da Sergen'den yediği fırçaları sindirmeye çalışıyordu. Kafası şişmişti, ne vardı yani iki arkadaş bir şeyler içmişlerse? Büyütüyorlardı. Erkekler böyleydi, her şeyi büyütürdü. Billur, bir fincanı dahi dolduramayacak sebeplerden dolayı olay çıkaran erkeklerden oldu olası nefret etmişti. "İlk kez içtiği için biraz fazla kaçmış olabilir," dedi umursamaz bir sesle.

Bedirhan sinsice gözlerini kıstı. Billur'un kızıl saç teli yanağına düşmüştü. Bedirhan o saç teline dokunmak, kızın kulağının arkasına itmek istiyordu ama kız bunu yanlış anlayabilirdi. Bedirhan'ın bunu kesinlikle düşünmemesi gerekiyordu, kafasını farklı bir yere vermeliydi.

"Ateşle barut yan yana durmaz, diyorduk, barutun ustüne alkol doktüler bir de," diye homurdandı Bedirhan elindeki telefona Asi Merve'nin numarasını tuşlarken. Billur umursamazca kahvesini yudumlamaya devam ediyor, Merve'nin iyi olması için içten içe dua ediyordu.

Bedirhan telefonu kulağına götürdüğünde, Billur, "Sen ne yapıyorsun Bayır Gülü?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Eksik memeliyi arıyorum?"

"Telefonu evde bıraktı," dedi Billur umursamazca. "Moruk Çakıl'ı aramaya ne dersin?"

Bedirhan bir anda telefonu kulağından çekti ve hâlâ aramaya devam etmekte olan telefona dehşet içinde bakarak, "Ay bekâret kemerleri içerisine sıkışasıca," diye bağırdı dehşet içinde. "Ömrü boyunca rahibelik yapıp cennetten V.I.P kazanasıca. İki bacağını birbirine dikerim senin, çakma denizkızı gibi dolanırsın ortalarda."

"Telefonu tükürük içinde yaptın."

"Kız ister misin bu gecenin kara meyveleri dokuz ay sonra ıngalasın kapımızda," dedi Bedirhan dirseklerini masaya yaslayarak. "Ayol darbeli matkap gibi herif, kıza çelik yelek giydirsek onu bile deler geçer bu herif ha."

Billur bir an duraksadı, ışıldayan çakır gözleriyle Bedirhan'a baktı. Bedirhan duraksadı, gözleri kızın gözlerinde uzunca takılı kaldı. Billur'un beyaz dişleri dudaklarının arasından dışarı döküldüğünde Bedirhan şaşkınlığını gizleyememişti. Billur'un kahkahası mutfağın duvarlarına çarptı, Bedirhan'ın cesetler sığdırdığı kayalıklarına çarpan tuzlu su bu kızın gülüşünden sıçramıştı.

"Ulan Bayır Gülü," dedi Billur katıla katıla gülerken. "Ne adamsın yahu."

Bedirhan hafifçe tebessüm ederek Billur'un gülüşünü izlerken gözleri dalgındı.

"Evet," diye iç geçirdi. "Ne adamım bir bilsen."

İçimde bir yerlerde, daima benimle olduğunu bildiğim, arada sırada bana sesini duyuran küçük bir kız çocuğu vardı, onun yaralı olduğunu

biliyordum, benim güvenilir bir sığınak olmadığımı biliyordu. Yine de ona zarar vermiyordum. Yine de beni terk etmiyordu.

Tertemiz camın yüzeyine düşen cansız yansımama bakarken, o küçük kızın bir yerlerde hâlâ nefes alıp verdiğini bilmek, kurumuş bir yaprağın üstüne basmak ve o yaprağın sararmış cesedinden çıkan kemik kırığı sesi dinlemek gibiydi.

Su, şakaklarımdan aşağı büyük bir hızla kaydı. Kahverengi gözlerimin içine oturan boşluk, etten kemikten bir bedene bürünmüş, siyah bir sandalın içinde, kırık küreklerini çekerek harelerimi keşfe çıkmıştı.

Karan'ın özenle ördüğü saçlarım bozulmuştu, onları salıp, dalgalanan telleri parmaklarımla tararken gözlerimde melankolik bir ifade vardı. Aslında bu çok da yabancısı olduğum bir ifade değildi.

Kenardaki lacivert havluyla yüzümü kuruladıktan sonra havluyu yerine bıraktım. Lavabodan çıktım, camla kaplı koridor boyunca yürüdüm. Gördüğüm kâbusun izleri hâlâ zihnimin duvarlarında asılı duruyordu. Karan'ın hâlâ dışarıda olduğunu biliyordum, ayaklarım beni ona doğru götürmeye başladı. Bakışlarımı cam kapıdan uzatarak ona baktığım anda göz göze geldik.

Güneş, onun kuzguni siyahı gözlerinin bekçiliğini yapan gür kirpiklerinin üstünde parıldıyor, siyah bir mücevherin görkemli ışıltısını benim şimdiye dek kör olan gözlerimin önüne altın tepside sunuyordu.

"Günaydın," dedim, harflerimin yarıklarından irin gibi akan yorgunluğun hissedilebildiğine emindim.

Varlığımın farkında olmadığından, aniden sesimi duyunca bir an şaşkına uğrasa da o sakin tavrından hiç ödün vermedi. Cam kapının önünde büyük bir tümsek vardı ve bu tümsek beni bahçeye, Karan'ın yanına yollayacak olan yolun muhafızlığını yapıyordu. Yüksekte durduğumdan dolayı Karan gözlerini kaldırarak bana baktı, güneşin vurduğu hırçın siyahlarındaki yangının ışıltısı sanki göğsümde alev aldı.

"Günaydın."

Sesi kalındı, onun sesini bir kanattan düşen tüye benzetmek saçma gelebilirdi ama siyah bir ölüm meleğinin kanadından düşen tüyün rüzgârı bile sert, hırçın olurdu. Onun sesi, ölüm meleğinin kanatlarına bıçaklar gibi dikilmiş olan kara tüylerine benziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı, salıncağı lastiğe bağladığı halatı çekiştirerek sağlamlığını kontrol etti. "Ne yapıyor gibi görünüyorum Çakıltaşı?"

"Ben de onu soruyorum," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini devirdi, bunu yaparken yüzünde resmi bir ifade, soğuk yüz hatlarını sarıp sarmalayan çizgilerdeyse sertlik vardı. "Akşam sarhoş bir bebe onu sallamamı istiyordu," dedi alayla.

Utanç saklandığı yerden beni sobelemek istiyormuş gibi çıktı, üstüme doğru koşmaya başladı, oysa onu sobelemesi gereken bendim. "Sarhoş falan değildim ben!"

"Sarhoş olduğunu kanıtlayacak o kadar çok delil var ki elimde," dedi lastiğe hafifçe vurup salıncağın hareket etmesini sağlarken. "Hangi birinden bahsedeyim Asi? Hım... Mesela filler ve onların cinsel yaşamları?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Bana, gözlerinde haylaz bir parıltıyla bakınca bir an gerçekten sırıtacağını düşündüm. "Sen bir akrepsin, değil mi Asi?"

Bir an duraksadım ve ona alık alık baktım. Dün geceyi tam anlamıyla hatırlamıyordum, yaşananların üstünü bir sis tabakası örtmüştü. Birçok şey hafızamda yer edinmiş, unutmamın imkânı olmasa da, bazı parçalar vardı ki, onlar kayıptı ve ben de onları bulmak istemiyordum. Utançtan öleceğimi bile bile onları aramaya niyetim yoktu.

"Hiçbir şey yapmadım," dedim omuz silkerek. "İspat yok, delil yok, görüntü yok, sana kim inanır ki?"

"Bana, ben inanıyorum, bu bana yeter. Zaten elimde delil olsaydı bile bunu kimseye göstermezdim," dedi, tıpkı bir satır gibi gözlerime inen gözleri kemiklerimin sızlamasına neden oldu. "Tamamen bana özel kalmanı istiyorum."

Kalbimin hızlandığını hissettim. Diğer Merve, kâbusumdan habersiz bir şekilde, uykulu gözlerini ovuşturarak zihnimin içini incelerken, benim kalbimdeki ritim değişikliği umurunda bile değildi.

"Bu şeyi yapmanın sebebi ne peki? Dediğin gibi, sarhoşmuşum, söylediklerime aldırış etmemen gerekiyordu."

"Küçük kızımın o meymenetsiz suratını güldürmeyeceğini bilsem de, içindeki küçük kız çocuğunun neşeli kahkahalarını duymak istedim."

Ona pürdikkat bakarken, artık ifadesizliğim yırtılmaya başlamıştı. Dudaklarım yavaşça aralandı, bir şeyler söylemek istedim ama ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Kısa süren bu sessizlik, benim onun yanına gitmemle son buldu. Hiçbir şey söylemeden salıncağa bindim. Onun gözleri benim üstümdeydi ama ben ona bakmamaya

çalışıyordum. Lastiğin üstünde benim için koyduğunu bildiğim küçük bir minder vardı. Kalın iplerin kenarlarına tutunduktan sonra yüzüme çarpan güneşin ışıklarını azaltan ağaç yapraklarına dikkatle baktım ve Karan beni yavaşça iterek salıncağın hareket etmesini sağladı.

Gözlerim bir masal diyarına açıldı.

Bir an, dizimin üzerinde biten pileli bir elbisenin içinde olduğumu düşündüm. Elbise menekşe moru rengindeydi, askılıydı. Kaşlarımı çattım, gözümün önüne düşen saçma görüntü dudaklarımı gerdi, farkında olmadan gülümsedim.

Ayaklarım çıplaktı, yer saf çimenden olduğu için sorun yoktu ve şu an ayaklarım zaten yerden kesilmişti. Üstümde Karan'a ait kazaklaydım ve o beni sallıyordu. Omzumun üstünden ona doğru baktım, yaratılan hız yüzünden uçuşan saçlarım durmadan onun yüzüne çarpıyordu. Yüzünün topraklarına yayılan o ifade o kadar garipti ki, o ifadeyi takip eden ışık onun gözlerinde yanmaya başladı. Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, içimde bir sürü kuş uçuyormuş gibi hissediyordum.

Tek kaşını kaldırıp, "Teşekkür edersin?" dedi sorar gibi. Beni daha hızlı sallamaya başladı. "Etme aptal çocuk," diye fısıldadı. "Teşekkür etme. Buna gerek yok."

Bir şey söylemedim. Salıncağın hızı yavaşladığında Karan da bu hıza ayak uydurup beni yavaşça sallamayı sürdürdü. Rüzgâr etrafına güneşten bir sarmaşık sararak bedenimi kamçılamaya başladı. İpe biraz daha sıkı tutunduğumda, Karan artık beni daha hızlı sallıyordu. Rüzgâr yüzümü geriyor, güneş ışıkları gözümü alıyordu ama umurumda değildi, özgürdüm, bir kelebeğin ağır kanatları sırtıma ucu yanık iğnelerle dikilmişti ve ben o ağır kanatları hareket ettirebilecek kadar o kanatlara hakimdim. O kanatlara yön verebilecek kadar o kanatlara sahiptim.

Biraz daha hızlı... Çok daha hızlı... Sonunda neredeyse ağacın dallarına çarpacak kadar hızlandığımda, artık dudaklarım aralıklı duruyordu ve gözlerim endişeyle kısılmıştı. Dişlerimin arasında sakladığım o kıkırtı dudaklarımın mühründü yarattığı küçük elleriyle parçaladı, dişlerimin arasından bir ıslık gibi sıyrılarak dudaklarımdan dışarı döküldü. Ayak parmaklarım içeri doğru bükülüyor, rüzgârın bana çarpmasına izin verirken dudaklarımdan dökülen kahkahaları durduramıyordum.

Saçlarım tıpkı bir flama gibi dalgalanarak Karan'a çarpıp, ardından uçuşarak ondan ayrılıyordu. Başımı geriye doğru attım, dudaklarıma çivi gibi çakılmış o tebessümü silemeden onun yüzüne baktım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Salıncak ona doğru yaklaştı. Kollarını bana doğru uzattığında dudaklarıma çakılan o tebessümün büyüdüğünü hissettim. Beni bir kez daha itti. "Benim küçük kızım," diye fısıldadığını duydum.

Zaman üstümüze dökülmeye başladı. Bir an gözlerimin yandığını, kalbimin bir yılan tarafından sokulduğunu hissettim, zehir, kalbime öyle hızlı yayılmaya başlamıştı ki... Yılanın dişlerini geçirdiği kalbimde küçük iki delik açıldı, geçmiş oradan oluk oluk akmaya başladı. Dudaklarımdan itip yere düşüremediğim tebessüme rağmen içim paramparçaydı.

"Özgürüm!" dedim salıncak beni bir kez daha kollarında en yükseğe götürürken.

"Yanımdayken daima özgürsün," dedi beni onaylayarak.

"Biliyorum," diye fısıldadım ama rüzgâr dilimin ucundaki kelimeleri alıp götürdü, Karan'ın beni duyup duymadığından pek emin değildim.

"Ben yanındayken..." Salıncağın ipini tuttu, salıncak sendeleyerek ona doğru döndü. "...ben senin ensendeyken..." Salıncağı biraz daha kendine doğru çevirdi. Ayaklarım yere değmiyordu. Ona baktım. Bana doğru eğildi, kafamı kaldırdığımda alnını alnıma yaslamıştı bile. "... sana kimse zarar veremez."

Çekik ama içi iri, kısık bakan gözlerimi kaldırarak ona baktım, gözlerimizin arasındaki mesafe o kadar kısaydı ki, karnından bir kordonla annesine bağlı kanlı bir bebek gibi hissediyordum kendimi.

"Baksana," dedi alnını alnıma sürterek. "Senin gözlerin saf kahverengi değil."

"Nasıl yani?"

"İçinde şimşek gibi, damara benzeyen kızıl rengini görebiliyorum," dedi, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. "Kızıl küçük çatlaklar var, içinden koyu renk kan akıyor gibi duruyor."

"Gözlerim kahverengi," dedim şaşkınca.

"I-ıh," dedi. "Işık gözlerini değiştiriyor." Gözlerini kıstı. "Çok net değil, herkesin fark edebileceği bir ayrıntı da değil ama gözlerinin içinde kızıl çatlaklar var, içinden koyu renk kan akıyor gibi duruyor. Tuhaf."

Bir an için gözlerimi kapatmak, gözlerim hakkında daha fazla konuşmasına engel olmak istedim. Yanaklarımın içinde cehennem vardı sanki. Öyle yanıyordu. Güneş saçlarıma vuruyordu, hafif rüzgâr saçlarımın öne doğru uçuşmasını sağlıyordu ve saçlarım ikimizin yüzünü içine saklıyordu. Salıncağı tutan parmaklarım terliydi, ipleri yavaşça bıraktım ve gözlerimi ona değdirmeden parmaklarımı onun güçlü kollarına yerleştirdim.

Güçlü kollarını çok sıkı olmayacak bir biçimde tutarken, "Ne tuhaf adamsın sen," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Bir türlü çözemiyorum seni. Bazen önümde formülü duran bir matematik problemi gibisin, formüller önümde duruyor ama benim kalemimin ucu kırık. Bazense... Yarım kalmış, son sayfaları yakılmış, dünya üzerinde tek kalmış bir roman gibisin. Benim okuyacak gücüm olsa bile, senin sayfaların yok."

"Son sayfaları yakılmış bir roman olmak hoşuma gitti."

"Ne?"

"Sonunu bilmiyorsun ama okuduğun karakter her zaman en başlarda tanıdığın gibi kalıyor senin için." Sesi durgundu. "Belki de son sayfalara yaklaştıkça ondan nefret edecektin."

Gözlerimi onun siyah yangın yerine sapladım. Bir an öyle bir sessizlik yaşandı ki, o sessizliğin elleri vardı ve elinde kanımızın yere damladığı bir bıçak tutuyordu. İkimizi de öldürmek istiyor gibi nefretle bize bakıyordu.

"Belki de," dedim bir parça gerçeği onun gözlerinden çalmak ister gibi.

Burnunu burnumun ucuna sürtüp, "Öyle," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Kahvaltı yapman gerek."

"Karnım aç değil."

"Karnının aç olup olmadığını sormadım, kahvaltı yapman gerektiğini söyledim."

Yüzümü buruşturarak, "Diktatör," diye homurdandım. "Aç değilim."

"Laftan anlamıyor musun sen?" Aniden beni kucaklayınca öyle çok şaşırdım ki, dünyam resmen tersine dönmüştü, gözlerim kocaman açıldı. Endişeyle Karan'a tutunup, kalçalarının hizasında duran kafamı kaldırmaya çalıştım. Saçlarım onun uzun bacaklarına sürtünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, baskıdan damarlarım kabarmıştı. "Karan!"

"Seni yavru panter," dedi keyifli bir sesle. "Ciyak ciyak bağırmasana."

İçeri girene dek ne kadar çırpınmış olursam olayım, bu dağ ayısına karşı hiç şansım yoku. Kalıplı, uzun ve kaslıydı ama bununla da sınırlı değildi, bana karşı koymadan bile beni alt edebilecek kadar güçlüydü.

Hemen ortasında büyük bir ada tezgâh olan mutfağa girdiğimizde kapıyı kapattı ve beni yavaşça aşağı indirip buzdolabına yöneldi. Homurdanarak dağılan saçlarımı düzeltirken bir yandan da saçtığım kötü auralarla onu izliyordum. Buzdolabından bir kangal sucuk ve küçük bir kutu dolusu yumurta çıkardıktan sonra ada tezgâhın üstüne bıraktı ve hızlı bir şekilde ellerini dirseklerine kadar sabunladı, ardından tezgâhın kenarında duran kâğıt havlu rulosundan birkaç parça kâğıt koparıp elini kuruladı ve ıslak kâğıdı top gibi yuvarlayıp çöpe fırlattı. Basket!

Göz ucuyla bana bakarken doğrama tahtasını çıkarıp tezgâhın üstüne koymuştu bile. "Sucuklu yumurta sever misin?" diye sordu.

Bir an karnımın gurultusunu duyar gibi oldum ama bu psikolojik bir tepki de olabilirdi. Gözlerimi kaçırarak, "Pek değil," dedim bir balonun hava kaçırırken çıkardığı sesi anımsatan kısık sesimle.

"Ne seversin sen? Memnuniyetsiz."

Gözlerimi devirerek ona baktım. "Sucuklu yumurta severim Karan," dedim bezmiş bir sesle. "Oldu mu?"

Çekmecelerin birinden büyük, parlayan bir bıçak çıkarıp kangal sucuğu ortadan ikiye böldü ve tek kaşını kaldırıp omzunun üstünden bana baktı. Bıçağın keskin ucuyla beni işaret etti.

"Sen, velet," dedi kendini beğenmiş bir tınıyla. "Şu ana dek yediğin tüm sucuklu yumurtaları unut. Öyle bir sucuklu yumurta yiyeceksin ki, parmaklarını da beraberinde midene indirebilirsin."

"Biraz kendini beğenmiş misin sen?"

"Yo," dedi kısaca. "Tamamen öyleyim, ne birazı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona doğru yaklaştım, bir elimi tezgâha koyup üstüne abanarak yanağımı onun omzuna yasladım. Karan sucukları doğrarken ilgiyle onu izliyordum. Başım ağrıyordu ama onun büyük elinin hareketlerini takip etmek terapi gibiydi.

Bıçağı ustaca kullanıyordu, hatta bir ara ürperdim, gözlerimi kaçırarak gözümün önüne gelen korkunç görüntüleri silmeye çalıştım.

O, öyle bir adam değildi. Yine de bu, onun iyi bıçak kullandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Boş boş durma," dedi işiyle ilgilenirken. "Ekmek kızart, çay koy, bir şeyler yap. Kıpırda!"

Yüzümü buruşturarak dediğini yaptım. Buradaki ekmek kızartma makinesinin bir sorunu vardı ya da ben gerçekten elektronik aletlerden uzak durmalıydım. Karan gözlerini devirerek benim yerime ekmekleri kızartırken gözlerimi kaçırarak utana sıkıla onun ekmekleri kızartmasını beklemiştim. Bir ekmek kızartma makinesinin dilinden anlayamadığım için yemediğim fırça da kalmamıştı.

Yüzeyi cam olan mutfak masasının üstünde kahvaltımızı yaparken neredeyse hiç konuşmadık. Karan'ın yaptığı sucuklu yumurta gerçekten de şu ana dek yediğim en iyi sucuklu yumurtaydı. Karan büyük bir fincanın içindeki çayını yudumlarken bir yandan da elindeki gazetenin sayfalarını çevirip, gazetenin kupürlerini dolduran yazıları ilgiyle okuyordu. Servis tabaklarını ve kesinlikle bir lokma dahi almadan öylece beklettiğimiz şeyleri topladım. Servis tabaklarındaki artıkları çöpe boşalttıktan sonra hızlıca yıkadım ve üzerimi giyinip Karan'ı beklemeye başladım.

Evden çıktığımızda gideceğimiz ilk adresin dağ evi olacağını sanıyordum ama öyle olmamıştı. Araba durduğunda Bedirhan'ın evinin önündeydik, gerginlik tenimde uğulduyordu. Öğlenin sapsarı güneşi, yerini akşamüstünün turuncumsu ışığına devretmişti.

Yolculuk boyunca tek kelime etmeyen Karan Çakıl, stop etmiş arabanın içinde öylece otururken, "Bunu bir daha tekrar etmeyeceksin," dedi tok bir sesle.

Parmaklarımı birbirine bastırdım, dizlerimi izlerken sessizdim. Bu tıpkı babasından azar yerken halının desenini izleyen küçük bir kız çocuğunun derisi gibi yapışmıştı tenimin yanık yüzeyine.

"Tekrar etmeyeceksin." Bunu tekrarladığında, aslında ona onay vermem gerektiğini vurgular gibiydi ama ben yine sessiz kaldım. Bir an evvel araçtan inmek, kafamdaki kuyrukları birbirlerine düğümlenmiş tilkilerin çığlıklarını kesmek istiyordum.

"Bana sıktığımın cevabını verecek misin?" Sesi gür, vurgusu çatlaklarından zehir sızdıran türdendi.

"İstediğin cevap ne?"

"Bir daha bunu tekrarlayacak mısın? Sana istediğin şeyi yapma demiyorum, sadece inat uğruna yapma. Gerçekten istediğin için yap."

Omzumun üstünden ona baktım. Gözlerimde ölü bir denizin durgun suyu kıyıya çarpıyordu.

"Bana verebilecek bir cevabın yok mu?" diye sordu.

"Durmadan yüzüme vuracak mısın?" diye sordum gözlerimi gözlerine yerleştirip oradan bir an olsun geri çekmeden. Bana öyle dikkatli bakıyordu ki...

"Her şeyi yap," dedi gözlerimin içindeki kapı deliğine gözlerindeki anahtarı yerleştirirken. "Aklına gelebilecek her şeyi yap. O pençelerini bana saplayabileceğin her şeyi yap ama bir daha beni endişelendirme. Benden her şeyi isteyebilirsin. İstediklerini söylemek yerine küçük oyunlar oynamana gerek yok."

"Ben sana pençelerimi geçirmiyorum," diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden koparıp boynuna indirirken. Boynunda kalın bir damar vardı, o damar o kadar belirgindi ki, bir ağacın köküne benziyordu.

"Sen bana pençelerini geçiriyorsun."

"Bunları neden şimdi konuşuyoruz? Neden dün konuşmadık? Neden sabah konuşmadık?"

"Çünkü benim canım öyle istiyor," dedi ciddi bir tavırla.

"Senin keyfine göre mi hareket edeceğiz?"

"Evet."

Yanaklarımın içini havayla doldurup aracın kapısına uzandım, Karan sakince, "Konuşmamız bitmedi," dedi ama aslında bu sakinliğin altında fosforlu kalemle çizilmiş bir tehdit vardı. Biliyordum.

"Konuşmak için araba doğru bir yer değil," dedim agresif bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü canım öyle istiyor?"

"Replik çalıyorsun," dedi, kuzguni siyahı gözlerine ateş gibi yayılan muzip ifadeyi izledim.

Gözlerimi devirdim, aracın kapısını açmaya çalıştım ama kapı açılmadı. Aniden çatılan kaşlarımla bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdiğimde, Karan'ın gözlerindeki o muzip ifade hâlâ yanıyordu.

"Hım?" dedi sorar gibi. "İnsene?"

"Dalga geçiyorsun şu an," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan, şunu açar mısın?"

"Hım?" Kaşlarını kaldırdı. "Neyi açmamı istiyorsun?"

"Kilidi," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Oo sert kız!" Kaşlarını çatarak başını salladı, komik görünüyordu. "İşte böyle!"

"Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi tekrardan ciddileşerek. "Beni sen delirttin."

"Kapıyı aç?"

"Dilin çok uzadı Asi," diye fısıldadı, sinsice bana sokuldu. Yüzümüzün arasında birkaç santim kaldı, onun sıcak nefesi sus çizgime çarpıyor, sustuklarımı benden çalıyordu. Gözlerim anında kısıldı.

Sertçe yutkundum. "Kapıyı..."

Aniden göğsümün hizasından inip bedenimin çevresinden geçen kemeri kavradı o an soluğumun kesildiğini hissettim. Dikkatlice bana bakarken, "Emniyet kemerini çözmeden mi ineceksin?" diye sordu, nefesi dudaklarıma çarptı. Kemeri çözerken beni izlemeye devam etti.

Sertçe yutkundum. Diğer Merve surların arasında, elinde mantığımdan kestiği kanlı harflerle öylece bizi izliyordu. Karan geri çekilmedi. Kemeri çözdüğü hâlde hâlâ buradaydı, dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. Belki de gözlerimin aynasında kendini görmeyi seviyordu.

"Çözdüm," dedi esrarengiz bir sesle.

Sessizce başımı sallayarak onu onayladım. Beni bu hâle getirmesinden nefret ediyordum.

"Hâlâ inmek istiyor musun?" diye sordu, gözlerindeki parıltı yerini boğucu bir dumana bırakırken. Siyahın daha da koyulaştığını görmek mümkün müydü? Sanki gecenin içine bir gece daha çökmüş, karanlık onun topraklarındaki tüm ordularını toplayarak aydınlığı parçalamaya başlamıştı.

"Benimle oynama," diyebildim gözlerimi onun gözlerinden zor bela ayırırken.

"Hadi ya," diye fısıldadı. "Oyun oynamak için araba doğru bir yer değil mi yoksa Çakıltaşı?"

Boynumun pancara döndüğüne emindim. Yanaklarımdaki baskı büyüdü, sanki iki tane kalbim vardı ve ikisi de göğsümden yukarı kayarak yanaklarımın altına oturmuş, yanaklarımın altında atmaya başlamıştı.

"Kızardın," dedi erkeksi bir sesle. "Utanıyorsun."

"Artık arabadan inmek istiyorum."

"Utanman hoşuma gitti," dedi aniden. "Bana karşı böyle tepkiler vermen hoşuma gidiyor. Saklama benden bu yönünü."

"Canımı sıkıyorsun," dedim, sesim titriyordu.

"Canını sıkıyor muyum sahiden?"

"Evet."

Elini yavaşça yanağıma doğru kaydırdı, karnımın içinde binalar yıkıldı. Uzun parmaklarıyla yanağımı yavaşça okşadı, parmak uçlarında uğuldayan kanın sesini duyabiliyordum. Gece yarısı bir nehrin önünde oturuyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Bana bakmanı istiyorum," dedi bir sırrı zihnime fısıldıyormuş gibi.

"Ben sana bakmak istemiyorum."

"Yalan atma."

"Atmıyorum."

"İstemiyor musun?"

"İstemiyorum," diye fısıldadım.

"Niçin?"

"Çünkü..." Bir an omuzlarımın dikleştiğini hissettim, gözlerimi tam ona çevirecekken durdum ve yenilginin damağıma yayılan tadını almamak için harflerimin belini ısırdım. "...çünkü istemiyorum."

"Küçük çenen yanıyor," diye mırıldandı. "İstemediğin için mi?"

Kirpiklerimin dipleri gözüme batıyordu sanki. "Kes şunu," dedim harfleri dilimin altında yuvarlayarak.

"Çenen ufak," dedi kısık bir sesle. "Ufacık bir çeneye sahip olmana rağmen nasıl bu kadar çok konuşabiliyorsun ki sen?"

Hırsla elini itip ona baktım, istediğini almış, memnuniyet dolu gözlerle bana bakıyordu. "Benimle oynama!" diye hırladım. "Aç şu kapıyı!" Diğer Merve kapıyı açmasın diye dua ediyordu.

"Pençeler çıktı yine," dediğinde sesinde keyif vardı. Elini direksiyona yakın bir yere uzatarak bir düğmeye dokundu, kilidin açılırken çıkardığı o küçük tık sesini duydum, avına saldıran bir yırtıcı gibi kapıya saldırdım ve kapıyı açıp kendimi apar topar sokağa attım.

Yüzüm yanarken soluk soluğa Bedirhan'ın demirden bahçe kapısını açtım. Karan hâlâ araçtaydı, ilgilenmedim. Bedenim alev almış gibi yanıyordu ve nefesim körük gibiydi. Ruhumu kilitlediğim o hücrenin parmaklıkları tek tek bükülürken, o parmaklıkları bükenin onun ateşi olduğunu biliyordum. Her bir demir parmaklığı kendi yangınıyla eritmişti. Artık o hücrenin içinde yalnız değildim.

Onun bedeninin etrafında bir çember vardı, o çember cehennem ateşiyle yanıyordu, beni o çemberden içeri almıştı, o cehennem ateşinin ortasında onunla yanıyordum.

Kemirgen bir his boğazıma parmaklarını sapladığında, nefretin pusulası, geçmişin bıraktığı çamurlu ayak izlerinin öncülüğünü yapıyor-

du. Ben nefret etmek nedir bilmeyen o küçük kızdım ve şimdi, nefret o çamurlu ayaklarıyla ruhumda izlerini bırakıyordu.

Bedirhan'ın gösterişli verandasının merdivenlerini hızla tırmandım, boydan boya cam olan duvarın arkasındaki hareketliliği görmüş ama dikkatimi oraya vermemiştim. Karan'ın bahçe kapısını açtığını duydum ama arkama bile bakmadan kapıyı çalıp beklemeye başladım. Ağır, kendinden emin ve güçlü adımları bahçenin zeminine vurarak bana doğru yaklaşmaya başladı, ensem ter içinde kalmıştı.

Kapı aralandığı an görüş alanıma, saçının ön kısmında fıstık yeşili bir bigudi bağlı olan Bedirhan girdi. Altında koyu yeşil eşofman altı, üstünde de beyaz bir sporcu atleti vardı ve yüzü, nemlendirici sürdüğünü belli edecek şekilde parlak ve canlı görünüyordu. Yine sinekkaydı tıraşı olmuştu, yüzü bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü.

"Eksik meme?" dedi tek kaşını kaldırarak. Gözlerinden bir şaşkınlık narası kalkıp irislerini kapladı. "Kalbime indirmeni inan olsun hiç istemiyorum ama hâlâ yürüyebildiğinize göre çılgınca, yerden yere vurmalı bir güreş tutulmadı? Yeğenim de henüz yolda değil?"

"Zevzek," dedim yüzümü buruşturarak.

Bedirhan hafifçe sırıttı, gözü hemen arkama kaydı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Darbeli Matkap Bey geliyor..."

"Billur içeride mi?" diye sordum kafamı içeri doğru uzatarak.

"Ayı," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "İçeri buyur etmeden haneme tecavüz yapıyor."

Ona aldırmadan içeri daldım, Karan da hemen arkamdan içeri girmişti. Salona girdiğim an gözlerim hızlıca Billur'u aradı, salonda yoktu ama Sergen salonun ortasındaki tekli koltuklardan birinde oturuyor, elindeki dizüstü bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Koyu gri gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamıştı ve gözlerinde resmi bir ifade vardı. Varlığımı fark edince gözlerini kaldırıp kısaca bana baktı ve gözlerinden sakin bir şaşkınlık geçer gibi oldu. Acaba bana çok kızmış mıydı? Onu geride bırakırken, Karan'ın ona ne kadar kızacağını bir an olsun düşünmemiş, büyük bir bencillik yapmıştım.

"Selam," diyebildim gölgeli bir sesle.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Merhaba."

"Billur nerede?" diye sorarken ona bakmamak için gözlerimi televizyon ekranına çevirdim. Yabancı bir kanal açıktı, altyazılarının çoğu yazım yanlışlarıyla dolu olan entrikalı bir Meksika dizisi oynuyordu.

"Mutfakta," dedi gözlerini bilgisayar ekranına indirerek. "Abim nerede?"

"Buradayım," dedi Karan tok bir gölgeyi harflerinin üstüne örterek. Kaşlarımı kaldırıp omzumun üstünden ona baktım, Sergen'e tip tip bakıyordu.

Sergen çekinden bir tavırla, "Yazışmalarımız devam ediyor," dedi. "Birkaç ay içinde Türkiye'ye geleceklerini ve geldiklerinde kapsamlı bir görüşme yapabileceklerini söylüyorlar."

"Güzel," dedi Karan gözlerini ondan ayırıp bana dokundurarak. "Koskoca bir şirketle başa çıkabilen Sergen, şu ufacık kızlarla başa çıkamıyor."

"Abi..."

"Tamam," diye kesti Karan onu. "Kendini savunmaya başlayıp benim tepemin tasını attırma."

Sergen birkaç saniye Karan'a baktıktan sonra gözlerini ekrana indirdi, bilgisayarına bir şeyler yazmaya devam etti. Gözlerine yayılmış o mahcubiyeti görebiliyordum, bu mahcubiyet benim vicdanımın üstünde tepiniyordu.

Bedirhan, "Valizin yukarıdaki odada," dedi bana. "Bir duş al, giyin, yemek yiyelim ha kazulet?"

Başımı sallayıp, "Billur'a bakayım bir," diye fısıldadım.

"Zehirleyecek bizi," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "Komplo teorisi... Şüphelerim var, ağzıma bir lokma almak istemesem de bugün yemeği yapmayı o teklif etti."

"Şu an yemek mi yapıyor?"

Bedirhan gözlerini büyüterek, "Kulağa inanılmaz geliyor, değil mi?" diye sordu dehşet içinde.

"Yani," dedim omuz silkerek. "Kısmen."

Karan, "Bırak şimdi ona bakmayı da git üzerini değiştir ayyaş," dedi bana bakmadan. Bileğindeki pahalı, siyah mat saate baktıktan sonra gözlerini Bedirhan'a doğrulttu. "Dedem burayı aradı mı?"

Merdivenlere doğru yürürken kulağım onlardaydı. "Hı, aradı," dedi Bedirhan bigudisini düzeltip gümüşlüğün aynasından kendine bakarak. "İyi hatırlattınız. Onu aramanız gerekiyormuş Karan Beyciğim. Size ulaşamayınca ortalığı birbirine kattı moru... Yaşar Bey. Ayol o telefonunu dağ evinde bırakmış, siz kapatmışsınız, yalnızca Yaşar Bey değil hepimiz kudurduk burada meraktan."

"Ben şu ihtiyarı bir arayayım," dedi Karan. Merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak attığım adımları hızlandırdım, üst kata, o uğursuz günün, kalbimin ağzımda atmasına neden olan günün yaşandığı odaya doğru ilerledim. Akşam güneşi pencereden içeri sızmış, çizdiği sütunlarla odayı aydınlatmıştı.

Üstümdekileri bir çırpıda çıkardıktan sonra temiz bir iç çamaşırı takımı giydim, altıma siyah bir tayt üstüme de kahverengi, bol bir kazak geçirdim, kazaktan çok trikoya benziyordu. Saçlarım hâlâ hafif dalgalı duruyordu, onları kazağın içinden çıkarıp hafifçe silktikten sonra ayağıma siyah vans ayakkabılarımı geçirdim ve kirli çamaşırları ortadan kaldırıp odadan çıktım.

Merdivenleri hızla inerken yoğun kızartma kokusu evin her yerine yayılmaya başlamıştı. Bedirhan kokudan oldukça rahatsız bir şekilde huzursuzca pencereleri açıyor, elleriyle yelpaze yaparak kötü kokuları kendi yöntemleriyle evinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Hava kötü değil," dedi Bedirhan gözlerini akşam güneşine çevirip, açık camdan dışarıya dikkatlice bakarak. "Bahçede mi yesek?"

Yanlarından ayrılıp mutfağa girdim. Billur olduğu yerde hafifçe ritim tutarak dans ediyordu. Kızıl saçları tepeden bol, düşük duran bir topuz şeklinde tutturulmuştu. Birkaç firari saç teli yanaklarından aşağı dökülmüştü. Mavi kulaklıklarından biri kulağındaydı, diğeri karnına sarkıyordu. Kulaklıktan gelen yüksek şarkı sesi yüzümü buruşturmama neden oldu. Ben bile bu şekilde katlanamıyorken o şey kulağına takılıyken hâlâ nasıl sağlıklı şekilde hareket edebiliyordu?

Elindeki maşa yardımıyla tavadaki patatesleri altüst etti, göz ucuyla bana baktı ve beni gördüğü anda iri yeşil gözleri sanki mümkünmüş gibi biraz daha irileşti. "Bebeğim!" dedi bağırarak. Bağırmasının sebebini kulaklığın kulağını sağır etmesine bağlamıştım ama o zaten hep bağırıyordu. Yüzümü buruşturarak kulaklığı çıkarmasını işaret ettim ama o çoktan elindeki maşayı bırakmış, bana yönelmişti bile.

Beni öyle sıkı kucakladı ki, teninden gelen yoğun kızartma kokusunun beni rahatsız edeceğini düşünmüş olsam da, böyle bir şey olmamıştı. Bedenim şaşkınlık içinde irkildi, bu sıkı kucaklanmayı yadırgamıştım doğrusu. Henüz yirmi dört saat bile olmamışken beni nasıl bu kadar sıkı kavrayabilecek kadar özleyebilirdi ki? Sahi, beni özlemiş miydi?

"*Tuhaf,*" dedi diğer Merve zihnimin içinde, düğümlenen saçlarını çözmeye çalışıyordu. "*Birileri bizi özleyebilir mi ki? Yani bu... Gerçekten yaşanıyor mu?*"

Sessizce onu onayladım. Tuhaftı.

Benden ayrılınca tek omzu düşük olan tişörtünü yukarı çekiştirdi. Dizinin hemen altında biten kalın kumaştan siyah bir tayt giymişti.

"O yabani sana çok çene yapmadı, değil mi?" diye sordu.

"Ona böyle seslenme," dedim yüzümü buruşturarak. "Bir şey yaptığı yok."

Billur yerinden sıçrayarak kızartmalara doğru koştu ve kızaranları, üzerinde kâğıt havlu olan cam tabağa doldurup, diğer patates dilimlerini kaynayan yağın içine attı. Çıkan cızırtıyı dinledim.

"Neredeydiniz tüm gece?" diye sordu gözlerini bana çevirerek.

"Ona ait bir yerde."

"Hadi ama..." Gözlerini devirdi. "Fethiye'nin dörtte üçü ona ait değil mi zaten? Açık uçlu cevaplar veriyorsun bana bebeğim."

Tezgâha doğru ilerleyip yapabileceğim bir şey var mı diye etrafa alık alık bakındım. "Sanırım atölyesiydi," diye mırıldandım.

"Vay canına!" Billur kıkırdadı. "Sanatsal ruhu olan bir moruk, ha? Ne yalan söyleyeyim, hiç inanasım gelmiyor. Hiç de sanatla uğraşacak tipte bir adam değil. Daha çok insanlara düz düz bakıp son âna kadar sessiz kalıyor, sonra da onları yumrukluyor gibi görünüyor."

"Genelde tam olarak bu tipteki adamlar sanatla uğraşır," diye mırıldandım. "Şu yaralarını kabullenmeyen, daima güçlü ve kararlı olan adamlar." Gözlerim daldı. "Tuttuğunu koparmadan bırakmayan adamlar."

Billur sessiz kaldı.

"Salatayı ben yapayım," dedim ve buzdolabına ilerleyip salata için gerekli olan malzemeleri çıkardım. Her şey hazır olduğunda, Bedirhan'ın istediği gibi sofra bahçeye kurulmuştu. Uzun bir masanın üstünde Billur'un hazırladığı, geneli kızartma ve yapımı pratik olan yemekler vardı. Son sekiz yılımı mutfak köşesinde elimde küçük kâselerle geçirmiştim. O yüzden şimdi bu masanın önünde durmak bana olduğum yere yabancıymışım gibi hissettiriyordu. Karnımın içinde geçmişin zehri kaynadı. Anormal olan bendim.

Ağaçların içinden gelen böcek seslerini dinleyerek yemeğimizi yemeye başladık. Karan hemen benim yanımda oturuyordu, karşımızda

Billur ve Bedirhan yan yanaydı. Sergen masanın diğer ucunda, bir yandan yazısıyla ilgileniyor, bir yandan da bir şeyler atıştırıyordu. Sessizdi, bu onun her zamanki haliydi ama yine de şu an Karan'dan her zamankinden biraz daha fazla çekindiğini görebiliyordum.

Tabağımdaki patatese çatalı saplarken, kulağımın dibinde onun sıcak nefesini hissettim. "Eziyet etme zavallı patatese," diye fısıldadı. "Ye onu küçücüğüm."

Çatala sapladığım patatesi ağzıma götürdüm, Karan yavaşça benden uzaklaşıp yemeğini yemeye devam etti. Masada sadece çatal ve kaşık sesi hakimken, aniden bir başka ses masanın ortasında çınlamaya başladı. Karan'ın telefonunun melodisi... Gözlerimi ona çevirdim. Siyah kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, şu an olduğundan çok daha genç görünüyordu ve bu salaş hâli hoşuma gitmişti.

"Evet," diyerek açtı telefonu. Billur'un bana çenesiyle Karan'ı işaret ederek sırıttığını gördüğümde bakışlarım tekrar Karan'a kaydı. "Bedirhan'ın evindeyim dede," dedi. Kısa süren sessizlik, Karan'ın, "Ne zaman?" diye sormasıyla son buldu. "Tamam, geleceğim." Durdu. "Tamam, onu da getireceğim."

Telefonu kapayıp masanın üstüne koydu, neredeyse tüm gözler ona çevrilmişti. Soğukkanlı bir tavırla, kimseye bir şey söylemeden yemeğini yemeye kaldığı yerden devam etti.

"Ben de matah bir şey yapacaksın sandım," diye homurdandı Bedirhan suyundan bir yudum alarak.

"Laf çarpma bana," dedi Billur, Bedirhan'a cins cins bakarken. "Bir saattir zıkkımlanıyorsun."

"Ayol açım da ondan..."

"Aç karnını doyuruyorum işte," dedi Billur pis pis sırıtarak. "Kıymet bilmiyorsun Bediş."

Bedirhan'ın kaşları çatıldı. Alnına uzanan, şimşekleri anımsatan damarları kabardı, belirginleşti. Dişlerini sıkarak çatalı patatese batırdı, gözlerini hemen arkamdaki ağaçlık kesime çevirdi. Bir an için onun gözlerinde öfkeyi, belki de çok farklı bir şeyi, bir gerçeği gördüğümü düşündüm. Neydi onu bu denli kızdıran?

"Bediş deme," dedi tek seferde, sesi tene saplanan ok gibiydi.

Billur ağzındaki yemeğe aldırmadan, "Ne diyeyim? Daha sabah bana Prenses Diana de diyordun?" dedi. "Bence Prenses Bedriye diyeyim."

Bedirhan elindeki çatalı sertçe tabağa bırakınca, camın patlarken çıkardığı sesin aynısını duydum. Karan gergin bir ifadeyle Billur'a baktı. Billur şaşkın şaşkın bir Karan'a bir Bedirhan'a bakarken Sergen hâlâ yazısıyla ilgileniyordu. Masanın ortasında buzlu su akmaya başladı sanki.

Bedirhan, "Pardon," dedi çatalını tabaktan alıp kenara koyarken. "Afiyet olsun."

Kalktı, masadan uzaklaşmaya başladı, Karan öylece arkasından bakıyordu. Bir isim neden bir anda onu bu denli öfkelendirmişti?

"Ne oldu şimdi buna?" Billur şaşkındı, elindeki çatalı tabağının kenarına koyup gözlerini bana çevirdi. "Ben bir şey mi yaptım farkında olmadan?"

"Belki de bu şaka hoşuna gitmemiştir," dedim.

"Ama..." Billur duraksadı. "O böyle şeylere alınacak ya da kızacak bir adam değil ki."

"Mesele bu değil," dedi Karan sakin bir sesle. "Aldırış etmeyin, yemeğinize devam edin."

Billur'un yüzü düşmüştü, sanırım yaptığı hatanın farkına varmıştı ama Billur'a da kızamıyordum, niyetinin kötü olmadığını biliyordum. Bedirhan böyle şeylere açık bir insana benziyordu, bu tarz şakalar onu kızdırmaz gibi görünüyordu ama belki de sandığımız gibi bir adam değildi.

Herkesin bir hikâyesi yok muydu zaten?

Yemek bitince Billur'la tabakları mutfağa taşıdık. Bedirhan alt katta değildi. Karan ve Sergen bahçede oturuyordu. "Onun kalbini mi kırdım?" diye sordu Billur servis tabağındaki artıkları çöp kovasına çatal yardımıyla boşaltırken.

"Bilmiyorum," dedim, sesim ifadesizdi.

"Amacım bu değildi. Sadece şakalaştığımızı düşünmüştüm."

"Biliyorum," diye mırıldandım ve Billur'un artıklarını sıyırdığı servis tabaklarını bulaşık makinesine yerleştirmeye başladım. "Herkesin hassas bir ânı vardır, çok takılma."

"Onu kırmaktan hoşlanmadım," dedi kaşlarını çatarak.

"Kırılmamıştır belki."

"Kırılmamıştır değil mi?"

Dizlerimin üstünde servis tabaklarını makineye yerleştirirken omzumun üstünden gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Kırılmamıştır sanırım?" dedim sorar gibi.

"Ne?" Dik dik bana baktı. Ben de aynı şekilde ona bakıyordum. "Neden öyle bakıyorsun?"

Omuz silkerek, "Hiç," dedim. "Tuhaf."

"Tuhaf olan neymiş?"

"Bilmem, tuhaf işte."

"Asi," diye homurdandı gözlerini kısarak. "Sır Kapısı'ndaki herif gibi başlama..."

"Ciddi ciddi o tür programları izlediğini düşünmeye başladım," dedim doğrulup kalkarken. "Beşinci Boyut'u da izliyor muydun, doğru söyle?"

"Vallahi ister inan ister inanma ama acayip sarıyordu ha," dedi sırıtarak.

Hafifçe tebessüm ettim. Başımı sallayarak mutfaktan çıkarken, "Artık küçük tebessümlerinle tanışma zamanımızın geldiğini düşünüyordum ben de," diye fısıldadı Billur arkamdan. "Moruğa teşekkür etmem gerek sanırım."

Hiçbir şey söylemedim.

Telefonum dağ evinde olmalıydı. Acaba Defne bana ulaşmaya çalışmış mıydı? O gece yaşanmadan birkaç saat öncesi Defne'yi görmüş, ona sarılmıştım, iyi olmasını istiyordum ve sanırım bunun için dua ediyordum. Yanaklarımın içini havayla doldurarak şişirdim, merdivenlerin başında, eli tırabzanların üstünde beni izleyen adamın kokusunu aldım. Kafamı kaldırdım, Karan oradaydı, gözleri üstümdeydi.

"Biraz dolaşalım mı?" diye sordu merdivenleri inmeye başladığında. Üstünü değiştirmiş, tıpkı benim gibi ama daha koyu renkte olan kahverengi bir kazak giymişti, altında siyah bir eşofman vardı ve ilk kez ayağında spor ayakkabı görüyordum. Dirseklerine kadar sıvadığı kazağına baktım, dirseklerinden bileklerine doğru inen damarlar şişkin ve kalındı, fırtına bulutlarının yarattığı şimşeklere benziyordu.

"Hım?"

"Dolaşalım mı diyorum?"

Gözlerimi devirip, "O kadarını anladık," diye homurdandım. "Neden dolaşacağız?" Durup ona düz düz baktım. "Ha... Canın öyle istiyor, değil mi?"

Dudakları kısacık bir an, abartısız bir şekilde yukarı kıvrıldı, yamuk bir şekilde tebessüm etti. Dudağının yalnızca tek bir tarafı kıvrılmıştı.

"Atarlı cüce."

"Benim boyum uzun," dedim üstüne basarak.

"Ben buradan bakınca bir cüceyle konuşuyor gibi hissediyorum ama?"

"Sen deve gibi olduğun için olabilir mi?"

Tam yanından geçip gidecektim ki kolumu kavrayarak, "Yürüyecek miyiz?" diye sordu.

"Yürüyelim," diyebildim, tuttuğu yer ateşler içinde yanmaya başlamıştı.

Evden ayrılıp bahçeye çıktık, kızıl güneş sönmeye başlamıştı ama gökyüzüne baktığımda yine de orada kor gibi yandığını görebiliyordum. Etrafı dubleks evlerle çevrili sokakta yürümeye başladık. Hemen karşımızda bulutların etrafını sarmış, sönük, tamamen batmak için iplerini aşağı doğru asılan kor rengindeki güneş vardı.

Gökyüzü yanıyordu.

Karan ile aramızda bir iki karışlık bir mesafe vardı, yan yana yürüyorduk. Bir elimi diğer kolumun dirseğine koyup yavaşça okşarken, "Sanki yaz gelmiş gibi," diye mırıldandım. Oysa kasım ayındaydık. Vizeleri düşününce içime bir sıkıntı çöktü.

"Ilık," dedi Karan sakince.

"Sanırım günün bu saatlerini seviyorum," diye fısıldadım, güneşe doğru yürümeye devam ediyorduk. Hemen aşağı doğru dik bir yokuş iniyordu, yokuşun sonundaki düz yolda küçük çocukların oynadığını görünce duraksayıp bir süre onları izledim. Karan da duraksamıştı.

"Karan?"

"Evet?"

"Hangi oyunu oynuyorlar şu an?" diye sordum. Bir oyun oynadıkları çok belliydi ama kurdukları düzen tuhafıma gitmişti, tanıdık bir oyun değildi, zaten ben oyunları bilen birisi de değildim.

"Bilmiyorum."

Nefesim boğazıma dizilmeye başladı, kalbim bir cam gibi patladı ve parçaları içime dağılarak dokunduğu her yeri parçaladı.

Gözlerimi omzumun üstünden kaydırarak ona çevirdim. Dikkatlice küçük çocuklara bakıyordu. Bir elini eşofmanının cebine sokmuştu, diğer eli öylece boşlukta duruyordu. Akşam güneşinin kor rengi onun siyah saçlarına kızıl gölgeler emanet etmişti, kirpiklerine çarpan ışık içimi titretti. Sertçe yutkundu, âdem elması onun zarif boynunda iç gıdıklayıcı bir şekilde hareket etti. Elimi yavaşça boşta duran elinin

avucuna kaydırdım, parmaklarım onun parmaklarını kavradı. İç içe geçtiler.

El eleydik.

Bir an için duraksar gibi oldu, sonrasında o da bana baktı. Boyu benden uzun olduğundan gözlerini indirerek bakmıştı, kısık bakışlarında gördüğüm şey bana bazen öyle ağır geliyordu ki...

Başımı omzuma doğru düşürdüm, gözlerimi kaldırıp ona büyük bir dikkatle baktım, dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Ona acılarımı göstererek gülümsedim. Onun acılarını görerek gülümsedim. Kuzguni siyahı gözleri güneşin etkisiyle üstüne kan dökülmüş kadife gibi görünüyordu, gözlerinin içindeki ateşlerin kirpiklerine çarparak titrediğini görebiliyordum.

Elini tutan elimi kavradı, beni kendine doğru çekti. Bedenim onun bedenine yapıştı, diğer kolunu belime sardı ve bana sıkı sarılıp, yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Bir an için saçlarımın arasına gömdüğünün yüzü değil de, bunca zamandır kalbinde sakladığı acıları olduğunu düşündüm. Yüzümü onun boynunun altına yerleştirdim, kokusu bu açıdan çok daha keskindi. Elinden ayrılan elim diğer elimi de takip ederek onun ince beline dolandı, Karan'ın büyük elleri omuzlarıma kaydı ve beni tamamen kendine bastırdı. Göğsüne gömmek ister gibi çekti.

"Bakın, bakın!" dedi ince bir ses uzaktan. "Sarılıyorlar!"

"Sevgililer sarılır tabii akıllım," dedi başka ince bir ses, bu diğer sese nazaran daha inceydi, küçük bir kız sesiydi.

Bedenim uyuşmuş bir şekilde Karan'a sarılmaya devam ettim. "O abinin ablaya sarıldığı gibi sana sarılırsam, sevgili olur muyuz?" diye sordu ilk duyduğum ses, heyecanlı ve şaşkındı.

Küçük kız çocuğu hiçbir şey söylemedi, her nedense utandığını hissettim. Karan burnundan sert bir nefes verdi, gülüyor gibiydi, kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu. Çenesiyle yokuşun hemen aşağısını işaret edince bakışlarımı yokuşa çevirdim, küçük bir kız çocuğu ve ondan biraz daha büyük görünen bir erkek çocuğu ilgiyle bizi izliyordu. Yanaklarıma yayılan ateş tekrar yanmaya başladı.

Erkek çocuğunun elinde futbol topu vardı, topu kolunun altına almıştı. "Siz sevgili misiniz?" diye sordu yokuşun yarısına kadar yürüyüp, gözlerini bize dikerek.

Karan tek kaşını kaldırdı ve beni kolunun altına çekti. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sarılıyorsunuz," dedi küçük çocuk, arkasındaki kız çocuğuna kısaca baktı. "Ben de ona sarılmak istiyorum."

Karan, "Zamane veletleri," diye homurdandı.

Elimi Karan'ın göğsüne koyup, "Öyleyse sarıl?" dedim küçük çocuğa dikkatle bakarak.

"Sevgililer sarılır sadece!" diye çıkıştı kız çocuğu.

"Ne alakaymış o?" diye sordu Karan. "Kim öğretti sana bunu?"

"Filmlerde öyle oluyor," dedi kız çocuğu omuz silkerek. "Hem siz de birbirinizi seviyor gibi sarıldınız. Sevgili gibi."

"Sadece sevgililer sarılmaz." Yavaşça Karan'dan ayrılıp kollarımı göğsümün üstüne topladım. "Sarılmak herkesin gerçekleştirebileceği bir eylem ama evet, hepsi aynı hissin olduğu kapıya çıkıyor."

Küçük kız kaşlarını çattı, yüzünde tanıdık bir ifade belirmişti. "Neymiş o?"

"Sevgi."

"Yani..." Kız, erkek çocuğuna dikkatlice baktı. "Ona sarılmam için onu seviyor olmam yeterli mi?"

"Evet," dedim. "Onu seviyorsan ona sarılabilirsin. Onu seviyor musun?"

"Yani..." Küçük kız gözlerini kaçırdı. "Evet, seviyorum."

"Öyleyse sarılabilirsiniz."

Bir an söylediğim şeyi idrak edememiş gibi baktı bana ikisi de. Güneş, yerini solgun, hasta bir maviye devretti, mavinin içinde uzun sütunlar çizen kızıl şal hâlâ gökyüzünün askılığında asılı duruyordu. Gece, birazdan o kızıl şalı askılıktan alacak, boynuna dolayacaktı. Küçük kız yokuşa doğru tırmandı, erkek çocuğunun hemen yanında dikildi, yüzünü buruşturarak onun kollarının arasına girdi ve futbol topu, erkek çocuğunun elinden kayıp sekerek yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı.

Futbol topu çocuğun umurunda bile değildi, küçük kıza daha sıkı sarıldı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisinin de yüzünde tebessüm vardı. Küçük kız tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Sen de abiyi seviyorsun, değil mi?" diye sordu hiç beklemediğim bir anda.

Bir makasın kör ağzı açıldı, belim o ağzın ortasında duruyordu, makas kapandığı an ikiye ayrılacaktım. Kız çocuğunun yüzüne uzun

uzun baktım. Her şeyden habersiz bana bakarken, gözlerime düşen yansımasını görüyor muydu acaba?

Zaman, Karan ve beni ortasına alan cehennem ateşinin çemberinin etrafında akmaya başladı. Ağzımı açıp konuşmak istesem de kelimelerim dilimin bataklığına saplandı, zihnim, bataklığın üstünü eline geçen her şeyi fırlatarak örtmeye çalıştı ama bataklık o kadar arsızdı ki, içine fırlatılan her şeyi emip içine çekiyor, yutuyordu. Küçük kızın koyu renk gözlerindeki beklenti büyüdü, büyüdü, büyüdü. Beni içine doğru çekmeye başladı.

"Sarıldılar ya kızım," dedi erkek çocuğu. "Birbirlerini sevmeseler öyle sarılırlar mı sanki?"

"Doğru." Kız güldü. "Ya hadi, Azralar bekliyor, oyun yarım kaldı!"

Koşarak bizden uzaklaşmaya başladılar. Karan hemen arkamda dikiliyordu. Olduğum yere bir çivi yardımıyla çakılmıştım sanki. Yokuşun sonundaki boşluğu izlerken Karan'a bakmak, onun gözlerindeki siyah muskanın boynumdan sökülüp alınması, tekrar kâbusların içine gömülmem demek olacaktı sanki. Yüzüme vurulmuş bir gerçek vardı, o gerçek yüzüme yapışmıştı ve yüzümdeki gerçeği avucuma alıp ona bakamıyordum.

Sessizlik. Aramızda gerilen ipin üstündeki iki cambaz aynı anda birbirlerine doğru yürüyordu, tek korkuları birbirlerini düşürmekti.

"Yarın akşam benim evimde bir davet var," dedi aniden, konuyu dağıtmak istiyor gibiydi. "Dedem organize etmiş. Seni de orada görmek istiyor."

"Bu tür şeyleri sevmiyorum."

"Ben de bayılmıyorum ama ihtiyarı az çok tanımışsındır."

Yavaşça ona doğru döndüm. "Benim gelmem şart mı?" diye sordum. "Geriliyorum o tür ortamlarda. Hem sırıtıyorum da onların arasında. Hoş görünmüyor."

"Sırıtmak?"

"Eğreti duruyorum işte. Oraya ait değilim."

"Kendini mi küçümsedin, girdiğin ortamı mı küçümsedin anlayamadım," dedi, gözleri kara bir delik gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Sence?" diye sordum. Kuzguni siyahı gözlerinde bir fırtına geceye çarpmaya başlamıştı bile. Kaskatı bir çene, bomboş bakan gözlerle bir süre beni izledikten sonra, "Saçma sapan konuşuyorsun," dedi, sesi de gözleri gibiydi.

"Saçma değildi."

"Sana göre," diyerek geçiştirdi beni. "Eve dönelim." Bana sırtını dönüp aksi yönde yürümeye başladığında bir süre olduğum yerde öylece dikilip onun sırtını izledim. Sonunda ben de yürümeye başladım. Yol kenarındaki çalıların arasında küçük bir kıpırtı fark edince gözlerim farkında olmadan o kıpırtıya odaklandı, bir süre çalıların hareketini izledim. Adımlarım yavaşladı, Karan önden yürümeye devam ediyordu ama ben durmuş, tüm dikkatimi çalılara vermiştim. Duyulması güç, titrek ve kısık, tıpkı can çekişirken çıkan bir inlemeyi anımsatan mırıltıyı duyduğumda kaşlarım anında çatıldı.

Hızlı bir şekilde çalılara doğru yürüdüm, dizlerimin üstüne çöktüm ve çalıları ellerimle araladım. Gördüğüm şeye bakarken kafamdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Siyah, patilerinde beyaz lekeler olan küçük bir kedi yavrusu çalıların içinde cansız gibi yatıyordu ama gözleri açıktı ve küçük ağzından hırıltıya benzeyen acı dolu iniltiler dökülüyordu. Biraz sonra bedeninden sızan kanın farkına vardım, gözlerim dehşetle kocaman açıldı. Yaralıydı. Muhtemelen ondan daha büyük olan sokak kedileri ona saldırmıştı ve çalıların arasında ölüme terk edilmişti.

"Yürüyecek misin artık?" diye söylendi Karan ve bana doğru döndü. Dizlerimin üstünde, çalıların önünde oturduğumu görünce şaşırdı. "Çakıltaşı?"

"Karan," diyebildim. Harfler dilime tıpkı bir dövme makinesinden hızla dışarı çıkıp içeri giren binlerce iğne gibi saplanıyordu. Yavru kedinin zorlukla inip kalkan göğsüne baktım. Karan iki üç adımda yanıma geldi, hemen arkamda dikiliyordu. "Onu yaralamışlar Karan."

"Ondan daha büyük olan sokak kedileri saldırmıştır," dedi düşüncelerime tercüman olarak.

"Ona yardım etmemiz gerekiyor." Yavru kediye uzandım, güçsüz pençelerini göstererek kendini benden korumaya çalıştı. Bu gereksizdi. Ben ona yalnızca yardım etmek istiyordum. Bir an için orada yatan yavru kedide gördüğüm şey bana öyle tanıdık geldi ki, damarımın içinde dolananın kan değil de buzlu su olduğunu düşündüm.

"Sana güvenmiyor," dedi Karan, sesinin gölgesi üstüme çöktü.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Eminim ki şu an nefes alan hiçbir şeye güvenmiyor. Senin ona yardım etmek istediğine bile inanmayacak kadar yaralı ve acılar içinde

çünkü." Karan dizlerinin üstüne çöktü, kediye dikkatle baktı. "Annesi sahip çıkmamış demek ki, diğer kedilerin saldırısına uğramış."

Bir an yutkunamadım. "Annesi buralardadır belki?"

Karan'ın dudaklarında solgun bir tebessüm belirdi. "Onun şu haline bir baksana," dedi çökmüş bir sesle. "Eğer annesi onu terk etmemiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan bulmuş olması gerekmez miydi? Bu hayvan muhtemelen saatlerdir bu hâlde."

Karanlık bir gölgenin altında boy veren bir meyve ağacının büyüttüğü meyvelerin tadının güzel olmasını bekleyen yaşlı adamın ümidini taşıyan kalbim, o meyvelerin daima acı bir tada sahip olacağı gerçeğiyle yüzleşti.

Dalları güneş ve ışıktan yoksun kalmış her ağacının meyvesi acı olmak zorundaydı.

Karan'ın acı tadı, ruhumun dilini yakmıştı.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim aceleyle. "Onu bir veterinere götürmemiz gerek."

"Götürelim," dedi ruhsuz bir ifadeyle kedi yavrusunu izlerken.

"Ona dokunmama izin vermiyor."

"Kime benziyor acaba?" diye sorduktan sonra elini kediye uzattı, kedi can havliyle tırnaklarını Karan'ın elinin üstüne geçirerek ondan kurtulmaya çalıştı. Karan yüzünü buruşturdu ama elini geri çekmeden kediye uzatmaya devam etti. Kedi yavrusu, hissettiği acıya rağmen kendini savunmaya çalışıyordu. "Hadi ama," diye homurdandı Karan. Kediyi aniden ensesinin biraz altından yakalayıp havaya kaldırdı. Kaşlarım çatıldı ama doğru olanın bu olduğunu bildiğimden tepki vermedim. Köşedeki küçük karton kutuyu aldım ve "Bunun içine koy," dedim gözlerimi yavru kediden çekmeden.

Karan kediyi kutunun içine yatırdıktan sonra kutuyu sıkıca kavradım ve hızlıca eve yürüdük. Ben onu bahçe kapısının önünde beklerken o da içeriden arabanın anahtarlarını ve cüzdanını almıştı. Aracı çalıştırıp şehir merkezine inmemiz yaklaşık on beş dakika sürmüştü ama hava kararmış olduğu için veterinerlerin çoğu çoktan kliniklerini kapatmıştı. Atatürk Caddesi'nin yoğun trafiğinin içindeydik. Gözlerimi kediden ayırmadım. "Daha fazla dayanacak gücü yok gibi. Zor nefes alıyor," diye fısıldadım.

"Çalış Plajı yakınlarında nöbetçi bir veteriner varmış," dedi elindeki telefonu kenara bırakıp, direksiyona iki elle sarılırken. "İnternetten baktım."

Ayakkabılarımın üst kalıbının kabarmasına neden olacak şekilde ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, omuzlarım düşmüştü. Dizlerimin üstünde duran kutunun içindeki kediyi izlerken saatin ibresi ensemdeydi, yelkovan zihnime girip çıkarak ilerliyor, akrep sinsice beni düşüncelerimden sokacağı anı bekliyordu.

"Hayvanları seviyor musun?" diye sordu, gözleri yolu takip ediyordu. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı, şehri turuncu bir ışığın altında bırakan ışıklar aracın içinde bir yanıyor, bir sönüyordu. Gözlerim trafiğin etrafa yaydığı ışığa kaydı, ortalık panayır yeri gibi görünüyordu.

"Zararsızlar."

"Öyleler."

"Seviyorum sanırım," diye mırıldandım.

"Güzel."

"Öyle."

Trafik akmaya başladı. Karan cipi biraz daha hızlandırdı, bir yandan da dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Köprübaşı'nı geçtikten hemen sonra direksiyonu sola kırdı ve Mustafa Kemal Bulvarı'nda ilerlemeye başladık. Çalış Plajı yakınlarında sayılırdık ve içim biraz olsun rahatlamıştı. Sonunda plajın olduğu sokağa girdik, denizin güçlü dalgalarının çıkardığı çarpıcı sesi arabanın içinden bile duyabiliyordum. Çalış Plajı'nda deniz her daim dalgalı ve hırçın olurdu. Bu denizi bir kez bile durgunken görmemiştim. Ucu bucağı yoktu ve ilk bakışta bir okyanusu anımsatıyordu.

Cipin camından dışarı baktığımda, barlar sokağı dikkatimi çekti. Rengârenk olan sokakta gezinen turistler, sanki yaz ayındaymışız gibi ince ve kısa giyinmişlerdi. Sezon henüz açılmamış olmasına rağmen sokağın tıklım tıklım dolu olması beni şaşırtmıştı. Hemen aradan dev deniz görünüyor, dalgalar kıyıyı sertçe okşuyordu.

"Sanırım burası," dedi Karan aracı yavaşlatarak.

Uygun bir yer bulduktan sonra cipi ustaca park etti, cipten inip veteriner kliniğine doğru yürümeye başladık. Hemen ilk katta olan veteriner kliniğinin tüm duvarları camdandı ve cam duvarların üzerinde sayısız sevimli hayvan posteri vardı. Bizi fark eden otomatik kapı aniden iki yana kayarak açıldı, kucağımdaki kutuya sıkıca sarılıp içeri

girdim. Tepeden saçlarıma akın eden sıcak mı yoksa soğuk mu bir türlü ayırt edemediğim hava saçlarımı darmaduman etmişti.

"İyi akşamlar," dedi genç bir ses, harflerinin vurgusu fazla kibardı.

Karan, "Sokakta bir kedi yavrusu bulduk," dedi elimdeki kutuya uzanıp onu benim kucağımdan alarak. Genç adam beyaz önlüğünün büyük ceplerine ellerini koymadan hemen önce, Karan'a kutuyu bırakabilmesi için ona masayı işaret etti. Metal masa tıpkı bir ameliyat masasına benziyordu.

"Yaralı," diye devam etti Karan kutuyu masaya bırakırken. "Büyük kediler hırpalamış gibi görünüyor."

Genç veterinerin kısa kesilmiş sarı saçlarına baktım, Türk olmadığını düşünüyordum çünkü gerek görüntüsü gerek de konuşma şekli bana bir İngiliz'i çağrıştırıyordu. Kelimeleri aksanlıydı.

Veteriner ellerini ceplerinden çıkardıktan sonra beyaz lastikten eldivenleri ellerine geçirdi ve "Bir bakalım," dedi masaya yaklaşarak. Kutunun içine elini uzattığı anda yavru kedi nefesinin yettiği kadar gür bir mırıltı çıkararak kendini savunmaya çalıştı ama veteriner hekim buna aldırmadı, kediyi inceledi ve masanın altındaki metal çekmecelerden bir şeyler çıkardıktan sonra Karan'a baktı. "Sokak kedileri yapmış," dedi.

Karan ruhsuz gözlerle adama bakmaya devam etti. "Ben de bunu söyledim zaten."

"Ah." Genç adam elindeki eldivene aldırış etmeden şakağını kaşıyıp gülümsedi. "Onunla biraz işim var, sanırım uzun sürebilir. Burada bekleyecek misiniz yoksa onu almaya mı gelirsiniz?"

"Ne kadar sürer?" diye sordu Karan düşünme payı bırakmadan.

Logan. Adamın adı buydu ama soyadı sadece tek bir harf ile noktadan oluştuğu için Türk asıllı olup olmadığını anlayamamıştım.

Logan, "Bir saat içerisinde halletmiş olurum," dedi.

Karan başını hafifçe sallayarak, "Güzel," dedi, eli aniden elime kayarak avuçladı. Parmaklarım parmaklarına geçtiği an, güneşin etrafında dönen dünya gibi ağırlaşıp yavaşladım. Logan, yüzünde temiz bir tebessümle bize bakarken, Karan bu tebessüme karşılık dahi verme gereği duymadan beni klinikten çıkarttı.

El ele, Çalış'ın kaldırımında yürürken, yüzümde şaşkın bir ifade vardı; ifadesizliğim köşeye çekilmiş, kaşları kalkmış bizi izliyordu. "Sorunun ne?" diye sordum kısık bir sesle.

"Gıcık oldum ona, bir sebebi yok," dedi gergin bir sesle, gözleri bana değil, hemen ileriyi hedefine almıştı ve benden birkaç adım önde yürüdüğünden peşinden sürükleniyor gibi hissediyordum. Elimi elinden kurtarabilirdim ama bunu yapmadım.

"Bir şey yapmadı ki. Çok nazikti."

"Sana gülümsüyordu."

"Ne?"

"Geçmiş karşıma, gevşek gevşek gülüyor sana bakarak, ne bileyim sinir oldum bir an ona," dedi sinirle ve bir anda durup, omzunun üzerinden bana baktı. Bıçak gibi kesilen adımları, afallamama neden oldu ve neredeyse onun koluna çarpacaktım. "Kimse seni dikkatle incelesin, sana öyle gülümsesin istemiyorum, bu çok mu saçma?"

Kaşlarımı çattım, her ne kadar kalbim hızını arttırmış olsa da, bu tavrı bana bir an için çok yabancı geldi. "Evet," dedim. "Saçma."

"Sinir herif," dedi Karan dişlerinin arasından. "Kedinin durumu kötü olmasa başka veteriner bulurdum da işte."

"Bana değil, sana gülüyordu," dedim kendimi tutamayarak. "Belki de senden hoşlanmıştır."

"Ama ben ondan hiç hoşlanmadım," diye söylendi Karan bana cins cins bakarak. "Sen de bana onu savunuyorsun yer fıstığı."

"Ney fıstığı?"

"Yer," dedi bana dik dik bakarak.

"O ne?"

"Cüce."

"Benim boyum 1.71," diye çemkirdim, elimi elinden kurtarmaya çalıştım ama Karan buna izin vermedi, parmaklarımı daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekip kaşlarını çattı.

"Buradan bakınca 1.71'i bayağı uzun sanan bir yer fıstığından başka bir şey göremiyorum ben."

"Senin iskeletin gökdelenden var edilmişse, ben ne yapayım?" diye homurdanıp parmaklarımı parmaklarının hapsinden kurtarmaya çalıştım. "Bıraksana be elimi!"

"Bırakmıyorum, bıraktır?"

"Bugün gerçekten çocuk gibisin!"

"Veletle takıla takıla böyle oldum," diye dalga geçti benimle, önüne dönüp elimi çekiştirerek yürümeye başladı. "Ne yapalım, bu da benim imtihanım işte."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabanın içinde beklemeye niyetim yok," dedi biraz daha hızlanırken. "Şu sokakta gezelim biraz."

Derin bir nefes alarak ona ayak uydurdum ve adımlarımı hızlandırdım. Çalış'ın havası serin ve rüzgârlı olmasına rağmen yazı andıran bir büyüsü vardı. Bu serin esintinin sebebi, okyanus büyüklüğündeki denizdendi bana göre, bir de hırçın dalgaları hesaba katacak olursak, gayet normaldi bu kadar esiyor olması.

Ahşap, altından kayıklarla gezinti yapılan bir nehrin olduğu köprüden geçerken, tırabzanlara abanarak aşağı baktım. Küçük kayıklar kenara bağlanmıştı, kayıkların arasında renkli kanolar da vardı. Köprüyü geçtikten hemen sonra sokağa girdik. Lokum ve baharatların dizildiği tuhaf kokulu dükkânlardan sadece bir tanesi açıktı, diğerleri sezon gereği olsa gerek kapalı ve karanlık görünüyordu. Gümüşçüler, tuhaf kıyafetlerin satıldığı birkaç dükkân ve yüksek müzik ile kulağımın ebesini belleyen barlar hemen yan yana dizilmişti. Yerli, yabancı birkaç turist köşe başındaki barın kapısında güvenlik görevlisiyle konuşuyor, elindeki içkileri yudumluyordu. Kışın ortasında olmamıza rağmen sarışın kızlardan birinin altında mini bir etek vardı ve bacaklarının ürperdiğini görebiliyordum.

Dalgaların tuzlu kokusu ve sert sesini duymamla birlikte kafamı kaldırdım ve hemen karşımdaki müthiş manzaraya bakakaldım. Plajdaki dev dalgalar bembeyaz şekilde köpürerek kıyıyı dövüyor, çakıl taşlarını altüst ederek tıpkı bir canavar gibi saldıracağı anı planlayıp sinsice geri çekiliyor, derinlere gömülüyordu.

Nefesim kesilmiş bir şekilde bu görüntüyü izlerken Karan elimi bırakmadan, "Aşağı inelim mi?" diye sordu. Plaja doğru inen ahşap merdivenlere baktım. Ayakkabılarımın kum içinde olacağını bilsem de başımı sallayıp kısık bir onay sesi çıkarttım.

Kumlara ayak bastığımızda, ayakkabılarım kumların içine battı ve rahatsız bir şekilde, zorla da olsa yürümeye başladım. "Ayakkabılarını çıkar istersen," dedi Karan sonunda, yaklaşık beş dakikadır ayakkabılarımın kuma batıp çıkması yüzünden onu yavaşlatıyordum ve durmadan bana cins cins bakıyordu.

"Ayaklarım kum olur."

"Kumdan bokmuş gibi bahsettin."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Ayaklarımın kirlenmesini istemiyorum."

"Ayakların kirlenmeyecek," dedi bana dik dik bakarken. "İyi hissettirecek."

Gözlerimi devirerek yavaşça eğildim ve ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp tek elime aldım.

"Oldu mu?" Ayaklarım kuma temas ettiği an, bedenimden sert bir elektrik akımı geçti ve hemen ardından gevşeyip rahatladığımı fark ettim.

Şaşkın şaşkın etrafıma bakarken, "Oldu," dedi Karan.

"Sen de çıkarsana?"

"Çoraplarımla uğraşmak istemiyorum şu an," dedi umursamaz bir sesle. Dalgalar o kadar şiddetliydi ki, kıyıdan epeyce uzakta olmamıza rağmen suyun hırçınca uçuşan damlaları tenime değip geçiyordu.

Aniden elini bıraktığımda bir an afalladığını hissettim ama bu beni durdurmadı. Hızlı adımlarla kıyıya yöneldim. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Karan arkamdan. Bu da beni durdurmadı. Dalganın bıraktığı izlerle ıslanan kum, ayaklarımın altında eriyordu. Dev bir dalganın kıyıya yaklaştığını gördüm, dalgalar bazen özgür hissettirirken, bazen de ürkütüyordu.

Sanki beni yutacakmış gibi.

"Islanacaksın," dediğini duydum ama umursamadım. Dalga, ayaklarıma öyle sert çarptı ki, taytımın paçaları anında sırılsıklam oldu ve ayak parmaklarım soğuktan yediği silleyle geçici bir his kaybı yaşadı.

"Velet," diye homurdanarak kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekmeye çalıştı. "Götün donacak, hasta olacaksın!"

"Ne mızmız adamsın." Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Tadını çıkarsana!"

"Mızmız?" Karan bana öyle bir baktı ki, bir an gerçekten geri basmam gerektiğini düşündüm ama bunu yapmayacak kadar da dikkafalıydım.

"Evet."

"Senden başka mızmız mı varmış burada?" Dalga aniden kıyıya çarptığında, bu kez o kadar sertti ki, Karan'ın eşofmanının paçalarını da ıslatmayı başarmıştı. "Hassiktir!" dedi Karan dehşet içinde. "Yurdunu sikeyim!"

Islanan spor ayakkabılarına, ardından da paçalarına bakıp, "Bak, dalgalar bile gıcık oluyor sana," diye mırıldandım muzip bir sesle.

"Hadi oradan," dedi dişlerinin arasından. Geriye doğru gidip ayağındaki spor ayakkabıyı ve çorapları çıkarıp, tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bir an, tehlikenin kucağına düşmüş bir av gibi hissettim kendimi. "Kaşındın," diye fısıldadı şeytani bir sesle. "Sen kaşındın."

"Ne?"

"Kaşındın Çakıltaşı."

Bir an sersemledim. Arkaya doğru bir adım daha attığımda, dalga sert bir şekilde ayaklarıma çarptı ve bu dengemi kaybetmeme neden oldu. Tam sırtüstü suyun kucağına düşecekken, Karan iki kolumu da yakaladı ve beni kendine doğru çekerek düşmekten kurtardı.

"Bu zevki dalgalara bırakamam," dedikten yalnızca birkaç saniye sonrasında beni öyle sert itti ki, bedenim ıslak kumların üstüne düşerken, dalga bedenime hazırlıksız yakaladığı bir balığa çarpar gibi çarptı.

Sorun şuydu ki, o balıktan farklı olarak benim yüzgeçlerim yoktu, oksijene ihtiyaç duyuyordum. Buz gibi su, bedenimi köpüklü dalgasıyla baştan aşağı ıslatıp geri çekildiğinde, dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü ve tuzlu suyun genzimi yaktığını hissettim. Kulağıma kadar giren su, boğazımda çınlıyordu sanki.

"Dondum!" diye bağırdım yattığım yerden kalkmaya çalışırken ama dalga bir kez daha tüm hırçınlığıyla bedenime çarparak henüz kalkmayı başaramayan beni tekrar yere serdi.

Bedenimi ıslatan su zihnime çarparak derin bir çukur oluşturdu, çukur suyla dolmaya başladı, dolan suya düşüncelerim düştü, düşüncelerim boğulmaya başladı.

"Pislik!" diye bağırdım sırılsıklam olan saçlarım ağırlaşıp kalçalarıma düşerken. Dizlerimin üzerinde öylece durup dalgaların durmadan çarparak beni devirmeye çalışmasından kurtulmaya çalıştım. "Yardım etsene!"

"Hastalıktan geber de gör sen," dedi Karan pis pis sırıtarak. Bir an o pis pis sırıtan adama dehşet içinde baktım, dalga durmadan kıçıma çarpıp beni devirmeye çalışıyordu. Diğer Merve'nin kahkahalarını duyar gibi oldum, bu salak bundan nasıl hoşlanabiliyordu?

Karan sonunda insafa gelmiş olacak ki, elini bana doğru uzatıp yavaşça yere eğildi. Bana uzanan eline sinirden kudurarak baksam da, bir elimi kaldırdım ve onun eline tutundum. Islak elim, onun kuru elini de ıslatmıştı. Karan tam beni kaldıracaktı ki, kıyıda öyle şiddetli bir

dalga patladı ki, bu onun güçlü bedenini bile yere sermeyi başarabilecek kadar sertti.

"Sikeyim!" diye bağırmasıyla, benim üzerime yığılması ve dalganın üzerimizden geçip, bizi altına gömmesi bir oldu. Hem Karan'ın baskısı hem de dalganın yoğunluğuyla şu an ciğerlerime hava namına hiçbir şey gitmiyordu. Kulaklarımın patlayıp, kalbimin çatlayacağını düşündüm.

Karan yavaşça doğrulurken, dalga bir kez daha üstümüzden geçti. Gözlerim bir an hemen tepemizde yanan yıldızlara takıldı, tuz midemi yakıyordu. Karan, daha önce hiç duymadığım küfürleri ederken beni yavaşça kaldırdı ve ikimiz de dizlerimizin üzerinde soluklanmaya başladık. Bedenime soğuk iğneler batıyordu sanki.

"Üşüyorum," diyebildim çenem tir tir titrerken. Dişlerim birbirine çarpıyordu. "Donuyorum!"

"Sanırım ben de," diyebildi, şokla etrafına bakınıp beni tamamen ayağa kaldırdı. Soğuktan titreyen bir köpek yavrusu gibi ona sokulduğumda, nihayet kıyıya çıkmıştık. Islak ayaklarıma yapışan kuru kumlar iğrenç hissettirse de, öyle çok üşüyordum ki, yapışan kumlara odaklanamıyordum bile.

"Ayakkabılarım?" dedim çenem birbirine çarparken. Nereye kaybolmuşlardı? Düştüğüm sırada dalgalar tarafından yutulmuş olsa gerekti.

Karan büyük kollarını bana dolayarak, "Siktir et," dedi sert bir sesle. Onun da bedeninin buz kestiğinden yana hiçbir şüphem yoktu şu an. Hemen plajın olduğu sıradaki büyük otelin balkonuna çıkmış bizi izleyen iki üç turist dikkatimi çekti. Fotoğraflarımızı çekip gülüşüyorlardı ama buna bile aldırmadım.

Karan'ın da spor ayakkabıları kıyıda kalmıştı ama Karan dönüp alma gereği duymadı. Kim bilir kaç para vermişti o ayakkabılara? Ahşap merdivenleri tırmanırken ikimiz de yalın ayak ve sırılsıklamdık. Birkaç yabancı gözün bizi merceği altına aldığını hissettim ama buna bile kafamı yoramıyordum. Sert rüzgâr, ıslak çamaşırlarıma çarptıkça iliğim çekiliyordu.

Arnavut kaldırımların olduğu bir sokağa girdiğimiz an aura değişti. Artık her yer insanlarla doluydu ve insanlar bize tuhaf bir şeymişiz gibi bakıyordu. Tüm dikkatlerin üzerimizde olduğunu bilmek karnıma ağrı sokmuştu. Tıpkı bir çocuk gibi davranmıştık ve şimdi de donuyorduk.

"Onlar denize mi girmiş?" diye fısıldadı bir kadın yanındaki diğer kadına. "Çılgınlar!"

Bir an, *"Girmedik, düştük,"* demek istedim ama dişlerim hâlâ birbirine çarptığından dolayı, kadına ters ters bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden.

Lokum baharatçı dükkânının önünden geçerken, baharatların kokusu midemi allak bullak etti. Sanki tüm lokumlar midemin içine sızmayı başarmış ve az önce yuttuğum tuzlu su ile birbirine karışıp, içimi dışıma çıkarmaya ant içmişti. Bir elimi ağzıma götürerek dudaklarımı parmaklarımla kapattım ve Karan'a biraz daha sokularak, "Hödük," dedim bastırdığım parmaklarımın arasından boğuk çıkan sesimle.

"Düzgün konuş benimle soytarı," diye homurdandı beni kendine bastırıp adımlarını hızlandırarak. "Götüm donuyor şu an, odaklanamıyorum ama şu hödük lafının hıncını çıkartırım ben senden."

"Hint fakiri gibi yalın ayak dolaşan bir Karan Çakıl gördüm ya..." dedim dalga geçer bir tınıda. "...ölsem de gam yemem artık."

"Saçma sapan konuşma," diye homurdandı. "Ölse de gam yemezmiş, laflara bak. Bir boya bak, bir de kurduğu cümlelere bak. He, geber de bak ne yapıyorum ben."

Cipin olduğu yere gelene kadar suyun ve rüzgârın şiddetine maruz kalmış birer yorgun savaşçı, kendi kendine harakiri yapan umutsuz bir Ninja'ya dönmüştük.

"Kedi ne olacak?" diye sordum. Karan ıslanan cüzdanına bakarken kaşları çatıktı.

"Daha yarım saatten fazla var," dedi Karan cipin kapısını açarken. "Bu hâlde onu bekleyecek değilim. Bir erkeğin bazı yerlerini üşütmesi ne anlama geliyor sen biliyor musun? Biri iki bacak arama durmadan tekme atıyor gibi hissediyorum. O ağrıyı tahmin edebiliyor musun sen? Hadi, bin şu arabaya, Sergen'i yollar aldırırım ben kediyi."

Her ne kadar kedinin yanında kalmak istiyor olsam da soğuktan geberecekmişim gibi hissediyordum şu an. Yani bu diktatör bozuntusu adam haklıydı, kediyi Sergen de alabilirdi. Diğer Merve zihnimin içinde kafasını tavana vuracak kadar büyük bir hızla olduğu yerde zıplıyor, *"O ıslak, kıyafetleri üzerine nasıl yapışmış, baksana. Eşofmanına bir bak! Kazağına! Hadi ama bak ona!"* diye bağırarak ıslıklar çalıyordu.

Ön koltuğa yerleştim. Oturduğum yeri anında sırılsıklam etmiştim. Soğuk suyun etkisiyle buruşan ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek yüzümü buruşturdum. Karan aracı çalıştırmış ve ısıtıcıyı açmıştı ama sıcak, soğuğun bıraktığı izlerin üzerinden geçerken, bu canımın daha

çok yanmasına neden olmuştu. Bedirhan'ın evine gelene kadar neredeyse hiç konuşmamıştık, bunun sebebi yolculuğun tümünü uyuklayarak ve titreyerek geçirmemden kaynaklanıyordu. Bedirhan kapıyı açtığı an, verandasında titreyen iki kişi görünce bir an donakaldı.

"Ay üstüme iyilik sağlık," dedi kaşlarını çatarak. "Ne oldu ayol size?"

"Çekil, çekil, çekil!" dedim olduğum yerde zıplayarak. "Çekil, donuyorum!"

Bedirhan, "Çemkirme kız bana. Hem ıslak, hem memesi yok, bir de üzerine huysuz. Çekilmez bu be!" dedi yüzünü buruşturup geri çekilerek. "Gir çabuk, bana bak öyle silkelenme salonda ıslak köpek yavrusu gibi. Doğru banyoya!" Bir an Karan ile göz göze geldiler. "Yani üşütmeni istemem seninkinden daha büyük olan mememin altındaki canımın içi."

Tam içeri girecekken gözleri ayaklarıma kaydı. "Ay yok artık!" diye bağırdı dehşet içinde. "Camiye gittiniz de ayakkabılarınızı mı çaldırdınız?"

"Bedirhan, sus?" Karan'ın netliği, Bedirhan'ı susturmaya yetmişti ama Bedirhan ayaklarıma öyle bir bakıyordu ki, bir an geri adım atıp kaçarak uzaklaşmak istedim. Gözlerinde kırmızı lazer ışığıyla, doğrudan ayaklarımı yakmak, yok etmek ister gibi bakıyordu.

Bedirhan, "Gir içeri," dedi ama sesi o kadar tehditkârdı ki, bir an tereddütte kaldım. Karan beni omuzlarımdan içeri itti ve kendisi de girip kapıyı kapattı. Bedirhan, aynı şekilde lazer ışığı yaydığı gözleriyle ayaklarımı izlerken, hızlıca içeri kaçıp merdivenlere yöneldim. Karan da arkamdan merdivenleri tırmanıyordu. Sergen, salondaki geniş koltukta oturuyordu ve kendini işine öyle bir vermişti ki, bizim varlığımızı bile fark etmemişti.

"Sergen," dedi Karan duraksayıp. Kediden bahsedeceğini bildiğimden onu beklemedim ve doğrudan üst kata çıkıp, Bedirhan'ın bize verdiği odaya geçtim.

Hızlıca üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkarırken çenem titriyordu. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım kaldığında, valizin içinden temiz iç çamaşırı ve kıyafet çıkarıp yatağın kenarına bıraktım ve hemen odadaki banyoya yöneldim. Banyoda temiz havlu olduğunu bilmenin rahatlığıyla sıcak duşun altına girdim. İlk kez sıcak suyun gerçekten güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Etrafı buzlanan kemiklerimin çevresini saran buzdan çemberin yavaşça çözüldüğünü hissediyordum.

Özellikle ayaklarımı güzelce yıkamıştım. Ayaklarımın altı sızlıyordu ve su bedenimden aktıkça, saç diplerimi bir şeyler çekiştiriyordu sanki. Suyu kapatıp, bedenimi havluya sardıktan hemen sonra saçımdaki suyu elimle lavaboya sıktım ve banyodan çıktım.

Karan, odanın ışığını açmamıştı ve hemen yatağın ucunda oturuyordu. Ayın ve havuzun ışığı içeriye doğru bir sütun çizip, hemen karşısındaki elbise dolabına yansırken, Karan'ın silüeti net bir şekilde seçiliyordu. Islak eşofmanı altındaydı ama üzerindeki kazağı çıkartmıştı. Tenindeki nem, kristalleşmiş su gibi parlarken, gözlerimi kaçırmaya çalıştım. Havluya sıkıca tutundum ve boynumdaki yangının yavaşça bedenime yayılmasına izin verdim. Utanç vericiydi.

"Ben hallettim," dedim derin bir nefes alarak. "Sen de sıcak bir duş almalısın."

Bana bakmadı. Elbise dolabının diğer kapağındaki boydan aynaya baktığını fark ettim, aynaya yansıyan görüntümle burun buruna geldim. Yüzü karanlıktı ama kuzguni siyahı gözlerinin parlak kumaşını seçebiliyordum. Gözleri çekik ve kısık olmasına rağmen hareleri geniş ve kirpikleri çok gürdü. Bir süre, büyük bir dikkatle banyo kapısının önünde dikilen bedenimi izledi. Ayak bileklerimin içindeki kemikler tutuşmuş, ayak bileklerimdeki kıvılcım sıçrayarak bedenime yayılmaya başlamıştı. Cennetin cehenneme açtığı kucaktım, ateşi içerek araftan kaçıyordum.

"Karan," dedim tekrardan kısık bir sesle. "Hasta olmadan bir duş almalısın."

Sertçe yutkundu. Yutkunurken boğazından yükselen ses o kadar sert ve vurguluydu ki, bir an geri adım atıp, banyonun kapısına yaslanacağımı düşündüm. Gözlerimi kaçırdım ama onun gözlerinin bir aynanın yüzeyinden beni seyrettiğini de biliyordum.

"Güzel kokuyorsun," dedi beklenmedik bir şekilde, sesinde sisli bir duvar vardı, geceye benziyordu ama karanlığın içinde kızgın bir güneş gibi yanıyordu.

"Çünkü duş aldım."

"Aptal," diye fısıldadı diğer Merve yavaşça karanlığa yürüyüp gözden kaybolurken.

"Hayır," dedi net bir sesle. "Bununla ilgisi yok."

Konuyu değiştirmek adına, "Sergen kediyi almaya gidecek mi?" diye sordum, afallamıştım. Korku muydu bu? Yoksa çok daha başka

bir şey mi? Önündeki kemikten kafesin parmaklıklarını koparıp dışarı çıkacak gibi atıyordu arsız kalbim.

"Evet."

"Güzel."

Karan aniden ayağa kalkınca ciddi bir şekilde sırtımı banyonun kapısına yasladım farkında olmadan. Sırtı bana dönük bir şekilde bir süre öylece ayakta dikildi, aynaya bakmıyor, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Kalbim, bir saatli bomba gibi kan ter içinde çarparken, Karan aniden bana doğru döndü ve yalnızca iki adımda önümde bitti.

"Ne kadar güzel?"

Çıplak ayak parmaklarım, onun çıplak ayak parmaklarının ucuna değiyordu. O kadar yakındı ki, göğsümü parçalayan hisler ona saldırıp onun teninin altına gömülmeye çalışacak sandım. Bir elimi göğsüme bastırarak havluyu sabitledim. Su damlaları bacaklarımdan kayarak ayak bileklerime akıyordu, uzun saçlarım ağırlaşmıştı. Saçlarımın ucundan damlayan suların da ayak parmaklarıma düştüğünü fark ettim. Su damlaları sadece benim değil, onun da ayak parmaklarını ıslatıyordu. Başımı önüme eğerek ayaklarımı izlemeye başladığımda, Karan'ın sıcak nefesi, ıslak saç diplerime uğruyor ve düşüncelerimin üzerine ucunu yaktığı kibritleri atıyordu.

"Ke..." Gözlerimi kırpıştırdım. "...kediyi almaya gitmiş olması gü..."

Çenesini saç diplerime bastırdı, bir an kollarımdaki hisler çekildi ve o an havluyu tutabilecek gücü kendimde bulamayacağımı düşündüm. "Güzel kokuyorsun."

"Karan..."

Büyük ellerini aniden havlunun örttüğü belime yerleştirdi, dehşet dolu gözlerimi ona çevirmek istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım. Açlıkla beslenen hislerim kulaklarını dikmiş, kalbimin boşta bulunmasını bekliyordu saldırıya geçmek için. Havlunun varlığına rağmen, parmakları sanki çıplak vücudumdaymış gibi hissediyordum. Parmaklarının ucunda sıcak bir şey üflüyordu sanki tenime.

"Kokunu seviyorum."

Sertçe yutkunup sessiz kalmayı tercih ettim.

"Sana her yaklaştığımda teninde artan sıcaklığı da seviyorum."

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama mimiklerim bile titriyordu sanki şu an. Kalbim telaşla çarpmaya başladı. Tam şu an üzerine kussam, ne düşünürdü?

Mürekkep yalayan bir yazarın hayal gücünü sakladığı odanın anahtarı kaybolmuş da, yazarın kalemi avuçlarında parçalanmış gibi bir hisli. O an, o odanın anahtarını bulamayan yazar bendim.

Anahtar, Karan'dı.

"Benden utanmanı seviyorum."

"Ben..." Kesik bir nefes aldım. "...utanmıyorum."

"Öyleyse gözlerimin içine bakmaya ne dersin?" Sesi kısık olmasına rağmen, bir okyanus dalgası kadar şiddetli çarpmıştı kıyılarıma. Alabora ediyordu beni.

"Bakmayacağım."

"O niye?" Parmaklarını biraz daha bastırarak belimi iki yanından kavradı. "Madem utanmıyorsun, bak öyleyse?"

Bana dokunup, hissettirdiği zamanlar, parmak uçlarının sırça köşkünde partiler düzenliyordum.

Gölgesinin altında, güneşten kurtulduğu için sevinen ama aslında çoktan kuruyup yere düşmüş bir yaprak kadar çaresizdim şu an. Tenimdeki nemin, onun soğuk tenine çarparken nasıl uluduğunu duyabiliyordum. Sanki tenimizdeki soğuk, ateş ile birleşiyor ve havada çarpışıp kristalleşerek yeryüzüne dökülüyordu.

Yeryüzüne dökülen kar taneleri cehennemden düşüyormuş gibi yanıyordu.

Aramızda kapanan mesafe, bazı duyguların büyük bir hızla açılmasına neden olmuştu. Uzun, güçlü parmakları yavaşça belimden yukarı kaydı, üstümdeki havlunun biraz yukarı sıyrılmasına neden oldu. Artık bacaklarım daha da ortadaydı. Bir şey söylemek istedim, onu durduracak bir şeyler söylemeliydim ama dilim, sanki damağıma yapışmıştı ve kelimeler o yapışkan tabakanın içinde eriyerek yok olmuştu.

Uzun ve kalın parmakları nemli boynuma doğru yerleşti, kalbim tıpkı bir yarış atının durmak bilmeyen bacakları gibi dörtnala savruluyordu. Yutkundum. Yutkunduğum ne kadar his varsa, kelimelerin arkasına sığınarak boğazıma battı. Gözlerim ben farkına varmadan kısıldı ve tıpkı uysal bir kedi yavrusu gibi gevşedim. Bu çok korkunç bir histi.

Uzun işaret parmağını boynumdaki kalın damara yerleştirdi, yaşamımı içinde taşıyan bekçi damara hafifçe baskı uygulayarak, "Muazzam," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Yaşamını parmağımın ucunda hissedebiliyorum." Sesindeki esrar, bir sır değil gerçek bir uyuşturucuydu.

Kirpiklerimin ağırlığına aldırış etmeden, aramızdaki boy farkına meydan okurcasına alttan alttan Karan'a baktım. Kısık bakışlarımın aynasına yansıyan görüntüsü, karanlığı yarmıştı. Diğer parmaklarını da boynuma yerleştirdi, nabzımın attığı yerlere hafifçe dokunup, sürtünerek enseme doğru ilerledi. Ensemi kavramadan hemen önce ıslak saçlarıma dokunup, onları tamamen geriye doğru attı.

"Küçük kızım," diye fısıldarken sesinden harflere tıpkı bir yılan gibi dolanan ipler, kelimeleri bir bütün halinde yüzüme çarpmıştı.

Gözlerimi onun kuzguni karası gözlerinden ayırmadan dikkatlice onu izledim. Enseme yerleşen parmaklarının beni tutuşu sıkıydı. Başını yavaşça eğdiğinde, karnımı çizen tırnaklar hangi yırtıcıya aitti bilmiyordum ama beni parçalara ayırmak için fazla uğraşmasına gerek kalmamıştı.

"Cesur görünmeye çalışıyorsun." Sesindeki karanlığı yadırgamadım. Ben o karanlıkta nefes alıyordum. "Şu an benden korkuyorsun."

"Korkmuyorum." Sesimdeki sertlik, içimdeki yıkıntıya ters düşecek cinstendi. Alnımda çırpınan nabzımın üstüne yerleştirdiği dudaklarıyla birlikte gözleri odağımdan çıktı ve farkında olmadan gözlerimi yumarak dudaklarının uhrevi baskısını alnımın altında atan nabızda hissettim. Uzun ve hissedilir busesi, tenimin altına sızıp, kalbimi baskısıyla besledi.

"Hem korkuyor hem de utanıyorsun." Dudakları alnıma sürtünürken söylemişti tüm bunları. Bedenimi örten bir parça havludan başka hiçbir şeyim yokken ve onun tarafından köşeye sıkıştırılmışken, ne hissetmem gerekirdi ki başka? Evet, belki biraz korkuyordum ve belki de dediği gibi utanmıştım ama şu an karnımda dolaşan bambaşka bir şey daha vardı.

Karnımda ateşin dolaştığını hissedebiliyordum.

"İtiraf et, hadi." Parmaklarını bükerek yavaşça ensemi ovaladı, dudaklarını alnımdan ayırdı ve gözlerini indirerek bana üstten, üstün olduğunu belli edecek cinsten bakmaya başladı. Uzun kirpiklerine bulaşan tutkunun tozu, gür kirpiklerinin tıpkı yıldız gibi parıldamasına neden oluyordu.

Onun gözlerinde iklimlerin yerini değiştiren bir rüzgâr ayaklanıyor, karakuş cayır cayır yanmaya başlıyordu.

Tutku. Onun kara gözlerinde gördüğüm şeyin adı bu muydu?

"U..." Gözlerimi kaldırarak bir kez daha dikkatlice ona bakınca derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Utanmıyorum."

"Kanıtla." Gözleri artık daha keskin ve gölgeliydi. Gece gibi.

Eklemlerimin, iskeletimi ayakta tutan bağların sızladığını hissediyordum. Ruhuma kendi elleriyle uzattığı gücü, bazen öyle sert bir şekilde zorbalık yaparak elimden almaya çalışıyordu ki, ona karşı koyamıyordum. Diğer Merve'nin varlığını sorguladım ama bu gibi durumlarda her zaman yaptığını yapmış, beni ortada bırakarak gözden kaybolmuştu. Ben buydum, benden meydan okumamı isterse, meydan okurdum. Hâlâ ıslak olan parmaklarımı yavaşça onun çıplak göğsüne koyduğumda Karan'ın kaslarının parmaklarımın altında seğirdiğini hissettim.

Hissetmek, dokunmanın çok daha ötesinde bir eylemdi.

İkisi omuz omuza verince, yangın kaçınılmazdı.

Gözlerimi kırpıştırıp, endişeden iri iri olmuş bakışlarımı yüzüne dikerek öylece ona baktığımda, gözlerinden bana uzanan duygular o kadar çıplaktı ki, bir an avcının o değil de ben olduğumu düşündüm.

"Bu..." dedim dikkatle izlerken onu. "...kanıtlıyor mu?" Parmaklarım yavaşça göğsünde kaydı, kaslı karnının üstünde durdu. Nabzım, alnımı ve damarlarımı parçalayarak çıkacak ve bu adamın tenine çarparak orada duraksayıp soluklanacaktı sanki.

Karnı kasıldı. Parmaklarımın altında dalgalanan kas kütlesini o kadar net hissettim ki, parmak uçlarımdan yukarı fırlayan kıvılcım bir anda eklemlerimi ve avuçlarımı ateşe verdi.

"Siktir," diye fısıldadı dişlerinin arasından ve yüzünü benden saklamak istercesine dudaklarını tekrar alnıma bastırıp odağımdan çıktı. "O korku, utanç ve merakla parlayan iri gözlerinle gözlerimin içine bakarak bu hareketi yapman sence ne kadar akıllıca?"

Sertçe yutkundum. "Ne kadar akıllıca?"

"Bu delilik." Nefesi hızlı ve hırıltılıydı. Dudaklarını alnıma sürterken parmaklarım hâlâ onun karnının biraz üstündeydi ama hareketi kesmişlerdi.

Sertçe yutkunarak, "Meydan okumam için beni gaza getiriyorsun," dedim titreyen kısık bir ses tonuyla. "Senin yüzünden."

O kadar hızlı soluyordu ki, karnı parmaklarımın altında kasılıp dalgalanıyor ve burnundan verdiği sert nefesler saçlarımın diplerini çe-

kıştırıp âdeta kırbaçlıyordu. "Çekecek misin şu patilerini?" diye sordu boğuk bir sesle, sesi acı çekiyor gibi çıkıyordu.

Aniden sinirlenip tırnaklarımı birden karnına batırdım, Karan'ın dudaklarından öyle arzulu bir hırıltı döküldü ki, bu hırıltı beraberinde karnıma tekme yemişim gibi hissettirecek bir inilti yi getirdi. Canını mı yaktım anlayamamıştım ama canı yanan insan bu kadar arzulu bir ses çıkaramazdı sanırım. Dehşet içinde parmaklarımı geri çekecekken bir elini aniden elimin üstüne koyarak, parmaklarımı tamamen karnına gömmemi sağladı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, tırnaklarım onun karnına saplandı ve Karan, ağzıma doğru inleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırıp, diliyle dudaklarımı araladı. Bu tuhaf his, dizlerimin bağının çözülmesine neden olurken, şok olmuş gözlerle öylece Karan'a bakıyordum ama o tüm hırsı ve açlığıyla dudaklarıma saldırmış, hiçbir şeyi umursamadan beni öpüyordu.

Delirmiş gibiydi, yanıyor gibiydi, birazdan kül olacakmışız gibiydi, son kez tadıma bakıyormuş gibiydi...

Kalbimin bir odası vardı. O odaya Karan'dan başka hiç kimse ayak izini bırakamamıştı. Şimdi ise benim tozlu odamda yalnızca ayak izi değil, teninin izi vardı sanki. Kalbimin odasını var eden her bir duvarda onunla ilgili bir iz görüyor, her seferinde bunu yadırgayarak reddetmeye çalışıyordum.

Tırnaklarımı sanki küçük bıçaklarmış gibi onun karnına biraz daha sapladım, derine gömdüm, bu benim isteğim dışında gerçekleşmişti ama belki de bu benim gizlediğim isteğimin dışa vuruşuydu. Karan'ın dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, nefes nefese aralanmış dudaklarla öylece kalakaldım ama Karan durmadı, dişlerini yavaşça çeneme indirdi ve uzun, bakımlı dişlerini çeneme geçirerek tuhaf bir hırıltı çıkardı. Karan Çakıl deliye dönmüş bir hırsla çenemi emip ısırırken yapabildiğim tek şey, nefes nefese olan biteni izlemekti.

Elimin üstünde duran elini aniden elimin üstünden çektiğinde, gözlerini sıkıca yumdu ve kaşlarını çatarak benden birkaç santim uzaklaşıp, yumruğunu hemen arkamızdaki kapının dibindeki duvara geçirdi. Yumruğu yanağımın hizasından geçerken, rüzgârını yanağıma kondurmuştu ve aniden gözlerimi kapatmama neden olmuştu.

Bir süre, yumruğu duvarda nefes nefese gözleri kapalı bekledi.

İkimizi de kavuran bu bekleyiş, Karan'ın yavaşça gözlerini açıp, sakince benden uzaklaşmasıyla son buldu. Aslında sakin değildi, teninde dönen yel değirmenleri kalbimi üşütmüştü. Çekilmem için gözlerimin içine baktığında, havluya tutunarak duvara doğru kaydım ve sırtımı duvara yaslayıp, pancar gibi olmuş bir suratla Karan'a baktım. Bana işlediği en büyük suç, en affedilmez günahmışım gibi baktı ama aynı zamanda bu günahı işlemeye muhtaçtı.

Yanımdan geçip banyoya girdiğinde derin bir nefes aldım.

Kapıyı çarparak kapattı.

6. SAHNE

Zihnimin içindeki bataklığa gömülmemi engelleyen şey Billur'un aniden, "Siktir, şuna da bak!" demesi oldu. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim, kedi yavrusuna serçe parmağını uzatıyordu. Kedinin siyah kulağına parmağıyla dokundu, yavru kedi kulaklarını oynatarak büyük gözlerini Billur'un gözlerine dikti.

"Av buldu, kesecek hayvanı," diye fısıldadı Bedirhan bana doğru bakarak.

Billur yanağına düşen kızıl saç parçasını kulağının arkasına iterek, "Şuradan sana bir çakarım, uzaya gitmeden kayıp galaksilerin yerini bulursun," dedi dişlerinin arasından. "Uğraşma benimle bigudili hıyar."

Bedirhan tam yumruklarını kaldırıp, o saçma sapan savunma hareketlerini yapacaktı ki, "Sıkıldım," dedi Sergen durağan bir sesle, tıpkı bir robot gibi oturuyor ve boşluğa bakıyordu.

"Hasbinallah," diye mırıldandı Billur gözlerini devirerek. "Tek bir normal insan yok bu evin içinde. Pozlara bak. Adam sıkılırken bile poz veriyor."

Saat ne ara sabahın ikisi olmuştu ne ara odaya çıkmak zorunda kalmıştım tam olarak anlayamamıştım ama Karan ile aynı odada kalacak olmayı bilmenin verdiği o tuhaf his ayak bileklerime sıcak ağda gibi yapışmıştı. Odanın kapısını kapatmadan hemen önce koridorda Billur belirdi. Elinde bir kahve kupası vardı ve gözleri uykusuzluktan kısılmıştı. "Şşh," diye fısıldadım beni fark etmesi için kafamı kapı aralığından dışarı uzatarak.

"Ödümü koparttın!" diye homurdandı bir adım geri gidip, fincanı sıkıca kavrayarak.

Her an Karan üst kata çıkabilirdi, huzursuz kalbimin içinde farklı bir his kafasını kaldırıp bana bakıyordu. "Uyuyacak mısın?" diye sordum biçare Billur'a bakarak.

"Yok Asi, birazdan giyinip kuşanıp gece kulübüne gitmeyi düşünüyorum," dedi fincanın içinde dumanı tüten kahvesinden bir yudum alarak. "Bu merete karşı da bağışıklık kazandım, uykumu kaçırmıyor hiç."

"Uyuma işte, gel yanıma otururuz."

"Uykum var," dedi başını iki yana sallayarak. "Git o gıcık kuaför parçasıyla otur, aşağıda televizyon izliyor süslü kokona."

Bir süre sessizce Billur'a kötü kaynana bakışı attıktan sonra kapıyı suratına kapattım ve yatağın üstüne tırmanıp, emekleyerek yatak başlığına sokuldum, sırtımı yatak başlığına yasladım. Karanlığın enseme üflediği yabancı nefesin buğusuna takılı kalmış kanca etkisi gören kelimeler beynime doğru tırmanırken, sessizliğin koynundaydım.

Odanın kapısı aralandıktan birkaç saniye sonra, koridordaki ışığı sırtına emanet alarak silüetinin tamamen kararmasına neden olan Karan, görüş alanıma girdi. Burnundan içeri çektiği sert nefesin sesi, bakışlarımı onun bacaklarından koparark karanlık silüetine doğru tırmanmasına neden oldu, nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Boğazını temizledi. "Uyumamışsın küçük."

Başımı sallamakla yetindim. İçimde susturamadığım diğer Merve'nin sesinin rüzgârı bile benden uzakta esiyordu. Yine beni kısa süreliğine terk etmişti. Bu benim açımdan iyiydi çünkü diğer Merve durmadan zihnimi meşgul ediyorken, bir şeylere olması gerektiği gibi cevap veremiyordum. Karan içeri girip kapıyı kapatana kadar gözlerim onu takip etmeye devam etti. Koridordan gelen ışık kesintiye uğradığında odayı aydınlatan tek ışık, havuzun duvar ve elbise dolabına yansıyan mavi, dalgalı gölgesiydi.

Üstündeki kazağı bir çırpıda çıkararak kenardaki tekli koltuğa fırlattı, artık altında yalnızca siyah bir eşofman vardı. Çıplak ayaklarının parkeye temas ederken çıkardığı sesi dinledim, zihnimde de ayak izlerini canlandırıyordum. Üstümde salaş bir tişört vardı ve sütyenimin demiri göğsüme batıyordu ama sanırım bunun acısına alışabilirdim. Taytımın ayak bilekleri kısa olduğundan, siyah taytın zıttı olan beyaz bileklerimi karanlıkta bile ayırt edebiliyordum. Bu zıtlık, kısa süreli de

olsa dikkatimi dağıtmayı başarmış, arsız gözlerimi Karan'ın üstünden çekmemi sağlamıştı.

"Çok sessizsin," diye fısıldadı, pencere kenarına doğru ilerliyordu. Yine cevap vermedim. Camı açtı, omzunu pencerenin pervazına yasladı, ardından eşofmanının cebine iliştirdiği sigara paketini çıkararak paketi biraz sarsaladı. İki üç dal sigara aynı anda paketin ağzına gelirken, o dolgun dudaklarıyla bir dal sigarayı yavaşça dudaklarının arasına yerleştirdi ve usulca çekerek çıkarttı.

O tüm bunları yaparken diğer cama düşen yansımasını görebiliyordum. Ayın ve havuzun ışığı, kısık bakışlara sahip gür kirpikli gözlerine çarpıyor, ilahi bir güzelliği tablosuna boya olarak kullanıyordu. Sigaranın ucunu insafsız ateşin varlığıyla ödüllendirerek tutuşturdu ve kızıla dönük turuncu ateşin çatırdamasına neden olacak şekilden içine çekti zehirli dumanı. Ateşin çatırtısı, sanki kalbimden yükseliyormuşçasına yakın gelmişti kulağıma ve göğüs kafesim sızlamıştı.

"Örtünün altına gir, üşüyeceksin," dedi gecenin ıssızlığına sigarasının dumanını emanet ederken. Haklıydı, soğuk anında odanın içine doluşmuştu.

"Yok."

"İkiletme," derken sigarasından bir duman daha çekti içine. Sigaranın ağır kokusu boğazıma mızrak gibi oturdu, dizlerimi karnıma çekip göz ucuyla onun yansımasını izlemeye devam ettim.

"İstemiyorum."

"Üçleteceğim diyorsun yani?" Karan sigarasının ölen külünü pencereden dışarı silkti, omzunun üstünden bana baktı. Yüzünün yarısı havuzun ışığıyla aydınlanırken, diğer yarısı benden tarafta kalmıştı ve kapkaranlıktı. Ayın üstüne bulut geçmiş gibi...

"Hım?"

"Örtünün altına girecek misin, yoksa gelip ben mi sokayım?" Bir an duraksadı. "Yani örtünün altına."

Ruhum bir parça nefes arzusuyla dudaklarını yalarken, bu kez kendimden zerre ödün vermeden, "Girmiyorum," dedim net bir sesle.

"Girmiyorsun?"

"Kesinlikle girmiyorum."

"Bu durumda benim sokmam mı gerekiyor?" dedi, gözlerinde muzip bir parıltı görür gibi oldum. Topraklarıma sızan, benliğimi pençe-

leyerek utancın saklandığı sığınağı yerle bir eden o bakışı, arka arkaya gözlerimi kırpıştırmama neden olmuştu.

"Üşümüyorum," diye fısıldadım bakışlarımı ondan kaçırarak. "O yüzden girmeme gerek yok." Kaşlarımı çatarak burnumu kırıştırdım. "Senin de sokmana gerek yok."

Güler gibi bir ses çıkardıktan sonra sigarasını pencerenin kenarındaki taşa bastırarak söndürdü, izmaritin cesedini camdan aşağı atarak pencereyi sıkıca kapattı. Banyoya yöneldiğinde gözlerim farkında olmadan tekrar onu almıştı odağına. "Nereye?" diye sordum kısık bir sesle, sorumun saçmalığı duraksamama neden olsa da o zerre umursamadan, "Dişlerimi fırçalayacağım," dedi stabil bir ses tonuyla. "Kullanılmamış diş fırçası vardı sanırım."

Evet, vardı. Ben de paketi açılmamış diş fırçalarından birini kullanmıştım. Bedirhan'ın evindeki banyolardaki her şey tıpkı beş yıldızlı bir otelin kral dairesine yakışır şekilde döşenmiş, yerleştirilmişti. Bedirhan banyo temizliği ve düzenine gerçekten önem veren bir adam olsa gerekti. Ya da sadece abartıyı seviyordu. Her şeyin fazlasını yapmayı istiyordu.

"Evet, var. Ben de kullandım bir tanesini."

"Tamam, seninkini kullanırım öyleyse." Bana yandan tuhaf bir bakış attı, bir an ne demek istediğini idrak edemedim ama hemen ardından düşen jetonum, boğazımın gıcıklanmasına neden oldu.

Ben daha verecek cevap bulamadan Karan banyoya girdi ve ben de fırsattan istifade tişörtün altında göğsümü delmek üzere olan sütyenin klipslerini açıp, sütyeni karnım boyunca kaydırarak çıkardım ve kenara koydum. Özgürlüğe kavuşan göğüslerim sayesinde rahat bir nefes aldım, anında örtünün altına girdim ve yatağın bana ait olan kısmına kıvrılarak duvarı izlemeye başladım.

Karanlığın içinde devleşen gölgelerin çizdiği harflerin tıpkı bayrak gibi dalgalandığı bu saat diliminde, belkilerimin hepsi dilimin ucunda yanmayı bekleyen beş harften başka bir şey değildi. Yatağın yavaşça çökmesiyle birlikte düşüncelerim de dağıldı ve karanlık çok daha koyu tonda bir gölge olarak büyüdü, beni içine çekti. Sırtımın onun kaslı göğsüne yaslandığını hissettim. Hemen ardından büyük elini karnımın üstüne koydu, altımdaki tişörtün yukarı sıyrılmasına neden olacak şekilde usulca karnımı okşamaya başladı.

"Benden korkma," diye fısıldadı saçlarımın arasına, tıpkı kilidi bozulan bir kelepçenin sonsuza dek mühürlediği iki elin sahibi bizmişiz gibi.

Gözlerim yavaşça kısılırken bakışlarımı karşımdaki duvardan ayırmadım. "Senden korkmuyorum."

"Benden korktuğunu görebiliyorum."

Derin bir nefes alarak sırtımı tamamen ona yasladım. Sınırlar çoktan parçalarına ayrılmıştı ve parçalara ayrılan yerküre, farklı parçalara doğru ilerleyerek yeni bir şehir kurmuştu.

"Yanlış görmüşsün."

"Hiçbir zaman yanılmam Çakıltaşı."

"O hâlde şimdi yanılıyorsun."

Parmakları yavaşça tişörtün içine girdi ve çıplak karnıma dokundu. Bunu yadırgamadım ama göğsümün içini mesken tutan o yangının artçı bir sarsıntıyı andıran kıvılcımları kalbime sıçramaya başlamıştı. Uzun, güçlü ve sert parmaklarını karnımın etrafında hissettim. Şefkatle, belki de içinde saklanan tuhaf bir güdüyle yavaşça okşadı karnımı.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldadı, ses tonunun içine saklanan harflerin ellerinde benim düşüncelerimi kazımak için avuçladığı parlak aynalı bıçaklar vardı ama bu bıçakları bir türlü bana doğrultamıyordu. "Neden böyle?"

Sertçe yutkunurken bakışlarım uykuluydu. "Ne böyle?"

Göğsünü sırtıma biraz daha bastırdı. "Çıldıracakmış gibi böyle." Sertçe yutkundu. "Delirecekmiş gibi."

"Yanıyormuş gibi," diye fısıldadım karanlığa adımı kendi tırnaklarımla kazıyarak. Dudaklarımın gebe kaldığı harfler kalbime yabancı bir gölge gibi düşerken, bu kısa açık sözlülüğüm tıpkı bir kurşun gibi saplanmıştı hislerime.

Bir kez daha sertçe yutkunduğunda keskin çenesi saçlarımın arasındaydı. "Yanıyormuş gibi."

Başımı salladım, çenesi saçlarımın arasında kaydı. "Yangın gibi."

Parmakları karnımın etrafında dolaşırken derin bir nefes aldı. "Yangın gibi."

Yangın. Bu adamın parmak uçlarında ateşi taşıdığını zaten biliyordum ama şimdi, böyleyken, bu kadar parçalamışken duvarları ve sınır ihlâli yapmışken, onun ateşinin gücünü daha net hissedebiliyordum. Baştan aşağı bir yangındı. Sanki tenimde onu tetikleyen bir şeyler vardı

ve ateşten el bana dokundukça, yangın kaçınılmazdı. Beynimde tıpkı oya gibi işlenen bu düşünce onun fısıldadığı şey ile birlikte olduğu yere ağda gibi yapıştı ve o an afalladım.

"Asi, benzinsin sen."

Benzin. Bana fısıldadığı yeni ismim buydu. Bana dokunduğu an, ikimizi içine çekip yutan yangının sebebi buydu.

"Senin su olduğunu düşünmüştüm." Karan'ın sesi dalgındı. "Bir şekilde seninleyken sönerim sanmıştım."

"Su kadar duru değilim. Hiç olmadım Karan."

"Su kadar durusun," dedi, sesindeki erkeksi tını beni olduğum yere mıhlamıştı. "Su da yanıcı bir madde... Benzin de su. Sen, sadece su olabilecek kadar sığ bir kız değilsin."

"Yanılmam demiştin Çakıl," diye fısıldadım, parmaklarım, karnımın üzerinde duran parmaklarının üzerini örterken. "Ben senin ilk yanılgınım."

"Sen Asi, sen benim imtihanımsın."

Kan kırmızısı.

Önümde duran bu elbiseye dikkatle bakarken, kaşlarım ben farkında olmadan yukarı doğru kalkmıştı bile. Sabahın erken saatlerinde uyandığımda Karan'ı yanımda bulamamıştım ama cep telefonum ve bu pahalı elbisenin içinde bulunduğu kutu hemen karşımdaki tekli koltuğun üzerinde duruyordu.

Defne'den birkaç mesaj almıştım, aldığım mesajlara geç de olsa dönmüştüm ve Büşra'yla yaklaşık yirmi dakika telefonda konuşmuştuk. Okula ne zaman döneceğimi soruyordu, aslında ben de bir an evvel okula dönmek istiyordum ama o an için Büşra'ya verebileceğim bir cevabım ne yazık ki yoktu. Vizeleri kaçırmıştım, bu berbattı.

Ruhumun taslaklarında bir hayat büyütüyordum.

Kan kırmızı elbiseyi incelerken o hayatın gölgesi tekrardan bedenimi örtmüştü. Parmaklarım elbisenin pahalı kumaşında dolaştı. Dekoltesi kısmen yoktu. Omuzlarımın ve gerdanımın çok küçük kısmını açıkta bırakan dekoltesini saymazsak, tam anlamıyla her taraftan sıkıca kapatılmış bir elbiseydi. Kadifeyi andıran kumaşına dokunduğunda, kadifeden bile daha iyi hissettiriyordu. Kırmızı daima iddialı buldu-

ğum bir renkti ve sanırım ben o rengi taşıyabilecek askı değildim. Bu elbisenin askısı olmadığıma yemin edebilirdim.

Odanın kapısı tıklatıldı, dudaklarımdan gelen komut beklenmeden kapı açıldı ve Bedirhan elinde büyük bir kutu ile odaya dalıp kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Ayol en büyük korkum şu odaya dalıp, seni üstsüz yakalamak olması gerekirken, en büyük korkum gerçekten bir memeye sahip olmadığın gerçeğiyle yüzleşmek oldu. İyi bari giyinikmişsin."

Yüzümü buruşturarak kendimi tekli koltuğa bıraktım ve yayılarak oturdum, sıkılmış bir ifadeyle Bedirhan'a baktım. Dizlerinde beyaz iplerin sarktığı yırtıkları olan buz mavisi bir kot pantolon giymişti ve üzerinde beyaz, yakasının bir kısmı V şeklinde kesik bir tişört vardı. Saçlarının önü tıpkı bir rampa gibi kalkık duruyordu ve yeni tıraş olduğunu genzimi yakan tıraş kolonyası kokusundan anlayabilmiştim. Gür kirpiklerini kısarak bana baktı.

"Ne'n var kuzum?" Bunu tıpkı Yeşilçam filmlerindeki kadınlar gibi söylemişti, başımı iki yana salladım, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kız sana diyorum, ne oldu süzecek dana gibi bakıyorsun?" Elindeki kutuyu yatağın üzerine bıraktıktan sonra yatağın ucuna oturdu, elini alnında kaydırdı ve saçının önündeki rampayı yavaşça arkaya doğru okşadı.

"Bu elbiseyi giymek zorunda mıyım?"

"Yani sanırım," dedi omuz silkip elbiseye göz ucuyla bakarak. "Ne o, beğenmedin mi? İnsanlar o elbiselere servet ödüyor eksik memeli. Sırtındaki etikette yazan marka ismini gördün mü sen? Yedi sülaleni satın alır o marka senin..."

Gözlerimi devirdim. "Beğenmemek değil, çok güzel bir elbise ama..."

Dizini hafifçe kırarak yatağa yaslandı, kaşlarını çattı. "Ama ne kız?"

"Ben bu elbisenin askısı değilim." Omuzlarımı dikmeye çalıştım ama omuzlarım acıyordu. Ben şatafatlı şeylerin kızı değildim ve taşıyabildiğimi de düşünmüyordum. Nadiren Karan yüzünden giydiğim elbiselerden bir tanesiydi ve kendimi bu elbiselere ait hissedemiyordum.

"Askısı değilim de ne demek?" Bedirhan'ın sesi sertleşti. "Neyin eksikmiş bu elbisenin askısı olabilmek için?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, "Ha evet, memen," diye ekledi.

"Bundan bahsetmediğimi biliyorsun. Sadece bu tür elbiseleri taşıyamıyorum, o tür yerlerde sırıtıyorum. Karan'ın yalnız gitmesi sence de çok daha doğru bir karar olmaz mı?"

Bedirhan beni baştan aşağı süzdükten hemen sonra, "Kendini küçük görecek son insan olduğunu düşünmüştüm," dedi ciddi bir tavırla. "Ben sana baktığımda gayet güzel bir aşkı görüyorum. Bakma sen bana, ben uğraşırım öyle, insan kanının ısındıklarıyla uğraşırmış. Sen benim şu ellerimi görüyor musun?" Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını yavaşça oynattı, kemikli, uzun ve erkeksi parmakları vardı. "Bu ellere emanetsin. Seni gecenin starı, yıldızı yapacağım, biliyorsun değil mi? Dıpleri düşecek, kuduracaklar kız, çatlayacaklar kıskançlıklarından. Kim bu memesi eksik peri kızı, hangi masaldan geldi diyecekler. Orada ben belireceğim sonra, külkedisini bir halta benzeten peri ana gibi. Diyeceğim ki, Memesizler Kraliyeti'nden Prenses Kazulet'tir kendileri."

Küçük bir tebessümle ona baktım, bir an afalladı. "Ayol güldü bu," dedi şaşkın şaşkın bana bakarak. "Ayol bu gülebiliyor!"

Kapı aniden açıldı, bu kez içeri giren Billur'du. "Güldü mü?" dedi heyecanla. "Hani hani? Fotoğrafını çektin mi? Hani hani?"

Bedirhan, yatağın ucundaki yastığa uzanıp yastığı Billur'a fırlatırken, "Ay kız Allah senin canını almasın, kapı mı dinliyorsun sen Mr. Kızıl Spock Türkiye Şubesi? Kulağa bak kulağa!" diye homurdandı.

"Geçerken duydum be!" diye bağırdı Billur bedenine çarpıp ayak ucuna düşen yastığı alıp Bedirhan'a geri atarken. "Yılan sokmuş gibi bağırıyor haspam!"

"Kimi yılan sokmuş?" Bedirhan kaşlarını çatarak Billur'a baktı.

"Seni, yılan sokmuş."

Bedirhan bir an hırlar gibi, "Sana bir sokarım," deyince, gözlerinde ateşin dalgalandığını gördüm. Dehşet içinde Bedirhan'a bakarken sesinin bu denli kalın çıkması ürpermeme neden olmuştu. Billur şaşkınca gözlerini kırpıştırıp, "Ha?" diye mırıldandı.

Bedirhan dişlerini sıkarak önüne döndü ve kutuyu önüne çekerek, "Memesiz," dedi, farkında olmadan tekrar aynı sert sesi çıkararak. "Elbisenin boyun kısmında dekoltesi var, omzun falan biraz açık duruyor, saçlarını dağınık, salaş bir topuz yapalım da, o karılar boyun neymiş, gerdan neymiş görsün."

Billur büyük bir dikkatle olduğu yerde dikilmiş Bedirhan'ı izliyordu, gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Bir ara benimle göz göze geldi ama uzun tutmadı bakışlarını, hemen kaçırdı. "Sen de dikilme şurada," dedi

Bedirhan, Billur'a bakmadan. "Makyaj masasının önüne otur arkadaşını. İşimiz uzun."

Bedirhan önce maşayla pırasa gibi olan saçlarımın uçlarını ve bir kısmını hafif su dalgası şeklinde şekillendirmiş, ardından da siyah tel tokalar yardımıyla çok da uğraşmadan dağınık bir topuz yapmıştı. Yanaklarımın iki yanından iki küçük su dalgası iniyor, topuzum her an düşecekmiş gibi bol duruyordu. Gözlerime ince, kuyruğu uzun eyeliner çekmiş, dudaklarıma da elbisenin renginde kan kırmızı mat bir ruj sürmüştü. Ruju kâğıda silme girişiminde bulunduğumda, kedi patisine vuruyormuş gibi ellerime vurarak homurdanmıştı.

Kapatıcı ya da pudra kullanmadığı için cildim rahatsız hissetmiyordu ama dudaklarımda gerçekten büyük bir ağırlık hissediyordum. Elbise üzerime tam oturmuştu. Karan bedenimin her noktasını santim santim biliyordu sanki. Elbisenin uzun bir kuyruğu vardı ve belim ile kalçalarımı komple sararken, bacaklarıma doğru bolarıyor, balık modelinde devam ediyordu.

Bedirhan siyah dantel bir şalı bana uzatarak, "Bu şalı çok beğenmiştim. Kullanmak için değil, koleksiyonumda durması için satın almıştım, tam bu elbiseye göre bence," demişti. Siyah stilettolarla uyum sağladığı için şal hoşuma gitmişti ve rengi de beni kendisine çekiyordu. Boynumdaki boşluğu, Karan'ın bana hediye ettiği çakıl taşından kolyeyle doldurmuştum ve Billur tırnaklarıma siyah ojeler sürmüştü.

Küçük zincirli çantaya telefonumu koydum, Bedirhan makyaj malzemelerini kutusuna topluyordu. Ruju bana uzatarak, "Bunu da çantana at, her zaman yanında rujun olmalı," diyerek göz kırptı. Uzattığı ruju istemeye istemeye de olsa ondan alıp çantaya yerleştirdim. Mat rujun ağır rengi yavaşça kaybolmuş olsa da, beyaz tenimde fazla ilgi çeken bu renk beni rahatsız etmiyor desem yalan olurdu. Billur pencere kenarında içtiği sigarasının dumanını dışarı üfleyerek bakışlarını bana çevirdi. "Cillop gibi oldun var ya, ateş ediyorsun kırmızılım."

Gergin bir tavırla gözlerimi ondan kaçırarak, "Abartma," diye homurdandım.

"Asi, senin saçları da kızıl mı yapsak ya?" dedi Billur sigarayı pencereden dışarı fırlatırken. Tam o sırada Bedirhan dişlerinin arasından, "Hem odalarımda sigara içiyor hem bahçeme sigarasını söndürmeden fırlatıyor hem de klozetimin kapağını sidik içinde bırakıyor. Tanrım! Rabbim! Yüce Yaradanım!" diye homurdanıp bakışlarını bana çevirdi.

"Katiyen saç rengini bozmuyorsun. Kömür gibi saçların var, teninle nasıl uyumlu görünüyor göremiyor musun? Sakın bu yarım akıllıya uyup saçını boyatayım deme, tepeni delerim tepeni!"

"Beyaz tenli olduğu için kızıl saç da yakışır ona."

"Sus," dedi Bedirhan gözlerini kısıp Billur'a pis pis bakarak. "Sana fikrini soran mı oldu, rakının yanındaki kendini bir şey sanan üç liralık şalgam suyu."

"Sen kendini rakı sanıyorsun galiba," dedi Billur alaycı bir sesle.

"Ayol komple rakı sofrasıyım ben, kızıl çingene, yürü." Bedirhan omuz atarak odadan çıkarken, Billur yüzünde geniş bir gülümsemeyle onun arkasından bakakaldı.

"Tuhaf birisi," diye fısıldadım Billur'a dikkatle bakarken. Bir an söylediğim şeyi idrak edememiş gibi, anlamayan gözlerle bana baktı fakat gözlerimdeki ifadeyi gördüğü an duraksayarak bakışlarını pencereye çevirdi. "Öyle gibi," diye fısıldadı durgun bir şekilde, hemen arkasından genişçe gülümsedi. "Seninki geldi, sanırım kendi evinde hazırlanmış, damat gibi görünüyor."

Merakla pencere kenarına yönelmek istedim ama bunu yapmadım. Derin bir nefes alarak omuzlarımı diktim, odanın çıkışına yöneldim. Merdivenlerin başında belirdiğimde, Karan hemen merdivenlerin sonunda beni bekliyordu. Bakışları bende değil, Sergen'deydi. İlk dikkatimi çeken siyah takım elbisesinin ceketinden görünen gömleğinin manşetleriydi. Koyu gri, gümüş olduğunu düşündüğüm düğmeler göz alıcı bir şekilde parıldıyordu. Hareketliliği sezip merdivenlere doğru çevirdi bakışlarını, bir an her şey sustu ve göz göze geldik. Şu an uluyan benim kalbim miydi, yoksa onun şaşkın nefesi miydi?

İlk adımımı merdivenlerden aşağı attığımda, ilk kez podyuma çıkan bir çömezin, profesyonel mankenler arasında kaldığından dolayı kalbinde oluşan o paniğin aynısı ayak bileklerime dolanmıştı. Siyah gözlerini çevreleyen gür, yoğun kirpiklerin kısıldığını hissettim.

Gözünün hemen altında, daima dikkatimi çeken erimiş dikiş izi, salonun ışığı altında daha da belirgin görünüyordu. Yüzünü çevreleyen kirli sakalı onun makyajıydı. Sivri, uzun çenesini yavaşça dikerek büyük bir dikkatle beni incelemeye devam etti. Harelerine asılı kalan görüntümün yansımasını görebilecek kadar büyük bir dikkatle ona bakmaktan alamıyordum kendimi.

Yavaşça merdivene yöneldi, bir adım atıp bana doğru çıktı. Elini yavaşça bana doğru uzattı, şaşkınlık çehremi tamamen kapladı ve dudaklarımdaki ruju yalayıp ıslatma isteğiyle dolup taştım. Rimelin verdiği baskıyla ağırlaşan kirpiklerimi yavaşça onun büyük eline indirdim, Karan'ın ekmek küfü karası gözlerinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

Bir an olsun tereddüt etmeden elimi elinin içine kaydırdım ve Karan sanki bir mücevheri tutuyormuş gibi nazik bir şekilde elimi kavrayarak bana yardımcı oldu. Merdivenlerden inerken elbisenin eteğindeki o devasa uzunluktaki kuyruk yüzünden düşeceğimi düşünmüş olsam da herhangi bir kaza yaşanmamıştı ama bunu onun cennetten uzandığını düşündüğüm cehennem sıcağı ellerine borçluydum.

Karan gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, "Bu gece dönmeyeceğiz Sergen," dedi keskin bir tınıyla. "Burada, Bedirhan ve kızıl kız ile kal."

"Tamam abi."

Karan beni yavaşça çıkışa doğru yürütmeye başladı, elim hâlâ onun elinin sıcacık avuçlarının içindeydi. Elim avuçlarındayken cehennem ateşine parmaklarımı daldırmış gibi hissediyordum. Şeytan parmakları arasında tuttuğu kadehle köşede beni izliyordu. Belki de parmağımı şeytanın kadehindeki ateşe batırıyordum. Kapıdan çıkıp cipine ulaşana kadar tek kelime etmemiştik. Ön yolcu koltuğuna yerleşip, emniyet kemerimi bağlarken, Karan çoktan arabanın motorunu çalıştırmıştı bile.

"Kolyeni takmışsın," dedi Karan damarlarıma sakinleştirici gibi yayılan sesiyle.

"Hiç çıkartmıyorum ki."

Göz ucuyla bana baktı, direksiyonu yavaşça kırdı ve arabayı park ettiği yerden yavaşça çıkarttı. "Bu kadar göz alıcı görünmek zorunda mısın?" Keskin bakan gözlerini kıstı. "Bu elbiseyi kendi ellerimle seçtim, elimde en ince ayrıntısına kadar incelediğimi düşünüyordum. Böyle görünmemesi gerekirdi."

"Nasıl görünmemesi gerekirdi?"

Çenesiyle bedenimi işaret edip kısık bakışlarını yerleştirdiği gözlerini kaldırarak bana baktı. "Böyle."

"Seni beğendi aptal," diye fısıldadı diğer Merve eteğine döktüğü düşüncelerime gülerek alay dolu gözlerle bakarken. *"Güzel görünüyorsun, buna inanmaya ne dersin? En azından bu gecelik inanmayı dene."*

"Elbiseyi seçen sensin."

"Elbiseyi taşıyan da sensin, öyle değil mi?" Gözlerini yavaşça benden uzaklaştırdı, ön cama, önümüzde akıp gitmeye başlayan yola çevirdi. "Bu kadar göz alıcı olmamalısın kız çocuğu." Eli yavaşça torpidoya uzandı, gözlerimi parmaklarından ayıramadım. Damarlı parmakları torpido gözünü açtı ve torpido gözündeki ıslak mendilden bir tane çekip çıkararak bana uzattı. "Hadi, şimdi sil o güzel ağzını."

Tek kaşımı kaldırarak bana uzattığı ıslak mendile vebalı bir şey görmüşüm gibi baktıktan hemen sonra, "Ne?" diye sordum sinir bozucu bir vurguyla.

Karan bir an olsun bana bakmadan, "Ağzındaki o kırmızı şeyi sil Asi."

"O bir ruj."

Bana yandan tuhaf bir bakış attı. "Her ne sikimse?"

Gerçekten bana bu fırsatı sunduğu için bir yanım ona minnettardı, bu rujdan hiç memnun değildim ama bir yanım boynumda asılı duran inat ipini çekiştirerek nefesimin ayarıyla oynadı. Yüzüme geçirdiğim maske, ruju benimsediğim yönünde inandırıcı bir makyaj gibiydi. "Hayır?" dedim sorar gibi.

"Sil Asi."

"Silmiyorum Karan."

Karan bir eliyle direksiyon hakimiyetini korurken, diğer elindeki mendili neredeyse burnuma kadar soktu. "Sil şunu."

"Yo."

"Kızım silsene şunu!" Mendili aniden yüzüme sürttü, burnumu boydan boya ıslattı. Tuhaf kokulu mendilden yüzümü kurtarmak için başımı camdan tarafa çevirirken, "Ya ne yapıyorsun?" diye cırladım sinirle.

"Ağzın kıpkırmızı, sen bunun farkında mısın?"

"Bedirhan sürdü!"

"İyi, ben de siliyorum işte!"

"Manyak mısın, rahat bıraksana beni!"

"Ağzın çok ilgi çekici görünüyor, istemiyorum öyle ya!"

Bir an durup karşımda duran bu koca adamın tavrının altında yatan masumiyeti parmaklarımın arasına çekerek kavradım. Gözleri kısaca dudaklarıma kaydı, ardından bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Sil."

Onu umursamadım. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamış, Karan Çakıl'ın dev malikânesinin önüne geldiğimizde arabayı durdur-

muştu. Arabanın anahtarını güvenlik kulübesinden çıkıp anında yanımızda biten takım elbiseli görevliye verdikten hemen sonra elimi sıkıca kavradı ve ihtişamlı bahçenin özel olarak Arnavut kaldırımı taşlarından yapılma dar yolunda yürümeye başladık. Elbisenin uzun kuyruğu ayaklarıma dolanıyordu ama Karan'ın elleri bir şekilde dengeyi kurmamı sağlıyordu. Havuz kenarındaki loş ışıklandırmayı görüyor, kemanın sakin melodisini işitebiliyordum.

Bir an gerildim. Göz ucuyla bana bakıp, "Sorun ne?" diye sordu, gözlerim onun kuzguni siyahı gözlerinde yitirilmiş o koyu renk gezegenin halkasına takılıp olduğu yerde sırtüstü devrildi.

"Sorun yok."

Tek kaşını kaldırarak yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi ama herhangi bir sonuca varamayınca önüne dönüp yürümeye devam etti. Havuz başının etrafına dağınık bir şekilde serpiştirilmiş, uzun ve yuvarlak masalar dikkatimi çeken ilk ayrıntıydı. Masaların üzerinde pahalı görünümlü kadehler vardı, sanırım hepsi gerçek kristalden yapılmaydı. Gecenin içini yaran loş ışıkla birleşen kristaller, havuzun da ışığı ilhamı altında tuhaf bir renk cümbüşünü gözler önüne seriyordu.

Aniden tüm gözlerin üstümüzde olduğunu fark etmemle birlikte karnıma dermansız bir ağrı saplandı; biri göğsümü, elindeki ucu yanık bıçak ile boydan boya yarıp, sonrasında da onun adının ilk harfini çizmek istercesine kavislerle yarığın üstünden geçti. Yaşça benden büyük, olgun, güzel ve bakımlı görünen kadınların şaşkın bakışları beni boydan boya rendesinden geçirirken, Karan'ın parmakları parmaklarıma dişlileri küflenmiş bir kelepçe gibi saplandı ve o an, elimi çeksem bile ellerimizi ayıramayacağımızı düşündüm.

İnsafsız bir çekim, tüm kalabalığa rağmen sadece ikimizi tek bir halenin içine çekmiş, daracık bir çemberin içinde nabız gibi bizi birbirimize çarpıştırıyordu.

Kemanın sesi yerini tatlı bir piyano melodisine bırakırken, "Ah, Karan da geldi!" dedi biri kalabalığın içinden. Tanımadığım bu ses, bir erkeğe aitti. Olduğumuz yerde öylece dikildiğimizi, tüm meraklı gözlerin dudaklarında oluşan silik tebessümle bizim üstümüzde gezinmeye devam etmesiyle farkına varmıştım.

Karan omuzlarını dikerek öne kaykıldı ve ben de beraberinde onu takip ederek kalabalığın içine adımlarımı damlatmaya başladım. Parmakları parmaklarıma o kadar sıkı tutunuyordu ki, oluşan baskı di-

limin damağımın kurumasına neden oluyordu. Beyaz saçlı, lacivert takım elbiseli adam bize doğru yöneldiğinde, Yaşar Çakıl hemen ileride bana el sallıyor, bir yandan da içinde alkol olmadığına emin olduğum kokteylini yudumluyordu. "Karan!" dedi adam gözlerinde hayranlık belirtisi olan, ışık saçan bir parıltıyla. "Uzun zaman oldu, ha?"

Karan boşta duran elini, adamın çoktan ona doğru kılıç gibi uzattığı eline uzattıktan sonra tokalaştılar. "Uzun zaman oldu," dedi tok, taviz vermeyen kalın sesiyle. Bir an göz ucuyla ona bakma gereği duydum. Güzellik, üstünde gerilmiş siyah bir şemsiye gibiydi ve bu şemsiye, ışığı onun bedeninden uzak tutarken, karanlığın asil pelerininin omuzlarında uçuşmasını sağlıyordu.

"Küçük Hanım kim?" diye sordu adam sevecen gözlerini bana çevirirken. "Ah... Tamam tamam, Yaşar Bey bahsetmişti! Memnun oldum, Küçük Hanım. Ben Salih Akçay."

Nazik bir şekilde başımı salladıktan sonra, "Memnun oldum efendim," dedim kısık bir sesle. İsmimi söylemek istiyor olsam da dudaklarım daha fazlası için aralanmadı çünkü kusma hissi hemen ağzımın duvarının önünde duruyor, duvarı yıkıp dışarı çıkmayı bekliyordu. Midemin kaynadığını hissettim.

"Sizi tutmayayım!" Adam yavaşça geri çekilerek nazik bir tavırla bizi yolu göstererek gülümsedi. "Güzel bir gece geçirmeniz dileğiyle!"

Zihnimin içindeki toz parçaları birbirine çarparak büyük bir yağmur bulutu oluşturdu; susturmam gereken her şey kenara geçmiş, ağızlarına yapıştırdığım bantları kirli nefesleriyle eritmeye çalışıyorlardı. Hoş kokuların birbirine karışmasını, loş ışıkların çarpışarak büyük bir ahenkle dansını ve müziğin uyumunun insanların dudaklarında oluşturduğu tebessümleri analiz ediyordum. Uzun masalardan birinin önünde durduk, Yaşar amca çoktan yanımızda bitmişti bile.

Benim yanağımdan makas alması her ne kadar yüzümü buruşturmama neden olsa da, herhangi ters bir tepki vermemiştim. Karan ile fısıltı şeklinde bir şeyler konuşurlarken, beyaz gömleğinin üstüne giydiği parlak kırmızı yeleğiyle gözümü alan garson çocuğun uzattığı kokteyli alıp gözlerimi Karan'a çevirdim. Kuzguni siyahı saçları, kızıl ve mavinin birleştiği loş ışıkların altında parlıyor ve genç bir dağınıklığa ev sahipliği yapıyordu.

Karan dikkatle onu izlediğimi fark etmiş gibi bir anda gözlerini bana doğru çevirdi, kalbim göğsümün altında devinerek kemikten par-

maklıklara tutundu, kanımın tutuşarak damarımı yaktığını hissettim. Bakışlarına galaksileri sığdırdığım karanlık uzay, dikkatini bir çift kahve gibi pişirilip öldürülmüş cansız bakan göze vermişti. Gözlerimin cansız toprakları, gözlerinin yıldızları bağrına asan gökyüzünde o kadar yavan duruyordu ki, bir an gözlerimi kaçırmak ve onu bu cansızlıktan kurtarmak istedim ama artık kendimde bunu yapacak gücü bulamıyordum.

Uzun kirpiklerinin esaretindeki o siyahının altında yıldızlar yanan galaksi, aniden dudaklarıma kaydı; kalbim basınçla şişti. Kaşlarını çatarak dudaklarımı inceledikten hemen sonra dişlerini sıktı ve dişlerini sıkmasının etkisiyle kemikli yüzündeki zayıf yanakları içeri çöktü. Oluşan çukur, var olmayan çocukluk anılarımı içine doldurabileceğim kadar derindi. Ruj onu deli ediyordu.

Gözlerimi hızlıca ondan kaçırdım, farklı yöne çevirdim, kalbime ektiğim kıskançlık tohumlarının çatladığını ve çatlayan tohumun içinden filizlenen kara otun dallarının tırtıklarla dolu yüzeyinin karnımı tırmaladığını hissettim. Funda oradaydı. Hemen karşımızda.

Saçlarının uçlarının rengini açmış, tamamen platin sarısına dönük bir renge boyatmıştı. Dudaklarında koyu pembe bir ruj, üzerinde koyu pembe bir elbise vardı. Elbisenin göğüs dekoltesi abartılıydı ve onun tıbbi yoldan şişirilmiş göğüsleri dışarı taşmıştı. Yanında gördüğüm o su yeşili gözlerin sahibi adamın adını hatırlamıyordum ama gördüğüm günü çok net hatırlıyordum. Siyah takımının pantolonunun içine soktuğu elleri ve sarsılmaz duruşuyla doğrudan olduğum masaya bakıyordu. Tıpkı Funda gibi...

Ani gelen kusma isteği, kalbimi patlatacak diğer yoğun hissin gölgesiyle çevrelendi. Gözlerimi ondan ayırdım, Karan'a sokulma isteğine karşı koyamamıştım. Parmaklarım yavaşça Karan'ın koluna kaydı, ardından da ona sokulup dibine girdim. Yaşar Çakıl dudaklarındaki tebessümü saklama gereği duymadan bana dikkatlice baktıktan sonra bakışlarını tekrar Karan'a çevirdi ve konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Karan parmaklarımın üstünde dolandığı kolunu yavaşça çekti ve hemen ardından belimden geçirerek beni kendine çekti, ona yaslanmamı sağladı. Bunu yaparken dedesiyle konuşmaya devam ediyordu.

Bakışlarımı hafifçe Funda'ya kaydırdım, çatık kaşlarla bizi izlediğini gördüm. Alt dudağını ısırıyor, diğer eliyle yanındaki su yeşil gözlerinin sahibinin kolunu sıkıca kavramış, tırnaklıyordu.

Bir an cidden ona dilimi çıkarma isteğiyle dolup taştım.

"Bölgemizi işaretliyoruz," diye kıkırdadı diğer Merve gözlerini kısmış, yerde otururak dikkatlice Funda'ya bakarken.

Karan aniden kulağıma doğru eğildi, hazırlıksız yakalanmıştım. Burnunun ucu boydan boya yanağıma sürtündü, sert kokusu ciğerlerimin iflasına parmak izini bulaştırdı ve tenimde zıplayan panik duygusunu tetikleyen nefesini kulağımda hissettim.

"Bu güzel ruju sileceksin."

Sertçe yutkundum, bana emanet ettiği bu derin hissi kovmaya çalıştım. "Çok geç, herkes görmedi mi sence?" diye fısıldadım bakışlarımı ona dokundurmadan. Çünkü biliyordum, ona bakmak yanmak demekti ve tam şu an bir yangının içine atlayamayacak kadar kuruydum. Tutuşabilirdim.

"Bana nasıl delilikler yapıyorsun bilsen," dedi dişlerinin arasından, hırıltısı kulak zarımı eşelemişti. "Şu an o küçük, eşsiz ağzına yapabileceğim şeylerin haddi hesabı yok. Sil şunu."

"Silmeyeceğim." Göz ucuyla ona baktım, yüzümüz o kadar yakındı ki, burnum burnuna sürtünecek sandım. Başını eğmiş, kısık gözlerle bana bakarken, Yaşar amcanın da bizi izlediğini biliyordum.

Karan kaşlarını kaldırıp alayla, "Öyle mi?" diye sorduğunda, diğer Merve geri adım atarak şüpheli bakışlarını bana çevirdi ama bu benim geri adım atmam için yeterli bir sebep değildi.

"Öyle."

"Hadi ya?"

"Evet."

Başını hızlıca sallayarak keskin bakan gözlerini benden ayırmadan ani bir hareketle kolunu aramıza soktu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ceketinin kolunu dudaklarıma sürttü. Öyle büyük bir baskı uygulamıştı ki, dudaklarımın yüzeyinin yandığını hissetmiştim.

Şok içinde ona bakakaldım, Yaşar amcanın hayretler içinde kıkırdadığını duydum. Birkaç şaşkın göz üstümüze çevrilmişti, Karan hiçbir şey olmamış gibi kolunu geri çekip bana düz düz baktı. Eseri hoşuna gitmiş gibiydi.

"Bu kadar."

"Ne?" Dehşet içinde parmaklarım dudaklarıma yerleştirdim, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne yaptın?"

Karan bileğine doğru sıyrılan ceketi göstererek, "Sildim?" dedi gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Sen!"

Bir anda bana yaklaşıp, "Ama tam çıkmamış sanki ya," dedi dudaklarımı inceleyerek. "İz kaldı sanki bayağı. Hâlâ ilgi çekici duruyor bu."

Etraftakilerin gülüşerek bize baktığını hissedebiliyordum ama çevreme bakamıyordum. "Karan..." dedim şaşkınlık içinde. Dilimin ucuna gelmesini beklediğim tüm kelimeler, bir kapıya çarpıyor ardından dağılarak harflerine ayrılıyordu ve bazı harflerin tam bel kemiği kırıldığından, onları toplayıp bir kelime oluşturmak pek mümkün gelmiyordu gözüme. Sakat harflerimin çarptığı kapıydı Karan.

"Ne?" dedi umursamaz bir şekilde. "Sana silmeni söylemiştim."

Başımı iki yana sallayarak masanın kenarında duran çantayı aldım ve yolunu bildiğimden Karan'a hiçbir şey söylemeden hızlıca insanları yararak eve yöneldim. Arkamdan keyifli gözlerle baktığını biliyordum, bunu bilmek beni daha da çileden çıkartıyordu. İçeri girdiğimde Gülseren Hanım, yani Karan'ın yardımcısı olan kadın da merdivenlerden iniyordu. Bana kısaca başıyla selam verdikten sonra, "İyi akşamlar," dedi gülümseyerek.

"İyi akşamlar. Bakar mısınız, lavabo tam olarak ne taraftaydı?" Kadına ateş saçan gözlerle bakıyordum, bu evde kaç tane lavabo olduğunu Allah bilirdi. Gülseren Hanım yüzündeki tebessümü genişleterek parmağıyla sol koridoru işaret etti. "Hemen orada. Üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim." Koridoru aşıp lavaboya girmem birkaç saniyeme mâl olmuştu. Derin bir nefes alarak elimi geniş lavabonun tezgâhına yasladım ve aldığım nefesi karşımdaki camı buğulandırmak pahasına dudaklarımdan dışarı saldım.

Burası tıpkı bir mekânın tuvaleti olabilecek kadar genişti ve yan yana iki tane tezgâha sahipti. Siyah çizgilere sahip koyu lacivert mermerlere kısaca göz gezdirdikten sonra dudaklarımda izi kalan ruju su ile çıkarıp, peçete yardımıyla kuruladıktan sonra Bedirhan'ın çantaya tıkıştırdığı ruju çıkardım. İnat değil miydi bu? Sürecektim işte.

Tam rujun kapağını açmış dudaklarımla buluşturmuştum ki, daha ikinci darbeyi vurmadan lavabonun kapısı aniden açıldı ve görüş alanıma giren ilk şey, karşımdaki aynaya düşen o can sıkıcı yansıma oldu. Funda omuzlarını dikip, göğüslerini öne doğru çıkararak içeri girip kapıyı kapattı, midemdeki ekşi tat dilimin ucunda yuvarlanmaya başladı.

Dönüp onun suratına tükürmek istiyordum. Kaşlarımı çatarak aynadaki yansımasını izlemeye başladım. Sırtını kapıya yasladı ve ardından başını sağ omzuna düşürerek aynadaki yansımama dikkatlice baktı.

"Güzel elbise." Sesi, dudaklarından sarkan imanın dallarında çiçek açtıramayacak kadar kuruydu.

Ona aldırış dahi etmeden ruju dudaklarımda ikinci kez gezdirdim. Bunu yaparken gözlerimi ondan ayırmamıştım ve o da can sıkıcı bir dikkatle beni izliyordu. Aldığı her nefes, dolgun göğsünü şişirirken gözlerini kıstı. "Bu şekilde giyinip, makyaj yaparak olgun göründün diyelim," dedi metalik bir sesle. "Peki ya kafan? Onun için yapılabilecek bir şey var mı? O kafanın içinde hâlâ yetişkinliğe yeni adım atmış bir ergen varken, nereye kadar devam edeceksin bu savaşa?"

"Falan filan," diye mırıldandım onu zerre umursamadan.

Funda sırtını biraz daha yasladı kapıya. "Onu gerçekten seviyor musun ufaklık?"

Sorusu hançer olup aniden gırtlağıma saplanırken, raflara doldurduğum tüm düşünceler sarsıldı ve çürüyen rafın parçalanmasıyla birlikte hepsinin altında kaldım. Rujun kapağını kapatana kadar kendime zaman tanıdım. Ruju çantaya koyarken oldukça yavaş hareket ederek kendime zaman kazandırmak için çabalıyordum ama nafileydi. Funda gözlerindeki dikkatin törpüsü eşliğinde ruhuma tırnaklarını saplayarak gerçeği arıyordu. Uzun tırnaklarına, ruhumda sakladıklarımın kanının bulaşmasından korkmuştum.

"Cevap verecek misin?"

"Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuşmak hobin falan mı?" diye sordum parmaklarımı tezgâha bastırıp ona kaşlarımı çatarak bakarken. "Şu an burada haşlak bir fincan kahve de yok, biliyorsun. Kaşınma."

"Karan'ı hak etmiyorsun," dedi acımasız bir ses tonuyla. Gözlerinde ruhun kamçılandıktan sonraki titreyişi bile yoktu, gözlerindeki ruh çoktan hiçliğin kozasında göçük bir mezarlığın altında çürümüştü.

Zihnim söylediği şeyi sorguladı. Aynı zamanda kalbim de bunu sorgulamıştı. Ve sonra her şey sustu. Kalbim, beynimi karşısına aldı ve o masanın üstünde birbirlerini izlemeye başladılar. Zihnimin gelgitleri, kalbimin rüzgârın ucuna sıkıştırıp damarıma vurduğu hislerle yüzleşmişti. Birbiriyle yüzleşmekten korkan iki şey, tam şu an burun buruna birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu. Karan Çakıl'ı hak ediyor muydum?

"Bunun sen de farkındasın."

Dişlerimi sıktım. Verecek bir cevap olmalıydı, onun tezlerini çürütmenin bir yolu... Yok muydu? Kalbim daima kanla beslenen bir sülüğün dişlerinin arasındaydı. Hislerimden akan kanla beslenerek gittikçe irileşen bu sülüğün ismi acıydı. Zihnim ise, bir şeytanın boynuzları kadar sivri dikenlere sahipti ve düşüncelerimi sakladığım deriyi delerek, fikirlerimin kanını akıtmaktan hoşlanırdı. Biri kurban, biri katil olan bu iki şeyi yan yana düşüren Karan Çakıl'ın varlığıydı.

Kalbim kurbandı. Zihnim katil.

Ya da yıllarca bir katili kurban sanmış, bir kurbanı katil bilmiştim.

Belki de gerçek katil benim kalbimdi.

"Karan için doğru kadın değilsin." Funda kafasını hafifçe kapıya vurarak gözlerini tavana dikti. "Sen bir kadın bile değilsin."

"Biliyor musun, ona da benim için doğru adam olmadığını söyleyen biri olmuştu." Güldüm. "Ama bak, doğru ya da yanlış, biz yan yanayız. Yani sen boş konuşuyorsun," dedim düşüncelerimi düştüğü yerden kaldırmak için elimi uzatırken.

"Boş konuşmadığımı biliyorsun."

"Boş konuştuğunu biliyorum." Derin bir nefes alıp çantamı aldım ve yüzümü ona dönüp kapıya yöneldim. Kapının önünde dikildiğinden hemen dibine geldiğimde duraksamak zorunda kalmıştım. "Çekil."

"Hayır," dedi, ruhsuz bakan gözlerini tekrar bana çevirdi. "Onu sevip sevmediğinden bile emin değilsin. Onu hak etmiyorsun. Küçük bir kız çocuğusun, yetersizsin."

"Ona göre yetersiz değilim demek ki?" dedim anlık cesaretin arkasına sığınarak. "Benim için çıldırdığını biliyor musun? Beni nasıl arzuladığını? Kasıklarının benim için yandığını? Kalbinin benim için hızlandığını? Nefesinin benim için daraldığını? Göğsünün benim için sıkıştığını?" Utanç kenara geçmiş, dehşet içinde bana bakıyordu. "Benim benzin, onun ateş olduğu bu oyunda sen nesin, Funda?"

"Su," dedi hiç düşünmeden. "Sizi söndüreceğim."

Ona doğru bir adım daha atıp yüzümü yüzünün hizasına yaklaştırdım. "Yanlış," dedim keskin bir tınıyla. "Bize yaklaştığın an, buhar olursun."

Sertçe yutkundu. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, gözlerindeki duygu geçişlerini görebiliyordum. Neredeyse burnu burnuma dokunacaktı. Derin bir nefes alarak gözlerini benden kaçırmaya çalıştı ama

benim ölü bakışlarım onu öyle sıkı yakalamıştı ki, salmıyordu. Funda gözlerini benden ayıramıyordu.

"Bir gün..." dedi kesik bir sesle. "...senden vazgeçecek."

"Yangın gökyüzüne sıçrarsa Funda," diye mırıldandım tırnaklarımı yavaşça onun narin tenine batırarak bileğini kavrarken. "Yıldızlara kadar önüne gelen her şeyi yakar."

"Ne?"

"Önüme çıkma," diye fısıldadım tırnağımı tamamen tenine batırırken. Yüzünü acı içinde buruşturdu. "Yanarsın."

İçli, derin bir nefes aldı. Acı dudaklarının kilidini kırdı ve hafifçe inledi, bu kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Dudaklarımı kulağına doğru sürükledikten sonra fısıldadım: "Anlaştık?"

Sertçe yutkundu.

"Güzel. Anlaştık," diye mırıldanıp geri çekildikten hemen sonra tırnaklarımın hilâl izleri bıraktığı bileğini sertçe iterek kapıya çarpmasını sağladım ve o acıyla kıvranarak geri çekilirken yarattığı boşluktan yararlanarak lavabodan çıktım.

Havuz başına döndüğümde hırs avuçlarımın içini karıncalandırıyordu. Cesur davranmış, boynumun yanmasına neden olacak türden imalarda bulunmuştum. Bir an tökezleyeceğimi düşündüm ve olduğum yerde hafifçe sendelerken bir elin kolumu yakalamasıyla dengemi geri kazandım. Şaşkınlıkla kafamı kaldırdığım an, su yeşili gözler merceğime düştü. Işıkların bile alt etmeyi başaramadığı o ton, ilk gördüğüm günküyle aynıydı. Derin bakışlarının dibi, yosunlu suyun keskin kıvrımlı hareketlerini andırıyordu.

"Dikkatli olmalısın," dedi kısık bir ses tonuyla, sesindeki harflerin arasında esen rüzgâr, ürkütücü bir fısıltının tenimde yürümesi gibi ürperticiydi. Yüzümü buruşturarak ona baktım, dudaklarında keskin düz bir çizgiyle bana karşılık verdi ve ardından elini geri çekip bana aldırmadan ters yönde yürümeye başladı.

İpi atmış düşüncelerimi dizginleyerek bunu yok saymaya çalıştım ve tam gözlerimi Karan'ın olduğu masaya çevirecektim ki, Karan'ı burnumun dibinde buldum. Sert nefesini yüzüme verirken gözleri beni değil, su yeşili gözlü adamı izliyordu. Adam sırtı dönük yürüdüğünden Karan'ı görmediğine emindim.

Gözlerini bana değdirmeden, "Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu, sesindeki boğuk tını, tene girip çıkan bıçağın sesini hatırlatmıştı bana.

"Bir şey söylemedi." Şaşkın bakışlarımı ona odakladım. "Ne oldu?"

"Gidelim," dedi sadece, ardından parmakları tıpkı bir yılan gibi parmaklarıma dolandı ve beni çekiştirerek masaya doğru götürdü. Ruju tekrardan sürdüğümü bile fark etmeyecek kadar gergin görünüyordu. Sırtındaki ceketin bağları gerilmişti, şişkin kaslarının etrafını saran damarların çarpış sesini duyar gibi oluyordum.

Masada bir yabancının varlığını fark etmem çok da uzun sürmemişti. Karan'dan birkaç santim kısa olduğu belli olsa da, gayet uzun ve yapılı bir adamın gözleri doğrudan Karan'ın üzerindeydi. Masadaki gergin havanın kasveti tenime karanlık gibi çöktü. Karan gergin çenesiyle etrafı inceliyordu, bilerek adama bakmıyordu sanki. O adamla konuşmak istemediğine yemin edebilirdim. Bunu görebiliyordum, onu biraz da olsa tanıyabildiğimi düşünüyordum.

"Ee?" dedi adam gözlerini Yaşar amcaya çevirerek. "Ferit'ten hâlâ haber yok mu?"

Karan'ın hırıltılı bir nefes verdiğini duyar gibi oldum. Çenesini öyle bir sıkmıştı ki, dişlerinin kırılacağını sandım. Yanaklarında oluşan çukurlara çevirdim gözlerimi, bir an kalbimde kan değil de panik pompalandığını hisseder gibi oldum.

Yaşar amca, "Yok," dedi ifadesiz bir ses tonuyla. "Bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı Yüksel."

"Hiç aramıyor mu sahiden?" Adam sakallı çenesini kaşıdı, çenesinde yükselen o hışırtı sesi midemi allak bullak etmişti. Tiksinti içinde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim. İlk kez kuzguni siyahı gözlerinin içinde bomboş bakan iki tane siyah küre olduğunu gördüm. Ruhunun üstüne toprak atılmıştı da, varlığının iskeleti parçalara ayrılmıştı sanki.

"Yahu siz de amma sırlarla dolu bir ailesiniz," dedi adam acı acı gülerek. "Ne zaman sorsam, sessizlik." Kokteylinden bir yudum aldı. "Işık öldükten sonra..."

"Senin ananı avradını sikerim," dedi Karan gözlerini boşluktan çekmeden, sesinin oktavı düzdü ama tınısı o kadar vurguluydu ki, kanımın damarımın içinde duraksadığını ve kalbimin atışlarının seyrekleştiğini hissettim. Anılar arkasında durduğu duvarın çatlaklarından dışarı sızmaya başladı, ince bir tabaka yaratarak yürüdüğüm zemine yayıldı. Adım atsam onun geçmişine düşecektim sanki.

Adam şok içinde Yaşar amcaya bakarken ben de bakışlarımı adama çevirdim. Yaşar amcanın dehşet içinde Karan'a bakıyor olduğunu görür gibi oldum.

"Pardon?" diye kekeledi adam.

Karan ruhsuz bir şekilde, ceset gibi kafasını yavaşça adama çevirdiğinde o kadar tehlikeli görünüyordu ki, gerçekten geri adım atarak ondan uzaklaşmam gerektiğini düşünmüştüm. Yırtıcı bir güdüyle, bomboş bakan gözlerini adama çevirip, kolunu yavaşça masaya uzattı ve dirseğini masaya yaslayarak adama doğru yaklaştı.

"Senin sülaleni acı acı sikerim." Sesi durgun, gözleri ruhsuzdu.

"Karan..." dedi adam şaşkınlık içinde. "Yaşar, bu da ne demek oluyor şimdi?"

Karan dişlerini sıkarak gözlerini gökyüzüne çevirdi ve "Her seferinde aynı siki sormanın sebebini merak ediyorum aslında," dedi ruhsuz bir gölge gibi. "Hoşuna mı gidiyor yavşağın evladı?"

"Ben sadece..." Adam dehşet içinde Karan'a bakıyor, çevredekiler her şeyden habersiz sohbetine devam ediyordu. Arka fonda hafif, çello ve piyanonun birleşerek yarattığı hoş bir melodi çalıyordu. Karan'ın kelimelerindeki zehir, bu huzuru parçalarına ayıracak kadar gaddardı. "Biliyorsun, Işık'ın intiharından sonra Ferit..."

Karnıma yumruk yemişim gibi dehşet dolu gözlerle adama bakakaldım, her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Karan masaya yasladığı dirseğini hızlıca kaldırdı ve masaya biraz daha uzanarak adama doğru atıldı. Sert yumruk, öyle acı verici bir şekilde konmuştu ki adamın yüzüne, kanın etrafa sıçraması sadece üç saniyenin içine sığmıştı. Kadınların çığlıklarıyla eş zamanlı olarak müzik tıpkı bir bıçağın ipi kestiği gibi kesildi ve etrafı sağır eden sessizlik Karan'ın dizginleyemediği sert nefeslerine çarparak devrildi.

"Karan!" diye atıldı birileri ama her şey çok hızlı gelişiyordu. Karan masayı yana devirerek adamın üstüne yürümeye başladı, devrilen masadan korunmak için kenara geçerek, dehşet dolu gözlerle Karan'a baktım. Üç iri yapılı adam Karan'ın kollarını tutarak onu durdurmaya çalışsa da, bu Karan'ı durdurmaya yetmemişti. Yaşar amca, "Karan!" diye bağırdı ama bunun da bir faydası olmadı. Karan adamın üzerine tıpkı bir yırtıcı gibi saldırmış, kafasını sertçe adama savurup, adamın ağzından kanların fışkırmasına neden olmuştu.

Adam kalçasının üstüne düşerken Karan'ı bir başka iri adam dizginlemek istercesine tutup geri çekti. Adam yere siper ettiği elleriyle hafifçe doğrulup yerde oturduktan hemen sonra ağzındaki kanı elinin tersiyle silip, dehşet dolu gözlerle Karan'a baktı. "Hani artık iyiydi!" diye bağırdı korkudan çatlayan sesiyle. "O canavarın teki Yaşar!"

Karan delirmiş gibi onu tutan adamın elinden kurtuldu, yerde oturan ağzı kanlı, adının Yüksel olduğunu öğrendiğim adam korkuyla geriledi. "Yine alkol mü alıyor bu manyak! Kanında madde mi var bu delinin?" diye bağırdı adam korkuyla. "Uzak tutun şunu benden!"

Bir an beynimden vurulmuş gibi olduğum yerde sarsıldım. "Bağımlı hasta!" diye bağırdı adam tekrardan. "Dizginlemesi imkânsız demiştim sizlere, görüyorsunuz değil mi? Görüyorsunuz! Yine içiyor, eminim ben, her zaman böyle öfkeli değil miydi? Yaşar! Onu tekrar o hastaneye tıkmamakla büyük hata ediyorsun!"

"Kanını sikerim senin!" diye kükredi Karan gözü dönmüş bir kararlılıkla tekmesini adama savururken. "Damarında akan kanı sikerim, damarını sikerim!"

"Yeter!" diye bağırdı Yaşar amca dehşet içinde. "Çık git buradan Yüksel!"

"Onun tedaviye ihtiyacı var, senin oğlun ve bencil gelinin hasta bir çocuk bıraktılar gerilerinde!" Adam saçlarını çekiştirdi. "Bana saldırdı! Ben onun saldırdığı ilk insan değilim, önceden olanları hatırlıyorsun değil mi Yaşar? Her şey oğlunun ve gelininin suçu! Şuna bak, o bir canavar, kanında uyuşturucu ve alkol dolaşıyor!"

Karan'ın boğazından yükselen hırıltı, haykırışa gebe bir sesin yutuluşu gibiydi.

"Toprağını sikerim senin!" diye kükredi Karan canhıraş. "Ölü toprağını sikerim!"

Yaşar amcanın tek bir işaretiyle Yüksel oturduğu yerden kaldırılarak dışarı çıkartılırken, insanlar veba hastası görmüş gibi şaşkınlıkla Karan'a bakıyordu. "Defolun," diye fısıldadı Karan sadece dudaklarını oynatarak. Bunu ben hariç kimse duyamamıştı çünkü gözlerim, bir parça gerçeğe dilenen his kaybı yaşayan bir dilenci gibi doğrudan onun dudaklarına odaklanmıştı. "Gitme zamanınız geldi." Bunu herkesin duyabileceği bir tonda söylemişti.

İnsanlar şaşkınlıkla olduğu yerden yavaşça uzaklaşarak kapıya yönelmeye başladı, Karan sıktığı yumruğuyla öylece ortada dikiliyordu.

Yaşar amca aniden ortadan kaybolmuştu ve kalabalık yerini iğnenin bile kolayca bulunabileceği bir boşluğa bırakmıştı.

Yüzünü göremiyordum. Tek gördüğüm hızlıca inip kalkan omuzları ve aldığı nefes ile gitgide daha da şişen sırtıydı. Sanki birazdan takımı parçalanacak, teninin altından korkunç bir canavar fırlayıp karanlığa doğru koşmaya başlayacak, yok olacaktı.

"Karan." Sesim kısık, dudaklarım gergindi. Müzik susmuş, insanlar kaybolmuştu, burada, bu ıssızlıkta onunla baş başaydık.

"Odamın yerini biliyorsun. Git orada bekle beni." Sesi soluktu.

Bir an için karşımdaki adamın kanatlarını görür gibi oldum. Sırtı boyunca, kalçalarının altına kadar uzanan, hatta yeri süpüren büyük kanatlarını... Siyahtılar. Siyah tüylerin birkaçı kopmuş, süzülerek yere dökülüyordu sanki. Tüylerin birkaçı yanık, birkaçı ise bilinçli koparılmış gibiydi ama tüm bunlara rağmen müthiş ihtişamlı görünüyordu. Tüylerin arasında kapanmamış, hâlâ kanayan yaralar vardı ve o yaralardan kan sızıyordu, kan bile siyahtı.

"Sen..."

"Git."

"Hayır," dedim inatla, yüzünü görmem gerekiyordu.

"Asi." dedi dişlerinin arasından. "Git ve beni odada bekle."

"Karan..."

"Sıçayım!" diye bağırdı aniden. "Bu kadarını duymaman gerekiyordu, anladın mı? Yalnızca söylediğim kadarını bilmeliydin, bu kadarını duymamalıydın, anladın mı?" Yumruk yaptığı elini aniden hemen yanındaki cam masaya öyle sert indirdi ki dehşet, gözlerimin irisinde parçalandı. Camın çatlarken çıkardığı ses, sanki kaburgalarımı kırarlarken kemiklerimden çıkan sesi acıdan kıvranarak dinliyormuşum gibi hissettirmişti. Masanın üstünde ne var ne yok hepsi yere serildi.

Cam masa ikiye ayrıldı, son gördüğüm şey etrafa dağılan cam kırıklarını lekeleyen kanın kırmızı rengi oldu.

"Karan!" Korkuyla ona doğru atılacaktım ki, belimde hissettiğim el beni durdurdu. Karan nefes nefese sırtı bana dönük öylece dururken eli yan tarafına düşmüştü ve parmaklarından akan kan, zemini ıslatmaya başlamıştı. *Şıp. Şıp. Şıp.* Düşen her damla, ruhumun ipini asılırken, kuduz bir his yüreğime dişlerini geçiriyordu.

Beni yakalayan elin sahibi, "Sakin ol!" diye bağırdı, bu sesin sahibi Yaşar Çakıl'dı.

Gözlerimin önüne düşen perde burnumun direğine darbe yemişim gibi burnumu sızlatırken, "Bırak beni!" diye bağırdım, sesim titremiyor, sesim dalgalanıyordu. "Karan! İyi misin?"

"Dede," dedi Karan kan akan avucunu sıkıca kapatıp yumruk yaparak. "Onu odama çıkar."

"Karan!" diye çırpındım bir kez daha tüm gücümle. "Eli kanıyor, lütfen, lütfen bırak!"

Yaşar amca beni daha sıkı kavrayarak, "Ah Karan!" dedi dişlerinin arasından. "Ah be oğlum!"

Tenime tırnaklarını geçiren o çirkin his, ruhumun üstüne attığım ölü toprağının çatlayarak yarılmasına, ruhumun o toprağın içinden elini dışarı uzatmasına neden oldu. Karan bana bakmadı. Yaşar amca beni sürükleyerek eve sokarken o hâlâ havuzun başında öylece duruyor, hareket dahi etmiyordu.

Kalbimi basıncıyla patlatmak üzere olan bu duygunun adı neydi bilmiyordum. Topraklarım bu hislere çok yabancıydı, hasat zamanı gelmişti. Onun kanının kokusunu almıştım, sert ve ruhu doyuran bir kokuya sahip olduğu gibi, boğazıma da neşter dayıyordu sanki. Karan'ın odasına çıkartılana kadar Yaşar amca tarafından zor zapt edilmiştim. Beni yatağın üzerine oturttuğu an, karanlık odaya düşen çığ sessizliği ikimizin de yakasına pahalı bir broş gibi iliştirilmişti.

"O..." dedim titreyen sesime gem vurmak için tırnaklarımı avuçlarıma saplayarak. "İyi olacak mı? Eli... Eli kanıyordu."

"Endişelenme." Yaşar amca öksürerek boğazını temizledi. "O adamın saçmalıklarına aldırış etme, olur mu? Karan sana her şeyin aslını astarını anlatacaktır, biliyorsun."

Başımı iki yana sallayarak, "Biliyorum ama... Eli..." diye mırıldandım çaresizlikle.

"O iyi." Gülümsedi, yüzüne düşen karanlık gölgelere rağmen gülüşü ışıl ışıldı. "Bir süre burada dinlen. O yanına gelecektir, anlaştık mı güzelim?"

İçli nefesimi yutarak başımı sallamakla yetindim. Yaşar amca yanağımdan aşağı sarkan saç telini kulağımın arkasına ittikten sonra, "Geçti," diye fısıldadı ve ardından hiçbir şey söylememi beklemeden beni Karan'ın odasında yalnız bıraktı.

7. SAHNE

Karanlık.

Nefesimi boğazıma düşman eden, kimsesizliğin koynuna giren bir kadındı tam da bu zaman diliminde karanlık. Onun avucundan akan kanın, yastığıma akıttığım kederden daha fazlası olduğunu fark ettiğimde, kalbimdeki yapboz parçaları da birleşmeye başlamıştı.

Ona ait çarşafların serili olduğu yatağa öylece kıvrılıp cenin pozisyonu alarak uzandım, zihnimde çığlık atan kelimelerin altını onun gözlerinden aldığım siyah mürekkeple çiziyordum. Gözlerimi karanlık duvara diktim, nefesim kıvrılarak iliğimin etrafında çözülmesi güç bir düğüm attı ve bu düğümün ismini kulağıma fısıldayıp, isim anneliğini üstlenmemi istedi.

Işık'ın intiharının darbesiyle ağır yaralanan o küçük erkek çocuğunun açık yarası, Ferit'in insafsız bencilliğiyle beslenmişti. Beslenen yara, kabuk bağlayacağı yerden biraz daha açılarak genişlemiş, dikişi imkânsız bir yarığa gebe kalmıştı. Avuçlarımda çaresiz bir sızı demlendi.

Gözlerimi sıkıca yumarak geçmesini bekledim. Karan'a ait yastığa sarıldım, ardından bu yastığı da düşüncelerimle lekelemekten korkarak doğruldum ve oturdum. Kafamdaki ağırlık iyiden iyiye çoğalmıştı, karanlıktaki gölgemi izleyerek tel tokaları bir bir çıkarmaya, topuzu yavaşça çözmeye başladım. Hareketlerim, bir cesedin kanı çekilirkenki cansız kıpırtısı gibiydi.

Karan'a ait bir eşofman ve kazak giymiş, dakikaların yelkovan ile akrebin etrafındaki akışını izlerken düşüncelerimi susturmuştum. Sonra o sesi duydum.

Ruh bir keman teliyken, yay onu yönlendiren hisler olmuştu sanki.

Kemanın acı sesi, gittikçe daha belirgin bir ton kazanırken, koridora çıktım ve sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Sesin özüne indiğimde, bir süre kapının önünde duraksadım. Onunla konuşmam gerekti. Şu an bana ihtiyacı vardı. Parmaklarım kapının kulpunun soğuk yüzeyinde dolaşmaya başladı; karanlık koridordaki sağır edici sessizlik, kalbimin çarparken çıkardığı patırtıyı zihnimin içine mürekkep izi gibi lekelemişti. Kemanın sesi, gitgide daha da derinleşip, sanki kalbimin içindeymiş gibi yankısını göğsümde büyütüyordu.

Derinlerde bir ses duydum, ruhumun kaldırımlarında ayak izlerini bırakan, zihnimde bir kar fırtınası başlatan türden bir sesti. Kemanın tellerinin ağıtı, gökyüzünün göbeğine bir fırça darbesiyle siyahı indirmiş, üzerine de beyazı ölümü anımsatan yıldızları serpiştirmişti.

Kapıyı hafifçe araladım, onu gördüm. Tavandan zemine kadar uzanan pencerenin önünde dikilmişti, kemanı da elindeydi. O küçük aralıktan onu izlerken, kalbimdeki tedirgin gölgenin altında titreyen küçük bir kız çocuğu vardı. Ayın yoğun ışığı onun tenini aydınlatıyordu. Altındaki siyah kot pantolonu belindeki gamzelerin çok daha aşağısında duruyordu ve belinin kavisinin sert çizgili geçişini karanlıkta bile görebilmek mümkündü. Kolunu her hareket ettirişinde, bedeninde ritmik bir melodi dalgalanıyor; teni, müziğin uyumuyla dans edercesine büyülü bir şekilde kasılıyordu.

Yaralı elini ay ışığının altında görebiliyordum. Kurumuş kan, siyah bir lekenin üstünde kızıl yarıklar çizmişti. Kemanın tellerinin çarpışırken çıkarttığı o ses, Karan'ın içindeki siyah yangının kara alevlerindeki çatırtıya melodi olurken, yavaşça içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Çaldı. Durmadan. İçindeki sesi, elindeki sesle seviştirerek, büyük bir aşk ve belki de büyük bir kavgayla kemanına saldırdı.

Terlemişti. Ay ışığının kırık beyazı, onun tenindeki esmer denizde öyle bir parıldıyordu ki, gözümü ondan alabilmemin imkânı yok gibiydi. Pencerenin camına düşen yansımasını seçebilmiştim. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri kapalı, kaşları çatıktı. Hırsını, kavgasını, sustuklarını, yaşadıklarını ve belki de göremediğim her şeyi kemanına

anlatırken, ben de ikisinin birbirlerine döküldüğü bu âna canlı bir şekilde tanıklık ediyordum.

Kanayan eli değil, kanayan ruhuydu.

Aniden bıçak gibi kesilen ses, Karan'ın kollarını aşağı indirmesiyle birleşip zamana kurşun gibi saplandı. Derin derin nefesler alıyor, omuzları hızla inip kalkıyordu, gözleri sokaktaydı.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesinin etrafına dolanmış yılanların acı dillerinden zehir akıyordu.

Onun kazağının kollarını avuçlarımın içine alarak, "Bilmiyorum," diyebildim.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Başımı hafifçe salladım ama bunu görmediğini biliyordum. "Biliyorum."

"Öyleyse neden buradasın Asi?"

Kazağını tamamen avuçladım, onun sert sesinin benim kalbimde yarattığı depremin geçmesini bekledim. Sert sesi, bir babanın kızına kızarken çıkardığı sese benziyordu. Yani hayallerimde böyleydi. Babalar, kızlarına bu ses tonuyla kızardı ve kızları korkar, sonrasında babalarından korkmalarına rağmen tekrardan babalarına sığınırlardı.

Ben de Karan'dan korktuğum zamanlarda bile Karan'a sığındığımı fark etmiştim.

"Beni cevapsız bırakma," derken sesi hâlâ sertti. "Bana verecek bir cevabın yok mu Asi?"

Derin bir nefes alırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Neden burada olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

"Bir nedeni olmak zorunda mı?"

Karan cevap vermedi. Bir elinde keman, diğer elinde kemanın yayı ile öylece, sırtı bana dönük şekilde dikiliyordu. Ona doğru bir adım attığım anda, "Orada kal," dedi sert bir şekilde. "Şimdi değil ufaklık. Orada kal."

"Sorun değil," diye fısıldadım.

"Sorun olmayan ne?"

"Hiçbir şey sorun değil," derken sesime yerleşmiş gölgelerin içinde ağlayan melekler vardı.

Derin bir nefes aldı. "Git ve biraz uyumaya çalış."

"Karan..."

"Asi," dedi sert bir sesle. "Yalnız kalmak istiyorum."

Bu beni durdurmadı. Hızlı bir şekilde ona doğru yürüdüm ve hemen arkasında durdum. Gözlerimi sırtındaki kanatların ortasına sapladım. "İzin vermiyorum," dedim çenemi dikerek. "Yalnız kalmayacaksın."

Sertçe yutkundu. "Beni uğraştırma," dedi net bir sesle.

"Seni uğraştırıyorum," dedim bu kez daha ısrarcı bir tavırla.

Karan elindeki kemanı ve yayı sertçe yere attı, kopan patırtı kalbimin göğsümün içinde sabun gibi kaymasına neden olmuştu. Diğer Merve dehşete kapılarak kayalıkların arkasına saklandı ve yaklaşıp ona çarpmak üzere olan dalgadan kendini korumaya çalıştı. Aniden bana doğru döndü, sakin gözlerle ona baktım ama o buna beni kollarımdan tutarak sertçe pencereden tarafa çevirdi ve sırtımı boydan pencereye yaslayarak beni pencere ile arasına alıp sıkıştırdı.

"Laftan anlamıyor musun kızım sen?" diye gürledi birden. Yüzü yüzüme çok yakındı ve aramızdaki boy farkını yok etmek için kafasını tamamen eğmişti. Kuru kanın kokusunu alabiliyordum ama bu kan kokusu bile onun güzel kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Kalbim tedirginlikle çarparken kocaman olmuş gözlerle kafamı kaldırarak öylece ona baktım. Ellerimi bileklerimden yakalayarak havaya kaldırdı ve pencereye yaslayıp beni tamamen hapsetti. "O küçük kafan almıyor mu?"

Siyah ve kısık bakan bakışlarının üzerine tıpkı siyah gül yaprakları gibi dikilmiş olan gür kirpiklerine baktım. Ayın ışığı gür kirpiklerinde bir ırmak gibi çağlıyordu. Düz, ifadesiz yüzüne yayılan gerginliği örtbas etmesi güçleşmiş gibiydi.

"Almıyor," dedim bir çırpıda. "Aldırsana."

"Asi," dedi sert bir sesle, dişlerini sıkıyor, dümdüz siyah gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. "Amacın ne?"

"Ellerimi bırak."

Tutuşunu daha da sertleştirdi. "Amacın ne?"

"Ellerimi bırak Karan," dedim dikkatle ona bakarken. "Bırak."

"Bana emir verme." Gözlerinde çok daha karanlık bir şeyler görür gibi oldum. Acıydı ama karanlıktı.

"Ellerimi bırak," dedim tekrardan.

Ağzından ve burnundan verdiği sert nefesler dudaklarıma ve yüzüme çarpıp beni cayır cayır yakarken, gecenin karanlığını tutuşturan yangının ateşleri onun gür kirpiklerine sıçramıştı. Parmak boğumların-

da yapış yapış duran kanın o rahatsız edici hissi bileklerime damgalanmıştı. Tutuşunu gevşetti.

Gözlerindeki karanlık boşluk yerini ağzına kadar ateşle dolu siyah bir cehennem çukuruna çevirirken, "Beni odada beklemeliydin," dedi. Sesinin dallarından yükselen karanlık tenimi çizmeye başladı.

"Seni ilk kez böyle görüyorum," diye itiraf ettim gözlerimi bir an olsun onun keskin ifadesiyle çevrelenmiş güzel yüzünden ayırmadan.

"Görmemen gerekirdi."

"Ama gördüm."

"Evet," dedi donuk bir sesle. "Gördün kız çocuğu."

Sertçe yutkunarak ona bakarken, "Elin..." diye fısıldadım, bu gece duyduğum, gördüğüm her şeyi hasıraltı etmeye çalışarak. "...ona bir bakmalıyız."

Gözleri bir an bileğimi kelepçeleyen eline kaydı, kanın izini görünce kaşlarını çatarak elini aniden geri çekti, boşta kalan bileklerim sarsılarak belimin iki yanına düştü. Bileğimde onun kanının lekesi vardı. Bu kalbimi dağladı.

Yüzündeki maske parçalanmıştı, canavarı görüyordum; kıyıda değildi, kumların üstündeydi, üstünden deniz suyu değil geçmişin kanı damlıyordu ve yüz yüzeydik. Bana bakıyordu.

"Önemli bir şey yok." Sırtını bana döndü, bir süre öylece bekledi. Sırtı hafif terliydi, gecenin koynunda elmas gibi parlayan tenini inceledim, sırtım hâlâ cama yaslıydı. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı, hareket etmedi, konuşmadı, hatta nefes aldığından bile şüpheliydim.

"Şu an bir çocuktan farkın yok," dedim kendimi tutamayarak. "Demek senin de kaçtığın bir şeyler varmış, ha?"

"Asi..."

"Önce bir adamın yüzünü, devamında da kendi elini parçaladın," dedim hiç düşünmeden. "Şimdi de parçaladıklarından kaçıyorsun, öyle mi? Şu eline bir bakmalıyız."

"Ben hiçbir şeyden kaçmıyorum." Yumruklarını sıktı. "Şimdi buradan çıkmalı ve beni odada beklemelisin."

"Eğer çıkmazsam beni de mi parçalarsın?"

Karan aniden hızla bana doğru döndü, gözlerimdeki ölü toprağı aralanmış, cesetler ellerini ruhuma uzatmıştı. Tek bir an düşünmeden aniden bana yöneldi ve beni camla arasına aldıktan hemen sonra dudaklarını dudaklarıma öyle sert bir açlıkla bastırdı ki, nefesimin omur-

gamı parçaladığını hissettim. Sanki omuzlarımda büyük bir kanat vardı ve ben daha o kanatları taşıyamıyorken, o kanatları kopartmaya çalışan biri beni geriye doğru çekiyor, ağırlık ile baskıyı arttırarak uçurumdan aşağı düşmem için uğraşıyordu.

Dili dudaklarımın arasından içeri girdiği an kör edici bir duygu göğsümde vahşice uludu. Parmakları doğrudan kalçalarıma indi, belimden düşen eşofmanına aldırmadan beni sertçe avuçladı. Alt dudağıma geçirdiği dişleri benden koparmaya çalıştıklarının güçlü tohumlarıydı. Daha ne olduğunu anlayamadan beni kalçalarımdan yakalayarak kucakladı, ben de ânın getirdiği şoka aldırış etmeden bacaklarımı onun ince beline doladım. Eşofmanın paçaları neredeyse dizlerime kadar sıvanmıştı, bacaklarımda onun kaslı sırtının kıvrımlarını hissettim, dudaklarımdan hırıltılı bir inilti döküldü ve Karan'ın ağzı ağzımdayken hafifçe tebessüm ettiğini hisseder gibi oldum.

Karnım yanıyordu.

Parmaklarım hırsla dağınık saçlarının arasına girdi, tırnaklarımı diplerine bastırarak saçlarını çekiştirmeye başladım. Utancı parçalara ayırarak onun öpüşüne ayak uydurdum. Ben kucağındayken birkaç adım geriledi, tüm yük tamamen onun üzerindeydi, sanki kuş kadar hafifmişim gibi zorlanmadan beni öpmeye devam etti. Dudakları çeneme indi, ağzım aralanmış öylece ona bakıyordum. Gözlerinde siyah bir zehir, açtığı kuzguni yarıklardan yavaşça aşağı akıyor, tutku derin bir kuyunun dibinde simsiyah güllerin tomurcuklarına annelik yapıyordu.

Dişlerini çeneme geçirdi, çenemdeki gamzeyi hırsla ısırdı ve ardından ısırdığı yerde ıslak dilini gezdirdi. Göğsüne yaslı olan göğsüm kalplerimizin ritmine ortaklık eden işgüzarlardı. Göğsüm göğsüne karışıyordu, zaman gecenin kollarında yıldızlara zehirli göğüslerini açıyor, ayın ışığını, akrebin ibresinden damlayan ölümcül sütüyle besliyordu.

Sağ göğsüme indirilen yumruğun sahibi onun sol göğsünün altında saklanıyordu. Tıpkı onun sağ göğsüne indirilen yumruğun sahibinin benim sol göğsümün altında saklanıyor olduğu gibi...

Aniden sırtımın tekrar cama çarpmasıyla dehşete düştüm, dudakları çenemden ayrıldı, yavaşça boynuma indi. Sıcak nefesini hırsla boynuma akıtmaya başladı, boynuma akan nefes sanki orada donuyor, alçı gibi boynumu sarıyordu. Dudaklarını boynumda gezdirdi, yavaşça fısıldadı:

"Seni parçalayacağım."

Sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, buna dur diyemedim. Karan'ın beni kucağından indirmesiyle kazağın eteklerini yakalaması bir oldu. Büyük bir savaşa girişmiş gibi, gözü dönmüş bir hırsla kazağımı yukarı sıyırırken ona karşı koymadım. Çenesi kırmızı rujla boydan boya lekelenmişti, bu görüntü kasıklarımı sızlattı. Diğer Merve çoktan gözden kaybolmuş, zihnim bir mezarlık kadar sessiz ve ıssız bir yere dönüşmüştü.

Karşısında siyah bir sütyen ve ona ait eşofmanla öylece kaldığımda, elindeki kazağı kenara fırlattı, beni tekrar cama yapıştırarak tüm ağırlığını üzerime verdi. Bu cam, tam şu an parçalansa, tenimize batan cam kırıklarıyla birlikte aşağı uçacaktık. İkimizin de umurunda olan son şey sanırım buydu.

Dudakları usulca omzuma kaydı, omzumu yavaşça öptükten sonra, "Sınama beni," diye inledi boğuk bir sesle. "Oynama benimle Çakıltaşı. Sınama beni." Sert nefeslerini omzuma verirken dudakları omzumda bir süre öylece bekledi. Çenemi gür saçlarının arasına yasladım, elimi onun ensesine koyup yavaşça okşamaya başladım. Yüzümün topraklarına yayılan durgunluk, kalbimdeki savaşın tam tersini savunur cinstendi.

"O adam haddini aşmıştı," dedim nefes nefese.

Karan cevap vermeden dudakları omzumda öylece beklemeye devam etti. Yavaşça geri çekildiğinde elimi onun üzerinden çektim, karanlığın örttüğü çıplaklığıma aldırış etmeden onun gözlerinin içine baktım. Siyah gezegen tüm ışıklarını söndürmüştü ama benzinle kuyruklarını tutuşturduğu yıldızlar harelerinde hâlâ yanmayı sürdürüyordu.

Gür kirpiklerinin kıstığı bakışları yüzümü boydan boya inceledi. Üst kirpiklerine tutunan hisler alt kirpiklerine örümceğin bacaklarına benzeyen ayaklarını sarkıtmıştı. Karan'ın gözleri bir an gözlerimden ayrılıp boynuma, oradan da göğsüme kayar gibi oldu ama kısa süren bu düşüş, tekrar gözlerime tırmanmasıyla yerini düzlüğe terk etti.

Çenesindeki ruj izine baktım, o tuhaf yabani, vahşi güdü göğsümü tekmeliyordu. "Senin bir kokun var," dedi alakasızca, sesinde kuru bir tat vardı. "Dünyanın diğer ucuna gitsen, bulurum seni kokundan."

Sertçe yutkundum. "Bulur musun?"

Başını hafifçe salladı, bana tekrar sırtını döndü ve başını havaya dikerek derin bir nefes aldı, omuzlarını havaya kaldıran bu nefesin kıyılarıma vurduğu dalganın şiddetini ruhumda hissettim. "Bulurum." Bir süre öylece durduktan sonra tekrar konuştu. "Onu da bulurdum."

Yutkunurken boğazıma bir şey saplandı. Zihnime anında yığılan soru işaretlerinin gösterdiği şey aynı şeyi işaret ediyordu. O?

"Ne?"

"Onun yüzü o kadar silik ki," dedi bana bakmadan. "Ama aynı zamanda o kadar net ki." Yutkundu. "Gözlerini hatırlıyorum. Makyaj yapmadığı zamanlarda onun bir peri kızı olduğunu düşünürdüm. Benim için daima orada olacağını düşündüğüm bir peri kızı."

Dudaklarım aralanmak istedi ama kelimelerim bile susmam gerektiğini belirten ruhsuz bakışlarını harflerin arkasından sunmuştu bana. "Yüzü bile yavaş yavaş yok oluyor ama kokusu yok olmuyor Asi."

Kimden bahsettiğini sanırım anlamıştım. Ona doğru bir adım attım, olduğu yerden kıpırdamadı. "Koku nasıl unutulsun Karan? Ruhuna sinmiştir, kazıyamazsın."

"Kaç kez battım dibe inan hatırlayamıyorum artık," dedi, sesi solgundu. "Ama bildiğim bir şey var ise, o da dibin sonu yok."

"Dibin sonu yok," diye onayladım onu, ceplerime doldurduğum hayal kırıklıklarını avuçlayarak.

"Doğru," dedi Karan aniden. "Alkoliktim. Hayır, sadece alkolik değildim. Bunu senden saklamadım, içki içtiğimi sana söylemiştim. Ama senden sakladıklarım da vardı, hâlâ var."

Biliyordum. Yutkundum. "Bağımlı?"

"Bağımlı da değildim. Şu ana kadar hiçbir şeye bağımlı olmadım." Duraksadı. "Olmamıştım."

Kalbim sendelerken derin bir nefes aldım. Adamın söyledikleri kafamda yuvarlanıp bir çığ oluşturuyordu ve çığ bana doğru hızla yaklaşıyordu. "Uyuşturucu?"

Cevap vermedi. Parmaklarım yavaşça ona uzandı. Kollarının boşluğundan içeri kayan kollarım onun beline sıkıca kenetlendi, iki elim karnının üzerinde buluştu, yüzümü onun geniş sırtına yaslayarak ona arkadan sıkıca sarıldım. Bunu beklemiyordu, bedenindeki ürperti, artçı bir kasıntıyla ödüllendi ama kısa sürdü, teninin gevşediğini hissettim.

"Geçti," diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Terk edilmiş bir binada devamlı olarak yanan o gereksiz sarı lamba gibiydim," diye mırıldandı büyük elini karnının üzerinde birleştirdiğim ellerimin üzerine koyarak. "Hiçbir şey ifade etmiyordum."

"Ediyorsun." Dudaklarımı sırtına bastırdım, Karan başını geriye atıp yan gözle bana baktı ama ona bakmadım.

"Annem için bir anlam ifade etmiyordum. Etmedim."

Kalbim sancıyla büküldü. "Ediyordun."

"Hadi ama küçücüğüm," dedi, sesinde soluk bir alay vardı.

"Öyleyse bile artık bir anlam ifade ediyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Artık ediyorum. Biliyorum."

"Sen kötü bir adam değilsin."

"Ama iyi bir adam da değilim."

"Bunun bir önemi yok."

"Biliyorum," diye fısıldadı tok bir sesle.

Ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarımı sırtına bastırdım ve kıvrımlara söyleyemediklerimi sürttüm. "Baksana," dedi elini yavaşça elime sürterken. "Gidelim."

"Ne?"

Bana doğru döndü, beni kollarının arasına çekince ona karşı koymadım. Beni kucakladı, söylediği şeyin devamını getirmeden karşıdaki tekli koltuğa taşıdı. Koltuğa yerleşti, ben de hemen kucağındaydım. Karanlığın örtüsünü kullanarak üstümde yalnızca bir sütyenle ona sokuldum ve yüzümü onun sıcak boynuna yerleştirdim. Uzun, güçlü parmakları yavaşça belime doğru kaydı, belimi usulca okşamaya başladı. Sanki sırtımdaki her bir kemik, onun kemanının yaylarıydı ve o benim kemiklerime, kemana hükmettiği gibi hükmediyordu.

Yüzümü onun boynuna gömdüm. Kokusu zihnimin şehrinin kokusu oldu. Artık biri şehrime ayak bastığında onun kokusunu alacaktı, çünkü benim şehrim o kokuyordu. "Elin... İyi mi?"

"Evet," dedi tok bir sesle. Parmakları belimdeki turunu sürdürüyordu, bazen biraz yukarı çıkıp sırtımı karışlıyordu.

"Güzel."

"Ferit diye bahsettiği kişi babam," dedi bir anda. Biliyordum. Biliyordum ama bunu beklemiyordum. Kirpiklerim ağır ağır onun boynunda dolaşıyordu, her kırpışım, ona dokunuşumdu. Sessiz kaldım. Parmakları belimdeki gamzede durdu, gamzenin yarattığı çukurda dolaştı. "Hiç sorgulamıyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"Hım?" diye fısıldadım parmaklarım çıplak göğsüne kayarken. Elimin altındaki göğsü alev alev yanıyordu.

"Ben senin aksine sana durmadan bir şeyler soruyorum."

"Evet," diye fısıldadım göz ucuyla ona bakarak. Çenesinde hâlâ ruj izleri vardı. Yanaklarımdaki his sobası tutuştu.

"Bazen kar gibi soğuk, bazen kor gibi sıcaksın Asi. İki türlü de seni avuçlarımın içine almak zor."

Burnumu tekrar boynuna gömerken, "Bazen kar, bazen kor," diye fısıldadım.

"Ama daima benzin," dedi kısık bir sesle. "Benim benzinim."

"Kalbimdeki, belki de içimdeki bu sıcak soğuk dengesini bir türlü kuramıyorum Karan." Derin bir nefes aldım, kokusu ciğerlerimi doldurup ruhumu neşterledi. "Soğuk bir bardak gibiyim ben. Bir gün cidden o kahve içime dökülürken dayanamayıp çatlayacağım. İnsanlar ise, sadece o küçük çıt sesini duyacak."

"Çatla," dedi aniden. "Ben o bardağın ağzını parçalayacağını bilsem, dudaklarıma yaslarım."

"Her korkunç düşüncenin aydınlık, seni ışığa çıkarıp korkularını korkutan bir yanı olmalı. Işığı sevmesen bile, karanlığıyla koruyan ve seni karanlığının içine saklayıp yine korkularını korkutan bir yanı olmalı." Kafamı kaldırdım, onun geceden aydınlık, yıldızdan yanık kuzguni siyahı gözlerine baktım. "Sen o korkunç düşüncenin korktuğu yanımsın."

Yanaklarıma düşen saçı kulağımın arkasına itti, kirpiklerini yavaşça kısarak gözlerini kısaca yumup açtı, derin bir nefes aldı. Göğsünü şişiren nefes, canımdan can bulmuş gibiydi.

"Ulan sen var ya," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Her hatanın telafisisin, en büyük hata sen olsan bile."

"Karan..."

"Küçücüğüm," dedi içten bir sesle. "Çirkin kızım." Bana sarıldı, ben de ona sarıldım. Bu kez bir buzdan duvarı kendim parçaladım. Ben onun küçücüğüydüm, çirkin kızıydım, kelebeğiydim, çakıl taşıydım, velediydim, benziniydim.

O benim karanlığımdı. Benzinin üstüne atılan ateşti.

"Gidelim," dedi tekrardan. Sesi boğuktu.

"Ne? Nereye?"

"Birlikte." Derin bir nefes aldı. "Belki hiç geri dönmeyeceğimiz bir yere, belki de filmi başlatmadan önceki fragmanı çekeceğimiz yere."

"Gidelim ama önce elini temizleyeceğim."

Güldü. İşte bu, gerçekten içtendi.

Ona bir kez daha sarıldım. Nasıl mı sarıldım? Yangında bir ev çöktü, ben oradan geçiyordum. O, küçüktü. Ateşlerden kurtuldu ama en-

kazın altında kaldı, yaralıydı. Onu çıkarmak istedim, kendi yaralarıma bakmadan. Ama o küçük elleriyle inatla, *"Kendim çıkacağım!"* dedi. Çıktı. Çıkana kadar da bekledim onu orada. Yaşadığı her acıyı yüzümü buruşturarak, ruhum sökülerek, içim içimi ip gibi sökerek izledim. O, o enkazdan çıktı. Ben ona, bir enkazdan çıkmış gibi sarıldım.

Kimsesizliği doğuştan değil, sonradan var edilmiş çocukların ölü ruhlarının mezarlığında terk edilmiş uçurtmalar ve rüzgârgülleri olurdu. Uçurtma baba, rüzgâr gülü anneydi kimisi için. Kimisi içinse tam tersi...

Uçurtmada genelde kan izleri olurdu ve durmadan kopardı ipi, gökyüzünde kaybolurdu. Tıpkı uçup gitmeyi seçen babalar gibi...

Rüzgârgülleri ise bencildi. Rüzgâr olmadan dönmez, cansız bir nesne gibi öylece beklerler ya da nefesinizle beslenir, nefesiniz tükenince de yine sizden vazgeçerdi.

Bu da anneleri çağrıştırırdı bana.

Acaba Karan'ın uçurtması kimdi?

Üzerinde haklı olmanın verdiği o boğaz gıcıklatan huzursuzluk vardı. Derin bir nefes aldı, dudaklarının arasında eğreti şekilde duran sigaranın damağında bıraktığı acı leke, geçmişinin tozlu kalıntılarını dişlerinin arasındaki boşlukları doldurmasını sağlamıştı. Gözlerini yumdu, düşündü. Tam o günü. Alnına boncuk gibi dizilen ter tanelerinin kozasını yırtarak tenini damgalamasına neden oluşunun hikâyesiydi bu...

"Karan," dedi Yaşar Çakıl meraklı gözlerle etrafı inceleyerek. "Hay Allah, nerede bu velet? Karan, neredesin aslanım?"

Küçük çocuğun iri, gür kirpiklerinin mesken tuttuğu, tıpkı ölüm çukurunu andıran siyah gözleri yine aynı pencerenin camına yaslanmıştı. Dışarıda uğursuz bir sessizlik, sonbahar yapraklarının sarı iskeletlerinin uçuşmasıyla biraz olsun bozulmuş gibiydi. Küçük çocuğun yatağının üzerinde boya kalemleri, fırçalar, boyalar ve her zamanki gibi boyama kitapları vardı. Küçük omuzlarının sızlamasına neden olacak cinsten bir sancı tüm bedenini bertaraf ederken, dedesinin adını mırıldanışını duymayacak kadar soyutlanmıştı yine dış dünyadan.

Bekledi. Bu bir yangındı ve o, yanan evin içindeydi. Bir uçurtmanın ipini tutsa, uçar mıydı bulutlara?

Siyah gözlerini kıstı, dudakları yine bükülmüştü ama inat ediyordu, ağlamayacaktı. O, güçlü bir erkek çocuğu olmak zorundaydı. Annesi ona ağlamadığı zamanlarda daha çabuk alırdı istediğini. Ama annesi yoktu. Güçlü bir çocuk olmanın, ağlamamanın bir anlamı var mıydı artık?

Dudaklarını cama yaklaştırarak, "Ne zaman geleceksin anne?" diye sordu kısık bir sesle. "Ya da gelecek misin?" Dudaklarından akan nefesin yarattığı buğu camı puslandırdı. Simsiyah kanatları olan bir kelebek, camın arkasında usulca sonbaharın tuvalini renklendirirken, küçük çocuk kelebeği takip eden bakışlarını ihtişamlı siyah kelebekten ayırıp, nefesiyle yarattığı puslu buğuya çevirdikten sonra işaret parmağını buğunun üzerinde kaydırdı. Buğulu cama, kanatları ihtişamlı bir kelebek çizdikten hemen sonra kelebeğe dikkatlice baktı. Dışarıda özgürce uçan kelebeğe benziyordu.

"Bir gün bir uçurtmayı değil, bir kelebeği bekleyeceğim. Benim için kanat çırpıp, benim dalıma konacak bir kelebeği," dedi burnunu çekerek. "O kelebek sen olmayacaksın anne. Sen bir kelebek olamayacak kadar cansızsın."

Takvim yaprakları rüzgârın uğultusu ile sarsılıp uçuştu ve bir yaprak yavaşça zemine düştü. Düştüğü zeminde siyaha boyanmış çakıl taşları vardı. Bugün Işık Çakıl'ın ikinci ölüm yıl dönümüydü.

Bugün Karan, o yangının içinden onu kurtaracak olan uçurtmayı beklemekten vazgeçmişti.

"Işık söndü, artık her yer karanlık anne."

Genç adam bu anıya yüzünü buruşturdu. Sigarasından derin bir nefesi ciğerlerine doldururken, siyah gözlerini yağmurun ıslattığı cama çevirdi.

"Işığı yak demiştim, çocukluğumu değil anne."

HİÇ VAR OLMAMIŞ
BİR ŞEYİN YOKLUĞUNU
HİSSEDEMEZSİN.

8. SAHİNE

Sen bu kalbi hiç sevmedin baba ama bu kalp seni çok yakından tanıyor.

Sen bu ruhu hiç görmedin anne ama bu ruhun çatlaklarından senin sanatının siyah boyası akıyor.

Ellerinizde bir çocukluk, yetişkinliğimizi şekillendiren... Bizi neden sevmediniz?

Çalsak, bize açılacak binlerce kapı varken, yalnızca tek bir kapının önünde çürüttük kapıya vurduğumuz parmak boğumlarımızı ve diz kapaklarımızda açılmayan kapıların eşiğinin yara izleri...

Kanaması durmayan yaraların henüz bir kabuğu olmadığı için altındaki izin ortaya çıkacağı güne henüz çok vardı ama o iz daima var olacaktı. Belki de ben henüz kanaması durmamış bir yaraydım. İnsan yalnızca dokunabildiği yarayı mı sarardı? Karan'ın parmakları ruhumun yaralarında dolaşıyordu. İnsan bir ruha dokunabilir miydi? Karan benim ruhuma dokunuyordu.

Ruhuma dokunup, yaraları avuçlamayı başaran güçlü ellerin sahibinin ruhundaki kanı küf kokan yaranın sızısını kalbimde hissediyordum.

Karan, çalacağım tek kapının sahibiydi ve o kapının ne olursa olsun bana açılacağına beni inandırmıştı.

Ona inanmayı ben seçmiştim.

Bir gün ona inandığım için pişman olmayacağımı düşünüyordum çünkü ona inanmam için beni hiçbir zaman zorlamamıştı. Ona inanıyordum. Neyi savunursa savunsun, savunduğu şeyin yanlış olduğuna

emin olsam bile o şeyin doğru olduğuna inandırabilirdim kendimi. Bunun sebebi söylediği şeyin yanlış ya da doğru oluşu değil, o şeyi Karan'ın söylemiş oluşuydu.

Herkesin bir özü vardı, ben kendi özümün bende değil onda olduğunu fark ettiğimde artık gerçek bir çıkmazın içindeydim.

"Defne'nin de bizimle gelmesi ne kadar doğru bir fikir?" diye sordu Billur valizin içine kırmızı boğazlı ama omuzlarında dekoltesi olan bir badiyi tıkıştırırken. Kızıl saçlarını gelişigüzel bir şekilde topuz yapmıştı ve iki firari saç teli yanaklarından aşağı sarkıyordu.

"Karan böyle olmasını istiyor," dedim sabit bir sesle. Hoş, yalnız başımıza bir yere gideceğimizi düşünmüştüm ama son anda Karan bundan vazgeçip Billur, Bedirhan ve Sergen'i de davet etmişti. Sebebini merak etsem de ona bunu sormamıştım. Bedirhan kediyi birkaç günlüğüne bakması için Buket'e bırakmıştı.

"Defne'yle konuştun mu?" Billur derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, Karan'dan pek hoşlanmıyor."

"Konuştum." Bakışlarımı cama çevirdim, saat gecenin kaçıydı bilmiyordum ama gökyüzünü saran bulutlar yıldızların üstünü çarşaf gibi örtmüştü. "Defne böyle şeyleri sever, gelecek."

"Sizinkilere ne diyecek?"

"Kılıfına göre bir şey uydurur," dedikten sonra duraksadım. "Pek umursamazlar zaten."

"Peki nereye gideceğimizi biliyor musun? Hoş, benim canım hiç de bir yerlere gitmek istemiyor."

"Bilmiyorum."

Billur bir süre ayakta, olduğu yerde dikilerek beni izledikten sonra kaşlarını çattı, yatağın ucuna, dizimin dibine oturup elini omzuma koydu. "Sorun ne?"

"Hım?" Ona bomboş gözlerle baksam da, gözlerimin arkasında sakladığım, sık sık zihnimde tekrar eden görüntüler içimi bulandırıyordu. "Yok bir şey."

Tek kaşını kaldırdı. "Yok, öyle mi?"

"Evet, yok."

"Dede Bey'in, yani büyük moruğun evinden geldiğinden beri tuhafsın."

Sustum. Söyleyecek bir şeyim yoktu şu an. Karan'ın söyledikleri, yaptıkları, o adamın söyledikleri bir tohuma dönüşüp zihnimdeki top-

rağa gömülmüştü. Karan'a sormaya korktuğum şeyler vardı. Aslında sormak değildi korktuğum, asıl korkum alacağım cevaplardı. Hatta alacağım cevaplardan çok, cevaplar ne olursa olsun ona olan güvenimin ve inancımın asla sarsılmayacağını bilmek korkutuyordu beni.

"Bir şey yok, her zamanki hâlim işte."

"Seni tanımaya başladım, bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve bundan hiç memnun değilim, bunu biliyorsun değil mi?"

Sırıttı. "Biliyorum."

"Ve anlatmayacağımı da biliyorsun?"

"Evet, biliyorum." Omzumu yavaşça sıkıp gülümsedi. Bana her zaman bir dost gibi yaklaşıyordu, bunu kalbimin içinde hissedebiliyordum, ben Billur'u hissediyordum. "Ama bu anlamayacağım anlamına gelmiyor."

Bir süre onun yeşil gözlerine dikkatle baktım. İri bakışları yüzümün duvarının boyasını kaldırıp, katmanın en altındaki gerçek rengi görmek için canla başla çalışıyordu. Bazen beni görmeyi, beni gören bendeki nefreti bile yok sayacak kadar çok istiyordu.

"Bakma şöyle," diye fısıldadım gözlerimi kaçırarak.

"Neden?"

"Bir gün gerçekten sana da yakalanmaktan korkuyorum."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Sana da?"

"Sana işte."

"Karan'a yakalandın, değil mi?"

Billur'a bakmadım, baksam görürdü biliyordum ama görmesindense ona bunu ben söylemek istiyordum. Suçüstü yakalanmış bir kız çocuğu gibi kafamı sallarken yanaklarımın içini dişledim. "Yakalandım."

"İşte ben bunu sen bana söylemeden çok önceleri anlamıştım zaten."

Anladığını anlayalı çok da uzun zaman olmamıştı. O yeşili baskın maviye dönük gözlerinde her zaman beni anlayan bir şeyler vardı zaten. Asla tam olarak inime sızamayacak olsa da, Karan'dan sonra beni görebileceğini bildiğim tek insandı Billur. Öyle ki, sanki ikisinin de ruhunda benzeyen bir şey vardı ve o şey yardımcı oluyordu benim kapımı aralamalarına. Sanki ikisinin de anahtarı aynıydı.

Şafak sökerken Billur çoktan uyuyakalmıştı. Bedirhan'ın ona verdiği odada, Billur'un yanındaydım çünkü Karan ile birlikte kaldığımız odada tek başıma olmak ruhumun demir parmaklıklarını sıkıp aralık-

ları küçülterek beni kıstırıyordu. Karan hâlâ gelmemişti. Avuçlarımın arasında tuttuğum fincanın içindeki kahvenin çoktan buz gibi olduğunu fark ettiğimde onu sehpanın üzerine bıraktım ve pencereye doğru yürüyüp omzumu pencerenin pervazına yaslayarak dışarıyı izlemeye başladım. Şafağın solgun mavisi, bir canlının ceset olmadan hemen birkaç saniye öncesinde çarpan son nabzı gibi gökyüzünün bağrında solgun bir şekilde çarparak etrafı aydınlatmaya çalışıyordu.

Zayıf mavi bir nabız... Şafağı buna benzetiyordum.

Karan yoktu. Sanki ruhumdaki kan pıhtılaşıyor, zihnimin içine siyah bir duman sızıp düşüncelerimin üstüne sinerek kafamdakileri kömürün karasına boyuyordu. O yokken karamsardım. Olduğum kişi olmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş, başka bir kalıbın içine kendimi sığdırmayı hiçbir zaman denememiştim. Verdiğim nefes, pencerenin camını buğusuyla boyadı. Oluşan buğunun yüzeyine dokunan parmaklarım bir süre ne yapacağını bilmez şekilde öylece dursa da, sonunda hareket ettiğinde çizdiği şey bir ismin baş harfiydi.

Karan'ın baş harfiydi. Kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum kısık bir sesle. "Bana bunu açıklayabilir misin?"

"Biliyorsun işte," dedi diğer Merve uzun süren bir sessizliğin sonunda dudaklarındaki asma kilidi parçalara ayırarak. *"Sadece görmek istemiyorsun. Sadece kabul edemiyorsun. Benden sana bunu açıklamamı istiyorsun, iyi de sen bunu kendine bile açıklayamıyorsun ki."*

"Biliyorum." Başımı sallarken bakışlarım tekrar mavinin yavaşça daha da açık bir kıvam kazandığı gökyüzüne çevrildi. "Sadece görmek istemiyorum. Sadece cevaptan korkuyorum. Sadece kabul edemiyorum."

"Nereye kadar kaçabilirsin ki? Bir gün bu hislerin attığı çelmeğe takılıp dizlerinin üstüne düşeceksin."

"Dizlerimin üstüne düşmekten korkmuyorum."

"Korkmuyorsun çünkü Karan, seni kaldırmak için orada olacak, biliyorsun. Dizlerine üfleyen biri olduğunda, düşmek güzeldir Asi."

Dudaklarım yukarı doğru gerildi, gözlerimi hafifçe yumduktan sonra tekrar araladım, o an bahçe kapısının aralandığını gördüm. Siyah takım elbisesinin içinde yorgun görünse de, her zamanki Karan'dı işte. Gömleğini kravatsız giymişti, takımının ceketinin önü açıktı. Siyah, pahalı ayakkabılarının attığı adımlar bahçenin içinde büyüdü, o adımlar beni içine çekip yuttu. Elleri pantolonunun cebindeydi, bakışları

boş, soğuk ve durgundu. Kalbimin içindeki çetelenin iki yandan çekilerek yırtıldığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Havuzun önünde duraksadı. Ellerini pantolonunun cebinden çıkarıp takımının ceketinin iç cebine soktu. Cebinden sigara paketini çıkardığını gördüm. Kutunun içindeki sigarayı dudağıyla çekip çıkardıktan sonra sigara paketini tekrar cebine koydu, ceplerini yoklayıp koyu gri, gümüşün en koyu tonundaki zipposunu çıkardı. Ateşin bir anda fırlayıp karanlık sayılabilecek kadar loş ortamı aydınlatışını izledim. Önce uzun bir şekilde uzayan ateş, ardından dimdik durdu, omuzları büyüyen bir adamın gelişen bedeni gibi irileşti, güçlü bir şekilde yanmaya başladı.

Karan Çakıl sigarasını yaktı. Kemikli yüzünün siyah gölgelerle ödüllendirildiği bu şafak vaktinde, sigarasının ateşiyle harmanlanarak yarattığı gri dumanı ciğerlerine doldurdu, elmacık kemiklerinin belirginleşip, yanaklarının içine çöküşüne şahitlik ettim. O mezar yine oradaydı.

Kaşları çatıldı. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken ciğerlerine doldurduğu gri dumanı dudaklarının arasından dışarı bıraktı, bunu yaparken kafasını kaldırıp gökyüzüne bakmıştı. Gri duman yüzünün çizgilerine dokunarak etrafa yayılmaya başladı. Sertçe yutkundu, âdem elması ileri geri kayarak zarif boynunda iç gıcıklayıcı bir şekilde hareket etti.

"Neden bu kadar..." Sustum. Kaşlarımı çattım, gri dumanın ondan uzaklaşıp gökyüzüne doğru kıvrılarak yok oluşunu izledim. Bir süre yalnızca kafasını hafifçe kaldırmış şekilde gökyüzünü izledi.

Gözlerini yumarak kafasını indirecekti ki, o kapanan gözler tekrar açıldı ve o an aramızdaki cam göz göze gelmemize engel olmadı.

Çizdiğim baş harfi ikimizin ortasında tıpkı bir gerçek gibi asılı duruyordu.

Çürüyen mantık, kalbin inatla ona indirdiği tekmeleri artık hissetmiyordu. Nefesimi tuttum. Bakışları yüzümün kıvrımlarında dolaştıktan sonra aramızda asılı duran harfe indi. Harfin etrafından buharın eriyen su damlaları tıpkı gözyaşları gibi akıyordu.

Karan, gözünü çizdiğim harften ayırmadan dudaklarını bir kez daha sigaranın siyah filtresi ile buluşturdu. Dumanı içine çekti. Beni içine çekti. Onun ciğerlerine bir zehir gibi gömüldüm.

Gözleri çizdiğim harften ayrılıp bana saplandı, saplandığı yerden kanamaya başladım. Sigara dudaklarından uzaklaştı. Dudağının sol tarafı serseri bir kıvrımla yukarı doğru kıvrıldı. Ardından gözlerini kısıp başını iki yana sallayarak ilk kez dişlerini göstererek genişçe sırıttı, gri dumanı gözlerimin içine bakarak üfleyip kaşlarını kaldırdı. Yanaklarımın ısındığını, karnımın yanmaya başladığını hissettim. Bu adamın üzerimdeki etkisi nefret edilesi olduğu kadar tapılasıydı da aslında.

Sanki Karan bir illüzyonistti ve ben onun büyüsüydüm. Sırrımı sadece o bilebilirdi.

Bana göz kırptıktan sonra içeri doğru yürüdü, tıpkı bir sihir gibi gözden kayboldu. Bir süre, belki de uzunca bir süre olduğum yerde öylece dikilip kalbimin atışlarının normale dönmesini bekledim. Avuçlarım, boynum ve karnım körük gibi yanıyordu. Derin bir nefes alarak pencereden uzaklaştığımda bakışlarım yatağın üstünde yüzüstü yatan Billur'a kaydı. Altında kısacık yeşil bir şort, üstünde siyah bir sporcu atleti vardı. Üşüyeceğini varsayarak ayak ucundaki beyaz pikeyi üstüne örttüm ve odasından çıktım.

Üst katın koridorunun ışığı yanmıyordu ama koridorun sonundaki pencereden içeri sızan mavi ışık önümü görmem için yeterliydi. Çıplak ayaklarımın küçük adımları koridorun diğer ucuna, merdivenlere yöneldiğinde, birinin merdivenlerden yukarı tırmandığını duyabilmiştim. İrkildim. Kendinden önce kokusu geliyordu. Bunu seviyordum. Sıcak, yoğun ve acı bir kokusu vardı. Yukarı tırmanan gölgesi merdivenlerin üstüne devrilmişti. Bakışlarım onu yakalayacağı ânın arkasına saklanmış öylece beklerken sonunda onu gördüm. Bana doğru yaklaşırken dışarıdaki soğuğu da yanında getiriyordu. Soğuğun kokusunu ve teninden gelen sıcak kokuyu aynı anda soludum.

"Uyumamışsın," dedi abanoz sertliğine rağmen sakin gelen sesiyle.

"Uyumadım."

Ona doğru bir adım attım, etrafında beyaz sargı olan elini merdivenin başındaki korkuluğa koyup baştan aşağı beni süzdü. Altımda siyah kısa penye bir şort, üstümde tek omzu düşmüş bol, yün bir kazak vardı.

"Sen böyle üşümedin mi?"

"Üstümde kazak var."

Bakışları yüzümde kısaca gezdikten sonra çıplak bacaklarıma kaydı, çenesiyle bacaklarımı işaret ederek, "Bacaklarından bahsediyorum,"

dedi sakince. "Soğuktan bembeyaz kesilmişler. Hoş, senin tenin her zaman ay gibi."

"Ha..." Bakışlarım bacaklarıma kaydı. "Üşümüyorum ki."

Bana doğru bir adım attı. "Demek üşümüyorsun ki."

Kafamı kaldırdığım an yüz yüze geldik. Bir an gözlerim kocaman açılsa da ona renk vermemeye çalıştım. "Evet, üşümüyorum."

"Ki eklemedin."

"Ne?"

"Üşümüyorsun ki."

Boyu benden uzun olduğu için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. O benim aksime kafasını eğmek yerine sadece gözlerini indirerek bana üstten üstten bakıyordu.

"Evet."

"Söylesene," dedi bana dikkatlice bakarak. "Az önceki gibi."

Ayak parmaklarımı içe doğru çektikten sonra bakışlarımı ondan kaçırdım. "Üşümüyorum işte."

Sargılı eli bir an belime kaydı ve tenimdeki elektriklenmeyi onun da hissettiğini düşündüm. Bir an nereye bakacağımı şaşırdım. Büyük avucunu belime bastırıp beni kendine doğru çekti, göğsüm onun göğsünün epeyce altına yapıştı. Kafamı kaldırıp irileşmiş gözlerle alttan alttan ona baktığımda, aynı şekilde gözlerini indirmiş, kısık bakan mezar siyahı gözlerinin esareti altına almıştı beni.

"Az önceki gibi."

"Karan."

"Söyle küçücüğüm."

Titreyen kirpiklerimin altındaki ürkek bakışlar bir an onun keskin bakan gözlerinden ayrılıp dolgun dudaklarına düştü ama o kadar çok panik yapmıştım ki, yakalanmaktan korkarak bakışlarımı hemen gözlerine çevirdim.

"Üşümüyorum ki."

Burnunu alnıma sürttü, ardından biraz eğilip burnunu burnuma sürttü ve o an tekrar göz göze geldik. Gür ve siyah kirpiklerinin içinde tüm renkleri yutan içi iri, bakışları kısık, derin siyah gözlerine baktım. Onun gözleri gece yarısı okyanusu gibiydi, dibinde neler olduğunu gece bile bilmiyordu, gece bile siyahını onun dibine ulaştıramıyordu çünkü okyanusun dibi zaten zifir gibiydi. Bir an o okyanusun dibindeki midyeleri düşündüm, o midyelerin içinde gözyaşları vardı, sonra

aklıma hazinelerin saklı olduğu büyük, eski, kahverengi sandıklar geldi, bu hazine sandıklarının içinde yaratıkların kopmuş el ve bacakları saklanıyordu.

Zihnim bir hortuma dönüştü, okyanusun içinde ilerleyerek hazinenin peşine düştü; yaratık oradaydı, dibe çökmüştü ve kafasını kaldırmış beni izliyordu, hortumum ne kadar kuvvetli olursa olsun ona dokunamıyordum.

"Ay ışığı saklanmış harelerine," diye fısıldadı sıcak nefesi dudağımın üstündeki sus çizgisine çarparken. "Bakma öyle yakamozu yanmış gece gibi bana."

Aslında gözlerinde geceyi taşıyan adam oydu. Parmaklarım farkında olmadan göğsüne dokundu. Avuçlarımı ikimizin arasına, onun göğsünün üstüne yerleştirip alnımı alnına yasladım. "O zaman sen de bakma öyle bulutun içine saplanmış ay gibi."

"Nihayet gece ayını buldu."

"Ayın gece olmadan bir anlamı yok."

"Gecenin ay olmadan bir anlamı yok."

"Gece karanlık, senin gibi."

"Bazı insanlar ayın ışığını görmek için geceyi bekler." Avucunu tamamen belime bastırdı. "Bazı insanlar sadece ay ışığı için geceyi ister."

Sertçe yutkundum. "Öyle mi?"

"Sence?"

"Sen öyle diyorsan..."

"İnanır mısın?"

Dilimin ucunda yanan ateşe aldırmadım, ilk kez gözlerimde gerçek bir ışıkla ona baktım. "İnanırım."

Başını iki yana salladıktan sonra belimde duran avucu sırtıma yükseldi, diğer kolu da beni sıkıca sardı. "Aptal velet." İç çekti. "Küçük kızım benim."

Avuçlarım yaslandığı göğsünden kayıp düştü, ardından kollarımı onun ince beline doladım, yüzümü göğsüne yaslayıp, tıpkı bana sarıldığı gibi ona sarıldım.

Zaman ne kadar akarsa aksın, sonum yine bu kollar olacaktı sanki benim.

"Defne'nin bizimle gelmesi ne kadar doğru bir karar?" diye sordum yan tarafımdan akıp giden yolu izlerken. Sokak lambalarının turuncuya dönük ışıkları yüzümü bir aydınlatıyor, bir akşamın koyu mavi karanlığına itiyordu. Bunu seviyordum.

"Benimle yalnız kalmak istiyorsun." Bunu söylerken sesindeki alayı işittim ama aldırmadım. Haklıydı. Yalnız olacağımızı düşünmüştüm.

"Bununla ilgisi yok. Sadece merak ediyorum."

"Siz kardeşsiniz," dedi sabit bir sesle. "Daha fazla vakit geçirmeniz gerektiğini düşündüm."

Karan'ın sakladığı, bildiği ama bana söylemediği bir şey vardı sanki. O gece sadece benimle uzaklaşmak istediğini düşünmüştüm, şimdi ise etrafımızda insanlar olacaktı. İki kaşımın ortasında derin bir yarık oluştu, bu yarığın içine düşüncelerimi doldurdum ve bunu Karan'a servis etmekten çekinmedim.

Oturduğumuz evin olduğu sokağa yaklaşan arabanın içinde bir an için gerçekten gerildiğimi hissettim. "Defne'yi arayacağım," dedim kısık bir sesle. "Sokağın başına çıksın."

"İyi fikir."

Sırt çantamdan cep telefonumu çıkardım, Karan arabayı bir köşeye çekmişti ama bu köşeden bizim evin olduğu sokağın başı görünüyordu. Duraksadım. Parmaklarım rehberde dolaşırken gözlerim ön camdaydı. Bu sokakta yürüyen o kız mıydım ben hâlâ? Bu sokağın yağmurlarında ıslanan, bu sokağın kaldırımlarına ayak izlerini bırakan o kız mıydım? Zihnimin içinde açılan çukurun dibinde çığlık atan, kör gözlerine kendi tırnaklarını saplayan o küçük kızın sesi sanki sokağın başından geliyordu ama aslında o ses çukurun içinden yükseliyordu.

Dibin dibi olur muydu? Oluyordu.

O kızın ayaklarının altındaki çamurun da bir dibi vardı, kızı bataklığın içine doğru çekiyordu. Bir süre sonra kör gözlerinin görmemesinin sebebini karanlığa bağlayan o kız, çukurun yarattığı bataklığın içine karnına kadar gömüldü.

"Arayacak mısın Çakıltaşı?"

Bakışlarım beni hemen üzerine yatırarak defalarca kez parçalayan, infaz eden geçmişin üstünden kalktı. Defne'yi arayıp telefonu kulağıma götürdüm, boşta duran elim farkında olmadan üstümdeki kot ceketin eteğini tutup avuçlamıştı.

İkinci çalışta açtı. "Çıkıyorum," diye fısıldadı Defne pürüzlü bir sesle. "Bir dakika."

Duraksadım. "Her şey yolunda mı?"

"Seninle konuştuğumu bilmiyorlar. *O* evde," diye fısıldadı tekrardan. "Çıkıyorum şimdi, sokağa girmeyin sakın."

Huzursuzluk, koyu bir gölge gibi kalbimin üstüne devrilince Karan'a baktım. Büyük bir dikkatle beni izlerken sargılı eli direksiyonu tutuyordu. Tek kaşını kaldırarak soru işareti dolu gözlerle bana baktığında, "Tamam," diye fısıldayarak telefonu kapatıp kucağıma koydum. "Tuhaf davranıyor."

"Nasıl yani?"

"Bir şeylerden korkuyor gibi." Karan'a baktım. "Tuhaf."

Karan'ın yüzündeki ifadenin sarsıldığını görür gibi oldum ama o kadar hızlı toparladı ki, o kısa sarsıntıdan herhangi bir sonuç çıkaramadım. Bir süre dikkatli bakan siyah gözleri yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledikten sonra bakışlarını benden uzaklaştırıp ön cama çevirdi.

Bekleyen bir insan için bir dakikanın bile uzayıp, asırlara pay ediliyormuş gibi hissettirdiği zamanlar olurdu. Tam şu an ben de öyle hissediyordum. Defne sokağın başında göründüğünde gevşedim, aniden çiselemeye başlayan yağmur taneleri onun buz mavisi rengindeki kotunu koyu renk lekelerle doldurmuştu.

Arabanın silecekleri çalıştı. Karan arabanın kilidini kaldırdı, Defne arka kapıyı açtı, sırt çantasını içeri koyup ardından kendi de içeri girerken, "Çok beklettim mi?" diye fısıldadı, sesi gerçekten kısık çıkıyordu. Arkama doğru dönüp dikkatle ona baktım, genişçe gülümsedi ama gülümseyişi gözlerine ulaşamamıştı. "Nasılsın?"

"Aynı," dedim kısık bir sesle. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Karan arabayı çalıştırdı, gözlerim hâlâ arka koltuktaki ablamdaydı. Arabanın içi karanlık olduğu için yüzünü net olarak göremesem de, saat ve tarih göstergesinin kızıl ışığı yüzüne çarptığı an gözlerim şokla irileşti. Defne'nin kaşında bir yarık vardı, henüz kabuk bağlamıştı.

"Bu ne?" diye bağırdım aniden. "Kaşına ne oldu senin?"

Defne bir an Karan'a bakıp utanarak parmağını dudağına götürdü, sus işareti yaptı. "Dur," diye fısıldadı. "Bir şey olmadı."

Karan, Defne'nin rahatsız olduğunu anlamış gibi bize hiç bakmadan yola odaklanmış arabayı kullanıyordu, elimi arka tarafa atarak onun bileğini yakaladım ve dişlerimin arasından, "Bunu bana onun yaptığını söyleme sakın," diye tısladım. "Sakın Defne. Sakın."

Defne başını iki yana sallarken, "Hayır hayır," dedi telaşla. "Yemin ederim ki o yapmadı, yemin ederim."

Kaşındaki yarığa baktım. Bu meseleyi Karan'ın yanında konuşmak istemiyordum ama içimden bir ses, Karan'ın Defne'yi boşuna yanımızda götürmek istemediğini söylüyordu.

"Karan," dedim sakince. "Sahile gitsek? On dakika."

"Birkaç saat içinde yola çıkacağız," dedi başını sallayarak. "Biraz hızlı olsun konuşmanız."

Anlamıştı. Bir şey söylemek yerine başımı sallamakla yetindim. Başımı koltuğa yasladığımda dikiz aynasından Defne ile göz göze geldik. Benim koyu renk gözlerimin aksine onun açık renk olan gözlerinde bir şeyler görür gibi oldum ama karanlık onun gözlerine öyle sıkı tutunmuştu ki, bana göstermeye korktuğu ne varsa o karanlığın arkasına saklanmıştı sanki.

Sanki bir fırtınanın ortasında duruyordu, üstünde incecik bir elbise vardı ve fırtınanın devirdiği ağaçlar, binalar, yıkılabilecek olan her şey onun üstüne yıkılıyordu. Hatta sanki biraz gökyüzü de onun başına yıkılacaktı. Öyle bakıyordu. O fırtınayı çıkaran benmişim gibi hissettim. Belki de onun üstünden geçen fırtına bendim.

Karan arabayı sahile yakın bir yere park ederken, "Çok uzaklaşmayın," dedi omzunun üstünden bana bakarak. "Ben burada bekliyorum."

"Tamam." Telefonumu sırt çantamın içine koyduktan sonra arabanın kapısını açtım, Defne'ye, "Hadi," dedim çenemle dışarıyı işaret ederek.

Yağmur hâlâ çiseliyordu ama bu benim için bir sakınca oluşturmuyordu. Defne arabadan çıktı, açık renkli saçlarını kapüşonlusunun şapkasının içine sakladıktan sonra ellerini kapüşonlunun ceplerine soktu. Karşıdan karşıya geçtikten sonra Hello Büfe'nin çaprazındaki çardaklardan bir tanesine doğru yürüyüp oturduk. Çardakların üstü kapalı olduğu için çiseleyen yağmurdan nasibimizi almıyorduk. Birkaç saniyeyi dakikaya çeviren o sessizlik, ikimizin de gözlerinin denizin yüzeyinde kesişmesiyle son buldu.

Yağmur damlaları denizin üstüne her düşüşünde yarattığı girinti çıkıntıları izlerken, "Anlatacak mısın?" diye sordum sakin bir sesle, gözlerimdeyse, her an onun yakalarına yapışacak bir yırtıcının keskin pençeleri nöbet tutuyordu.

"Babam yapmadı."

Yutkundum. "Yani biri yaptı?"

"Evet ama bu kişi babam değil."

Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım. Aldığım nefesi düşüncelerime bir bir pay edip sağlıklı düşünmeye çalıştım. "Peki kim?"

"Babamın beraber olduğu kadın yaptı."

Biri elindeki kenarı tırtıklı bıçağı yüreğime saplamış, tırtıklı yüzeyi damarlarımda kanırtarak çekip beni parçalamıştı sanki. Tırnaklarım bilincim dışında kotumun kumaşına saplandığında gözlerim aralandı.

"Onları yakaladım," diye fısıldadı sanki asıl suçlu oymuş gibi.

Cevap vermedim ama bu onu susturmadı.

"Elbette babamın yanında olmadı bu, sanırım bu kadarına da izin vermezdi değil mi? O kadını buldum, konuşturmak istedim ve sanırım ilk kez bir kadına saldırdım. Bilmiyorum." Güldü. "Ona karşı hiç şansım yoktu, kadın iyi dövüşüyor."

"Hâlâ onu mu savunuyorsun?" diye bağırdım bir anda. Büfedeki birkaç kişinin bakışları bizi bulunca başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım, ağzım aralandı, kelimeler dilimle buluşmadı ve ağzımı tekrar kapatıp dizime avuçlarımı vurarak hırladım. "O kadın sana nasıl dokunabilir?" Oturduğum yerden fırladım. "O kadın sana nasıl dokunabilir ya?"

Defne ürpererek ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde artık tüm gözler üstümüzdeydi. "Lütfen," diye fısıldadı etrafa bakınarak. "Sakin olur musun? Ben iyiyim. Gerçekten."

"O benim ablama o pis elleriyle nasıl dokunabilir?" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Çıldırmış gibiydim. O an, o kadını önüme koysalar hiç düşünmeden belki de bir cinayet işleyebilirdim. Evet, bunu yapabilirdim. Bir insanın yüzünü öpmek de isteyebilirdin, parçalamak da. Şu an parçalamak istediğim bir yüz vardı ve bu yüzün sahibi o kadındı.

Defne omuzlarımdan yakalayarak, "Karan beni korudu," dedi aniden.

Bir an bakışlarım buz kesti. "Ne?"

"O kadın bana daha büyük zararlar verebilirdi, Karan beni korudu. O adam iyi biri."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Karan nereden çıktı?"

"Bilmiyorum." Defne beni serbest bırakıp başını iki yana salladı, dudaklarını endişeyle ısırdı. "Bak, kadın bizim okula yakın bir yerde çalışıyor. Ben babamla onu yakalayıp konuyu anladıktan sonra o kadını takip ettim ve..." Defne elini alnına koydu. "Bak, çok sinirliydim."

"Karan'ın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum," dedi Defne. "Kadın eczacı ve Karan da o sırada o eczaneye girmişti."

"Eli," diye fısıldadı diğer Merve. *"Eli için bir şeyler alacaktı."*

Ona dikkatle baktım. "O kadın sana başka bir şey yaptı mı?"

"Hayır," dedi Defne utanarak. "Karan beni korudu. Ben hiç iyi değildim, gerçekten iyi değildim ve... Ben..." Defne bana baktı. "Ben..."

"Ağlama," dedim dişlerimin arasından. "Şimdi değil."

"Ben tüm bunları kaldıramıyorum Merve!" diye bağırdı Defne kimseyi umursamadan. Ardından gözyaşları gözlerinden öyle hızlı akmaya başladı ki, birkaç saniye içinde boynuna kadar ıslanmıştı. Hıçkırıklarını dizginleyemedi. "Ben senin kadar güçlü olamıyorum, altından kalkamıyorum. Onu seviyorum, buna engel olamıyorum, ona hak vermek istiyorum, buna engel olamıyorum, kendimi onun yerine koyuyorum ve buna da engel olamıyorum. Onu haklı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama onu haklı çıkaramıyorum!" Elleriyle yüzünü kapattı. "Onu sevmekten nefret ediyorum!"

Avuçlarım yüzümü boydan boya karışladı, ardından başımı gökyüzüne kaldırdım, birkaç yağmur damlası kirpiklerimi ıslattı. Tekrar Defne'ye baktığımda baktığım yerde bir enkaz görmüştüm.

"Annemi küçük görmesinden, annemin korkak olmasından, o kadını hayatımıza sokmasından, bizi sevmemesinden nefret ediyorum. Sen onun yüzünden mükemmel notlarına rağmen daha iyi bir bölüme gidemedin. Senin hayatını her anlamda mahvetti. Bizim hayatımızı mahvetti." Hıçkırdı. "Annem kadar korkak olduğum için kendimden de nefret ediyorum. Düşüp duruyorum."

"Ben onu sevmedim mi sanıyorsun?" diye fısıldadım ona doğru bir adım atarken. "Ben senin gibi olamıyorum, diyorsun. Ben onu sevmedim mi sanıyorsun?" Başımı sol omzuma yatırdım. "Ben, onu sevdiğim için kendime düşman olmadım mı sanıyorsun?"

Defne'nin parmakları aralandı, elleriyle örttüğü yüzünün bir kısmını gördüm. Göz göze geldik. Burnunu çekti. "Çok zor, biliyorum," diye fısıldadım. "Düşüp duruyorsun. Sıçtığımın yerinde aynı yere kapaklanıp duruyorsun. Kalkıyorsun, sonra tekrar aynı yere düşüyorsun. Dizlerin çürüyor, düştüğün yer çürümüyor. Yer çürür mü hiç aptal diyorum kendime. Sen zaten çürümeye mahkûmsun, yerden ne istiyorsun? Ben bunu zaten biliyorum. Ben bunu zaten kendime hep söylüyorum. Sen kime, neyi anlatıyorsun?"

"Merve..."

"Öleceğimi sandım," dedim ona dikkatle bakarak, sanki ağzımın kenarından içine zehir yayılmış kan akıyordu. "Defalarca kez *'işte şimdi ölüyorum'* dedim kendime. Sonra ne oldu biliyor musun? Ölmedim."

Yağmur şiddetini arttırdı. Hızlı bir şekilde yeryüzünü yağmalayan yağmur damlalarının ıslattığı siyah saçlarım yüzüme yapışmaya başladığında, Defne de ben de sessizdik. Geçmişin içinden fırlayan, bize doğru koşan o aç, yırtıcı ve vahşi kaplan sanki ikimizi de yere devirmişti. Dudaklarımdan yağmurun suyu akarken burnumu çektim.

"Seni kurtaran biri var," dedi Defne elinin tersiyle yüzünü silerken. "En azından seni kurtaran biri var."

Karan'ın varlığından bahsettiğini biliyordum. Beni Karan'dan başkasının kurtarmaya tenezzül etmeyeceğini de biliyordum. Beni Karan'dan başka birinin kurtarmasına izin vermeyeceğimi de biliyordum.

Ben aslında birçok şeyi biliyordum.

"Oturduğun yerde birinin seni kurtarmasını bekleyemezsin. Bunu yapamazsın," dedim kelimelerimi ıslatan yağmur suyuna aldırış etmeden. "Gözünü aç, biz büyüdük ve acılar da bizimle birlikte büyüdü."

Defne kapüşonlusunun şapkasını indirdi. Yağmur damlaları artık onun da saçlarını ıslatıyordu. Açık renk saçları, yağmurun etkisiyle birkaç ton koyulaştı. Bana doğru bir adım attı, artık tamamen yan yana sayılırdık ama aslında birbirimizin karşısındaydık.

Aslında biz hep birbirimizin karşısındaydık.

"Ben bu acıyı kabul etmek istemiyorum," dedi muhtaç gözlerle bana bakarak. Sesindeki o acı benim kemiklerimi kırıyordu. "Dünya üzerinde binlerce acı varken, neden en büyük acı bana aitmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü herkes öyle hisseder."

"Ne?"

"Her zaman dünya üzerindeki en büyük acı sana aitmiş gibi hissetmek zorundasın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Çünkü o acı sana ait ve onu yalnızca sen o şekilde hissedebilirsin. Bir başkasına ver acını, senin gibi hissedebilir mi? Al bir başkasının acısını, onun gibi hissedebilir misin?" Sertçe yutkundum. "Her zaman için dünyanın en büyük acısı sana aitmiş gibi hissedeceksin çünkü o acıyı senden başkası aynı şekilde yaşayamaz. Her acı sahibine göre şekil alır."

"Çok mu abartıyorum?"

"Ayağını masanın bacağına vurmakla, ruhunu bir toprağın altına kendi ellerinle gömmek arasında büyük ve derin bir fark vardır," diye fısıldadım. "Ve sen ayağını masanın bacağına vurmadın."

"Vursaydım daha az acırdı."

"Vursaydın acırdı ama bu kadar değil."

Yalnızca bana baktı. Onun kahverenginin en açık tonu, elaya dönük gözlerine bakarken dudaklarımın arkasında üstlerine kilit vurduğum daha çok kelime, daha çok cümle vardı ama bunu ona tek seferde verip, onu daha fazla gerçekle yüzleştirmek istemiyordum. Bu kadarı kâfiydi. Onun için de benim için de.

"Neden bu kadar güçlüsün?" diye sorarken elinden her şeyi alınmış küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Çok değil, birkaç ay önce aynı şekilde bu kez ben Karan'ın karşısında dikilirken acaba Karan da benim düşündüklerimi mi düşünüyordu?

"Belki güçlüyüm, belki değilim, belki de daha güçlü olabilirim." Elimi onun ıslanan omzuna koyup hafifçe sıktım. "Önemli olan güçlü olmak değil, güçlü hissetmek."

"Ne?"

"Hissedilmeyen gücün hiçbir anlamı olmuyor da, ondan diyorum."

Defne boşta duran elimi kavrayıp elinin içine hapsetti. "Güçlüsün Merve."

Cevap vermedim ama elimi de onun elinin hapsinden kurtarmadım. Dudaklarımda harflerin bıraktığı lekeler yağmurun suyuna karışıp eriyor, akıp gidiyordu. Sanki ağzımda mürekkep vardı ve kaderimi kendi kelimelerimle ben çiziyordum. Bir kader vardı, kadere inanıyordum ama o kaderin mürekkebi bizim elimizdeydi, bunu biliyordum. Kaderimiz için yaratıcıyı suçlamak anlamsızdı, bize mürekkebi verdikten sonra her şeyi bize bırakan oydu. İyiyi de kötüyü de kendimiz yara-

tırken, yarattığımız iyiyi ve kötüyü çizmemiz için bize verdiği mürekkepten dolayı onu suçlayamazdık.

"Gidelim," diyebildim. "Biraz uzaklaşmaya senin de ihtiyacın var."

Arabaya döndüğümüzde tamamen ıslaktık ama Karan hiçbir şey sormamış, imalı tek bir bakışta bile bulunmamıştı. Neden bir anda fikrinin değiştiğini, yalnız kalmak isterken bir anda Defne'yi ve diğerlerini de bu kaçış planına dahil ettiğini şimdi daha berrak bir şekilde görebiliyordum. Bana söyleyememişti. Eğer yalnızca Defne'yi çağırmış olsaydı nem kapacağımı biliyordu, anlamamam için diğerlerini de davet etmişti. Isıtıcının sıcak dokunuşları ıslak bedenimi hafifçe ısırırken göz ucuyla ona baktım.

Sokak lambalarının ısrarla onun yüzünü aydınlatmaya çalışan turuncu ve sarı ışıkları altında parlayan siyah kirpiklerinin üstüne oturup dünyayı o kirpiklerin üstünden izlemek ne güzel olurdu.

Benden sakladıklarıyla bile bana doğruyu söyleyen tek adamdı Karan Çakıl.

Bedirhan'ın evine geldiğimizde ıslak olduğumuz için kötü bakışlarına maruz kalsak da, Bedirhan, ablamı tanımadığı için pek huysuzluk yapamamış, daha doğrusu bana bile laf söyleyememişti. Önce Defne, ardından da ben duş aldıktan sonra hazırlanmaya başladık. Billur çoktan hazır olduğu için pencere kenarında gizli gizli sigara içiyordu çünkü Bedirhan evinde sigara içirtmemek konusunda çok katıydı.

"Allah belanı vermesin senin!" diye bağırarak girdi Bedirhan odaya. Ardından Defne'ye sevimli sevimli gülümsedikten sonra kısık bakışlarını Billur'a çevirdi. "Kız nikotin diye kurutup çarşaflara sardığım tipsiz kırmızı kafalısı. Kız sana kaç kez dedim benim evimde o ucuz sigarandan içemezsin diye?"

"Ulan pencere açık," dedi Billur sigarayı saklayarak. "Sen bu kokuyu nasıl alıyorsun, tazı mısın?"

"Hoşt, düzgün konuş, kokarca. Benim şu nahif burnum her kokuya duyarlıdır. Danimarka'da osursan o kokuyu buradan alırım ben, sümsük."

"Dün gece bayağı güzel kokular aldın o zaman Bedirhancığım," dedi Billur iyice çirkinleşerek. Defne ile şok olmuş gözlerle ikisine bakıyorduk. Bedirhan dehşet dolu gözlerle Billur'a baktı, burun delikleri genişledi.

"Sakın çarşaflarıma pırt pırt cırt cırt yaptım deme. Gerçi sen pırt pırt değil zart zurt, cart kabakart yaparsın." Bedirhan ellerini telaşla dizlerine vurdu. "Kız o nevresim takımlarına bir böbreğinin parasını verdim ben Allah seni yakmasın, hoş sende o kıç varken sen her şeyi yakarsın."

"Yemin ederim kusarım şuraya," diye tehdit ettim Bedirhan'ı. "Kapatın şu konuyu, bak kusarım buraya."

"Ay dur dur," dedi Bedirhan telaşla. "Kusma memesiz kuşum benim, kusma aşkım, kusma çepiçler kraliçem. Kusma, o midene bağırsağınla fiyonk yaparım bak, kusma."

"Kusarım."

"Hee kus kus da bak ne yapıyorum ben sana. Bak sana yemin olsun o çepiç bacaklarından tutarım seni, o yoluk saçlarınla silerim her yeri. Tipe bak, vileda sopası gibi uzun, ince bir şeysin zaten, kırarım seni orta yerinden çat diye. Düz karı." Durdu. "Kız yoksa sen yüzüstü vileda sopasının üstüne düşüp onu mu yuttun küçükken?"

Defne kahkaha atınca üçümüz de dönüp ona baktık. Eliyle ağzını örterek içten kahkahalar atıyordu.

"Neye gülüyor bu karı kız, bize mi gülüyor?" diye fısıldadı Bedirhan ürkek ürkek Defne'ye bakarak. Defne elini ağzından çekerek güldüğünde Bedirhan yüzünü buruşturdu. "Allah'ım evlerden ırak, Güzel ve Çirkin'deki Vincent'a benziyor, TRT 1'de yayımlarlardı, çok korkardım ben o kedi heriften. Kız kapa ağzını kapa, gülme öyle, ay içim ürperdi."

Defne daha da şiddetli güldü. Bedirhan arkama geçip omzumun üstünden ürkmüş gözlerle Defne'ye baktı. "Kul eûzu birabbin nâs. Melikin nâs. İlâhin nâs. Min şerril..."

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum ona şaşkın şaşkın bakarak.

"Nas suresi okuyorum."

"Niye?"

"Söyle ona gülmesin öyle."

"Kızdan korkuyor, kendi sıfatından habersiz," diye söylendi Billur. "Moruk nerede? Ne zaman çıkıyoruz? Ha bir de cidden nereye gidiyoruz?"

"Sıfatıma kurban ol," dedi Bedirhan kaşlarını kaldırarak. "Cidden bu herif bizi nereye götürecek?"

"Akışına bırakın," dedim rahat bir şekilde.

"Senin tuzun kuru tabii, sen biliyorsundur," diye homurdandı Bedirhan. "Bana bak, kaçak meme çıkarım bak sana söylersen, nereye gideceğiz? Hadi söyle, lütfen söyle, ne olur söyle, ölünü öpeyim ki söyle."

"Ölümü mü?"

"Evet, ölünü. Bak ölünü öpeyim ki söyle, ben ölülerden çok korkarım."

"Bilmiyorum."

"Bilsen şaşardım zaten uçan memesiz."

Ona aldırmadım. Defne sırt çantasına birkaç parça kıyafet koymuş olsa da, tam olarak neyle karşılaşacağımızı bilmediğim için Billur'un hazırladığı valize birkaç parça yedek kıyafet sıkıştırmıştım. Benim için sorun yoktu, ben küçük bir sırt çantasıyla her yere gidebilirdim.

Evden çıkarken saat gecenin on buçuğu olmuştu çoktan. Defne, Bedirhan ve Billur, Sergen'in arabasına binerken, ben de siyah Range Rover'a bakıyordum. Karan cipin uzaktan kumandasıyla kilidini açtığında o küçük klik sesinin ardından yanan far ışıkları karanlığın içinde bir çığır açıp sokağı boydan boya yararak aydınlattı.

"Ne o?" dedi alayla. "Gözünü alamıyorsun güzel kızımdan, küçük kızım?"

Gözlerimi devirdim.

Bedirhan, Sergen'in arabasının camından kafasını çıkarıp, "İstikamet nereye acabola ki Karan'ım Çakıl'ım Bey?"

"Sergen'e Dalaman de, o anlar."

"E ama ben anlayamadım şu an... O robokop bana söylemez ki..."

"Bedirhan."

Bedirhan kafasını hızla içeri sokup gözden kayboldu.

Bir an duraksadım. "Dalaman'a mı gidiyoruz?"

Karan omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "He evet," dedi dalga geçer gibi. "Yarım saat uzağa kaçırıyorum seni."

Sergen ön yolcu koltuğunun camını açıp kafasını dışarı çıkardı. "Abi, istikamet düşündüğüm yer mi?"

"Aynen."

Billur diğer taraftan kafasını çıkardı. "Neden şifreli şifreli konuşuyorsunuz dedektif?"

Billur dedektifi yabancı bir aksanla söylediği için Defne arabanın içinde bir kez daha kahkaha attı. Sergen gözlerini devirerek kafasını içeri geri sokarken, "Sesi çıksın diye orasına burasına basılan ördek-

ler gibi gülüyor," diye homurdandı ama sanırım Defne gülerken bunu duymamıştı.

Karan bir süre yılmış gözlerle Sergen'in arabasını izledi. Araba henüz çalışmıyordu ama arabanın motoru çalışsa içeride bu kadar gürültü olmazdı sanırım. Başını iki yana sallayarak sürücü koltuğunun kapısını açtıktan sonra, "Hadi Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle.

Emniyet kemerimi bağladım, Karan arabanın motorunu çalıştırdı ve Sergen'in arabası önümüzde ilerlerken farklı bir yola girip gözden kayboldu. Bir an kaşlarım çatılsa da buna aldırış etmedim. Başımı koltuğa yasladım, ön camdan akıp giden yolu izlerken zihnimde dönüp duran görüntüler birbirleriyle bağlantısı olmayan kısa kesitler şeklinde birleşmiş, saçma sapan bir film oluşturmuştu kendi çaplarında. Saçmaydı. Gözlerimi hafifçe yumduğumda hafif bir müzik sesiyle irkildim ama gözlerimi açmadım.

"Sormayacak mısın?"

Bu soru, şarkı sözlerinin içinde kayıp beni sıkıca yakaladı. Tepkisiz kalsam da, neyden bahsettiğini biliyordum. Defne'nin bana anlattığını, her şeyi bildiğimi biliyordu. Belki de her şeyi bilmiyordum. Bilmiyordum.

"Ne?"

"Salağa mı yatacağız Asi?"

"Ben bunda bir sakınca göremiyorum," dedim gözlerimi açmadan. "Sonuçta bir açıklaman vardır ama şu an o açıklamayı merak etmiyorum. Hoş, bir açıklamaya gerek yok. Kötü hissedeceğimi bildiğin için söylemedin. Bunu da biliyorum."

"Merak ettiğini biliyorum."

Sanki ben bir cevizdim ve Karan Çakıl beni avuçlarının arasında parçalayabilecek olan tek elin sahibiydi. Bir kıracağı bile kırabilecek olan kabuğum, onun et, kemik ve kandan var olmuş elinin içinde, avuçlarının baskısıyla parçalara ayrılabilirdi.

"Merak ettiğimi biliyorsan neden anlatmıyorsun?"

Burnundan sert bir nefes verdiğinde güldüğünü anlamıştım. Gözlerimi açmak ve alaycı da olsa onun o gülüşüne şahitlik etmek istesem de kaçırdığımı bildiğim için kılımı kıpırdatmadım.

"Bir şeyleri kendin söyleyebilmen gerektiğini öğretmeye çalışıyorum sana," dedi. "Ben sana bir kapı açmadığım sürece senin o kapıyı bulmak gibi bir amacın ya da isteğin olmuyor çünkü."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi yavaşça araladım. Hemen karşımızdan büyük bir kamyon ters şeritte bize doğru yaklaşıyordu. Kamyonun keskin far ışıkları gözümü alınca yüzümü buruşturdum. Yanımızdan geçip giderken büyük kamyonun yarattığı titremeyi zeminde hissettim. Tekrar karanlık bir yolda ilerlemeye başladık, bu yolu aydınlatan tek ışık Karan'ın cipinin ön far ışıklarıydı.

"Belki de kapıyı kendim açmaktansa, senin açtığın kapılardan geçmek istiyorum," dedim dürüstçe. "Biliyorum, bu biraz hazırcılık ama ya benim bulup açmaya çalıştığım kapının arkasında yanlışlar varsa?"

"Ya benim sana açtığım kapı tamamen yanlışsa?"

"En azından pişmanlık duymam," dedim gözlerimi ona değdirmeden.

"Ne demek istediğini anlamadım bu kez."

"Eğer yanlış benim açtığım kapının arkasında beni bekleyen şeyse, ben ömür boyu bunun pişmanlığını yaşarım."

Bakışlarını profilimde hissettiğimde ona bakmamak için kendimi dizginlemeye çalıştım ama bu artık imkânsız geliyordu. Onun baktığı yönde olmayı, onun baktığı yere bakmayı seviyordum.

"Peki yanlış benim açtığım kapının arkasında seni bekliyorsa?"

Bakışlarım omzuma kaydı, omzumun üstünden ona dikkatle baktım. Karşı şeritten gelen arabanın far ışığı yüzümüzü aydınlığa boyarken, "Kabul ederim," dedim.

"Neyi?"

"Yanlışı."

"Nasıl yani?"

"O yanlışı doğrum olarak kabul ederim."

Yanlış doğrunun sırtına bindi belki de yanlışın sırtına binen doğruydu. Bunun bir önemi yoktu. Avuçlarımı sıkarak parmaklarımdan güç almaya çalışırken bakışlarımı ondan kaçırmamak için kendimi zorladım. Ruhumun üzerinde yosun tutmuş bir yemin, etrafı küflenmiş bir mühür vardı. Kaburgalarının altına yerleşmiş bir kasveti bir başka kasvetle silmek belki mümkün değildi ama birbirine dokunan iki karanlık, ışığın varlığına ihtiyaç duymazdı. Çünkü birbirlerinde görebilecekleri şeyleri görebilmeleri için aydınlığa gerek yoktu ve karanlıkta birbirlerine gösterdikleri her şey yine o karanlıkta onlara özel kalır, kimse tarafından keşfedilmez, yabancı bir gözün izini asla taşımazdı.

Karan benim karanlığa bıraktığım izimdi, aynı şekilde benim karanlığımda da onun karanlık izi vardı, bu izler yalnızca ikimizin görebileceği büyük bir sırdı.

Kuzguni siyahı, gece şarabı içmiş altında kanı saklayan kara gözlerindeki yansımama baktım. Oradaydım. Uzun, siyah saçlarım neredeyse belime kadar uzanmıştı, bir perçem yanağımdan aşağı sarkıyordu. Ona bakıyordum. Onun da bana baktığı gibi. Bana bakıyordu. Benim de ona baktığım gibi. Acaba şu an o da benim gözlerimde kendi yansımasını görüyor muydu?

Siyah boğazlı badisinin içindeydi ve paltosunun önünü iliklememiş, açık bırakmıştı. Saçlarını biraz kısaltmış, kirli sakalını serbest bırakmıştı. Güzeldi. Ölüm kadar ama içine yaşamı sığdırmayı da başarmıştı.

Konuşmadı ama gözleri... Ah o gözleri... Saklı kalmış, söylenmemiş birçok kelimenin bekçiliğini yaptığı o derin siyah gözleri... Karan'ın konuşmasına gerek yoktu. Her nasılsa bir şekilde kirpiklerinden aşağı sarkıttığı harfleri harelerine yerleştirip, anlatması gerekeni gözleriyle anlatıyordu insana. Bazense ne yaparsan yap, yalvarsan bile o gözler hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Karan'ın gözleri içi sırlarla dolu siyah bir kuyu gibiydi. Kara bir kuyu.

Bakışlarını yola çevirdiğinde havada hâlâ kurduğum cümlenin yansıması asılı duruyordu sanki. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmayı başarsam da düşüncelerimi ondan uzaklaştıramadım. Dalaman'a girmeden önce tünele girmiştik, tüneller bazı insanların ruhunu sıksa da bana iyi geliyordu. O sarı, soluk ışıkların içinde ilerlerken başka bir boyuta geçmişim gibi hissediyordum. Dalaman'ın yollarını seviyordum. Tamamı uçurumlar, keskin virajlar ve ormanlarla kaplıydı. Bir taraf ormanlara, dağlara bakarken, bir taraf uçurumdu. Sessizliğimiz, yolun ıssızlığının üstüne gecenin rengi gibi yayıldığında, ikimizin de çarpan kalbi ve nabzının sesini duyabiliyordum sanki. Verdiği her nefes zihnimin içine yavaşça sızıp düşüncelerimin üstünde solarken sadece yolu izliyordum.

Karan, bir portakal bahçesinin önünden geçerken, "Kalabalık seni korkutmasın," dedi sakince. "Orada yalnız olacağız."

"Ne?"

"Duydun."

"Nasıl olacak o?"

"Bir şekilde onları atlatabileceğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim göz ucuyla ona bakarak.

"O zaman sıkıntı yok."

Uğultulu bir ses duyduğumda cama yaklaştım ve camın arkasından dışarı bakmaya çalıştım. Bir uçak oldukça alçaktan yukarı doğru yavaşça süzülüyordu. Kalbim panikle çarpmaya başladı.

"Karan," diye fısıldadım kocaman gözlerle uçağa bakarken.

"Hım?" Sesi keyifliydi.

"Havalimanına yakın bir yerde miyiz?" diye sordum, daha önce yakından uçak görmemiştim. Fethiye'de bir havalimanı yoktu çünkü yerli halk küçük bir yer olduğu için gürültüye katlanamayacağını öne sürmüştü. Dalaman, Fethiye'ye en yakın ilçe olduğu için havalimanı Dalaman'a kurulmuştu. Dalaman'a sık sık gelsem de daha önce havalimanına hiç gitmemiştim.

"Evet," dedi Karan. "Şöyle bir beş dakikalık mesafedeyiz."

"Ha..." Ona kocaman gözlerle baktım. "Uçağı gördün mü? Ne kadar büyüktü!"

Şaşkınlığım Karan'ı eğlendiriyordu, bunu kuzguni siyahı gözlerinin arkasında parlayan ifadeden görebilmek mümkündü. "İlk kez mi bu kadar yakından görüyorsun?" diye sordu bana dikkatle bakarken. O gözlerde gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyor muydu acaba?

"Evet," dedim sakince.

"Bu kaçıncı oldu? İki sanırım."

"Ne?"

"Kar vardı bir de," dedi direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Kar ve uçak."

Bir an kendimi ezik gibi hissetsem de, onun hakkımda böyle düşünmediğini bilmek biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Kar yağışını ilk kez onun yanında görmüştüm, bembeyaz karlarla ilk buluşmam onun kollarının arasında olmuştu. Birçok ilkim sanki bu adamın yumruk şeklinde sıktığı avuçlarının içinde duruyordu.

"Uçakları seviyor musun Asi?"

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Sonuçta uçabiliyorlar, öyle değil mi?"

Gülecek gibi oldu ama bozuntuya vermedi. "Evet, uçuyorlar."

"O zaman onları severim galiba."

"Neden?"

Dudak bükerek, "Uçmak güzeldir sonuçta," dedim ve göz ucuyla ona baktım. "Değil mi?"

O da göz ucuyla bana baktı. "Öyle midir?"

"Değil midir?"

"Sana ne dersem ona inanacakmış gibi cevaplar vermesene bana," dedi bir anda bakışlarını benden kaçırarak.

"Hım?"

"Sanki hep bir şey söylememi bekliyorsun, ne söylesem inanacakmış gibi gözümün içine bakıyorsun."

"Bir şey söylemeni beklemiyorum ki."

"Ki ekini kullandığında ağzını parçalamak istiyorum," dedi bana bakmadan sakince. Bir an afalladım. "Ağzımla."

Avuçlarım anında terledi, yumruklarımı sıkıp bakışlarımı ondan olabildiğince uzağa, sağ omzumun üstüne çevirip gözlerimi altımızdan akıp giden yola sabitledim. Bazen hiç olmadık anlarda öyle şeyler söylüyordu ki, değil elimi ayağımı koyacak yer, düşüncelerimin içinde kargacık burgacık dağılmış şekilde duran kelimelerimi bile koyabilecek bir yer bulamıyordum.

"Ben sana, sen bir şey söylemesen de inanıyorum Karan," dedim camdan dışarıyı izlerken.

Yutkunuşunu duydum.

"Sana bir şey söylemeden bana nasıl inanabilirsin ki?"

"Bazen inanırsın," diye fısıldadım ona bakmadan. "Bazen inanman için anlatılmasına gerek yoktur. Bazen inanmak için bilmen gerekmez."

"Neden?"

"Çünkü bazen anlatılacak olan şey değil, yani duyacakların değildir inanman gereken." Göz ucuyla ona bakarken ilk kez bu kadar çok utanmıştım. "İnanman gereken sadece o kişidir."

Araba yavaşladı, zaman yavaşladı, kanımın akışı bile onlara uyup yavaşladı. Ellerimde kesikler vardı ve bu kesiklerin açtığı boşluklardan bir kız çocuğunun gözyaşları kan renginde akıyordu. Karan dizimin üstünde yumruk şeklinde duran sol elimi avucunun arasına aldı ve bakışlarını yola çevirirken avucunda tuttuğu elimi eklemlerinden öptü.

Bu onun cevabıydı. Bu cevaba inanmıştım.

Önüme döndüğüm an girişteki büyük tabela ile burun buruna geldim. DHMİ Muğla Dalaman Havalimanı.

Hava meydanı yazan yere girmeden önce durdurulmuştuk. Ne olduğunu anlamasam da araba tekrar çalıştığında havalimanından içeri girdik. Uzun, etrafında ağaçlar olan bir yolda ilerlerken kaşlarım ça-

tıktı. Anlam veremiyordum. Uçakla mı gidecektik? Ben daha önce hiç uçağa binmemiştim ki. Bir an huzursuz bakışlarım Karan'ı buldu.

"Neden buradayız?"

"Geçen uçaklara yem atacağız."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ciddi bir soru sordum yalnız ben."

"Peki ben de şimdi sana çok ciddi bir soru soracağım Çakıltaşı," dedi Karan alaycı gözlerle bana bakarak. "Havalimanında ne yapılır?"

"Uçulur?"

Bir an bana düz düz baktı, ardından yamuk bir şekilde sırıttı. "Değişik birisin..."

Panikle, "Karan ben daha önce hiç uçmadım," dedim.

"Bak ama biz her Allah'ın günü uçuyoruz Asi." Başını iki yana salladı. "Uçakla uçmadım demek istedim."

"Vay canına, çok açıklayıcı oldu. Aydınlandım."

"Ya Karan!"

"Çemkirme," dedi tek kaşını kaldırarak. "Korkuyor musun yoksa?" Dik dik bana baktı. "Korkuyor musun kız sen?"

"Ya ne korkacağım da, hiç uçmadım yani..."

"Kelebekler uçmaktan korkar mı?"

Bana cesaret vermek istiyordu ama şu an mümkün olduğu söylenemezdi. O koca metal yığınının içinde havada durmak pek akla mantığa sığmıyordu çünkü. Bir an terlediğimi hissettim. "Diğerleri nerede?" diye sordum kısık bir sesle, aslında bilinçli bir şekilde kısık ses kullanmamıştım, sesim şu an içime kaçmış gibi çıkıyordu.

"Sen korktun," dedi Karan İç Hatlara doğru ilerlerken. "Sen harbi korktun mu şimdi?"

"Korkmuyorum ya," diye tısladım. "Hiç binmediğim, yanından geçmediğim şeyden korkup korkmadığımı nereden bilebilirsin ki?"

"Ecel teri döküyormuşsun gibi geldi bana," dedi bıyık altından gülerek. "Onlar şu an bizi bekliyor, Sergen kestirme yolu kullanmıştır."

"Hiç de dökmüyorum ter falan. Tamam."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

"Anlıyorum."

"Karan."

"Ne ya?" Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum, dedim."

"Neyi anlıyorsun?"

"Kızım değişik misin, dön önüne ya." Gülerek başını diğer tarafa çevirdi ama görmüştüm.

"Gülüyorsun bak!"

"Asi..." Sesi çatladı. "Tamam güzelim, hadi."

Araba durduğunda derin bir nefes alarak girişe baktım. İç Hatların giriş kapısının dışında Billur sigara içiyordu. Bizi görünce elini hafifçe kaldırdı ama elimi kaldıramayacak kadar uyuşmuş hissediyordum kendimi. Arabadan inip zoraki adımlarla Billur'a doğru ilerlerken kalkan uçakların gürültüsünü duyuyordum. Adrenalin kanımın içinde kapsül gibi patlayıp damarlarıma tozunu yaymaya başladı.

"Ne oldu sana?" diye sordu Billur şaşkın şaşkın.

"Yok bir şey," diyebildim.

"Yok bir şey," dedi Karan beni taklit ederek. "Sergen nerede?"

"Senin uçakla alakalı görüşüyor." Billur duraksadı. "Vay canına, senin uçak..."

"Senin mi?" Karan'a baktım. "Senin uçağın mı var?"

"Dedemin," dedi Karan gayet normal bir şeymiş gibi. "Hem benim olsa ne olacak?"

Anonsların seslerini duyuyordum, yolcular ellerinde valizlerle yanımdan geçip gidiyordu. Bir an durup tüm gürültünün içinde kendime sessiz bir çukur açarak o çukurun içine girdim ve o çukurun tümseğinden yalnızca gözlerimi uzatarak bu kalabalığı izlemeye başladım. Bazı ayaklar geride kaçışın izlerini bırakırken, bazı ayaklar geride özgürlüğün kuyruğunu bırakıyordu.

Kimisi koskoca valize hiçbir şeyini sığdıramazken, kimisi ufacık bir sırt çantasına tüm dünyasını sığdırabiliyordu.

"Pist uçuş için uygun Karan Bey," dedi sıkı bir topuz yaparak tüm yüzünü geren otuzlu yaşlarında sarışın bir kadın.

Önce sarışın kadına, ardından da Karan'a baktım. Karan kısaca kafasını salladıktan sonra elini aniden uzattı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan büyük avucu elimi kavradı. Parmaklarımız birbirine girdi ve düğümlendi. Billur kısaca ellerimize baktıktan sonra yüzündeki hafif tebessümü gizleme gereği duymadan bakışlarını ellerimizden çekti ve sarışın kadını takip ederek bizden uzaklaştı.

"Ben sizi şu özel uçağın içinde bekliyorum," dedi, *özel uçak* kısmına vurgu yaparak.

Bir süre olduğum yerde elim Karan'ın avucunun içinde öylece etrafı izledim. İnsanlar geniş çaplı bir aramadan geçiyordu. "Bizi de arayacaklar mı?" diye sordum gözlerimi karşımdaki genç kadını neredeyse mırıldanarak arayan iri kadına dikerek.

"Hayır."

Bakışlarım yavaşça Karan'ı buldu. "Sen gerçekten kodamansın değil mi?"

Karan'ın siyah bir çift elması andıran gözlerinde şaşkınlığın hızlı geçişini görür gibi oldum, ardından kaşlarını çattı ve gülmekle gülmemek arasında ikilemde kalmış bir şekilde bana tuhaf tuhaf baktı. "Neyim ben?"

"Kodaman."

"Kodaman dedi ya." Kafasını iki yana sallayarak alaycı bir şekilde tebessüm etti.

"Uçağın var," dedim kaşlarımı çatarak. "Senin üstünü de aramıyorlar. Belki senin üstünde bomba var?"

"Beynin yine zehir senin," dedi Karan alay dolu bir sesle.

"Tabii," diye homurdandım. "Paranın açamayacağı kapı yoktur sonuçta."

Kısa bir sessizlik olduğumuz yerin zeminine cemre gibi düşerek ortamda sıcak bir rüzgâr estirdi. Yüzündeki alay yavaşça silinirken, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi ve her zamanki ondan hiçbir şey koparamadığım tepkisiz bakışları yüzünün çarmıhına gerildi.

"Paranın da açamadığı kapılar vardır," derken sesi o kadar ruhsuzdu ki, harflerin arasına serpiştirilmiş ya da bir şekilde düşürülmüş tek bir duygu kırıntısı bile bulamadım.

Bu kez sessizlik sırası bendeydi. Yüzüme yerleşen ifadenin üstüne dökülen ifadesizlik mürekkebi o kadar koyu renkliydi ki, barındırdığım tüm hisleri altına saklayarak beni düz bir duvara çevirmişti. Ben bu şekilde yaşamaya alışmıştım ama alıştığınız şekilde yaşamaktan bile sizi vazgeçirecek bir şeyle günün birinde karşılaşıyordunuz. Karşılaştığınızda ise geriye sadece bir daha kabul etmek istemeyeceğiniz, köşede duran ama size ait olan bir deri, bir kürk kalıyordu. Bir gün o deriyi tekrar giyineceğini bilmekti belki de bizi asıl korkutan.

Çünkü siz o derinin içinden çıkarken çıplak kalmayı göze almıştınız ve o deriden çoktan vazgeçmiştiniz.

"Hadi gidelim velet," dedi Karan.

Bir şey demedim. Sadece onu takip ettim. Elim onun elinin içindeyken sanki tüm dünyayı karşıma alabilecekmişim kadar güçlü hissediyordum. Bunun sebebini sorguladığım zamanlar oluyordu, şimdi de o zamanlardan birinin içindeydim. Sanki onun damarlarında güç akıyordu ve güç avuçlarına sinmişti. Avuçlarına sinen güç, tuttuğu elimin avuçlarına bulaşırken beni de güçlendiriyordu. Kanımın uğultulu nehrinde onun gücünün aktığını hissediyordum. Kızıl bir nehrin içinde siyah damarlardan örülmüş büyük bir kayık vardı ve o kayığın içinde onun özünü taşıyordum.

Sanki benim içimde onun özü vardı.

KEDİ ÜS TEAM

9. SAHNE

Sanki ruhum orada dikiliyordu, bir kâğıt gibi buruşturulmadan hemen önce dimdik duruyordu.

Kâğıt gibi buruşturulduktan sonra bir çöplüğün kenarındaki kaldırıma atıldı, rüzgâr onu sürükledi, yağmurlar üstüne yağdı, karanlıklar üstüne çöktü, ayaklar üstüne bastı. Küçük bir kız çocuğunun dikkatini çektiğinde ruhum artık kirlenmiş ve paramparçaydı. Küçük kız eğilip yerde buruşturulmuş şekilde uzanan ruhumu avuçlarının arasına almak istedi, babam küçük kız çocuğuna seslendi: *"Dokunma ona! Ne kadar kirli, görmüyor musun? Ellerin kirlenecek!"*

Kız çocuğuna baktım. O kız çocuğu bendim.

Onun ruhumda bıraktığı izleri hiçbir zaman silemeyeceğimi biliyordum.

O, babamın bıraktığı izlerin üstünden geçerken biraz olsun duyduğum acıyı hafifletiyordu.

Zemini, tavanı ve hatta duvarları bile metal olan bir koridora girdiğimizde, ayağımın altındaki zemine çarpan topuklu botlarımın takırtıları o kadar sert bir yankı uyandırıyordu ki, bu ses Karan'ı rahatsız etmişti. Metalin içinde yürüyor gibiydik. Bana hiç güvenilir gelmeyen bu yoldan yürürken kendimi nasıl bu kadar güvende hissedebiliyordum, anlamıyordum. Araya kıvrıldığımız an bir hostes önümüzde dikiliyordu ve uçağın içi belirdi. Bir an adımlarım bıçak gibi kesildi.

Adımlarımın durmasıyla eş zamanlı olarak Karan omzunun üstünden bana baktı. Siyah gözler yine parlıyordu. "Ne oldu?"

"Uçak mı?"

"Evet?"

"Buradan mı gireceğiz?"

"Dışından binmek istiyorsan..."

"Yok yok," dedim hızla. "İyi buradan." Evet, buradan gayet iyiydi. Uçağın dışını, devasa büyüklüğünü görüp ürkerek binmektense, hiçbir şeyi görmeden böyle bir kabinin içinden binmek daha sağlıklıydı. En azından benim açımdan bu böyleydi.

Karan bir süre öylece dikilerek dikkatle yüzümü inceledi. Gözlerimi kaçırdığımda bile bakışları hâlâ yüzümün çerçevesinde geziniyordu.

"Karan Bey, pisti meşgul etmeyelim efendim," dedi genç hostes.

Karan cevap vermedi, yürüdü ama bakışlarını üstümden de çekmedi. Uçağın içine adım attığım an titremeye başlayan ayak bileklerim, topuklu botun üstünde nasıl duracağımı düşünmeme sebep olmuştu. Filmlerde gördüğüm uçakların içlerinden daha farklı bir dekorasyona sahip olan uçağın içine bir süre yabani gözlerle baktım. Koltuk aralıkları o kadar fazlaydı ki, on kişi aynı anda yürüsek koltukların arasından rahatça geçebilirdik. Sütlü kahve tonlarındaki koltuklar inanılmaz konforlu görünüyordu ve uçağın içi hoş kokuyordu. Hatta bir ara bu kokuyu şeftali kokusuna benzetmiştim. İçimi ferahlatan koku, ayak bileklerimi titreten korkunun üstüne yıkıldı ama bu, hissettiğim korkuyu tamamen toprağa gömüp, örtmeye yetmemişti. Uçağın içinde yürürken gözlerim bizimkileri arıyordu.

Defne, Sergen'in oturduğu tarafta, cam kenarında oturuyordu. Kemerlerini bağlamıştı, pencereden gecenin içinde parlayan, turuncu ışıklarla aydınlatılmış pisti izliyordu. Billur ve Bedirhan da hemen çaprazlarındaki koltuktaydılar. Billur kafasını koltuğa yaslamış, gözlerini yummuştu ve Bedirhan heyecanlı heyecanlı ona bir şeyler anlatıp, dinlenmediğini anlayınca da sinirlenip Billur'un saçını falan yoluyordu. Hayatında normal uçağa bile binmemiş bir kızın özel uçağa binmesi pek de bir şey değiştirmiyordu aslında. Uçak, uçaktı. Havada, bir demir parçasının içinde uçuyordun. Yer çekimi diye bir şey vardı.

"Soğuk soğuk terler döküyoruz, toparlan," dedi diğer Merve karanlığın içinden. *"Tamam, ben de korkuyorum ama konumuz bu değil. Yaparız biz. Yaparız yaparız. Yaparız, değil mi? Onay ver bana!"*

"Yaparız!" dedim aniden. Sesim çok yüksek çıkmış olacak ki, Karan da dahil olmak üzere uçağın içindeki herkes bana baktı. Herkes? Burada yalnızca altı kişiydik biz.

"Ne yapıyorsunuz kız siz?" diye sordu Bedirhan gözlerini kısarak. "Heyecanlı heyecanlı bağırdı bir de orada. O kemeri güzel bağla, yolarım seni."

Ona aldırış etmeden Karan'a baktım. "Sorun ne?" diye sordu bana tuhaf tuhaf bakarak. "Bazen kendi kendine konuştuğunu düşünüyorum."

"Çünkü öyle."

"Ne?"

"Hiç." Bir an altımdaki yer kıpırdamış gibi hissedince Karan'ın elinden kurtulup onun koluna yapıştım. "Ay kıpırdadı bu!"

"Asi."

Alttan Karan'a baktım. "Efendim?"

"Uçağın motorları bile çalışmıyor şu an."

Düz ruhsuz bir bakışma.

"Ama kıpırdadı."

Daha düz, daha ruhsuz bir bakışma.

"Asi, uçak çalışmıyor."

"Ama kıpırd..."

"Asi, motoru çalışmayan bir uçaktan bahsediyoruz."

"Ay, ay mı dedi o?" Bedirhan'a baktım, Bedirhan şok olmuş gözlerle bana bakıyordu. "Ay kız ay, dedi."

"Harbiden dedi," dedi Billur gözünü açmadan.

"Kızsal reaksiyon gösteriyor bu... Gözlerim yaşaracak, gel buraya deli kız." Bedirhan bana şefkatle baktı. "Gel. Ayol sana şefkatim kabarıyor uçan memesiz."

"Tamam," dedi Karan sakince. Bir an Bedirhan kollarını kapatarak farklı yöne bakınca, bakışlarım Karan'ı buldu. Sakinliğinin altında uluyan o vahşi yırtıcının siyah gözleri Bedirhan'ı hedef almıştı.

"Karan Bey, motorları çalıştırıyoruz efendim."

Karan beni çekiştirerek en arka koltuğa götürürken dişlerimi sıkıyordum. "Dışarıyı izlemek istersen..." dediği an onu durdurarak, "Sen geç şöyle," dedim. Karan bir süre yüzüme öylece baktıktan sonra koltuğa oturdu ve ben de yanındaki boş koltuğa yerleştim. Motorun hafif sesini işitir gibi olduğumda kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bunun sebebini bir türlü tam anlamıyla kestiremiyordum. Uçacak olmak de-

ğildi beni korkutan, beni korkutan kanatlarımla değil de demirden bir kutunun içinde uçacak olmaktı.

Sertçe yutkundum. Bembeyaz ışığın aydınlattığı uçağın içi bir an kararınca botların içindeki ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek gözlerimi sıkıca yumdum. Loş bir ışık uçağın içini hafifçe aydınlattı. Ardından tekerleklerin hareketiyle birlikte uçak yavaşça pistin üstünde ilerlemeye başladı. Koltuğa yapışmış bir şekilde dururken elim ne ara Karan'ın elinin üstüne konmuştu bilmiyordum. Bir an tekerleklerin hızlanmasıyla eş zamanlı olarak tırnaklarımı Karan'ın elinin üstüne geçirdim ve hafifçe inleyerek gözlerimi açtım.

Karan bana bakıyordu.

Tırnağımı tamamen saplamıştım.

Allah'tan sargılı eli değildi.

"Ben..." Ona dikkatle baktım. "Ben..."

"Emniyet kemerlerinizi bağlayın lütfen," dedi kaptan pilotun seksi sesinin aksine düz, resmi bir ses. "Birkaç dakika içinde havalanıyoruz."

"Üzgünüm," diyebildim kalbim hızla çarparken. "Çok..." Elimi elinin üstünden çekip yarattığım kedi tırnaklamasına benzeyen esere baktım. "Çok kötü olmuş. Ben..."

Karan sargılı elinin işaret parmağını dudaklarıma bastırarak, "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Çok üzgünsün."

İşaret parmağı dudağıma uyguladığı baskıyı arttırarak dudaklarıma sürtündü. Aralanan dudaklarımın ıslaklığı Karan'ın işaret parmağını da ıslattı. Utançtan korkuyu unutan bedenim tıpkı patlayan bir benzin istasyonu gibi yanıyordu şu an. Dudaklarımın arasına sürtünerek ıslanan işaret parmağı yavaşça çeneme kadar indi, ardından çenemde biraz durduktan sonra boynuma kaydı.

Tam nabzımın çarptığı yere işaret parmağını bastırıp gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ben yanındayken korkma," dedi yavaşça. Gözleri kısaca dudaklarıma dokunup tekrar gözlerime tırmandı. "Ben yanında değilken de korkma."

"Sen yanımda yokken neden korkmayayım?"

İşaret parmağını yavaşça nabzımdan uzaklaştırıp bir an bana doğru eğildi. Nefesi sus çizgimin üstüne çarparken dudaklarım aralandı ve kısık gözlerle ona baktım. Kirpiklerimin arasından onu izliyordum, yüzü o kadar kalıcı bir tabloydu ki, ömür boyu onu zihnimde taşıyabileceğimi düşünmüştüm. Uçağın emniyet kemerlerini tutup iki yanımdan

geçirdikten sonra tam karnımın üstünde onları bağladı. Sert çıkan bir tık sesinden sonra kafasını kaldırdı, o an burnu yavaşça çeneme sürttü.

"Çünkü üstünde bana ait bir iz var."

"Kalkıyoruz," dedi pilot gayet rahat bir tavırla.

Uçak daha da hızlandı. Tekerleklerin yerde kıvılcımlar çıkardığını düşünüyordum. Kalbimin içinden de kıvılcımlar çıkıyordu. Kendi kemerini takarken yüzü hâlâ yüzüme yakın bir yerdeydi. Kemere bir an olsun bakmadan taktı, ardından geriye doğru yaslanıp, "Çok sakat hareketler yapıyoruz," diye homurdandı. "Çok."

Adrenalin içimde büyüdü. Büyüyen sadece adrenalin değildi. Bu yalnızca bir korku değildi. Bedenimde elips şeklinde bir hale yaratan bu duygunun isminin tutku olduğunu artık anlayabiliyordum. Karnımı ısıtan, kasıklarımın çekilmesine neden olan, tüm bedenimi cayır cayır yakan bu hissin gölgeler arasında duran ismini artık okuyabiliyordum.

Uçağın tekerleklerinin yerden kesilmesiyle birlikte damarlarımın içindeki tüm kanlar çekildi. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim, içimin dolaplarından bir şeyler dökülmeye başladı, karnımın içi titriyordu. "Karan," diyebildim uçak dikine bir şekilde havaya kalkarken. "Karan..."

Eli elimi yakaladı. "Kelebekler korkmaz," diye fısıldadı. "Geçti."

"Karan!"

Karan hiç düşünmedi. Kendine düşünme payı bırakmadı. Öyle hızlı çözdü ki kemerimi, ne olduğunu anlayamamıştım bile. Beni kendine doğru çekti. Bedenim onun heybetli bedeninin üstüne yığıldı, gözlerim kocaman açıldı. Uçak havalandığında ben artık Karan'ın kucağındaydım. Küçük bir kız çocuğu gibi dizlerimi göğsüme kadar kırdım, yüzümü onun boynuna saklayarak derin bir nefes aldım. Bedenim anında gevşedi. Beni iki eliyle sarıp kollarının tutsağı etti. "Bu kolları görüyor musun?" diye fısıldadı. "İşte bu kollardayken hiçbir şeyden korkmaman gerektiğini yavaş yavaş öğreniyorsun."

"Korkmuyorum," diyebildim boynunda rahat bir nefes alırken. "Bu kollardayken korkmuyorum."

"Dürüst kız." Sıcak nefesi saç diplerime sindi, bu ses zihnimin içindeki toz bulutunu dağıtıyordu. "Dışarı bak."

"Burada iyiyim."

"Dışarı bak Asi."

Kafamı yavaşça o sıcak inimden çıkardım. Bakışlarımı hemen önümdeki camın arkasına çevirdim, gözlerim kocaman açılmıştı. Sanki iri kahverengi harelerimin içinde yeryüzünün ışıkları yanıyordu. Arabaların, denizin üstündeki yakamozun, her şeyin ışığı birbirine karışmıştı ve o kadar küçük görünüyordu ki. Uçak hafifçe yan yattı ve ardından tekrar düzlüğe erdi. Kollarımı Karan'ın boynuna sarıp kocaman gözlerle altımızda kalan şaheseri izlerken Karan'ın gözleri o şaheserde değil, bendeydi.

"O kadar güzel ki..." diyebildim.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "O kadar güzel ki..."

Bakışlarım yavaşça ona kaydı. Uçağın içi karanlık sayılırdı ama loş ışık onun uzun kirpiklerini belli belirsiz parlatıyordu. Bir elimi boynundan ayırıp onun iki kaşının ortasına dokunduğumda bir süre bu hareketime anlam veremeyen gözlerle bana baktı. Bir parmağım iki kaşının ortasından yavaşça aşağı indi ve burnu boyunca kayıp, burnunun ucunda asılı durdu. Ardından yavaşça burnundan ayrıldı, dudağı ile burnu arasındaki belirgin sus çizgisinin üstüne devrildi. Tıpkı küçük bir kız çocuğunun, babasının yüzünü keşfettiği gibi onun yüzünü parmak uçlarımla keşfederken, bu adamda ne bulduğumu artık daha net, pürüzsüz ve berrak bir şekilde görebiliyordum.

Gözlerini kıstı ama tepki vermedi. O siyah gözlerin kara topraklarında küçük bir erkek çocuğu hep vardı ama o erkek çocuğunun aksine kirpiklerine baba gölgesi düşmüştü. Gözlerinin simsiyah topraklarının altına gömdüğü erkek çocuğunun omuzlarından başlayarak sırtına kadar uzanan derin yarık izleri vardı. O çocuğun siyah kanatları koparılmıştı. Ben bunu biliyordum. Ben bunu görüyordum. Göstermesine gerek yoktu. Belki de o çocuğu topraklarının altına gömme sebebi bir cinayetin üstünü örtmek değildi, bir çocuğu korumaktı.

Belki de o çocuğu kendinden koruyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Onun sesinin kıyılarına çarpan her balık ölürdü, denizkızları onun kıyılarını lanetli bilirdi ama çakıl taşları onun kıyılarında can vermek için denizin içinden sürüklenerek ona gelirdi.

Bir çakıl taşıydım, alabora olup onun kıyılarına vurmuştum.

"Ne görmüyorum?"

"Beni korkutan da bu," diye fısıldadı, ılık nefesi tenime döküldü.

"Seni korkutan ne?"

"Gördüklerin." Bana dikkatle baktı, siyah gözlerinin üstüne düşen gölge karanlığın bıçağını pelerininin altında saklıyordu. "Görebilecekler in."

"Başka?"

"Görmemen gereke..." Bu cümleyi tamamlamasını istemeyen tarafıma yenik düşerek, sus çizgisinde duran parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum.

Bana ormanda yanmayan tek ağaç oymuş gibi baktı. Sanki etrafında binlerce ağaç yanmıştı ama ateş ona sıçramamıştı. Sanırım en kötüsü, ona benzeyen cesetlerin içinde nefes almaya mahkûm edilmek olsa gerekti.

Bir süre birbirimizi seyrettik. Ardından parmağımı dudağından ayırıp onun omzuna yattım, kucağında gayet gevşemiş şekilde içinde ilerlediğimiz gökyüzünü izlemeye başladım.

Issızlık sanki gökyüzünün ta kendisiydi ve içinde olduğumuz uçakla birlikte bizi içine çekip yutmuştu. Üstümüze canavarın gölgesi gibi devrilen sessizlik, Bedirhan'ın şakımasıyla son buldu. "Uçacaksın uçacaksın, havalara uçacaksın, ayağını yerden kesecek senin, aha da böyle kucağına konacaksın, Kazulet Kelebenk!" dedi ritim tutarak.

Kelebenk? Duraksadım. Türkçeye yeni kelimeler ekliyordu adam...

Kafamı kaldırarak ona ters ters baktım, Karan onu duymazdan gelmeyi tercih etmişti.

"Kelebenkim benim," dedi Bedirhan bana öpücük atıp lavaboya ait olduğunu düşündüğüm kapıya doğru yürürken. "Bir ki üç bir ki üç kelebenkler gibi, bir ki üç." Kollarını açıp yavaşça süzülerek gözden kayboldu.

"Ne tür bir hasta bu adam?" diye homurdandım.

"Severim onu," dedi Karan sakince. "Bedirhan iyi çocuktur."

"Kötü olduğunu söylemedim," diye fısıldadım tekrar omzuna yatarken. "Sadece çok neşeli."

"Bu sence de daha tehlikeli değil mi?"

"Anlamadım?"

"Bir kopma noktası mutlaka oluyor Çakıltaşı."

Göz ucuyla ona bakarken yalnızca çenesini, burnunu, bir de gür kirpiklerini görebiliyordum. "Nasıl yani?"

"Çok gülen, yalnız ağlar," dedi yavaşça.

"Bedirhan ağladığına inanacağım son insan."

"Amacı da bu algıyı yaratmak zaten," dedi net bir sesle. Bir an kafamı kaldırıp sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Boş ver," diye fısıldadı. "Yat yerine."

"*Çok gülen,*" diye fısıldadı diğer Merve sorgularcasına. "*Yalnız ağlar.*"

"Ne kadar sürecek bu uçuş?" diye sordum Karan'ın kucağında kıvrılarak. "Bir saat? İki saat?"

"Buradan İstanbul elli beş dakika falan sürüyor," dedi kısık bir sesle. "İstanbul'dan gideceğimiz yer nereden baksan on dokuz saat falan sürdüğüne göre, yirmi saat diyebiliriz."

"Ney?" Ona dehşet dolu gözlerle baktım. "Ne dedin, ne dedin?"

Billur ön taraftan bağırdı: "Kaç saat dedi lan o?"

"Şey, ben biliyorum sanırım nedenini," dedi Defne. "O şeyleri benden o yüzden istedin, değil mi?"

Karan, Defne'yi göremese de "Evet," dedi sabit bir sesle.

"Ne istedin ki sen ondan?" diye sordum.

"Yine gece bu saatlerde inmiş olacağız," dedi Karan sakince. "Şimdi biraz uyu."

"Karan... Bu kadar saat sürecek bir yolculuk... Türkiye'den çıkacağız öyle değil mi?"

"Evet."

"İyi de pasaport, vize zımbırtısı falan gerekmi-"

"Bazı şeylerin detaylarına fazla takılıyorsun," dedi sakince. "Uyusana sen."

"Sen..." Ona alttan alttan kötü kötü baktım. "Diktatör bozuntusu, ne olacak!"

"Uyu."

Elim yavaşça kirli sakalına dokundu, kısa sakallarını yavaşça okşarken, "Sen de uyu," diye fısıldadım.

"Uyuyacağım," dedi, sesi kısıktı. "Elin oradayken uyumamak mümkün mü?"

Sustum, sustu, sustuk. Şefkat örtündü kelimelerin üstüne ve muhtaçlık yastığı oldu tüm harflerin. Uyudu, uyudum, uyuduk. Elim sakalında, yüzüm boynunda, onun kollarında.

Huzurla.

Bilmem kaçıncı kahvemi yudumlarken hâlâ havada olmanın verdiği gerginlik bedenimde dalga dalga dolaşıyor, bu da beni daha agresif bir insan hâline getiriyordu. Bir süre oturduğum yerde hareket dahi etmeden dizlerimi izledim. Altımdaki siyah kot pantolonda dizimin izi çıkmıştı.

"Oturmaktan hep," diye homurdandım dizlerime bakarak. "Kıçım ağrıdı benim."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye soran kişi Billur'du. Elindeki kahveyle hemen çaprazımda duran boş koltuğa oturdu.

Karan nereye kaybolmuştu bilmiyordum, şu an bununla da ilgilenmiyordum. Omzumun üstünden Billur'a bakıp, "Sanırım buraya yapıştım," dedim üstüne basa basa.

"Nereye gittiğimizi merak ediyorum," dedi Billur bu gerçeği umursamadan. "Ayrıca ayakların var, kalk gez."

"Bu şey hareket halindeyken hiçbir kuvvet beni ayağa kaldıramaz."

"Korkuyorum demiyor da," diye dalga geçti Billur. "Senin de korktuğun şeyler varmış Buzlar Kraliçesi. Şaşırmadım desem yalan olur. Ha bir de, senin bu herif benden kimliğimi falan almıştı, biz sanırım yurt dışına gidiyoruz şu an. Başta ayıkamamıştım ben bunu." Güldü. "Vize ya da pasaport, her neyse işte, muhtemelen onları halletti. Eli kolu uzun adam."

Sessiz kaldım, Billur çenesiyle ileride uyuyan Defne'yi işaret ederek, "Sence neden yanımızda?" diye sordu tek kaşı havada. "Hayır, yanımızda olmasını tuhaf bulduğumdan değil, yani evet, tuhaf buluyorum ama sonuçta o senin kardeşin. Ama... Bu fikrin Karan'dan çıkmış olması tuhafıma gidiyor. Bir de evdekilere ne dedi?"

Defne'nin yaşadıklarını göremesem de, ona verdiği hislerin ağırlığını az çok tahmin edebiliyordum. Bu kolay değildi. Defne, babam her ne yapmış olursa olsun babamı savunabilecek kadar çok seviyordu onu. Hatta babama nefretini kustuğu zamanlarda bile, babamı haklı çıkaracak sebepler arayışına giriyordu. Bunun için onu suçlamıyordum. Çoğu şeyden payını alan o değil, bendim. Bunun için kendimi ondan üstün ya da aşağı da görmüyordum ama bazı gerçekler yok sayılamazdı.

"Karan işte," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Bilirsin."

"Bilmem."

"Ne?"

"Onu senden başkası bilemez," dedi, gözleri yüzümü eleğinden geçiriyordu.

Bir an söylediği bu şey öyle ağır geldi ki, taşıyamayacağımı düşündüm.

Konuyu değiştirmek adına, "Pasaport falan..." diyecektim ki, Billur anlamış gibi kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Tamam tamam," dedi kahkahasının arasından. "Rahatla, seni sıkıştırmayacağım. Üstelik bunu Karan'ın çok rahat halledebileceğini bildiğini bildiğimi de biliyorsun. Boşuna çırpınma." Ağzına görünmez bir fermuar çekti. "Sustum."

Kahveden bir yudum daha aldım, Billur oturduğu yerden kalkıp kısaca uçağın içine göz gezdirdi. "Vay anasını be," dedi dudaklarını öne uzatıp kaşlarını kaldırıp tuhaf bir hareket yaparak. "Adamlar doğuştan şerbetli doğuyor anasını." Boşta duran elini kotunun cebine sokarken omuzlarını geriye atarak ıslık çaldı. "Atadan zengin olmalı insan. Zengin olunmaz, zengin doğulur be."

"Sen direkt çingene mahallesinin torba tutan yeşil eşofmanlı, beyaz çorabın üstüne babet giyen bir taşra gülü olarak doğmuşsun," dedi Bedirhan köşeden dik dik Billur'a bakarak. "Paçandan hap var, ex var, roj var, toz var akıyor resmen senin."

"Haha," dedi Billur yapmacık bir sesle. "Bak bu uçakta kedi falan da yok, attırma benim *'ayin yapacağım kutsal kan verin'* tepemi. Keserim seni."

Bedirhan koltuğa dayanıp yavaşça kaydı ve kaydığı yerde gözden kayboldu.

Sonunda ayan gün tıpkı bir çiçek gibi tekrar soldu. Karanlık, aydınlığın üstüne devrildi ve gece, gündüzün sırtına bindi.

Yine akşam olmuştu.

Uçak, tekrar bir pistin zeminine dokunmadan hemen önce alçalmaya başladı. Bunu da geride bırakırken Karan'ın kollarına tırmanmıştım. Tekerlekler zemine dokunduğu an kısaca sarsılan uçak, sonunda yer ile buluştu. Derin bir nefes alarak saklandığım acı bir çikolatanın kaynatılmış buğusuna sahip uhrevi kokulu boynundan ayrıldım.

"İşte bu kadar," dedi, tıpkı bir babanın kızına seslendiği gibi seslenmişti bana şefkatli fısıltısı.

"An itibariyle uçağımız Arjantin Skyscanner Buenos Aires Havaalanı'na iniş yapmış bulunmaktadır," dedi pilot yorgun bir sesle. Ardın-

dan kısaca bir şeyler daha geveledi ama ben hâlâ Arjantin kısmına takılı kalmış durumdaydım.

"Şaka," dedim kocaman gözlerle Karan'a bakarak. "Beni dünyanın bir diğer ucuna getirdin?" Ben bunu zaten biliyordum. Neredeyse yirmi saattir havadaydık, beni başka nereye getirmiş olabilirdi ki? Şu an nefes aldığım toprakların çok uzağında, deyim yerindeyse gerçekten dünyanın diğer ucundaydım.

"Ay Arjantin mi?" diye bağırdı Bedirhan. "Buenos Aires diyor! Allah'ım ruhum bu güzellik karşısında sana tapınıyor, kendimi mi keseyim Kurban Bayramı'nda?"

"Ya fakir misin sen?" dedi Billur. "Hayatında ilk kez Arjantin görüyor sanki..."

"Ha bak sen her Allah'ın günü Arjantin'desin değil mi?" diye sordu Bedirhan. "Ayol sen bu ülkede, bu muhteşem yerde hangi dil konuşulur onu bilmiyorsun daha be!"

"Bilmediğimi kim söylemiş?"

"Biliyor musun?" Bedirhan, Billur'a sokuldu. "Kız, biliyorsan bana da söylesene."

"Şey... Yani şimdi..." Billur gözlerini kaçırdı. "Bilmiyor da olabilirim tabii ama..."

"İspanyolca dili baskındır," dedi Sergen tıpkı her zamanki gibi bir robot edasıyla. Ardından kemerini çözdü, ayağa kalkıp saatine baktı. "Rötar yapılmadı," dedi ciddiyeti bozmadan. "Arjantin, Güney Amerika Kıtası'nda yer alan bir ülkedir. Türkiye'den yaklaşık 3,5 kat büyüktür. Nüfusu..."

"Öhöm. Tamam Sergen," dedi Karan, hepimizin şaşkın gözlerle izlediği Sergen'e. "Yeterli."

"Tamam abi."

"O neydi ya?" diye sordu Defne şaşkın şaşkın Sergen'e bakarak. Sergen buna aldırış etmedi. Takım elbisesinin ceketini düzelttikten sonra çıkışa doğru yürüdü. Bunu yaparken elinde de her zamanki gibi dizüstü bilgisayarının siyah, deri çantası vardı.

Arjantin'de henüz yeni akşam olmuştu. Boğuk, soluktan uzak ama cansız bir mavi gökyüzünü lacivertle paylaşıyordu. Soğuktu.

"Şu an hâlâ dündeyiz," dedi Billur. "Çok tuhaf değil mi?"

Ona düz düz bakarken havaalanının içinde yürüyordum. Karşıdaki büyük, duvarı kaplayacak boyuttaki plazmanın üstünde sefer tarihleri,

saatleri ve tuhaf ülke isimleri yazıyordu. Farklı diller kullanan bir kadın durmadan bir şeyler söylüyordu. Bir an olduğum konumu yadırgayarak etrafa durağan, her şeyden habersiz bakışlar fırlatırken buldum kendimi. Kontroller yapılırken Karan yanımdaydı ama elimi tutmuyordu. Kahverenginin arasına açık renk gölgeler düşüren bakışlarım, altında durduğumuz ışığın altında Karan'ın boşta duran eline kayıp duruyordu.

"Otele geçelim," dedi Karan, Sergen'e dönerek. "Araba geldi mi?"

"Şimdi konuştum," dedi Sergen telefonu iç cebine koyarken. "Dışarıda."

Karan kolunu omzuma atıp beni yavaşça sardı. "Hayal ettiğimiz bir kaçış olmadı," diye fısıldadı kulağıma doğru, eğilip şakağımı öptü. "Değil mi?"

Defne'nin hemen önümüzde sırtı bize dönük olduğu ve o bu anı görmediği için şükrederken, "Önemli değil," diye fısıldadım.

"Hepsini ekeceğiz," dedi, onun güzel sesine tutundum. "Her şey tam da istediğimiz gibi olacak, endişe etme."

Nasıl endişe ederdim? Kalbim, ruhum, mantığım ve belki de buzdan bir kalenin içine hapsettiğim tüm sakladıklarım bir şekilde onun avuçlarının içindeydi, o avucun sahibi yanımdayken endişeye yer kalmıyordu.

Havaalanının dışında bizi siyah bir cip bekliyordu. Arabanın önünde duran takım elbiseli adamın Türk olmadığını onu daha gördüğüm ilk anda anlamıştım. Henüz yeni akşama eren gök, mavinin en tuhaf tonunu lacivertin kollarına iterken yürüdüğümüz yol biraz ıslaktı. Çok değil, yalnızca birkaç saat önce bu şehre yağmur yağmış olmalıydı.

Fethiye'yi göz önünde bulundurursak, Buenos Aires bana inanılmaz soğuk gelmişti. Ürperen bedenim sanki bir sığınak arıyormuş gibi Karan'a sokulduğunda Karan bunu yadırgamadı. Arabanın önünde dikilen turuncu saçlara sahip, çilli ve uzun boylu adam güler yüzünü bizden esirgemeden aksanı tuhaf bir İngilizceyle, "Hoş geldiniz Karan Bey," dedi ciddi bir sesle. Anahtarı Karan'a uzattıktan sonra bakışları Sergen'i buldu. "Sergen," deyip kafasıyla Sergen'e selam verirken, Sergen'in r harfini l harfi olarak telaffuz etmesi Bedirhan'ın tuhaf bir ses çıkarmasına neden olmuştu.

Düdüklü tencere patlamış gibi bir ses.

"Aleta," dedi Sergen yine tıpkı bir robot gibi, kafasıyla adamı selamladı.

"Keyifli bir tatil geçirmeniz dileğiyle," dediğinde, bir an söylediklerini çeviremeyecek gibi olsam da, İngilizcem o kadar da kötü durumda olmadığından az çok kavrayabilmiştim ama yine de anlamakta zorluk çektiğim şeyler vardı.

Karan adamdan anahtarı, yani arabanın uzaktan kumandasını aldığında hiçbir şey söylemedi. Turuncu kafalı adam yavaşça geriye çekilip eliyle arabayı gösterdi ve gülümsedi. "Hoşça kalın, efendim. Sizi tekrar burada görmek bizim için bir şeref."

Karan sürücü koltuğuna yerleşip bana yanındaki yolcu koltuğunu işaret ettiğinde kafamı iki yana sallayarak, "Sergen," dedim sakin bir sesle. "Oraya sen geçebilir misin?"

Sergen ön yolcu koltuğunun kapısını tutarak bana düz düz baktı. "Oraya senin geçmen gerekmiyor mu?"

Defne ile bir an göz göze geldik. Bakışlarımı aceleci bir şekilde ondan kaçırarak, "Şey..." diyecektim ki, Karan, "Bin Asi," dedi sert bir sesle.

Ön yolcu koltuğuna bindiğimde kendimi gergin hissediyordum. Koltuğa yerleştiğim an Sergen yavaşça kapıyı kapattı ve ön camın önünden geçerek arka tarafa doğru dolaştı. Emniyet kemerimi bağladım, şehrin ihtişamı gözümü alsa da, biraz tuhaf hissediyordum.

Arka taraf genişti. Billur, Bedirhan, Sergen ve Defne'nin sığması hiç de zor olmamıştı, dikiz aynasından baktığımda aralarında hafif boşluklar olduğunu bile görmüştüm.

"Sadece üç valiz vardı," dedi Sergen sakince. "Biri küçük, ikisi orta boydu. Otelin adresini verdim, oraya doğru yola çıktı."

Karan dikiz aynasından Sergen'e bakarak başını salladı, içi pahalı deri kokan arabanın motorunu çalıştırdı. Binalar yüksekti. Gördüğüm gökdelenlerin hiçbiri bu kadar şık, bu kadar göz alıcı olmamıştı şu ana dek. Araba caddede yavaşça ilerlemeye başladığında sarı, turuncu ve huzuru avucunda barındıran tüm renklerin bir olup büyülü bir şölen yaratarak aydınlattığı bu şehrin sokaklarındaki sihri hayretler içerisinde izliyordum.

"Vay canına," dedi Billur, Bedirhan'ın üstüne eğilip camdan dışarı bakarak. "İnsanlar nerelerde yaşıyor."

"Görmemiş," dedi Bedirhan ama Billur'u itmedi de. Ona abanmasına izin verdi. Hatta bir ara Billur gibi o da cama yapışmış, görmemiş dediği Billur ile bir olarak kocaman gözlerle şehri övmeye başlamıştı.

Defne ve Sergen sessizdi. Defne yalnızca önünden akıp giden yolu izliyor, Sergen ise mimiksiz suratının yansımasının düştüğü camdan akıp giden yolu izliyordu.

Artık tamamen gecenin örtüsünün üstüne örttüğü bu şehir, uzaydan bakıldığında küçük bir ateş böceği gibi parlıyor olsa gerekti. Işıkları sevmeyen beni bile ışıklara hayran bırakmasının nedeni, her ne kadar ihtişamlı ve fazla gibi dursa da, aslında bu ışıkların yarattığı hoş loşluktu sanırım.

Otele geldiğimizde bir süre olduğum konumda eğreti durduğumu düşündüm. Sadece arabaların girmesi için açılan büyük demir parmaklıklara sahip lüks kapısının bile yanında fotoğraf çektirip sosyal paylaşım sitelerine koyarak bir şekilde hava atabileceğini düşünen insanların var olduğunu biliyordum. Haklılardı. Lobisi o kadar gösterişliydi ki, şaşkına dönmüştüm. Mor ışıklandırmalara sahip büyük bir duvarı saymazsak tamamen altından yapılma gibi duran bu lobi şu ana dek gördüğüm hiçbir otele benzemiyordu.

Odaların kartlarını alıp camdan bir asansöre bindik. Lobinin tam ortasından yukarı doğru çıkarken her katı görebiliyorduk, aynı zamanda dışardan da göründüğümüzü biliyordum. Defne bana doğru sokulduğunda bir an gözlerim omzumun üstünden ona tutundu. "Kaçırma bu adamı," dedi kısık bir sesle. "Öldürürüm seni."

"Öyle demiyordun," diye homurdandım ondan uzaklaşarak. "Duyacak, sus."

"Yemin ederim şu an enişte diyerek boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyorum Merve," dedi Defne heyecanlı bir şekilde fısıldayarak.

"Kaybol."

"Ama..."

"Susar mısın? Duyacak diyorum."

"Ay ben bile duydum bu herifteki kulak Mr. Spock'ta yok, nasıl duymasın? Valla bunların kardeş oldukları her hallerinden belli," dedi Bedirhan eliyle yüzüne yelpaze yaparken. "Ay fazla güzellik bünyeme ters köşe yaptı."

"Uykum var," dedi Billur kafasını Bedirhan'ın omzuna yaslayıp gözlerini yumarak. "Ay, çişim de var!"

Bedirhan bir an gerildi. Bakışları omzuna başını yaslayan Billur'a dokundu ve o bakışlar Billur'un kızıllığına değdiği an geri çekildi. "Yapışma be!" dedi pürüzlü bir sesle. "Bitli karı."

"Öf sus iki dakika, deve gibisin, konforlu oluyor."

"Ay benim seksi bedenime deve dedi," diye homurdandı Bedirhan.

Asansör kaç kat tırmandı bilmiyordum ama sonunda durduğunda, nihayet bu sıkış tepiş ortamdan kurtulabildiğim için mutluydum.

Herkesin ayrı odası vardı, hepsinin ellerinde odalarının kartları vardı ama bana oda kartı verilmemişti. Bir an kendimi oyunda dışlanmış bir kız çocuğu gibi hissetsem de, benim kartımın da Karan da olduğunu ve bana birazdan vereceğini düşünerek kendimi rahatlatmıştım.

"Benim odam senin odanla yan yanaymış," dedi Defne, Sergen'e bakarak. "Pek anlamıyorum, oraya kadar seni takip edebilir miyim?"

"Edebilirsin." Sergen'in cevabı düzdü, bakışları Defne'de değil otelin uzun, kapılarla çevrili koridorundaydı.

Sergen ve Defne yavaşça yok olurken, Billur, "Benim de seninkiyle yan yana," dedi Bedirhan'a pis pis sırıtarak. "Düş önüme Bayır Gülü."

Bedirhan omzunun üstünden Billur'a ters ters baktı. "Gazozuma ilaç atıp köşeden bana pis pis bakan bir Nuri Alço gülüşü görüyorum o suratta. Yolarım seni."

"Yavrum benim," dedi Billur elini Bedirhan'a doğru uzatıp dudaklarını büzerek. "Yerim seni..."

"Hoşt, kudurdu bu." Bedirhan önden yürümeye başladı. Çok kısık bir sesle, "Aranıyorsun," derken sesi kalındı.

Sadece Karan ile orada öylece kaldığımızda bir süre duvarlara asılmış olan pahalı tabloları izledim. Sonunda, "Peki ben?" diye sorduğumda Karan beni izliyordu. Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Benim odamın kartı sende mi?"

"Bende."

"Versene," diye mırıldandım. "Duş almak istiyorum."

"Öyle mi istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Göz ucuyla ona baktım. Siyah gözler, sarıya dönük turuncu ışıklandırmanın altında siyah bir mücevher gibi parlıyordu. "Evet," diye fısıldadım. "Öyle istiyorum."

"O zaman gir."

"Ne?"

Karan önünde durduğumuz odanın kapısını kartla açınca bir an şaşırmış olsam da abartılı bir tepki vermedim. "Burası senin odan?"

"Senin de odan?"

"Ne?"

Bana doğru bir adım attı, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, geri adım atmamak için kendimi tutmak zorundaydım. "Bizim odamız," dedi boğuk bir sesle. Siyah gözlerin mürekkepten denizinin içine düşmüş bir kitap sayfası gibi hissediyordum. Onun hırçın dalgaları, siyah mürekkebini sayfama çarpa çarpa beni yazacaktı sanki.

Evet, ilk kez onunla aynı odada kalacak değildim ama bir otel odasında birlikte kalacak olmak bir an için tuhaf hissettirmişti. Bu kötü değildi, daha başka bir şeydi hissettiğim.

"Peki Defne'ye..."

"Kimseye bir şey açıklamak zorunda değiliz," dedi, şu an burnumun dibindeydi.

Açıklamak. Onun lügatinde böyle bir şeyin olmadığını ben zaten biliyordum. Aslında bu benim lügatimde de yoktu. Elimi tuttuğunda ona karşı koymadım, beni kapısı açık duran otel odasının içine soktu. İçeride şeftaliye benzeyen hoş, tüylerimi ürperten bir koku vardı. Bir an içimin karıncalandığını hissettim.

Neredeyse bir ev kadar büyük olan bu otel odasının tavanı çok yüksekti, yüksek tavanın alçı panolarının üstüne işlenmiş çiçek motifleri vardı. Çiçek motiflerinin bitip, duvarın başlayacağı kıvrımlara küçük ışıklar yerleştirilmişti. Büyük çift kişilik yatağın hemen çaprazında bir gömme dolap, gömme dolabın neredeyse tamamını kaplayan dev bir ayna vardı. Tıpkı bir kralın odasını andıran bu odayı kısaca inceledim, balkon kapısının açık olduğunu, uçuşan tül perdenin sesi ve tenime vuran serinlik ile fark etmiştim. Tül perdenin arkasında asılı duran gecenin ışıkları içeriyi belli belirsiz aydınlatıyordu.

Tül perdeyi aralayıp balkona kafamı uzattım, gözlerim kocaman açıldı. Bu bir balkon değil, resmen terastı. Çoğu adını bilmediğim çiçeklerden oluşan sarmaşıklara kocaman gözlerle baktım. O kadar yüksekteydik ki, şehir sanki ayaklarımızın altında duruyordu.

Terasa adım attım. Beyaz, pahalı bir alçıdan yapıldığı belli olan korkuluklara doğru yürüdüm. Korkulukların uzun sütunlarının etrafına sarmaşık çiçekleri dolanmıştı. Dikkatle baktığımda kırmızı gül sarma-

şığını karanlıkta bile fark edebilmek mümkündü. Ayın ışığı sanki tenimi ıslatıyordu. Derin bir nefes aldım, adını bilmediğim birçok çiçeğin birbirine karışarak yarattığı o eşsiz koku ciğerlerimin içinde bir halka oluşturup dönerek birbirlerine çarpmaya başladı.

Karan'ın arkamda olduğunu fark ettiğimde bir an karnım kasılsa da kendimi geri çekmedim. Elleri yavaşça belime dokundu, bir yılan gibi kayarak belimin iki yanında asılı durdu. Gözlerim yavaşça sargılı eline kaydı, gecenin içinde ikimizin soluk sesleri ve gece böceklerinin sesleri dışında çıt çıkmıyordu.

"Beğendin mi?"

"Çok huzurlu."

"Değil mi?"

"Evet," dedim pürüzlü bir sesle.

"Şimdi biraz dinlenmelisin," diye fısıldadı saçlarımın arasına doğru. "Önce sıcak bir duş, sonra da uyku, küçücüğüm."

Başımı yavaşça geri iterek onun göğsüne yasladım. Çenesini kafamın üstüne yasladı. Burnundan verdiği sıcak nefesler saç diplerimi yakıyordu. "Defne'ye yardım ettiğin için..."

"Gerek yok," dedi anlamış gibi. "Teşekkür etme. Üstelik sen teşekkür etmeyi, ben de senin teşekkür etmeni sevmiyorum."

"O biraz fazla hassastır," dedim kaşlarımı çatarak. Defne'yi birine anlatmaya çalışmak zordu çünkü Defne, benim açımdan zor bir insandı. Ama anlattığım kişi Karan olduğundan anlatmak çok da zor gelmemişti. Bir şekilde konuşmasam bile Karan'ın anladığını biliyordum. Sanki sussam, ömür boyu hiç konuşmadan yalnızca ona baksam, ne demek istediğimi, ne söylemeye çalıştığımı anlardı.

"Sana hiç benzemiyor," diye fısıldadı, sesinin damarlarında akan kanın kokusu zihnime karılmış çimentoyla beton döküyordu.

"Evet, benzemeyiz."

"Küçük ayrıntıları göremese de, bütüne baktığında kolay yıkılan biri."

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. "Nasıl yani?"

"Mesela sen, bir dağ üstüne yıkılsa o dağın enkazının altından çıkabilecek güçtesin ama küçücük bir detay bazen seni yıkabiliyor." Derin nefesini saçlarımın arasına saldı. "Bu kötü bir şey değil ama farklı."

Benim hakkımda, benden daha derin bilgiye sahip olup, beni benimle ilgili bilgilendirmesi beni artık hiç şaşırtmıyordu. Ona karşı koy-

mak, burnunun dikine gitmek, ona meydan okumak benim hoşuma gidiyordu, evet ve ona meydan okuduğum zamanları onun da sevdiğini biliyordum. Yine de bazen tüm silahlarımı indirip onun bölgesine çıplak şekilde teslim olmaktan da kendimi alamıyordum. Aslında o silahlar benim elimdeydi, istesem o silahları indirmek yerine onun bölgesine ateş açabilirdim ama bunu yapmıyordum. O da bunun farkındaydı. Onun bölgesinin dışındayken silahlarına sarılan ben, onun bölgesine girdiğim an tüm silahlarımı kendi bölgemde bırakıyordum.

Geride bırakıyordum.

Karan'ın yanında her şeyi geride bırakıyordum.

Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. İfadesiz bakan iri gözlerim, onun kısık bakan siyah bir gümüşü andıran keskin gözleriyle birleşti. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında, kaşlarını çatmıştı.

"Adının diğer anlamı da dağ," dedi bir sır veriyormuş gibi. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Hım?"

"Dağ ve çakıl taşı. Dağ en çok bilinen anlamı, bunu sana ilk kez söylüyorum. Bilmiyordun değil mi?"

Yutkundum. "Bilmiyordum."

Gözlerimin göbeğindeki bağı gözlerindeki makasla kesti. "Bir gün bu ifadesizliğin yüzünün ortasında bir cam gibi çatlayıp parçalanacak." İki kaşının ortasında oluşan düşünce yarığının derinleşmesini izledim. "İşte o zaman kahkahaların arkasına saklanmaya çalışacaksın."

Boş bakan gözlerim onun gözlerinin içine düşen yansımamı izliyordu. Siyah aynada gördüğüm yansıma bana bomboş gözlerle bakan bir kızdı. Haklıydı. Ne zaman biri saklandığım yere girip beni sobelese, ben yeni bir taktik geliştirecektim. Şimdi, tam şu an o gözlerde gördüğüm yansımada bana boş boş bakan bu kız, bir gün kahkahalarının arkasına saklamak zorunda kalacaktı çığlıklarını.

"Eskiden sadece susardım," dedim dikkatle Karan'a bakarken. "Sonra konuşmayı öğrendim ama konuşunca kırıldığım yerleri avuçlayarak karşımdakine fırlatıp, onu kırdığımı fark ettim." Dudaklarımı ıslattım. "Sonra da bu..." Ellerimi göğsüne yerleştirdim, gözlerinin içindeki yansımamla bakışıyorduk. "Bu oldum."

"Peki bunu da kaybettiğinde?" diye sordu büyük avucunu yanağıma bastırarak. "O zaman ne yapacaksın, küçücüğüm?"

"Saklanacak bir yer bulurum."

"Gözlerine kazdığın mezarları, yanaklarına da mı kazacaksın?"

Sessiz kaldım.

"Bazen gerçekten bir dağa benziyorsun," diye itiraf etti. Ona baktım, eğer Tanrı bir günlüğüne tüm güçlerini bana verse, bu güçleri onun öldüğü güne kadar saklar, kullanmazdım; bir gün o öldüğünde, bu ona yapılacak bir kötülük bile olsa onu diriltirdim. Karan'sız bir hayat düşünemiyordum. "Çok güçlüsün," dedi. "Kendi kendinin altında bile kalsan, kendi üstüne bile yıkılsan devam edebiliyorsun."

Yine bir şey diyemedim.

"Ben senin gamzelerini önce gözlerinde gördüm," dedi gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan. Bir rüzgâr esti, siyah saçlarım ikimizin yüzünü mengene altına alarak kafesledi. Karan derin bir nefes aldı. "O ceylan bakışlarının içine kazdığın çukurları, yarattığın mezarları, gömüldüğün kuyuyu önce gözlerinde gördüm." Alnını alnıma yasladı. "O çukurları yanaklarına da kazarsan eğer, o güzel gamzelerini bir mezar olarak kullanır da bunu kimseye belli etmezsen eğer..." Siyah gözleri artık bir bıçak kadar keskindi. "Madem gözlerindeki mezara benden önce biri yerleşti. Bırak, yanakların benim olsun. O mezara gömülen ilk kişi ben olayım."

Karan'ın içinde ateş pişen, pişen ateşin üstünde yüzen buzdan kayıklara sahip siyah bir cenneti vardı. Cennetin gecesi olur muydu? Oluyordu. Yıldızların kuyruklarında ateş vardı, buz gibi su akan ırmağın köpükleri döküldüğü yerde kor oluyordu. Belki de cennet olarak önüme sunduğu cehennemdi ve ben cennetin kapısının anahtarıyla bir cehennemin kuyusunun kapağını aralamıştım.

Kuyunun kapağının anahtarını elime veren oydu.

Yalnızca ona baktım. Aramızda harflerin birleşerek kurduğu bir köprü vardı. Bu köprü bazen benim gözlerimden onun gözlerine uzanırken, bazense onun gözlerinden benim gözlerime uzanıyordu. Ortada buluşan kelimeler birbirini içiyor, beni anladığı yerden ona boğuluyordum.

Şehirden yükselen ışıklar, onun siyah gözlerinin aynasında parlıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim, zamanı ikiye yaran bir sessizlik ikimizi de esiri etmişti. Göz kapaklarım yavaşça gözlerimin üstünü örttü, kirpiklerimin üstünden son kez ona baktım. Ardından etraf kardı, gözlerim kapandı, dudaklarım onun dudaklarının üstünü tıpkı bir çarşaf gibi örttü.

Onu öptüm.

Beni öperken karnımda yarattığı ateşin aksine, onu öperken ona dudaklarımdan buzlu sular içirdim.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken ona içirdiğim buzlu suların serinlettiği gözleri artık daha keskin, daha berraktı. Bir insan aynı anda hem berrak hem de bulanık olabilir miydi? Onun kuzguni siyahı, gece elması gözlerine baktığımda hem berrak sularda yüzüyor hem de bulanık sularda boğuluyordum.

"Yarın çok uzun bir gün olacak." Dudaklarının aralığından akan kelimelerin aralarına nefesi sıkışmıştı. Bunu beklemediğini biliyordum, gözlerine baktığımda net bir şekilde bunu görebiliyordum. "Dinlenmelisin."

Yavaşça başımı sallayarak onu onayladım, avuçlarının arasında olan yüzüm resmen onun avuçlarına sürtünmüştü. Sargılı elini yavaşça geri çekip, "Yüzünü tahriş edecek," dedi çatık kaşlarla.

Çektiği sargılı elini havada yakalayıp tekrar yanağıma yerleştirdim. Bu hareketi benden beklemediğine son derece emindim. Hiçbir şey söylemeden yanağımı sargılı avucu boyunca kaydırdım ve dudaklarımı sargıya bastırdım. Gözlerim anında kapandı, yarasından derince öptükten sonra gözlerimi açmadan elini bırakıp yanından sıyrılarak geçtim. Tam ileri doğru ikinci adımı atacaktım ki, beni belimden yakaladığı gibi kendine doğru çekti ve sırtım onun geniş göğsüne sertçe çarptı.

"Öyle bir kız çocuğusun ki sen..." diye fısıldadı sanki konuşmalarımızı geceden bile gizliyormuş gibi. Sanki bu ikimizin arasında kimsenin bilmemesi gereken derin bir sırmış gibi. "...seni çözdüğümü sandığım yerden sana düğümleniyorum."

"Kördüğüm."

"Kördüğüm."

Beni yavaşça serbest bıraktı, o an konuşmanın burada bittiğini anlamıştım. Adım atmak artık daha güçtü ama yine de bunu yaptım. Karan'ı arkamda bırakıp otel odasına dönerken, sanki bileklerimde bir ip vardı ve ipin ucu Karan'ın elindeydi. Kaçtığım yerden beni ona sürükleyen bir şey vardı.

İsmini koyamıyordum.

Zaten bir isme de ihtiyacı yoktu.

Neredeyse evimin üç odasına bedel olan bir banyoda sıcacık bir duş alıp gevşeyerek banyodan çıktım, otel odasının içi karanlıktı. İçeriye

gecenin içini aydınlatan küçük ışıkların yarattığı aydınlıktan başka hiçbir şey girmiyordu. Soluk, rengi griye meyletmiş bir mavinin odadaki hukmünü izledim. Üstümdeki yumuşak, beyaz bornoza sıkıca sarındım. Karan neredeydi? Bakışlarım bir süre etrafı inceledi. Oda o kadar büyüktü ki, koskoca adamı bile bu odanın içinde kaybedebilmek mümkündü.

Karanlığın içinde tatlı bir nefesin düzenli şekilde indirip kaldırdığı göğsünden yayılan sıcak sesi işittim. Bakışlarım yavaşça yatağa doğru kaydı, dudaklarım sudan çıkmış bir balık gibi aralandı. Oradaydı. Yatağın üstünde. Bir bacağı yerde, diğer bacağı yatağın üstündeydi. Üstünde hiçbir şey yoktu ama altında siyah kotu duruyordu. Ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Dirseğinden bükerek kırdığı kolunu kafasının altına koymuştu. Diğer eli karnının üstünde duruyordu.

Uyuyordu.

Açık duran balkon kapısının tül perdesi uçuştu, içeri ayın gümüş rengi ışığı sızdı, bu ışık Karan'ın yüzünü aydınlattı. Dolgun dudakları hafif aralıklı duruyordu, kirpikleri hareketsizdi ve o kadar uzundu ki, yarattığı gölgeler elmacık kemiklerinin altına kadar uzanmıştı. Gözünün altındaki erimiş dikiş izi, loş ışığın altında daha da belirgin görünüyordu.

Göğsü huzurlu nefesinin baskısıyla şişti. Ardından indi. Tekrar şişti. Tekrar indi.

Bir süre, olduğum yerde kılımı dahi kıpırdatamadan, ayaklarımdan yere çakılmışım gibi hareketsizce onu izledim.

Nefesini verirken boğazından küçük bir ses yükseldi, iniltiye benziyordu ama huzurlu bir sesti. Kirpiklerinin titrediğini gördüm, yatağın diğer ucuna yürüdüm ve yavaşça oturup, tüm ağırlığımı tek kolumun üstüne vererek yavaşça ona doğru abandım, dikkatle ona baktım. Tıpkı huzursuz bir erkek çocuğu gibi uyuyordu. Masallarla üstü örtülmemiş, canavarların gölgesi uyuyan bedenin üstüne karanlık gibi çökmüştü.

Kirpikleri bir kez daha titredi. Kaşları çatılır gibi oldu, ardından yüzündeki sert ifade bir anlığına yumuşadı. Sonra kalbimin pencerelerine taş atılmış gibi tüm camlarımın patlamasına neden olan şeyi söyledi: "Anne."

Bu kelimeyi söylediğinde yüzünde ilk kez sert bir ifade yoktu, o güzel yüzünün topraklarında ilk kez masumiyetin kondurduğu pençe izlerini görür gibi olmuştum. Bu izlerin sahibi Işık Çakıl'dı.

Yüreğim pare pare olmuş hâlde geri çekilip bakışlarımı ondan kaçırarak ileriye doğrulttum. Avucum yatağın örtüsünü toparladı, tırnaklarım örtüyü tamamen kavradı. Gözlerimi yumdum.

"Hayır," diye fısıldadı kısık bir sesle. Dişlerimi sıktım. Karan susmadı. "Neden?"

Göz ucuyla tekrar ona baktığımda kaşlarım çatılmış, dudaklarım aralanmıştı. Acının yüzüme indirdiği kara gölgeleri görebilmesi için gözlerini açması yeterliydi ama o derin ve sancılı bir uykunun kollarındaydı. Şu an gördüğü kişinin kim olduğunu biliyordum.

Şu an onun ruhunun çatlaklarından sızan siyah boyanın sahibini gördüğünü biliyordum.

"Anne," diye sayıkladı, bu kez sesi bir adamın gücünü değil, bir erkek çocuğunun umutlarını barındırıyordu tellerinde.

"Lütfen," diye mırıldandım duymayacağını bile bile. "Lütfen uyan."

Ama onu uyandırmak için herhangi bir girişimde bulunmadım.

"Hayır."

Durdum. Ona bakarken kirpiklerim bile acıyordu şu an.

"Neden?"

Durmadan sadece bu üç kelimeyi söylüyordu.

Neden? Hayır. Anne.

Biri içinde soru barındırıyordu, diğeri inkâr, diğeri ise çaresizlik.

Ya da acı.

"Anne..." Ona sokuldum, bu elimde değildi, artık buna engel olmak zorundaydım. "Neden?" Üstümdeki bornozun altında çıplak bir beden taşıyor olmam bir an için umurumda olmadı. Bacaklarımı ikiye açarak onun karnının üstüne oturdum. "Hayır!" Uyanmasını beklemedim. Tam kucağında, üstüne doğru abanarak onun sakallı yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımı aniden dudaklarına bastırdım.

Gözlerini açtığını, kirpikleri kirpiklerime dokunduğunda anlamıştım.

Karnı çıplaktı, bacaklarımı açarak oturduğum için ben de çıplaktım. İki bacak aramda onun keskin kasık kasının yarattığı çıkıntıyı hissediyordum. Buna aldırmadım. Dudaklarını araladı, sanki bana ihtiyacı vardı ve o ihtiyaç anında ona yetişmiştim, bana bunu hissettirmişti. Büyük bir açlıkla dilimi ağzının içine aldığında ona karşılık vermek için tüm sınırlarımı zorladım. Dişlerinin üstünde yavaşça gezen dilim, onun dilinin dilime dokunmasıyla birlikte dişlerinden ayrıldı ve tıpkı

kıdıktan çıkmış bir yaralı gibi birbirimizin dudaklarına açlıkla sarıldık. Eli bornozun eteklerinin altına girdi, çıplak bacaklarım boyunca kayan büyük avuçlarının sıcak baskısını hissediyordum.

Dudaklarımız bir an olsun ayrılmadı. Elleri çıplak tenimde dolanıyordu. Büyük elleri yavaşça kalçalarıma doğru tırmandı, gerildim ama geri çekmesi için herhangi bir harekette bulunmadım. Çıplak kalçalarımı kavrayan büyük eller bir an için içimdeki her şeyin dağılmasına neden oldu. Büyük bir gürültüyle çöken irademin altında kalmıştım.

Yavaşça karnına sürtünmem için kalçalarımı tutarak ritmik bir şekilde beni öne doğru kaydırdı. Ona uydum. Vahşi bir his göğüs uçlarımı kemiriyordu. Kendimi beni tekrar öne itmesi için geri kaydırdım. Belim tıpkı bir yılan gibi kıvrıldı. Dudaklarımın arasına doğru inlerken beni tekrar karnı boyunca kaydırdı. Tam orada, hissetmemem gereken bir yerde onun karın kaslarını hissediyordum. Diz kapaklarım ve ayak bileklerim titriyordu. Dünya mı çok hızlı dönüyordu yoksa dünya durmuştu da ben mi dünyanın etrafında döne döne yürüyordum.

Dudaklarım titreyerek onun dudaklarından ayrıldı. Yüzümü boynuna gömdüm, o beni yönlendirerek karnının üstünde ileri geri kaydırırken, sertçe yutkunarak boynundaki o kalın damara burnumu sürttüm. Farkında olmadan dudaklarımdan dökülen kısık inilti onun tenine akıp, burnumun hizasında duran damarın sertçe çarpmaya başlamasına neden olmuştu. O damarın atışı, kasıklarımda hissettiğim atışa çok benziyordu.

"Çakıltaşı," diyebildi Karan. Sesinin üstünde gölgeler, karanlıklar, fısıltılar vardı.

İyi ol, diye geçirdim içimden, bambaşka hisler, vahşi bir ateş bedenimi yakıp kavururken. *İyi ol, lütfen iyi ol.*

"Asi." Karan'ın sesi artık daha karanlıktı. Gölgeler ve fısıltılar yoktu. Karanlık bir bıçak gibi tenime saplanmıştı. Beni kalçamdan tutarak tamamen karnına bastırdı, o an gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Başımı geriye doğru atarak dudaklarımı ısırdım, korkuyla gözlerimi sıkıca yumarak tekrar boynuna saklandım. Bir yırtıcı tenimin altında dolanmaya başlamıştı, tenimi yırtmak, dışarı çıkmak ve Karan'a saldırmak, ondan istediğini onu parçalayarak almak istiyordu.

"Karnımda bir ateş yanıyor," diye inledi boğuk bir sesle. "Yakıyor mu o ateş seni de?"

"Yakıyor ateşin," diyebildim. Kelimeler lâl olmuştu, konuşsam dilimi yakacaktı sanki. Bedenim kavruluyordu. İki bacağımın arasında bir ateş topu vardı, onun karnına her temas ettiğimde iki ateş birbirine çarpıyordu sanki. Bu şey tam olarak neydi? Daha önce hiç hissetmediğim, adını bilmediğim, hayalini kurmadığım, varlığından bile yalnızca yüzeysel olarak haberdar olduğum bir şeydi.

Onun acısını almak isterken, kendimi yakmıştım.

Karan'ın bedeni kasıldı, kaslarının o tuhaf burgulu hareketinin yarattığı kıvrımlar tam oramda hareket kazandı. Nefes nefese kalmış şekilde onun boynunda saklanırken artık ne olduğunun farkındaydım. Bedenim ona tepki veriyordu, onun bedeni de bana tepki veriyordu. Acı buharlaşıp uçmamıştı, acı buharlaşmış ve tenimize is gibi sinmişti. Sanki bir noktalama işaretiydim ve Karan'ın kalemi beni vurgulayarak çiziyor, cümlenin sonuna, ortasına ya da gelişigüzel bir tarafına yerleştiriyordu.

Sanki ben Karan'ın kaleminin eseriydim.

Karan dudaklarını omzuma bastırdı, artık dudaklarımın arasından sızan kısık iniltileri tutamıyordum. O da tutmak isteyip tutamadığımın farkındaydı. Zihninden rüyasının ya da kâbusunun izleri siliniyor muydu? Bilmiyordum. Deprem oluyordu. Zihnimde, bedenimde, ruhumda ve yüreğimin içinde büyük bir deprem oluyordu. Kalbimin duvarları yıkılıyor, ruhum çatlaklarına ayrılıyordu. Parmakları kalçalarıma saplanacakmış gibi hissediyordum. İki kalçamı daha sert kavradı ve kendine çekti. Parmaklarında uğuldayan kan tenimin içine akıyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Küçücüğüm," dedi boğuk, ucundan zevk akan mızrak gibi bir sesle, ardından hırıltılı nefesini omzuma bırakıp dişlerini omzumun üstünde gezdirdi. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Daha fazlasını isteyen arsız yanımın kulağıma fısıldadıklarını duymak istemiyordum. Diğer Merve yoktu, şu an Karan ve benden başka kimse yoktu. Karan'ın karnı nemliydi, sebebi ter ve başka bir şeydi, bunu biliyor ve utanıyordum. Nem oranı arttıkça Karan'ın kalçalarıma uyguladığı güç oranı da artıyordu. Öyle ki, tam şu an kalçalarımda onun parmaklarının izlerinin olduğunu biliyordum. Öyle sıkı kavramıştı ki, benden bir şey istediğini çok net kavrayabilmiştim.

"Benim için mi?" diye sorarken kısık sesi iniltiden farksızdı. Tenimin üstünde ateş böcekleri sönüyor, tekrar yanıyor, nabız gibi yanıp

sönüyordu. "Benim için mi tenindeki bulutlar yağmurlarını topladı?" Geri çekilip gözlerimin içine baktı, ondan saklanmak istedim. Nefes nefeseydi, siyah gözlerinde arzunun ateşinden yükselen dumanlar vardı. "Islandın."

Bir an geri çekilmek, üstünden kalkmak ve ondan uzaklaşmak, kaçmak istedim. Buna gücüm yoktu. Çöken irademin altında kalan bedenim yaralıydı ve sanki kurtulmaya değil ölmeye ihtiyacı vardı.

Bunu başlatan bendim ama şu an tüm ipler onun elindeydi, yönetim ondaydı ve ben onun tarafından yönetilirken onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyordum.

Beni mahvedebileceğini biliyordum, şu an bu gücü onda görebiliyordum.

Benim sözlüğümde anlamı yazmayan şeylerin içine düştüğümde onlara kendimce bir anlam yükleyebileceğimi düşünüyordum. Utanıyordum ama aynı zamanda sanki normal bir şeymiş gibi bunu istiyordum. Bu kötüydü. Beni bu denli ele geçirebilmiş olması korkutucuydu, beni ürkütüyordu.

"İyi olmanı istiyorum," diye fısıldarken ağlamak üzereydim ama bunun nedeni yalnızca ruhumda barındırdığım hüzün değildi. Dişlerimi sıktım, yanaklarımda oluşan çukurların içine gömmek istediğim hisler sanki benim mezarım olacaktı.

Karan aniden beni çevirerek altına alınca gözlerim kocaman oldu, bornozun önü yavaşça açıldı, Karan'ın altında öyle savunmasızca yatarken göğüslerimi örten tek şey odanın karanlık gölgeleriydi ama ay ışığının tenimi ona belli belirsiz sunduğunu biliyordum. Bedenimden korkunun içine dolanmış utançla sarılı bir ürperti geçti. Karan kollarını kafamın iki yanına koyarak beni kafesledi. Göğüslerimin açık olması sanki umurunda değildi, göğüslerime değil yüzüme, gözlerimin içine bakıyordu.

Göğsüm korkuyla yükseldi, ardından ihtiyaçla geri indi.

Bir dizini iki bacağımın arasına doğru kırdı, gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum ve o da sanki gözlerini gözlerimde tutmak istediğimi anlamış gibi yalnızca gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin içinde ne gördüğünü merak ediyordum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki göğsüm çatlayıp ikiye ayrılacaktı.

Dudakları düz bir çizgi şeklindeydi, bakışlarında hiçbir şeyi ele vermeyen düz bir renk vardı ama gözleri... O gözleri... Onlarda gördüğüm

şey, içimin, ruhumun derisini sıyırıp beni onun karşısında çırılçıplak bırakıyordu. Şu an yalnızca fiziksel olarak onun karşısında çıplaktım ama ruhum bir süredir onun önünde çırılçıplaktı.

"Karan..." Sesim etrafından çatlamış, çatlaklarından muhtaçlığın berrak kanı akmaya başlamıştı. Karan hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça gözlerimden ayrıldı ve adını telaffuz eden dudaklarıma düştü. Bakışları bir tüy gibi değil, bir bıçak gibi dudaklarımın üstünde gezindi.

Yavaşça bana yaklaşırken, gözleri kısaca gözlerime dokundu ama tekrar dudaklarıma inerken derin bir nefes aldı. Kirpiklerinin aralığı daraldı, gözleri yavaşça kısıldı. Üst dudağını yavaşça iki dudağımın arasına yerleştirdi, bir süre hareket etmeden dudaklarındaki nemi dudaklarıma hapsetti. Ardından yavaşça dudaklarını araladı ve alt dudağımı ağzının içine çekerken burnundan verdiği sert nefes sıcak çizgimin içindeki boşluğu varlığıyla doldurdu.

Dizini biraz daha kırdığında kotunun kumaşının altından bile hissedilen kemikli diz kapağı tam orada, bornozun içinde, iki bacağımın arasındaydı. Hafifçe bastırdığında kasıldım, belim bir yay gibi yukarı doğru kıvrıldı ama bu Karan'ı durdurmadı.

Ellerim bir karşı koyma güdüsü değil de, bir tutunma isteğiyle Karan'ın kafamın iki yanında duran kollarına uzandı ve onun güçlü bileklerini yakalayarak sıkıca kavradım. Karan'ın dudakları dudaklarımın etrafında mayınlı bir tarla gibiydi. Sanki dudağının üstünde her bir hareketim, mayınların üstünde patlayıp parçalanmak için attığım tehlikeli adımlardı.

Diz kapağı tam oraya sert olmayan ama hissettirdiği şeylerle göğüs kafesimi çatlatacağını düşündüğüm bir baskı uyguladı. Tırnaklarımı farkında olmadan Karan'ın bileklerine saplayarak ağzının içine doğru inledim, dudaklarımın üstüne örtünmüş olan dudağının yukarı kıvrıldığını hisseder gibi oldum.

Gülümsüyordu.

Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrılarak çeneme indi. Çene kemiğimi yavaşça öpmeye başladı, gür kirpikleri yavaşça birbirinden ayrıldı, gözlerini kısık bir şekilde açarak alttan bana baktı.

Çene kemiğimin üstündeki küçük gamzeye dudaklarını bastırarak, "Burada da bir mezar buldum," dedi iniltili bir sesle.

Gözlerim kısıldı. Karan çenemden boynuma doğru kayarak indi, dizi oraya daha fazla baskı uygulayarak yavaşça sürtünmeye başladı. O

dolgun dudaklar boynuma tıpkı bir kolye gibi yerleşti, gerdanım sanki onun gümüşten zincirine aitmiş gibi her bir noktaya küçücük öpücükten izler bırakmaya başladı. Nefesim hızlıydı, kalbim nefesimden de hızlıydı. Avuçlarımda onun güçlü bileklerindeki damarların içinde akan kanın uğultusunu hissediyordum.

Dizini tamamen oraya bastırdı, çıplak göğüslerim onun boynuna sürtünüyordu. Tenimin uyarıldığını hissettim, bu basit bir yakınlaşma değildi ve ben bunun farkındaydım. Çıplak tenim, onun çıplaklığına her temas edişinde sanki aramızda kıvılcımlar çakıyordu. Bu kıvılcımlar alev alırsa ve ateş aramızda yükselip yerini yangına bırakırsa, korları avuçlayarak kül olana kadar birbirimizi yakacaktık.

Dudakları gerdanımdan biraz daha aşağı, iki göğsümü birbirinden ayıran o çizgiye doğru indi, tenimden yükselen hislerin intiharı onun darağacında gerçekleşecek sandım. Dudaklarının sıcak baskısını iki göğsümün arasında hissettim. Pantolonunun kumaşı canımı yakmıyor, aksine diz kapağını hissetmemi sağlıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama ikimiz de alev almıştık çoktan.

Çıplak göğüslerim arasında duran dudakları yavaşça bana göre sol, ona göre sağ tarafa kaydı ve o an içinde bulunduğum mekân bir anda yıkılmaya başladı. Önce otel odasının duvarları yıkıldı, ardından tavan üstümüze çöktü ve sonrasında içeride bir gül sağanağı başladı. Sanki tenime binlerce kar ve kor renginde gül yaprakları yağıyordu.

Tam sol göğsümü, kalbimin üstünü öperken gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerinde ben vardım. "Benim kalbim artık burada atıyor," dedi dudaklarını kalbimin üstünden çekmeden.

Cevap vermemi beklemedi, belki de istemedi, bilmiyordum. Gözleri gözlerimden ayrıldığı an tam kasığımın üstünde bir sertlik hissettim. Bakışlarım odaksızdı, yine de etrafımı görebiliyordum. Karan'ın dizinin hareketi derinleşti, artık ritmik bir şekilde dizini tam oraya sürtüyor, dengemi altüst ediyordu. Dudakları sol göğsümün etrafında dolaşmaya devam ederken nefesim öyle hızlı, öyle dizginlenemez hâle gelmişti ki, sanki şimdi şurada can verecektim.

Karan dizini oradan çekmeden o sertliği kasığıma tamamen bastırıp öyle ağır, öyle iç gıdıklayıcı şekilde sürttü ki, bir an kendime engel olamadım ellerim havaya kalktı ve parmaklarım Karan'ın siyah saçlarının arasına daldı. Tenimi uyaran bu şey, ruhumu doyuruyordu ve doyan ruhum, mantığımın çürüyen duvarlarını tekmeleyerek yıkıp özgür ka-

lıyordu. Saçlarını diplerinden yakalayarak sertçe çekiştirdim, can çekişiyormuş gibi dişlerimi sıkarak inledim. Bacaklarımın iç kısmı kasılıyor, adalelerim geriliyordu ve parmak uçlarım içeri doğru kıvrılmıştı.

Karan'ın dilinin yarattığı ıslaklığı göğsümün ucunda hissettiğim an gözlerimin bir an geriye kayacağını ve kör olacağımı düşündüm. Bu olmamalıydı. Bu neden oluyordu? Bunu durdurmalıydım. Bunu neden durduramıyordum? İri harfler zihnimin içine çakılırcasına düşmeye başladı, düştüğü yerin zemininde derin çatlaklar açıyordu ve o çatlaklardan sızan kan değil, mürekkepti. Sanki şu an mürekkeptim. Sanki şu an yeniden yazılıyordum.

Sanki biri gözlerimin üstünde mum eritiyordu. Zihnimde şimşekler çakıyordu, tenime yıldırım gibi düşen bu hissi söküp atamıyordum. Engel olamıyordum.

Tam kasığımın üstünde çarpan nabzı bana bir gerçeği göstermişti. Biz artık iki yetişkindik. Hayır, o zaten yetişkindi ama ben bir yetişkin olduğumu yeni kavrayabiliyordum. Bunun aramızda yaşanan cinsel çekimle alakası olmadığını da biliyordum. Düşünce olarak da, ruh olarak da, beden olarak da ben bu adamın yanındayken büyüyordum.

Bir an düşünceler dağıldı. O dudaklar çıplak göğsümü kavradı ve her şey eriyerek yok olmaya başladı. Boğazımdan yükselen o ses, onun dudaklarından çıplak göğsüme dökülen tutkulu nefesin çelmesine takıldı, birbirlerinin üstüne düştüler. Altta kalan çığlığım Karan'ın nefesi tarafından yutulmuştu. Tam oraya dizini yavaşça sürterken farkında olmadan belim havaya kalktı, ne yaptığımı anlayamasam da ona karşılık verme güdüsüne karşı koyamadım. Bunu istiyordum. Lanet olsun, bundan kaçamıyordum.

"Karan," dedim sanki acılar içinde, ölüm döşeğinde birisi gibi. "Lütfen."

"Ne lütfen?" diye sordu göğsüme nefesini bırakıp yavaşça geri çekilerek. Gözlerimin içine baktı. Orada yangın, orada yıkım, orada kuyu vardı. Yangının içinde yanan ben, yıkımın altında kalan ben, kuyuya düşen yine bendim. "Söyle," dedi, bir anda bacaklarımı eliyle ikiye ayırarak iki bacağımın arasına girdi. Dehşet dolu gözlerle ona bakmak istesem de bakışlarım öyle kısılmıştı ki, kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki.

O sertliği, tam oraya bastırdı.

Kendini oraya iyice bastırarak, "Söyle," dedi dişlerinin arasından. "Tekrarla."

"Karan..."

Tam oraya bastırdığı sertlik dünyamı başıma yıkıyordu. Tırnaklarımı onun pazularına geçirerek inledim. "Lütfen," dedim ağlayacak gibi. "Lütfen Karan."

Bana baktı. Ardından dudaklarıma öyle hızlı kapandı ki, vereceğim soluk ikimizin dudakları arasında asılı kaldı. Ciğerlerimiz birbirimizin nefesleriyle infilak ederken beni sertçe öpmeye başladı. Bunu yaparken tam oramda baskı uygulayarak bana sürtünen sertliğin gür yankısı bana cehennemin içinde şeytanın çaldığı cennet toprakları olduğunu kanıtlamıştı. Bacaklarımı onun beline dolayarak kendimi tamamen ona bıraktım, bana lanet eden tarafım bile suspus olmuştu. Çıplak göğüslerim onun çıplak göğüslerine yapışmış, ter ikimizi de bir bütün haline getirerek birbirimize yapıştırmıştı. Sanki şu an ateşten bir halenin içindeydik. Sanki o lavdı ve benim buz tutmuş nehrime akıp buzlarımı parçalayarak beni yakıyordu. Sankiler omuzlarıma devrilirken tırnaklarım onun çıplak sırtına kaydı, bilincim dışında, kör bir istekle sırtını boydan boya çizdim. Kendini bana öyle hızlı bastırarak sürtündü ki, dudaklarından dışarı bıraktığı inilti bile pasif kalmıştı. Bu sert hareketi çıldırmama neden olmuştu.

"Sana takılıyorum," dedi hırsla kendini bana bastırıp dudaklarımın içine doğru hırlayarak.

"Sana tökezliyorum," diyebildim, sesim inilitiden farksızdı, titriyordu ve yer yer çatlaklara sahipti.

Birbirimize bakmak için dudaklarımızın arasında küçücük bir mesafe koyduk.

O an dudaklarımızdan aynı anda, "Sana düşüyorum," döküldü, siyah gözlerden kahverengi gözlerime uzanan köprü çöktü.

Gözlerini hırsla yumdu, dudaklarımız birbirine çarptı ve o an bedenim sarsılmaya başladı. Titriyordum. Titriyordum ve buna engel olamıyordum. Bedenim kaskatı kesildi, tam orada seğiren bir şey vardı ve o canlılık, o kanın akışı beni alaşağı etmişti. Damarlarımdaki kanın çekildiğini, tüm kaslarımın gerildiğini hissettim.

Bedenim bir aynaydı, Karan o aynaya kendini vurarak o aynayı parçalamıştı. Parçalandım. Onun altında, onun kollarında, tamamen o olmuşken paramparça olduğumu hissettim. Bacaklarım titriyor, bede-

nim benim isteğim dışında reaksiyonlar göstererek kasılıp seğiriyordu. Karan dudaklarını çenem boyunda kaydırdı, yüzünü boynuma sakladı.

"Benim küçük çirkin kızım," diye fısıldadı, sesi pürüzlüydü. Başka hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik. İkimizin de hızlı nefesleri odanın içinde çınlıyordu, üstüme yığılmıştı. Parmaklarım yavaşça o güzel siyah saçlara kaydığında eklemlerim hâlâ titriyordu. Utanç yavaş yavaş saklandığı yerden kafasını kaldırıp bana doğru yaklaşırken, onu görmezden gelmeye çalışsam da, gölgesi üstümü örttüğü an ondan kaçmak imkânsızdı.

Sertçe yutkundum. O da sertçe yutkundu.

Sonra yavaşça çıplak göğsüme doğru kaydı. Kafasını göğsüme yerleştirdiğinde hâlâ sessizdik. Yanağını iki göğsümün arasına bastırarak uzandı, sakalları beni rahatsız etmiyordu.

"Uyuyacak mısın?" diye sordum çekinerek.

"Hıhım."

"Burada uyuyabilirsin."

"Burada uyuyacağım," diye fısıldadı. Sonra bir eliyle yavaşça yanağına dokunup sakallarını işaret etti. Ne demek istediğini anlamıştım. Avucumu yanağına bastırarak sakallarına dokundum, gözlerini yumdu, uzun kirpiklerin hareketlerini gözlemliyordum. Tam kafasının durduğu yerin altında atan kalbim hâlâ hızlı, hâlâ telaşlıydı. Sakallarını sevmeye başladım. "İşte şimdi uyuyabilirim."

Çok değil, sadece birkaç dakika devrilmişti geçmişin üstüne. Bedenim gevşemiş, ruhum sakinleşmişti.

"Uyudun mu?" diye fısıldadım düzenli nefesler alan Karan'ın sakallarını sevmeye devam ederken.

Cevap vermedi. Sonra bir an beyaz tül perde yavaşça uçuştu, içeri şafağın kokusu doluştu.

"Anne gibisin," diye fısıldadı bir anda uykusunun arasından. "Kolların anne kolları gibi hissettiriyor."

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Yanaklarımdaki ölüm çukurları derinleşti. Bir damla gözyaşı yavaşça yanağıma doğru akıp, o çukurun içine gömüldü.

Gözyaşımı gamzeme gömdüm.

"Sen de baba gibisin," diye fısıldadım sakallarını sevmeye devam ederken. "Varlığın babam varmış gibi hissettiriyor."

10. SAHNE

Uçuruma düşen bir insanın cesedini oradan çıkarmak için senin de uçuruma atlaman gerekir. Ama eğer o uçuruma atlarsan, sen de ölürsün, bunu bilirsin. Sırf bu yüzden uçurumun dibindeki cesetler nasıl görünür, nasıl ölmüştür kimse bilmez, bilemez.

Ben çok küçükken bir ruh arkeoloğu olmak isterdim.

Bu, altı yaşında küçük bir kız çocuğunun ütopik, gerçekleşmeyeceğini bilmediği ve rüyalarına yatırdığı saçma bir hayaliydi. Eğer bir ruh arkeoloğu olabilseydim uçuruma atlamaktan korkmazdım. Uçurumun dibinde yatan cesetleri inceler, ruhlarının hâlâ uçurumun topraklarında olup olmadığını araştırırdım. Çünkü ruh arkeologları ne kadar yüksekten düşerse düşsün, ölmezdi.

Ben küçükken ölmeyeceğime inanırdım.

Sonra büyüdüm, büyümenin ölüme kanat çırpmanın şaşalı bir yanı olduğunu fark ettim. Uçuruma atlamaktan korkuyorduk, çünkü öleceklik. E ama biz zaten büyüyerek ölüme yürümüyor muyduk? Uçurumun dibine çakılana kadar havada olurdun, bu bir nevi uçmaktı. Ölüme uçmak varken, neden ölüme yürürdün? Bunu altı yaşındaki Asi Merve'ye anlatsan, *"Salak,"* derdi. *"Hepiniz mi salaksınız?"*

Hem uçurumdan atlayınca öleceğimiz kesin değildi ama insan büyüyünce ölürdü.

Saçlarım, yatağın beyaz çarşaflarının üstüne tıpkı siyah ağaç dalları gibi yayılmıştı. Bakışlarım bir süre tavandaki alçı panoya serpiştirilmiş

çiçek motiflerini inceledi. Yanaklarımda yetişkin bir kadının bedenine kondurulan busenin pembe ısısı vardı. Onunla bu tarzda yakınlaşmanın getirdiği utanç, midemi değil kalbimi bulandırıyordu.

Sanki dudaklarımı aralasam kalbimi kusacaktım.

Gözlerimi açtığımda kollarımda uyuyan o adam yanımda yoktu. Yanımda olmaması benim açımdan iyiydi, göz altlarıma kadar kızarmışken, onunla nasıl göz göze gelecektim hiç bilmiyordum. Biz öpüşmemiştik, biz farklı bir şekilde yakınlaşmıştık ve bu düşüncelerimin tepetaklak gelmesine neden oluyordu. Tamam, birlikte olmamıştık, yani onunla yatmamıştım ama bedenimde bir kapıyı açmış, o kapının arkasında akan nehirde yüzmüştü. Yanaklarımın içini dişledim, boynum tekrar yanmaya ve boynumu saran damarlar zonklamaya başladı.

Üstümden kalkarken bedenimi bu beyaz çarşafla örtmüştü. Nerede olduğunu bilmiyordum. Şu an nerede olduğunu umursamıyordum da. "Ruh arkeoloğu," diye fısıldadım kendi kendime. Düşüncelerimi başka şeylere yönlendirmek, zihnimdeki berrak suyun içine taş atarak dipteki çamuru kaldırmak ve suyu bulanık hâle getirmek istiyordum.

"Hadi ama," dedi diğer Merve esneyerek. *"Hâlâ bakiresin, biliyorsun değil mi?"*

İrkildim. Gözlerimi sıkıca yumup ayaklarımı yatağa vurarak olduğum yerde huysuzca inledim. Utanç sanki damarımda kandı ve tüm vücudumda bol miktarda mevcuttu. Sanki gerçekten bir ruh arkeoloğuydum ve fiziksel olarak olmasa da, manen o uçurumdan aşağı düşmüştüm.

"Aptal," diye tısladım yan tarafımda duran yastığı alıp yüzümü basarak. "Salak işte, salak Merve, hıyar Asi! Malım ben, mal!"

Yastığı hırsla odanın diğer ucuna fırlattıktan sonra utanarak çarşafı üstümden itip doğruldum. Bornozun önü hâlâ açık olduğu için çıplak bedenimin bir kısmı ortadaydı. Elimle bornozun önünü kapattıktan sonra iki elimi yüzüme örtüp, "Geri zekâlı!" diye alçak perdeden çığlık attım. "Nasıl bakacaksın şimdi sen onun yüzüne? İyi bok yedin!"

Bir süre yüzümü elimle örtmüş şekilde öylece bekledim. Sanki yüzümü açsam, duvarlar bile pis pis sırıtarak bana bakacaktı.

"Hıyar!" diye homurdandım, avucuma çarpan sesim boğuktu. "Hıyar Asi!"

Boğazdan yükselen hafif bir ses duydum, bu daha çok bir gülüşü yutma sesi gibiydi. Yüzümde asılı duran parmaklarım yavaşça aralan-

dı ama elimi yüzümden ayırmadım. O an kemikten parmaklıklarımın diğer ucunda beliren görüntü kalbimin şokla sarsılmasına, bacaklarımın kasılmasına neden oldu. Karan oradaydı. Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturmuş, bir dirseğini dizine yaslamış, yüzünü avucunun içine koymuş, kaşları havada, yüzünde hafif bir tebessümle bana bakıyordu.

"Hıyar Asi demek..."

"Hiiiğ!" diye çığlık attım aniden. Sadece birkaç saniye içinde çarşafın altına, beni göremeyeceği bir yere girerek yatağın içinde tıpkı bir kedi yavrusu gibi iki büklüm oldum. Karan öksürdü, bunu gülmemek için yaptığını biliyordum. Ayağa kalktığını hisseder gibi olunca çarşafın içinde küçük bir köstebeğin toprak üstünde bıraktığı izi bırakarak kaydım ve yatağın diğer ucuna kadar süründüm. Bunu yaparken çarşaf hâlâ üstümdeydi.

"Git!" diye bağırdım gözlerimi sıkıca yumarak.

"Asi," dedi Karan gülmemek için kendini sıkarken. "Çık güzelim o çarşafın içinden."

"I-ıh!" dedim iyice köşeye sinerek. "Git!"

"Kızım çıksana," dedi Karan. Dizini yatağa koyduğunu fark ettiğim an, "Ya git git, gitsene!" diye bağırdım.

"Nereye gideyim ya?" dedi Karan isyan eder gibi. "Çıksana kızım oradan!"

"Lütfen..."

"Ha sen illa, velet rulo yap diyorsun. Olur." Bir an ne dediğini anlayamasam da beni çarşafa tamamen dolayıp sırtına atmasıyla çığlığı basmam bir oldu. Çarşafın içinde, deyim yerindeyse gerçekten bir rulo gibiydim.

"Bırakır mısın?" diye sordum kısık bir sesle, şu an kafam neredeyse kalçasına değmek üzereydi ama çarşafın içine sarılı olduğum için hiçbir şey göremiyordum.

"Miyav de bir de," dedi dalga geçer gibi. "Kaplan gibi kükreyen kıza ne oldu böyle?" Bir kapının açılma sesini duydum. "Hıyar Asi..."

"Karan!"

"Sus kız."

"Hem insan bir ses verir," dedim kedi yavrusu gibi. "Öyle sessiz sessiz girilir mi?"

"Mehter takımıyla mı girseydim odaya Asi?" Aniden bir yere konduğumda kafamı çarşafın içinden çıkardım. Küvetin içinde oturuyor-

dum. Şu an çok komik göründüğümün farkındaydım. Yalnızca yüzüm çarşafın dışındaydı, saçlarım bile içinde kalmıştı. Karan'a alttan alttan bakıyordum, o da küvetin kenarına kalçasını yaslayarak oturdu. "Çıkacak mısın o şeyin içinden?"

"Çıktım."

"Allah aşkına kaplumbağa gibi duruyorsun."

Kaşlarımı çatarak başka bir yöne baktım. Sanki gözlerinin içine baksam, dün geceyi görecektim. Kalbim telaşla çarpıyordu, nasıl sakin davranabilirdim ki? Tam şu an yarattığım sakinlik kulübesi bir rüzgâr tarafından dağıtılmıştı. Dudaklarım bükülür gibi oldu, burnumu çekip gözlerimi yavaşça kaldırarak alttan alttan ona bakmaya devam ettim, aniden göz göze geldik. Bakışları yumuşadı, siyah gözler beni merceği altına aldı ve bir süre hareketsizce gözlerimin içine baktı. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

"Hadi," diye fısıldadı Karan, artık sesi sakindi. "Çık o şeylerin içinden de, temizleyelim seni küçücük."

Dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı yavaşça iki yana salladım. Utanıyordum. Çok mu çocukça davranıyordum? Bu kez kendim gibi değil, bir başkası gibiydim. Çenemi dizime koyarak küvetin diğer ucunu izlemeye başladım, Karan derin bir nefes alarak kafamdaki çarşafı yavaşça geriye itip saçlarıma dokundu.

Dokunduğu yerden bütünleştik.

Çarşafın içinden çıkmamda bana yardımcı oldu. Üstümde hâlâ bornoz vardı. Bornoza sıkıca sarınarak küvetin içinde bir köşeye sindim. Karan'ın bakışlarını üstümde hissediyordum ama ona bakacak gücü şu an için kendimde bulamıyordum. O gücü yaratmak istiyor, yaratamıyordum.

Karan yavaşça suyu açınca ürperdim. Parmakları saçlarıma dokundu, titreyen kirpiklerimin altından çaktırmadan ona bakmaya çalıştım. Benden bornozu çıkarmamı istememişti. Bunun için ona minnettardım. Ama istese de çıkarmazdım sonuçta... Diğer Merve'nin arsız kıkırtısını işitir gibi olduğumda utancıma rağmen kaşlarım çatıldı.

Karan saçlarımı suyla ıslatarak saç diplerime yavaşça masaj yaparken bedenimdeki gergin elektrik çizdiği haleleri yavaşça benden uzaklaştırdı. Kanımın evcilleşen uğultusunu işitiyordum. Gevşemeye başlamıştım. Sargısı ıslanmıştı ama bunu önemsemiyordu.

Düşmana uzattığım namluyu, vazgeçip kendi şakağıma yaslamış ve tetiği çekmiş gibi hissediyordum. Ona yenilmiştim.

Gerek ruhsal anlamda, gerekse fiziksel anlamda ben bu yenilginin farkındaydım.

Şampuanın çiçeksi kokusunu soludum. Karan küvetin ucuna oturmuş saçlarımı şampuanlarken kollarımı bacaklarımın etrafına dolamış, sakince oturuyordum. "Gözlerini kapat, velet," diye fısıldadı sıcak bir sesle. "Köpükler yakmasın."

Sertçe yutkunarak yavaşça gözlerimi yumdum. Suyu saçlarımdan aşağı özgürce akıtırken ikimiz de o kadar sakindik ki, bu huzurun altını çizebileceğim siyah mürekkepli bir kalem arıyordum. Başım sıkıştığında bu sayfaya dönecek ve altını çizdiğim yeri okuyacaktım çünkü. Ve benim başım sıkışmaya o kadar meyilliydi ki...

Zihnim o kalemi yarattı ve tam şu anın altını çizdi.

Kısa sessizlik, "Utanıyor musun?" diye kulağıma fısıldamasıyla son buldu. Ürperdim. Buna bir cevabım yoktu. Bilmesini istemiyordum ama gördüğünü biliyordum. Yavaşça başımı sallarken gözlerimi açıp ona baktım. "Bence de utan," dedi aniden. "Panter gibiydin."

Küvetin içinde yükselen suyun içine batmak, boğulmak istiyordum. Gözlerimi hızla ondan kaçıracakken sırtını bana dönmesiyle dudaklarımın aralanması bir oldu. Çıplak sırtında on büyük çizik ve içi kırmızı olan bu çiziklerin etrafında kurumuş kanların yarattığı kabuksu görünrü vardı. Yutkunmak istesem de bunu başaramadım, sanki boğazımda büyük bir bıçak vardı ve ben o bıçağı tek seferde yutmaya çalışıyordum. Bu delilikti. Bunu ona ben mi yapmıştım?

Aslında amacının sessizliği bozmak, beni kabuğumdan çıkarmaya çalışmak olduğunu biliyordum. Şu an onun da benim kadar şaşkın olduğunu, farklı şeyler hissettiğini düşünüyordum ama bir şekilde zihnimi bir şeylerden uzaklaştırmaya çalışıyor gibi bir hâli vardı.

Utanarak, "Üzgünüm," diyebildim ama bunu derken sesim tüm eklem yerlerinden kırılarak parçalanmıştı sanki.

Karan duraksadı. Isınan yanaklarımda dolaşan bakışlarının ağır baskısını hissedebiliyordum. Tekrar küvetin kenarına oturduktan sonra ıslak saçlarımı yavaşça okşadı, elini çeneme koyarak yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kalbim hâlâ tıpkı gece olduğu gibi hızlı çarpıyordu. Sanki bu etki hiç kaybolmayacak, kalbim göğsümün içinde infilak edip tıpkı bir saatli bomba gibi patlayacaktı. Islak kirpiklerimin

altından ona kısık gözlerle baktım. Dokunduğu yer ıslak olmasına rağmen yanıyordu. Sanki çenemdeki su değil, yavaşça yanaklarıma yükselen saf bir ateşti.

Derin, siyah, gür kirpiklerinin tutsağı olmuş abanoz sertliğindeki gözler sabit bir şekilde gözlerimin içine demir attığında, sanki gözlerimin limanından yükselen dalgalar karayı yutup tüm canlıları boğacaktı.

"Günü kaçırmayalım," diye fısıldadı Karan. "Yolculuğun içinde yolculuk yaptın mı sen hiç küçük kız?"

Sorusunu tam olarak anlayamamıştım. "Nasıl yani?"

"Senin için sırt çantanı hazırlayacağım," dedi, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Sen suyun içinde biraz daha vakit geçirebilirsin."

Başımı yavaşça sallayarak gözlerimi ondan kaçırdım, başparmağıyla çenemi okşayarak elini oradan çekti. Derin bir nefes alıp banyodan çıktı. Kapıyı kapattığı anda göğsümde saklanan telaşlı derin nefesi dudaklarımdan dışarı bıraktım ve küvetin içinde kayarak suyun içine gömüldüm. Saçlarım suyun içinde anında ahtapot kolları gibi yayılırken, bedenim örtü ve bornozdan kurtularak çıplak bir şekilde suyun içine batıp, küvet tarafından yutuldu.

Banyodan çıktığımda Karan odada değildi ama toplanmış büyük yatağın üzerinde bir not kâğıdı ve siyah bir sırt çantası vardı. Küçük havluyla saçlarımı kurularken dizimi kırarak yatağa oturdum ve boşta duran elim not kâğıdına uzandı.

Düzgün bir el yazısıyla, *Seni resepsiyonda bekliyorum, rahat bir şeyler giy,* yazıyordu.

Koyu gri dar paça bir kot, üstüne de gri ama içinde beyaz geçişlerin de olduğu yün bir kazak giymiştim. Siyah spor ayakkabılarımın iplerini bağlarken hâlâ ıslak olan saçlarım kazağın yün kumaşını biraz nemlendirmişti. Doğrulduktan sonra hızlıca saçlarımı tarayıp, nemli yerleri kuruttuktan sonra siyah bereyi kafama geçirdim, yatağın üstünde duran siyah sırt çantasını da omzuma atıp odadan çıktım.

Tek başımayken asansöre binmekten korkuyordum, bunun sebebi Karan ile asansörde mahsur kaldığımız gün havasızlıktan ciğerlerimin patlayacağını düşünmemdi. Şu an yanımda Karan yoktu ve asansör herhangi bir arıza yaparsa, içeride tek başıma kalmak zorunda kalacaktım. Çatık kaşlarla karşımda duran asansörü izlerken şu an çok yüksek bir yerde olduğumu, merdivenleri kullanacak olursam çok zaman kaybedeceğimi biliyordum.

Yine de o merdivenleri kullanmayı seçtim.

Sırt çantasının askılarına parmaklarımı geçirip sıkıca kavrayarak hızlıca merdivenleri inmeye başladım, kaymak tabakadan insanlar günün bu saatinde bile grantuvalet dolaşıyordu. Jilet gibi takım elbisesinin içindeki adam bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra, "Turist," dedi yanındaki kadına, aksanı bozuktu.

Ah evet, bizim ülkede de size ondan diyorlardı.

Resepsiyonun olduğu kata inene dek neredeyse yüze yakın insan görmüştüm ve hiçbiri benim gibi normal giyinmemiş, hepsi birazdan davete katılacak gibi giyinmişti. Artık şaşırmıyordum. Resepsiyonun önünde küçük bir kalabalık vardı. Olduğum yerde dikilip Karan'ı aramaya başladım.

Buz mavisine yakın gri renkte bir kot pantolon dikkatimi çekti. Siyah kazağı bedenini sıkıca kavramış, geniş omuzlarını ortaya sermişti. Bir an duraksadım. Sırtında siyah bir sırt çantası vardı ve açık renk kotunun paçaları ayağındaki siyah postalların içinde kalmıştı. Kazağının kollarını dirseğine kadar sıvamıştı, sağ kolunda siyah bir saat vardı. Omzunun üstünden bana doğru baktığında o an zaman durdu. Çevremden geçip giden insanların hareketleri sanki ağır çekimde işliyordu. Bu genç görüntüsünün içindeki olgun bakışları bir adım geri sendelememe neden olacak kadar büyüleyiciydi.

Normal, bir apartman dairesinde yaşayan, geçimini çalışarak sağlayan bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Sıradan, halktan biri gibi... Ve hiç olmadığı kadar gençti.

Bakışları benden ayrılarak tekrar karşısında duran adama çevrildi ve elini açıp hafifçe bana doğru uzattı. O adamla konuşurken o büyük avucun bana açıldığını bilmek heyecanlanmama neden olmuştu. Bir adım... İki adım... Üç adım ve devamını saymayı unuttuğum birkaç adım daha. Elim onun elinin içine hapsolduğu an karşısındaki adama baş döndürücü bir aksanla, İspanyolca, "Tamam," dedi.

Beni çekerek yürümeye başladı, etrafımızdaki insanların bize baktığını ama bu bakışın çok uzun sürmeden işlerine kaldıkları yerden devam ettiklerini gördüm. Otelden dışarı çıktığımız an, yağmur bulutlarının havada asılı durduğu, soluk gri renkli bir gökyüzüyle karşılaştık. Hiçbir şey söylemeden karşıdan karşıya geçip kalabalık bir sokağa karıştığımızda hâlâ el eleydik.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaçıyoruz," dedi Karan.

Dışarısı soğuktu. Lüks ama bir o kadar da salaş duran kahve dükkânlarının önünden geçerken kahvenin baş döndürücü kokusu beni içine çekse de, kafamı oraya vermemeye çalıştım. Kafelerde oturan, gazetesini, kitabını, dergisini okuyan insanlar yüzünde mayhoş bir gülümsemeyle bize baktığında, benim için düşüncesi bile tuhaf olan o şey zihnimde çiçek açmıştı.

Sanki biz bu şehirde okuyan iki sevgiliydik, cebimizde çok paramız yoktu ama dünyayı gezebilecek kadar seyyah bacaklara ve birbirimize sahiptik.

Elini daha sıkı kavramama neden olan bu düşünce, Karan'ın göz ucuyla bana bakmasına neden oldu. Acaba gözlerimin içine baktığında düşüncelerimi de görebiliyor muydu artık? Utançla gözlerimi ondan kaçırdım, bu düşüncemi asla bilmemesi gerektiğini düşündüm. Hava soğuktu, yün kazağa rağmen tenimi ısıran o soğuğun kamçısını damarlarımda hissediyordum ama önemli değildi. Adımlarımız hızlıydı. Ara bir sokağa girdik, kaldırımların yabancısı olmadığımı fark ettim. Arnavut kaldırımlara benziyordu ama daha temiz, daha sessiz bir yoldu.

Sokağın sonunda başlayan karmaşa başımı ağrıtmamış, aksine bir an için kendimi buraya ait hissetmeme neden olmuştu. Bankaların önünde insanlar vardı, bankaların hemen çaprazında vitrinlerinde canlı mankenler olan bir giyim mağazası görmüştüm. Şaşkın bakışlarım oradan oraya dokunurken, Karan sanki her gün gördüğü, görmeye alışkın olduğu bir şeyin önünden geçiyormuş gibi umursamazdı.

Bir kahve dükkânının önünde durduğumuzda, "Ne zaman kahve satan bir yerden geçsek, tazı gibi burnunu dikerek koklamaya başladığını fark etmediğimi falan mı sanıyorsun?" diye sordu aniden.

"Ne?" Gözlerimi kaçırdım. "Ne alaka be?"

"Bana yalnızca, 'kahve istiyorum' demen yeterli, biliyorsun değil mi?" Durup bana doğru döndü, elimi bırakmamıştı. "İsteklerini söylemezsen, sana onları veremem."

Son cümlesi bir an için ikimizin de duraksamasına neden oldu. Dün gece tıpkı çarmıha gerilmiş çıplak bir beden gibi gözler önüne serilince ikimiz de aynı anda bakışlarımızı birbirimizden kaçırdık.

Karan, "Şuraya girelim," dedi bana bakmadan. "Kahve ve yiyecek bir şeyler alalım."

"Ben aç değilim."

"Şu an açsın," dedi sakince. "Aç değilsen de, artık acıktın."

"Sadece kahve istiyorum," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yemeden kahve içmene izin vermem." Kahve kokusunun yoğun olduğu küçük dükkâna girdik, ellerimiz kısa süreliğine ayrıldı. Kendine sert, sade bir kahve bana ise tüm ısrarlarıma rağmen sütlü kahve almıştı. Karton kutuların içindeki kahvelere ters ters bakmaya başladım. Karan aldığı tarçınlı kekleri kese kâğıdının içine yerleştiriyordu.

"Ben sütlü istemiyordum," dedim Karan'ın elime tutuşturduğu kahvenin büyük karton kutusuna cins cins bakarken.

Karan ana yola çıktı, ardından karşıdan karşıya geçerken, "Hızlı ol," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

Tam yolun ortasında durup, "Onu bana ver, bunu sen al?" dedim dudaklarımı bükerek.

Alayla, "Yok ya?" dedi. "Başka derdin var mı senin? Ayrıca o kek yenecek."

"Kek sevmiyorum ben," dedim yolun ortasında durmaya devam ederek. "Bana mı sordun sanki alırken?"

"Asi. Geçecek misin artık karşıya? Bak tır çarpar."

"Tır mı?" Ona tuhaf tuhaf baktım. "Seni çarpsın o tır."

"Çarpsın," dedi gözlerini devirerek. "Geçecek misin artık karşıya?"

"Elindekini bana ver, o zaman geçerim."

"Asi, şuraya gel."

"Gelir misin, diyeceksin, bir de elindeki sade kahveyi istiyorum."

"Kızım ben içemem sütlü kahve falan," diye isyan etti. "Geç artık şuraya, bak bir araba gelip sana çarpacak, sonra ben de arabayı süren herifi arabadan indirip kendi arabasıyla ona çarpacağım. Hadi güzellik, gel şuraya."

Omuz silkerek elimdeki sütlü kahveyi ona uzattım. "Bunu al, onu ver, yoksa kız ölür."

"Ne?"

"Araba geliyor, hissediyorum," dedim tek parmağımı kaldırıp gözlerimi kapatarak. "Çarpışmaya son altmış saniye..."

"Velet," dedi, tek gözümü açıp ona baktım. Başını iki yana sallayarak bana doğru yürümeye başladı, elindeki kahveyi bana doğru uzattı. "Bana o sütlü kahveyi öldürsen içiremezsin ama bunu paylaşabiliriz."

"Gayet de içirebilirim," diye mırıldandım ona doğru yürüyüp kahvesine uzanmaya çalışarak.

"Gayet de içiremezsin," dedi, kolunu kaldırıp kahveyi ulaşamayacağım kadar yükseğe çıkardı. Kaşlarımı çatıp parmak uçlarımda zıplayarak kahveye ulaşmaya çalıştım ama devenin boyu o kadar uzundu ki, yetişemiyordum.

"Ya Karan ya!" dedim kaşlarımı çatıp ona ters ters bakarak. "Versene ya!"

Sırtımda çantayla zıplayarak kahveye ulaşmaya çalışırken çanta her seferinde kalçama çarpıp canımı acıtıyordu. Durdum. Karan'a dik dik baktım. Gözlerini indirmiş, keyifli bir şekilde çırpınışımı izliyordu.

"Vermeyecek misin?"

"Sütlü kahveyi bana içirmeyi başar, sade kahve senin olsun." Bana pis pis baktı, ben bu bakışlardaki alayı görebiliyordum çünkü neredeyse her gün o bakışlardan bana uzanan alay tarafından hırpalanıyordum. "Tabii sen bunu başarana kadar sade kahve buzlu kahveye dönmezse... Her şey senin elinde, ufaklık..."

"İçiremem falan mı sanıyorsun?" Bir ona, bir de elimde tuttuğum zıplamaktan cılkı çıkan sütlü kahve kutusuna baktım. İçiremezdim.

"Sanmıyorum, biliyorum."

"Kendinden çok eminsin," diye fısıldadım gözlerimi kısarak.

"Evet." Yavaşça yüzüme doğru eğildi, yüzü yüzüme olmaması gerektiği kadar yakındı. Gözlerini kıstı. "Öyleyim."

Parmak uçlarımda yavaşça yükseldim, artık burnum onun burnuna değiyordu. Diğer Merve kaşlarını kaldırarak bana baktı, tüm bunları bir kahve için yaptığıma inanmak istemiyordu. Hoş, buna artık ben de inanıyor sayılmazdım. Burnumu burnunun ucuna sürterken, "Öyle misin?" diye sordum kısık bir sesle.

Karan gözlerini tamamen kıstı. Siyah gözlerin içinde büyüyen boşluk, içine düşersem dibindeki ateşlerin eteklerine kadar yükselmesini sağlayacaktı. Boşlukta büyüyen o sinsi yangın, onun siyah renkteki gözlerinin arkasında yanıyordu.

"Seni yeterince utandırmadım sanırım küçük kız," dedi Karan kısık bir sesle. Bu açıdan bize bakanlar her an öpüşeceğimizi düşünebilirdi ama bu birbirimize okuduğumuz meydanın etrafında çatırdayan kıvılcımlardı.

Yanaklarımın içini dişledim. Kaçıp saklanmak yerine, "Sütlü kahveden bir yudum alırsan, belki yeteri kadar utandırman için zamanın olur," dedim aniden. Ardından duvara toslamışım gibi tosladığım kendi cümlem şoka girmeme sebep oldu.

Karan'ın gözlerinde büyüyen o ahlaksız gölge tam üstüme devrilecekken geri adım atmak için hamlede bulundum ve tam o anda Karan elimdeki sütlü kahveyi alıp, tek seferde kafasına dikti.

Ve ardından kutuyu hemen çaprazındaki çöp kovasına profesyonel bir basketçi gibi attıktan sonra, "Kazandın," dedi boğuk bir sesle. Elindeki kahveyi bana uzattı. Titreyen ellerimle bana uzattığı kahve kutusunu ondan alırken birkaç kişinin göz hapsinde olduğumuzun farkındaydım. Aldırış etmeden biraz önce onun dudaklarının değdiği kahve kutusuna dudaklarımı dayadım ve sert, acı kahveden büyük bir yudum alarak düşüncelerimi doğru yerlere oturtmaya çalıştım. Benden umudu kesen düşünceler yavaşça geri çekilmeye başladı, dalganın sıyırdığı kıyı gibi çıplak kalmıştım.

Kahveyi onunla paylaşmak istesem de Karan bunu kabul etmedi. Sırt çantalarımızla sanki bu şehre aitmişiz ama bir o kadar da değilmişiz gibi şehrin sokaklarını talan etmiştik. Sonunda kendimi bir metro istasyonunun önünde bulduğumda ayaklarıma kara sular inmişti.

Elindeki kartla bana bakarken, "İki kez kullanabiliriz sadece," dedi kısaca.

"Tamam, bas işte iki kez?"

"Dönerken ne bok yiyeceğiz?"

Ona dik dik baktım. "Sen zengin değil misin?"

"Bugün beş parasız biriyim," dedi alayla. "Hem gezmek için paraya ihtiyaç yok ki."

Ona düz düz baktım. "Ee? Nasıl döneceğiz?"

Karan bir süre etrafı inceledikten sonra aniden diz çökerek sırtını işaret edip, "Atla," dedi. Bir an ona metro istasyonuna girmiş bir sığır görmüş gibi baktım. Omzunun üstünden bana göz devirerek, "Binsene kızım," dediğinde, "Sana mı bineyim Karan?" diye sordum. Arkamızda bir kadının kahkaha attığını duydum. Çok geçmeden kadının da Türk olduğunu anlamıştım.

"Kızım binsene, var işte bir bildiğim."

Başta karşı koymak istesem de arkamızdaki kadının hâlâ gülerek bizi izlediğini bildiğim için homurdanarak Karan'ın sırtına bindim, kollarımı boynuna dolayarak, "Bindim," diye tısladım. "Rezil olduk."

"Ne rezilliği amına koyayım ya," diye homurdandı. "Buna Karan'da çareler tükenmez diyoruz, güzelim." Karan aniden ayağa kalktı ve sanki ben sırtında değilmişim gibi rahatça kartı yalnızca bir kez basıp ben sırtındayken sınırdan geçti. "Bu kadar."

"Oha."

"Ne?"

"Oha."

"Ne be?" Güldü. "Ne oldu?"

"Bir şey diyeyim mi, sen iyi ki fakir değilsin." Dehşetle arkama baktım, neredeyse tüm insanlar kahkaha atarak bize bakıyordu. "Korkunç bir zekâ..."

"Fakir olsam ne olacaktı?"

"Merkez Bankası'nı hacklerdin."

"Hâlâ geç değil, yapabilirim."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum." Beni sırtından indirdiğinde yürüyen merdivenlere bindik. "Eğer bir gün batacak olursam, belki."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Şaka yapıyorum, dedin."

"Onu şimdi yapacağım konusunda demiştim."

Buenos Aires Metro İstasyonunun duvarlarındaki motifler beni şaşırtmıştı. İslami motifler kullanıldığını fark etmiştim.

"La Galibe İllallah," diye fısıldadım duvara bakarken. "Anlamı neydi?"

"Allah'tan başka galip yoktur." Yazının olduğu duvara dikkatle baktı. "Evet."

"Çok güzel görünüyorlar."

"Beğendin mi?"

Çizimlere daha dikkatli baktım. "Evet, her kim yaptıysa sanatını mükemmel konuşturmuş, şunlara baksana."

Zihnimde her daim sayfalarının kırışmasına neden olan durmadan karıştırdığım bir günlük vardı. Bazen on sayfa ileri çevirdiğim bu sayfalar, bazen yüzlerce sayfa geri giderek beni bir anının çelmesine takılıp düşmem için içine çekerdi. Karan'ın siyah gözleri bir süre dikkatle yüzümü inceledi. Benim gözlerim ise duvarlara işlenmiş bu muhteşem sanatın gölgeli renklerinde dolaşıyordu. Düşüncelerim sessiz, hislerim her zamankinin aksine daha berraktı.

"Renkleri seviyorsun," dedi Karan karanlık bir sesle. "Eskiden sevmezdin."

"Bazı renkler, birbirlerini tamamlamak için var edilmiş gibiler."

"Peki bu duvar çalışması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ilgili bir sesle. Bir kalbin atışı kadar kısa süren bir an için durup düşündüm, ardından cevap dudaklarımın kilidini kırdı.

"Bu çalışmanın sahibi, inancı işlemiş. Ortada bir inanç var ve bu inancı var eden tüm renkler birbirine kol kanat germiş."

Karan bir an duraksadı. "Nasıl yani?"

"Konu yalnızca İslam'ı ele alan bir inanç değil. Burada yaşayan toplumun dini inançlarının farklı olduğunu ikimiz de biliyoruz." Ona baktım. "Sence de burada yalnızca İslam'ı mı ele almış?"

"Peki neye ele almış?"

"İnancı," dedim kısaca. "Farklı bir dine mensup bir insana bile ilk baktığında farklı şeyler aşılayabilecek türden karmaşık renklerin bir araya gelmesi ve bu renklerin aslında bir inanışı temsil eden fırça darbeleri olması durumunu herkes anlar. Herkesin inancı aynı değildir ama inanç aynıdır. İnanırsın ve biter. Ben buraya baktığımda inancı görüyorum."

Karan sessiz kaldı. Yaklaşan trenin önce rüzgârı hissedildi, ardından da kısa uğultusu duyuldu, peronlar insanlarla dolup taşacak sanıyordum ama sanılanın aksine yalnızca iki üç kişi peronların önüne geçerek hızlı treni beklemeye başladı.

Derin bir nefes aldım. "Buna mı bineceğiz?"

"Evet," dedi Karan perona doğru yürürken. "Gideceğimiz çok yer var."

"Daha önce hiç..."

"Trene binmedin," diye tamamladı beni. "Fethiye dışına hiç çıkmadın mı sen sahiden?"

"Çıktım ama gezmek için değil." Özgür biri değildim, aslında özgürlük benim avuçlarımın arasında duruyordu ama bir gün kendimi özgür bırakırsam, olacağım kişiden korkuyordum. Suratıma tıpkı ucuz bir çıkartma gibi yapışacak olan sahte gülümseyişin yanaklarıma açacağı çukurlara geçmişimi gömüp, maskeleriyle yaşayan bir kıza dönüşecektim, bunu biliyordum. Belki de bu yüzden özgürlükten kaçıyordum.

Aslında özgürdüm ama bu mekânsal bir özgürlük değildi. Ruhum özgürdü ama bu özgürlük, yürüme engeli olan bir insanın tekerlekli sandalyeyle sokak sokak gezmesi gibi kısıtlıydı. Koşmak istiyordun ama koşamıyordun. Kendi etrafında dönerek kollarını iki yana açmak

istiyordun, kollarını iki yana açabiliyordun ama kendi etrafında dönemiyordun.

Hem yarımdın, sen hayat tarafından yarım bırakılmıştın.

Trene bindiğimizde bakışlarım kısaca etrafı inceledi. Filmlerde gördüğüm trenlerden farklı olarak koltukları daha genişti. Trenin ilerleyen uzun koridorunda beyaz bir ışık yanıyordu fakat Karan ile yürüdüğümüz kısım karanlıktı ve büyük camlardan içeri tek bir ışık dahi sızmıyordu. Cam tarafına geçip oturdum, Karan da hemen yanımda oturdu ve bacaklarını hemen karşımızdaki koltuğa yerleştirip bakışlarını camdan dışarı, karanlık tünele çevirdi.

Tren hareket etmeye başladı, tekerleklerin rayların üzerindeki o tuhaf sesinin içimdeki yankısını dinledim. Ürperticiydi. Başım yavaşça Karan'ın omzuna düştü, Karan büyük elini elimin üstüne koydu ve ben de ona uyarak bacaklarımı Karan'ın bacaklarının üstüne doğru koyarak uzattım. İkimizin eli benim karnımın üstünde duruyordu ve tren karanlıktan sıyrılıp, gri gökyüzünün altında ilerlemeye başlamıştı. Arkamızda kalan ağaçları izlerken kafam Karan'ın omzu ile göğsü arasında bir yerde kendine bir yer edinmişti.

"Küçükken hep bir tren yolculuğu yaptığımı hayal ederdim," dedim uykulu bir sesle. Gevşemiştim ve o gevşeme sırasında o defter tekrar açılmış, yaklaşık iki yüz sayfa kadar geriye gitmiştim. Geriye doğru çevirdiğim sayfaların sesleri hâlâ zihnimin içinde dolaşıyordu. "Böyle günlerce süren... Ama böyle bir tren değil, giderken arkasında büyük, siyah dumanlar bırakan bir tren. Eski."

"Bana hayalinin tamamını anlat."

Gözlerim akıp giden, geçmişe karışan görüntüyü takip ediyordu. Derin, göğsümü sızlatan, boşluklarımı geçmişle dolduran bir nefes aldım.

"Annem ve Defne hemen karşımızdaki koltuklarda olacaktı, ben babamla yan yana... Yazdığım şiiri babama okutuyor olacaktım, o, ilgiyle o şiiri okurken bir yandan da sıcak nefesini saçlarıma bırakıp, arada bir saçlarımı öpecekti. Şiir güzel olmasa bile şiirimi büyülenmiş gibi okuyacak, hatta ona okumamı, sesimden dinlemek istediğini söyleyecekti." Kaşlarımı çattım. "Sonra ben onun kollarında uyuyakalacaktım, gün yerini geceye devrederken o tatlı uykudan uyanacaktım ve onun kollarında uyuyakaldığım için hiçbir yerim tutulmamış olacaktı. Hatta kendi yatağımdan daha konforlu kollarda olduğumu düşünecek, uykumu almış olsam da kendimi tekrar uyutmaya çalışacaktım. Ayın

o gümüş rengi ışığı trenin içini aydınlatırken babam da beni göğsüne bastırmış uyuyor olacaktı."

Karan çenesini saç diplerime bastırıp anlatmaya devam etmemi istiyor gibi sıcak nefesini saç diplerime bulaştırdı. Kafamda bere olmasına rağmen, nefesini de, dokunuşunu da hissediyordum. Tuhaftı.

"Sanırım bu hayal benim ilk yolculuk hayalimdi," dedim kesin bir sesle. "Ondan sonra da hiç yolculuk yapmayı hayal etmedim diye hatırlıyorum."

"Aksine senin yolculuk yapmayı, yeni yerler görmeyi çok seven bir kız olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı yavaşça. "Özgürlük senin ruhunun zırhı, onu elinden alırlarsa güzel ruhun işte o zaman gerçekten ölür, küçücüğüm."

"Sanki ruhum şu an yaşıyor da."

Karan hiçbir şey söylemedi. Bu tezimi çürütmedi ya da bana tam tersini söyleyip beni püskürtmedi, beni doğrulamadı da. Sadece sustu. Aslında bu sususun, yani bu sessizliğin altında yatanın gerçek bir cevap olduğunu biliyordum. Cevaplarını harflerin sessiz gölgelerinin altına gömüp, doğan kelimelerin kanlı göbek bağlarını küflü bir makasla kesen bu adam, dudaklarının çukurunda bir gerçeği susturuyordu.

"Geldik," dedi Karan bulanık bir sesle.

Gözlerimi araladığımda gözlerimi ne zaman kapattığımı sorgulamıştım. Kaç dakikadır bu şekilde duruyorduk hiçbir fikrim yoktu. Onun kollarındayken akrebin zehri zamanı zehirliyordu. Yelkovan zamanın yelini kovup, bize dokunmasına engel oluyordu. Çatısı uçmak üzere olan bir harabenin içinde evsiz çocukları sakladığı gibi, üstüme yıkılmak üzere olan bedenimin içinde ruhumu saklıyordum. Oturduğum yerden kalkarken ruhumu oturduğum yerde bırakmamak için elini tutup kaldırmış, benimle yürümesi için onu ikna etmeye çalışmıştım sanki.

Trenden inip istasyondan çıktığımızda gök gürüldüyordu ama gürüldeyen göğün aksine ağaçların yapraklarını döktüğü sonbahar görüntüsüne, sarının ölümle kucaklaşan soluk rengine takılmıştı gözlerim. İki yanı da ağaçlar tarafından çevrili, sonbahar yapraklarının tıpkı kar gibi kaldırımları doldurduğu o yolda yürürken bakışlarım sarının kahverengiye dönen tonlarında dolaşıyordu.

Hiç şüphesiz sarı ve kahverengi bana sonbaharı anımsatıyordu.

Hemen ağaçların arasında çimler vardı ama çimler kurumuş, üstleri sarı ve kahverengi, ara ara yeşil yaprak yığınlarıyla dolmuştu. Bir an

elimde bir fotoğraf makinesi olmasını delice istesem de, bu anı gözlerimin arkasına, zihnime mühürlüyordum.

"Burayı çok mu sevdin?" diye sordu, başımı sallamakla yetindim.

"Sonbaharı seviyorum."

"Kışı sevdiğini düşünmüştüm."

"Kışı da seviyorum."

"Gel," dedi ağaçların arasına, yaprakların yarattığı görüntünün içine dalarak. Spor ayakkabılarımın altında çatırdayan yaprakların üstünde yürürken bir an vicdanım sızladı. Onlar uzun zaman önce ölmüş, tutunduğu dalı bırakıp yere düşmüştü ama yine de bu bana hâlâ içinde kan ve nefes barındıran bir cesedin üstüne basıp geçmek gibi hissettirmişti.

Karan bacaklarını ileri doğru uzatarak yaprakların içine oturduktan sonra sırtını iri gövdeli ağacın kalın, kahverengi gövdesine yasladı.

Yanına bağdaş kurarak oturdum. Ağaçların arasından, az önce yürüdüğümüz yol görünüyordu ve yaşlı çiftler o yolda el ele yürüyordu. Onlara yüzümün topraklarına yayılan hafif bir huzurla, dikkatli bir şekilde baktığımı gören Karan, "Bugün yapmak istediğin bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Geziyoruz işte," dedim gözlerimi yaşlı çiftten ayırmadan.

"Bir gün tüm ülkeleri tek bir sırt çantasıyla gezmek ister misin?"

Bu soru çığ olup zihnimin üstünü bembeyaz karlarla kapladı, düşüncelerim o çığın altında kaldı. Kum saati ters döndü ve içindeki kum aşağı doğru akmaya başladı. Bakışlarım gözden kaybolan çiftin arkasında bıraktığı boşluğa takılı kalmıştı.

"İsterdim."

"Bir an için her şeyi geride bırakıp, olmak zorunda olduğun kişi değil de, olmak istediğin kişi olarak yaşamak isterdin."

Ona bakmak istedim ama bunu yapmama engel olan hislerin kömürden parmakları boğazıma yapışmıştı. Bu kadar net, bu kadar berrak görmemeliydi. Bulanıklık payı bırakmalıydım, görmediği derinliklerim, ayak basmaya cesaret edemeyeceği noktalarım olmalıydı ama yoktu. Olsa bile yapardı. Ayak basardı, görmek için bir yolunu bulurdu.

Ellerini omuzlarıma koydu, artık elinde sargı yoktu ama ince bir bandajla sarmıştı. Beni omuzlarımdan tutarak kendine doğru çekti ve onun iki bacağının arasına girip göğsüne yaslandım. Boş, ölü bir bedenin açıkta kalan gözlerini andıran ruhu çekilmiş bakışlarım, ölü yap-

rakların üstündeki turunu sürdürürken, "Bugün bir oyun oynayalım," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Suyumuzda hâlâ bulanık olan taraflara taş atıp, daha da bulandıralım. Belki daha çok bulanırsa, dibi görmemiz daha da kolaylaşır."

"Nasıl bir oyun oynayacağız?"

"Birbirimize bir şeyler soracağız."

"Doğruluk ve cesaret gibi mi?" diye sordum boş gözlerim yaprağın cesedini aşındırırken.

"Anılar ve gerçekler gibi."

"Peki ya sonra?"

"Bittiğinde, uçurtma yapıp o anlattıklarımızı gökyüzüne uçuracağız."

Bir an dayanamayıp kafamı geriye yatırarak ona baktım. Çenesini alnıma dayadı ve onu görmeme engel oldu. *"Bu bir uçurtmanın kaçışı,"* diye fısıldadı kısık sesle.

"Belki de değil," diye fısıldadım.

"Oyunu burada değil, gideceğimiz yere kadar yürürken oynayacağız."

Yavaşça doğrulup ayağa kalktım. Sırt çantamı düzelttikten sonra kalçamdaki ölü yaprakları silkeleyip, "Tamam," dedim omuz silkerek. "Bana uyar."

Karan da ayağa kalktı, artık sonbahar yapraklarının içinde yürüyen tek kişi ben değildim, Karan da değildi. Sanki anılar ve gerçekler de bizi takip ediyordu. Yaprakların ikiye ayırdığı yola çıktığımızda gök bir kez daha gürüldedi ama yağmur yağacak gibi görünmüyordu, yalnızca hava kapalıydı ve gökyüzü sanki bir şeylere kızmış gibiydi.

"Anı mı, gerçek mi?" diye sordu Karan hemen bir adım uzağımda yürüyüp ileriyi izlerken.

Olduğum yerde kısaca sallanıp dudaklarımı bükerek, "Hım," diye fısıldadım. "Anı."

"Küçükken karıncaları parmağımla ezerdim," dedi Karan hiç beklemediğim bir anda. Ona dehşet içinde baktım, büyük elleriyle sırt çantasının askılarını tutarak omuz silkti. "Bakma öyle, üç ya da dört yaşlarındaydım ama net hatırlıyorum. Duvarımda çok fazla karınca olurdu ve canımı sıkıyorlardı. Ben de onları parmaklarımla eziyordum. Annem onların cansız bedenlerinin arkasında bıraktığı izleri görmesin diye de duvarlarımı boyamaya başlamıştım."

"Cani," dedim yüzümü buruşturarak. İki büyük kare şeklindeki yoldan atlayarak geçtikten sonra ona doğru döndüm. "Doğru söyle, yoksa boyama ve çizim alışkanlığının mimarı o zavallı karıncacıklar mı?"

Karan burnunun kemerini sıkarak, "Sadece anı dedin, bu gerçeği seninle paylaşmayacağım," dedi alaycı bir sesle. "Sıra sende. Sormana gerek yok. Bana bir anını anlat."

Çantanın askılarını tutarak yavaşça asılıp başımı sol omzuma yatırdım, gökyüzüne baktım. "Küçükken ruh arkeoloğu olmak istiyordum."

Karan'ın sessizliği beni ona bakmam için teşvik etti. Bakışlarım onun kuzguni siyahı gözlerine döndüğü an, iki kaşının ortasında oluşan yarığa baktım. "Ney?" dedi şaşkın bir tavırla. "Öyle bir meslek mi var? Ayrıca bu bir anı değil, gerçek."

"Az önce senin söylediğin de bir gerçekti o zaman."

"Peki başa alıyoruz Bayan Ruh Arkeoloğu." Derin bir nefes aldı. "Sor."

"Gerçek mi yoksa anı mı?"

"Anı."

"Bir gün yine zavallı karıncaları parmağımla ezip, duvarda izlerini çıkartmıştım," dedi Karan başını iki yana sallayarak. "Dört yaşındaydım ama her şey gayet berrak, o günü kesintisiz bir pürüzsüzlükle hatırlıyorum. Çok telaşlanmıştım. Ezdiğim karıncalardan bir tanesi o kadar büyüktü ki, beyaz duvarda onun bedeninden fışkıran kan olmasını umut ettiğim o kahverengi iz vardı. Görmen gerek, o kadar fazlaydı ki, bir bez ile silmeye çalışsam duvarı daha rezil hâle getirebilirdim ama tabii o zamanlar buna aklım ermediği için mutfaktan ıslak bir bez aşırıp odama gelmiştim." Bana baktı, tepkimi ölçmek istiyor gibiydi ama ifadesiz gözlerle onu izliyordum. Yine de gülmemek için dudaklarımı ısırdığım gerçeğini değiştirmezdi bu. "Islak bezi duvara sürtmeye başladım. Ne kadar sürttüysem, iz o kadar rezil bir hâl almaya başladı. Enseme kadar terlediğimi hatırlıyordum. Annemi üzmeyi sevmezdim, o benim kıymetlimdi ve bana kızmasa da duvara olanlar yüzünden üzüleceğini biliyordum. Biraz titiz bir kadındı." Duraksadı. Annesinden böyle bahsediyor olması yüreğimi ezmişti. Sanki kalbim bir kapının arasına sıkışmıştı ve biri o kapıyı kalbimin üstüne çarpıp duruyordu. "Baktım olacağı yok, duvarı daha rezil hâle getiriyorum, gözlerim direkt boya kalemlerime kaydı. Boya kalemlerimle her yeri boyadığım için annem onları yüksek bir yere kaldırmıştı." Karan durdu. "Tabii o zamanlar boyumuz 1.94 değil..."

Hafifçe güler gibi olduğumda dudaklarıma baktı ama tepki vermedi.

"Sandalyeyi iterek boya kalemlerimin olduğu dolaba kadar sürükledim. Sonra zorlanarak da olsa çıktım sandalyenin üstüne. Parmak

uçlarımda yükseldim, nasıl bir cüceysem yine de yetişemedim... Dolabı tutup sallarsam belki kalemlerim tepeden yere dökülür diye düşündüm." Bakışlarını yavaşça benden ayırdı, yola sapladı. "Dolabı tuttum ve tüm gücümle sallamaya başladım. O kadar çok salladım ki, üstteki kapaklar birbirine vurarak büyük gürültü çıkarmaya başladı. Annem duyacak diye daha da telaşlandım. Telaşım büyüyünce korkuyla dolabı kendime doğru çektim."

Bir an korkuyla irkildim. "Dolap düştü mü?"

"Dolap tam devrilirken, annem beni öyle büyük bir hızla sandalyenin üstünden aldı ki, o an onun bir süper kahraman olduğunu düşünmüştüm. Ne ara merdivenleri tırmanmış, odama girmiş ve beni o koca dolabın altında kalmaktan kurtarmıştı bilmiyorum. Aklım hâlâ almıyor."

"Seni seviyordu."

Karan cevap vermedi. "Anı," dedi. "Bana bir anını anlat."

Tren yoluna yakın bir yerde, ağaçlık bir yolun kaldırımında yürüyorduk. Kollarımı birbirine bağlayarak, "Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama sanırım okula gitmiyordum," diye fısıldadım, zihnimde o günün takvim yaprağı asılı duruyordu. "Annem ocakta süt kaynatıyordu. Defne ilk kez beni kandırmıştı, birlikte oyun oynuyorduk. Oyunun adını bilmiyorum, amacını da bilmiyorum. Zaten Defne'yle oynadığımız ilk ve son oyundu. Deli gibi oradan oraya koşturuyorduk. Mutfağa girdik." Derin bir nefes alarak kaşlarımı çattım. "Defne beni kendine doğru çekti, yakaladığını söyledi, ben reddettim, kaçmaya çalışırken o beni daha sıkı tuttu. Tencere hemen dibimizdeydi, biraz yüksekte duruyordu. Ben geri çekilmek isteyince Defne kolunu kaldırarak bana uzattı ve kolu tencerenin kulpuna çarptı." Gözlerimi sıkıca yumdum, Karan elini koluma koyup beni dirseğimden kavradı. Sanki ayağımın altındaki yer kayıyordu. "Sıcak süt tenceresi devrildi, o kaynayan süt koluma oradan da karnıma döküldü. Canımın nasıl yandığını, nasıl acı bir çığlık attığımı hâlâ unutamıyorum." Tüylerim ürpermişti. "Annem telaşla içeri girdiğinde, yerde kaynar süt üstüne dökülmüş şekilde kıvranan ben olmama rağmen Defne'yi kucakladı."

Karan beni yavaşça kendine doğru çekerek ona yaslanmamı sağladı. Adımlarımız bir bıçağın kör ucu gibi küteldi ve kesildi. "Sorun benim yanmış olmam değildi. Sorun Defne'nin yanmamış olması da değildi.

Sorun her şey ortada olmasına rağmen annemin Defne'yi kucaklamış olmasıydı."

"İz," diye fısıldadı. "İz falan kaldı mı? Görünürlerde yok ama..."

"Kaldı," dedim göz ucuyla ona bakarken. "Çok büyük bir iz kaldı Karan."

"Nerede?"

Bandajlı elini havada yakalayıp kalbimin biraz üstüne koydum. Ona öyle dikkatli baktım ki, konuşmama gerek yoktu aslında. "Burada," dedim yalnızca. Nefesim yalnızca bu altı harflik kelimeye yetmişti ama fazlasına da gerek yoktu zaten.

Cevap vermedi. Bunun yerine elini kalbimden çekmeden, "Gerçek mi, anı mı?" diye sordu. O siyah gözler, gözlerimin dizlerinde yatıyordu.

"Gerçek," dedim hiç düşünmeden. Eli, orada, kalbimin üstünde dururken bana onun bir gerçeği lazımdı. Sanki o izin üstüne onun gerçeğini basarsam, iz geçmezdi ama hâlâ arada bir sızlayan boşluğu dolardı.

"Bir dönem uyuşturucu madde ve alkol yüzünden klinikte yattım. Ciddi ve ağır bir tedavi sürecinden geçtim, gerçi bunu kısmen öğrendin ama..."

"Sonra nasıl böyle biri oldun?"

"Nasıl biri?"

"Şu an olduğun kişi."

"Bir inancın beni kurtaracağını biliyordum." Bana bakmadı, gözleri gökyüzüne kaydı. "Bir şeye inanmaya ihtiyacım vardı."

"Senin hiçbir şeye inanmayan, kimseye güvenmeyen bir adam olduğunu biliyorum," diye fısıldadım ondan ayrılıp ileri doğru adımlarken. "Belki de sırf bu yüzden tek bir şeye inanmayı seçtin. Bir yaratıcı olduğunu biliyorum ama onun hakkında pek bir şey bilmiyorum." Omzumun üstünden Karan'a baktım. "Onu sevdiğimi hissediyorum ama onu tanımıyorum."

"Öğrenmek senin elinde, onu tanımak senin elinde," dedi Karan.

"Uyuşturucuyu hayatından çıkarmak çok zor oldu mu?"

"Hayır," dedi beni şaşırtarak. "Aslında bu kullanan kişinin bünyesine göre değişiyor. Tamamen kafa yapısıyla alakalı bir şey bu... Mesela bazı insanlar durmadan aynı hatayı yapar ve bu hatadan vazgeçemez. Çünkü o hatanın içinde onu tatmin eden, tatmin ettikten sonra da mahveden bir şey vardır. Mahveden tarafını görmeden durmadan o

tatmin hissi için o yanlışı yapmayı sürdürür. Bu tıpkı karısını aldatan, karısını bir şekilde geri kazanıp tekrar karısını aldatan bir adamın zihni gibi... Karısını seviyor ama başka kadınlarla birlikte olmayı da seviyor, işin kötü yanı yakalandığında karısını kaybetme tehlikesini yaşıyor, bu onun korkulu rüyası ama yine de o aptal zevkinden vazgeçemiyor. Bir gün tamamen kaybedecek, biliyor ama kendini durduramıyor. Bazı insanlarda ise hata tek seferliktir. Ne o hatayı yapanı kabul ederler ne de yaptıkları hatayı bir daha tekrar ederler." Bana baktı. "Damarlarının kaşındığını hissediyorsun Asi. Dişlerini gıcırdatıyorsun. Sana verdiği ne kadar anlık güzellik varsa, bunu günlere pay edip vadeli olarak zarar şeklinde senden geri alıyor. Uyuşturucu sadece anlık bir zevk. Sonunda sana verdiği zevki bir hastalık şeklinde tekrar bedenine bırakıp seni öldürecek olan o zehir... Bu, kendini kendinle öldürmek. Eğer hatayı tekrar etmeyi sırf o tatmin duygusu için yapan insanlardan olsaydım, şu an bir köşede tamamen çürümüş olan koluma yeni bir delik açmaya çalışıyor olurdum."

"Bu iğrenç," diyebildim. "Uyuşturucu iğrenç."

"Bir şekilde eğlencenin dozunu arttırmaya çalışan geri zekâlılarla, acısına sahip çıkmayı başaramayan ahmakların dileneceği türden aciz bir şey."

Bu lafı kendine söylemişti, bunu biliyordum. Ama o bir ahmak değildi. Herkes yanlış yapabilirdi. Şimdi olduğu kişi olana dek neler yaşamıştı merak ediyordum ama uyuşturucu konusunun derinine inmek istemiyordum. "Gerçek," dedi ben sormadan. "Bana bir gerçeğini söyle Asi."

"Küçükken öğretmenin 'kendini tanıt' dememesi için en arka sıraya otururdum. Okulun ilk günü hani... Yeni bir öğretmen gelir ve inciğinden boncuğuna her şeyi öğrenmek için sinir bozucu sorular sorar. Altı yüz yirmi altı Asi Merve Karakuyu, der ve sonrasında o önü alınamayan, kulaklarımı tıkayarak kaçmak isteyeceğim türden soruların okları bir bir bana saplanmaya başlar. Üstelik o sırada da tüm sınıfın gözleri üstündedir ya hani, çığlık atmak istersin ama atamazsın. Kaçıp gitmek istersin, kaçamazsın. O sorulara cevap vermek zorundasın."

Karan başını sallayarak beni onayladı. "Evet, şu 'Baban ne iş yapıyor?' 'Annen çalışıyor mu?' sorusundan bahsediyorsun, değil mi?"

"Aynen," dedim yanaklarımın içini şişirerek. "Çok gereksiz değil mi sence de?"

"Öyle."

Tren yolunu gördüğümde heyecanla raylara doğru yürüdüm ve rayların üstüne çıkarak kollarımı iki yana açıp yürümeye başladım. "Sanki herkes bir şeyleri yüzümüze vurmak zorundaymış gibi."

"Evet."

Omzumun üstünden ona bakarak, "Sen de o soruyu duyunca kaçmak istiyordun değil mi? Kendini tanıtmak senin için de çok zordu. Çünkü kim olduğunu bilmiyordun," diye fısıldadım.

Karan ellerini ceplerine soktu, cevap vermedi ama bunun bir nevi onay olduğunu biliyordum.

"O zamanlar bir aynanın önüne geçip, 'Kimim ben?' diye defalarca sordum kendime. Mehmet Karakuyu'nun kızı mıyım? Dört kişilik çekirdek ailenin en küçük çocuğu muyum? Siyah saçlarıyla yüzünü örtüp sorulardan kaçan küçük kız mıyım? Kahverengi gözlerinin bazı geceler hiç üşenmeden babasının televizyon önündeki mimiklerini takip ettiği o küçük kız çocuğu muyum?" Kaşlarımı çattım. "Kimim ben?"

"Karan Ali Çakıl'ın küçücüğü."

"Peki Karan Ali Çakıl kim?"

"Işıkları söndürüp, kendi karanlığına senin gözlerinle ışık tutan adam."

Rayların üstünde öylece durdum. "Işıkları söndüren sen değilsen ya?"

"Bir şekilde ikimiz de karanlıktayız, öyle değil mi Asi?"

"Karan," dedim kısık bir sesle. Tren raylarının üstüne çıkıp bana doğru yürümeye başladı, öylece dikilmiş ona bakıyordum. Karanlık yavaşça çöküyordu, soluk rengin üstüne birkaç ton daha koyu mürekkep damlatılmıştı sanki.

"Söyle."

"Yaşıyor musun şu an?"

"Ölmüş de sayılmam," dedi kısaca, gözleri doğrudan bana bakıyordu ve her adımı, bana doğru hızla bir tren geliyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki tüm seksek kutularımı çizmiştim de, son iki kutu hızla yaklaşan trenin geçeceği rayların üstüne çizilmişti ve ben inatla tek ayağımın üstünde trene doğru sekerek zıplıyordum.

Karan'ın yanındayken hayatı kontrol edebilme yetimi kaybediyordum. Bunun benim dönüm noktam olacağını, belki de çoktan olduğunu biliyordum. Belki de her şey tam olarak olması gerektiği gibiydi. Sadece oluyordu.

Onun gözlerinde bir çocuk duruyordu. Siyah saçları üç numara kesilmişti, iri siyah gözlerinde çaresizliği taşıyordu. Bedeni donmuş, buzdan bir kafesin içine hapsedilmiş, kafesin içinde kalıplaşıp tıpkı üstüne kar yağan bir deniz gibi buz tutmuştu. O çocukla göz göze geldiğimiz an aramızda duran buzdan duvarın çatladığını görmüştüm. O çatlaktan dışarı sızan nabız sesi, o çocuğun hâlâ hayatta olduğunun kanıtıydı.

Ona yenilmekten, ona yakalanmaktan pişman değildim. Ama kabul ediyordum ki, karşımda duran adam da bana yenilmeye başlamıştı ve onun isteği dışında bir şekilde onu yakalayabiliyordum. Ben bu savaştan vazgeçmemiştim, kuzguni siyahı gözlerinin içindeki yansımada gördüğüm kız hâlâ savaşabilecek güce sahipti. Sorun şuydu ki, savaş meydanına silahsız, çıplak ve yaralı çıkacaktım ama şu an görüyordum ki, onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Çıplak, yaralı ve sanırım artık gerçekten silahsızdı.

"Gerçek," dedim titreyen sesime aldırmadan. Sormamıştı, yine de söylemiştim. Anı değil, gerçek istiyordum. Gözlerinin tam içine baktım. Tam oraya. Gözünün bebeğinin arkasına, zihnine açılan o siyah, kilitlerle mühürlenmiş kara kapıya.

Açsa, hiç düşünmeden içine dalacak kadar pervasızca içeri girmeyi istiyordum.

İçeride beni bekleyen şeyler artık beni korkutmuyordu.

"Gözlerin bulutlanıyor Asi, ağlayacak mısın?" Sesi de, tıpkı bakışları gibi düzdü. Sıcak nefesi yüzümü yalıyordu, harfleri gözlerime batıyordu.

"Gerçek," dedim üstüne basarak ama sesim hâlâ titriyordu.

"Ben bu yarayla yaşamaya alıştım," dedi, durdu, gözlerinin içinde saklanan gerçekler bana sırtını dönmüş, benden kaçmaya başlamışlardı. "Ölmedim."

Sanki yalnızca ikimizin anlayabileceği bir alfabe oluşmuştu ve ruhum ruhunun karşısına dikilmiş, bir yandan eliyle yaralarından sızan kanı durdurmaya çalışırken, bir yandan da ona hesap soruyordu. Gece, akşamın üstüne şafak renginde örtünüyordu. Şimşeğin sesini işittim, yağmuru toplamadan nasıl bu denli kuvvetli kükreyebiliyordu?

Sanki karşımda yaşayan bir ceset vardı.

Ve siz, bir cesedi öldüremezdiniz.

Konuşmadık. Yelkovan akrebin sırtını kaç kez çiğnemişti bilmiyordum. Gözleri gözlerime uzandı, bir çocuğun kapattığı kapılar açıldı.

Sanki tam şu an ikimiz de birbirimizin üstüne devrilmiştik ve başımız, birbirimizin kalbinin üstüne düşmüştü. Bu mümkün müydü? Gerçek ve anı bir köşeye çekildi. Sanki gözlerimiz anbean birbirimize tüm cevapları veriyor, gerçekleri fısıldıyor, anıları anlatıyordu.

Kalbimin sızladığını hissettim. O gözlere saklanan anılar kalbimi büyük bir kayanın üstüne koyup, başka büyük bir kayayla eziyordu.

Bir anda gök yırtıldı. Yağmur yeryüzünü öyle hızlı yağmalamaya başladı ki, şaşırma fırsatım bile yağmur suyu tarafından ıslatılmıştı. İri damlalar yüzüme sertçe çarptı, çene kemiğime kadar kayarak düştü, gözlerimi kırpmadan Karan'a bakıyordum. Dudakları hafif aralıklı duruyordu ve yağmurun hırçın suyu onun aralıklı dudaklarından çenesine, oradan da kavisli damarlara sahip kalın boynuna akıyordu.

"Ağlayabilirsin Asi," dedi Karan. "Yağmur seni saklayacak."

Gözlerim karıncalanıyordu. Sanki hisler ayaklanmış, gözlerimin üstünde ayak izlerini bırakarak yürüyordu. Çenemi dikmiş ona bakıyordum, dudaklarımı ısırmak ve gelecek olan yağışı engellemek istiyordum. Bunu yapmadım.

"Sen yağmursun," dedim sesim titrerken. "Ben senin için kanatları ıslanan kelebek." Ona doğru bir adım attım. "Sakla beni yağmur."

O an, gözlerimden aşağı kendini bırakıp kirpiklerimden ayaklarını sallayarak kendi kendini idam eden gözyaşım ondan kendini saklamadı. O yağmurdu. Beni saklardı. Ona anlatmamıştım. Tamamını değil. Anlatmamı istememişti. Sanki gözlerimde bir ekran vardı da, geçmişimi izlemişti. Ona sokulurken korkmuyordum, saklanıyordum. Yüzümü boynuna gömerek kollarımı boynuna sardığımda tren raylarının ortasındaydık ve parmak uçlarımda yükselmiştim.

"Sakla beni yağmur. Kelebeğin kanatları sızlıyor."

"Ağla," diye fısıldadı, sanki günlerdir olması gereken buymuş gibi.

"Anlatamıyorum," diye mırıldanırken gözyaşlarım yağmur suyuna karışmıştı. "Anlatamıyorum işte."

"Ağla," dedi yalnızca. Ellerini belime yerleştirdi, ıslanan berem kayıp yere düştü ve saçlarım özgür kaldı. Karan yüzünü saçlarıma gömdü, kısa bir sessizlik yaşandı. Hıçkırdım. "Ağlama," dedi birden bu kez. "Ağlama."

"Beni neden sevmedi?" diye fısıldadım yüzümü boynuna gömerek. Onun boynunda bir kimsesizin mezarı vardı, o mezarın başına dikilmiş taşta benim adım yazıyordu. "Beni neden sevmediler?"

Sanki dilimin arkasında biriken geçmiş dışarı çıkmak istiyordu ama bu kadarına gücüm yoktu. Anlatsam geçer miydi? Düşünürken sızladığım o kadar çok anı, o kadar çok gerçek vardı ki, ben bunun hangi birini Karan'a anlatabilirdim ki? O benim nefes alan cesedimdi, ben bir cesedi kendimle öldürmeyi nasıl göze alabilirdim ki?

Sanki ben hep beklediğim yerden incitilen bir bedene sahiptim de, ruhumu incitecekleri yeri hiç kestirememiştim.

Çok dolmuş, doldurulmuş, taşmış, taşırılmıştım. Bazen boş boş bakan bu gözlerime düşüncelerin gölgeleri devrilirdi. Bu oyunu uzatmamamız iyiydi. Bir gerçeğe, bir anıya daha yer yoktu dilimin ucunda. Sanki söylesem geçerdi ve ben geçmesini istemiyor gibiydim. Bu delilikti.

Babamın olmasını istediğim adamın ruhunun Karan'ın bedeninde yaşam sürüyor olması bir delilikti.

Çocukluğumun göğsüne saplanan kör bıçağın, genç kızlığımın sırtından çıkması bir delilikti.

Bu adamın kollarında ağlamak bir delilikti.

Karan'a mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. Bu kez kendimi tutamamıştım ve belki de asıl bu delilikti.

"Dizlerimde onun açtığı yaralara senin üflemen ne kadar doğru?" dedim gözyaşlarımın arasından. "Ben bunun farkındayım. Beni tamamlamaya çalıştığının farkındayım. Neden? Neden bunu yapıyorsun Karan? Neden bana iyi hissettirmek için tüm bunları yapıyorsun? Karan neden bana kucağında, kollarında, koynunda, ruhunda bir yer ayırıyorsun? Neden yabancı biri değilmişim de, sanki yıllardır seninmişim, sendeymişim gibi davranıyorsun?" Artık tamamen dağılmıştım. "Bunu neden yapıyorsun?" diye hıçkırıklarıma hakim olamadan sorduğum soruyla artık soluk alıp verişinin değiştiğini duyabiliyordum. "Beni babamdan çok sahiplenmene katlanamıyorum."

Çok şey birikmişti. Omuzlarımda çok şeyin kanlı ayak izleri, avuçlarının çürük kokusu vardı. Babam annemi aldatıyordu, Karan bunu biliyordu. Ablam babamın hayatındaki kadın tarafından hırpalanıyordu, Karan bunu da biliyordu. Babamın kendi kızına neler diyebileceğini Karan zaten kendi kulaklarıyla duymuştu. Ben babam yüzünden daha kaç kez bu adamın karşısında yıkılmak, yerle bir olmak zorundaydım ki? Karan'ın bildiklerinden çok bilmedikleri vardı ki, öğrendiğinde asıl yıkımı yaşayacağımı biliyordum. Benim kim olduğumu biliyor, yaşadıklarımı bilmiyordu. Beni görüyor, yaşadıklarımı tam anlamıyla

göremiyordu. Acıyı omuzlarımdan tıpkı bir eşyayı fırlatır gibi geriye doğru fırlatıp devirmek istesem de, acı her seferinde benim üstüme devrilip yüzüstü düşmeme neden oluyordu.

"Bir gün tamamını anlayacağım," dedi kısık bir sesle. "İçine gömdüğün ne var ne yoksa hepsini anlayacağım." Beni daha sıkı kavradı. "Dile getiremediğimiz ne varsa, hepsini anlayacağım ve bunun için senin dudaklarını aralamana gerek bile kalmayacak."

"Anlama," diyebildim. "İçime gömdüğüm ne varsa bırak orada kalsınlar. Uzatma ellerini Karan, kazıyıp çıkarmaya çalışma." Yüzümü onun boynuna gömerek hıçkırıklarımı surlarımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Her şey bir anda gelişmiş, anlatamadığım ne varsa üstüme devrilip beni altında bırakmıştı. Bu hıçkırıkları, gözyaşlarını anlamsız bulmadı. Aksine, altında bir sırrın yattığını, canımı yakanları hiçbir zaman dile getiremeyeceğimi ama canımı gerçekten yaktığını anlamıştı. "Bırak, bir ölüyü yattığı yerden çıkarmaya çalışma."

Gözyaşlarımla onun boynundaki o küçük boşluğu dolduruyordum. Biriken gözyaşım kirpiklerimi ıslatıyordu. Sanki o gözyaşı birikintisinin içinde boğulabilirdim. Bu, şu an için bana mümkün geliyordu.

Gözyaşlarım kendini onun boynundaki boşluğa ait hissediyordu.

"Ağlama," diyebildi düşüncelerinin arasından sıyrılarak. Bilmek, görmek, her şeye hakim olmak istiyordu. Anlamak yetmiyordu, o gerçekten görmek istiyordu. "Asi Çakıltaşı, ağlama."

Artık öyle bir noktaya gelmiş, getirilmiştim ki, ağlamaktan korkan ben, gözyaşlarının arkasına saklanıyordum. Gözümün içinde biriken acının tuzu sanki bana suyla yıkılacağını bildiğim ama yine de beni içine saklayacak tuzdan bir ev yapabilirdi. Ne yaşamışsam içimde yaşamıştım, ben böyle yaşamaya alışmıştım ve tüm dengeleri altüst eden bu adam bir gün tek bir sorumun ağına takılarak doğrudan hayatımın ortasına düşmüştü.

Yavaşça yere çöktüm, ayaklarımdaki gücün çekilme sebebi tüm bunlar da değildi üstelik. Zamanı geri sarabilseydim, belki bir şekilde gözyaşlarımı tutmayı başarabilirdim ama zaman çoktan akmış, akrebin zehri, şehri yağmur suyunun içine karışarak ıslatmıştı. Karan da benimle birlikte yere çöktü. Rayların içine oturduk, gelebilecek herhangi bir tehlike umurumuzda değildi. Tam şu an lime lime edilsek, sanki ikimiz de bunu umursamazdık. Sorun değildi. Beraberdik.

Acımın üstüne onun acısını basınca mı böyle bir reaksiyon göstermiştim, anlamıyordum. Bir şekilde aile çemberinin dışına çıkarılmış, çemberin içini uzaktan izleyerek büyümüş iki çocuğun yetişkin bedenlerinin arkasından birbirine sarılışı gibiydi bu.

"Ağlama," diye fısıldadı acının beşiğinden dökülen bebek nefesi ferahlığıyla. "Ağlarsan ölür kelebekler. Ölmesinler."

Yağmur durmadı, yağdı. Ama artık daha yavaş, daha sakindi. Bu sakin sonbahar yağmuru son damlasını düşürene dek orada, rayların ortasında, onun kucağında öylece oturmuştum. Ruhumun ev sahipliği yapmış o sancı yerini kesik bir eklem ağrısına devretti, artık gözlerimdeki yaşlar durmuş, sessizlik bedenimin üstüne çöldeki deve gibi çökmüştü.

Tamamen ıslanmış, soğuğun da etkisiyle titremeye başlamıştım. Gecenin karanlığının içinde çığıran sessizlik o kadar gürültülüydü ki, Karan'ın da benim de konuşmamıza gerek yoktu. Sessizlik her şeyi anlatıyor, açıklıyor, doğruluyor, yalanlıyor ve bir şekilde kanıtlıyordu. El eleydik. Ellerimiz yağmurun suyuyla ıslak ve çamurluydu, buna aldırış etmiyorduk, çamur bana kirli hissettirmiyordu, ona da hissettirmediğini biliyordum.

Mantık çerçevesi içinde baktığımda bu sessizliğin mimarı bendim ama tuğlaları Karan yerleştirdiği için inşaatı durduramıyordum. Her kat, sessizliğin biraz daha yükselmesine neden oluyordu.

Patika bir yoldan yukarı doğru tırmanmaya başladık, artık onun da üşüdüğünü görebiliyordum ama sorun değildi, ikimizin de bedeni soğuğa karşı çok dayanıksız sayılmazdı. Büyük bir araziye çıktığımızda arazinin bomboş olduğunu fark ettim. Tek bir ağaç dışında arazide hiçbir şey yoktu ve bu ağaç bir şekilde yemyeşil kalmayı başarabilmişti.

Sessizliği kıran nefesinin karanlığa çizdiği beyaz buharı takip eden gözlerim sızlıyordu. Kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki. Elimi yavaşça bırakıp sırt çantasını ağacın gövdesine dayayarak koyduktan sonra diz çöktü ve sırt çantasını açtı. Beremi orada, tren raylarının üzerinde unutmuştum. Bunu fark ettiğimde buz tutan parmaklarım kısacık boş kalan saçlarıma dokundu.

Karan sırt çantasından birkaç şey çıkardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Telefonunun ışığını o şeylere tutarak, "Gelsene," dedi.

Yanına gittiğimde telefonunu tutmam için onu bana uzattı ve "Işığı bana doğru tut," dedi kısık bir sesle. Başımı sallamakla yetindim. Siyah

kâğıda benzer bir şey çıkardıktan sonra diğer malzemeleri de incelememle eş zamanlı olarak ne yaptığını kavrayabilmiştim.

Uçurtma yapıyordu.

Gözlerim kısaca gökyüzüne kaydı. Saat kaçtı bilmiyordum ama çok geç olduğunu, sadece bir iki saat sonra güneşin doğacağını biliyordum. Karan uçurtmayı yaparken bir süre başında öylece dikildim. Biraz zahmetli bir iş olmasının nedeni Karan'ın titiz çalışmasından kaynaklanıyordu. En ince ayrıntısına kadar planlı, düşünerek yaptığı uçurtma neredeyse bir kamyon tekerleği kadar büyüktü ve yüzeyinden aşağı siyah püsküller iniyordu. Tekrar gökyüzüne baktım, geride bıraktığımız o bir saatin şafağa gebe kaldığını fark etmiştim. Gökyüzü puslu bir mavi rengiyle aydınlanıyordu, içinde kızıl kan damarlarına benzeyen yarıklar vardı ve muazzam görünüyordu.

Üşüyen bedenime aldırış etmeden, "Onu uçurabilecek misin?" diye sordum kısık bir sesle.

"Uçurabilirim," dedi bana bakmadan. "Ama kaçırabilirim de."

"Hım?"

"Uçurtmalar genelde benden kaçar."

İçimi zedeleyen sözleri değil, gerçekleriydi.

"Bu kez senden kaçmasına izin vermeyeceğim," dedim yavaşça kuruyan ama hâlâ nemli olan bedenime aldırmadan ondan biraz uzaklaşıp olduğum yerde hafifçe zıplayarak. "Hadi Karan, güneş doğmadan uçmalı!"

"Nasıl uçurtuluyor bu?" diye sordu tuhaf tuhaf uçurtmaya bakarak. "Koşuyorduk değil mi önce?"

Genişçe gülümsedim. Soluk mavi gökyüzünün altında, üşüyen bedenime rağmen bunu başarabilen dudaklarımdan tuhaf bir melodi yükseliyordu sanki. "Koşacaksın, o havalanana kadar."

Karan önce uçurtmaya sonra da bana bakarak, "Ha maymun ol sen diyorsun," dedi gözlerini kısarak.

"Hadi!"

"Ulan," dedi başını iki yana sallayarak. Ardından uçurtmanın ucunu yakalayıp yavaşça koşmaya başladı. Olduğum yerde kahkaha atarak ona bakarken, "Uçsana!" diye bağırıyordu. Bir an bir rüzgâr esti ve uçurtma havalandı, Karan'ın bakışları omzunun üstünden beni buldu. Elimle ağzımı kapatıp gülüşümü saklamaya çalışsam da, o bakışı gö-

rünce elim anında dudaklarımdan ayrıldı ve kahkaha atarak ona bakmaya devam ettim. "Koş koş! Uçuyor!"

Senden haber almadan, nasıl çıkarım yollara? Tek dileğim bir ışık olsa da. Güneş hep sana doğar, gözlerin kamaşsa da... Seni görmez hiçbir şey yanmazsan... Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil... Bilmem, gökyüzünde aramak doğru da değil...

Ellerimi birbirine çarparak ona doğru koştum, uçurtma artık rüzgârın etkisiyle yüksekte, erişemeyeceğimiz kadar tepedeydi. Şafağın koynunda bir kırlangıç gibi uçuyordu. Gülümseyişim solmadı, dişlerimi göstermekten çekinmedim, bakışlarımı kaldırıp uçurtmaya baktım, Karan uçurtmanın ipini yavaşça elime bıraktı ve hiç ummadığım anda gerilen yanağımdaki çukuruna yavaşça dudaklarını bastırıp fısıldadı: *"Senden haber almadan, nasıl çıkarım yollara? Tek dileğim bir ışık olsa da. Güneş hep sana doğar, gözlerim kamaşsa da. Seni görmez hiçbir şey sormazsan. Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil. Bilmem, gökyüzünde aramak doğru değil."*

"Senden haber almadan," diye fısıldadım. *"Nasıl çıkarım yollara?"*

"Tek dileğim bir ışık olsa da."

Uçurtmayı izledim. O arkamdaydı. Belime sarılmış, yüzünü omzuma koymuştu ve yanaklarımız birbirine dokunuyordu. Aynı gün içinde, tüm hisleri bana hissettirebilen adamın kollarındaydım.

Merak ediyordum. Nasıl bir insanı yıkıma uğratan bu şey, aynı zamanda bir insanın en büyük mutluluğu olmayı da başarabiliyordu?

"Kaçmadı," dedi ilgiyle uçurduğumuz uçurtmayı izlerken.

"Kaçmayacak, demiştim."

"Benim uçurtmam kaçtı Çakıltaşı," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Yakalayamadım."

"Benim uçurtmam elimdeydi ama rüzgâr hiç doğru yöne esmedi."

"Rüzgârı doğru yöne estiririm," derken sesinde bunu yapabileceğine garanti veren güven verici bir tını vardı.

"Biliyorum," dedim. "Ben de uçurtmayı yakalarım."

Çenesini saç diplerime bastırırken fısıldadı: "Uçurtma kollarımda."

Uçurtma annesiydi.

Uçurtma kollarındaydı.

(Ceylan Ertem & Cihan Mürtezaoğlu, Uçurtma)

İNSANIN KENDİSİYLE YÜZLEŞMESİ
BİR YABANCIYLA YÜZLEŞMESİNDEN
ÇOK DAHA ZORDUR.

II. SAHNE

"Yemin ederim Los Angeles çingenesi," dedi Bedirhan sırtını konforlu koltuğa yaslayarak. Önündeki bitki çayının dumanı tütüyordu. Hemen karşısındaki koltuğa yerleştim, çevremdeki insanların gözü sanki bizim masamızdaydı.

"Allah aşkına soy ağacında İtalyan ataların varmış gibi davranmaktan vazgeçer misin?" Billur gözlerini devirerek kahvesinden bir yudum aldı. "Sadece bir gün içinde kendini soylu bir zengin sanmaya başladı bu."

"Olmadığını nereden biliyorsun?" Bedirhan saçlarının önündeki kabarık rampayı geriye doğru yatırarak çapkın bir şekilde gülümsedi. "Bak bana, asaletime ve mükemmelliğime bak, güzelliğim ve asortikliğime bak."

Billur pes eder gibi ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, yalvarıyorum sus," dedikten sonra göz ucuyla bana baktı. "Tüm gün aynalara öpücük falan attı bu manyak."

"Benim önümde benim dedikodumu yapma kırmızı telefon kulübesi tipli karı. Gerçi onlar bile senden daha havalı, daha klas görünüyor..."

Defne çekinerek de olsa meyve suyundan bir yudum aldı. Göz göze geldiğimizde, "Tüm gün neredeydiniz?" diye sordu. "Gece de gelmemişsiniz."

Sergen dizüstü bilgisayarına yazdığı metne o kadar çok kendini kaptırmıştı ki, kafasını kaldırıp bize bakmıyordu bile. "Biraz dolaştık," dedim Sergen'in hızla tuşların üstünde dolaşan parmaklarına hayretle bakarak.

"Biz de gezdik," dedi Defne bir anda neşeyle. "Bedirhan bizi büyük bir alışveriş merkezine götürdü ama..." Ters bakışları Sergen'e döndü. "Birileri bizi orada bulup tekrar otele getirdi. Karan abimin kesin emri var, bir daha soyadı Karakuyu olan hiçbir kızın kaçmasına izin veremem gibi bir şeyler zırvaladı."

"Yani haklı olarak," diye kıkırdadı Billur. "E ama robokopçum fedaiciğim, kahveni iç bari, yavrum, parmak felci geçireceksin bak yemin ediyorum, yamulup kalacak o parmakların."

"Evet," dedi Sergen tuşlara aynı hızla basmaya devam ederken. "Kahvemi içeceğim ama önce şu yazıyı halledip mail yoluyla Sinan Özkan'a ulaştırmam gerek."

"O kim?" Billur kaşlarını çattı. "Chat arkadaşın falan mı?"

Bedirhan bir yudum aldığı bitki çayını püskürttükten sonra başını iki yana sallayarak, "Allah belanı verirken önüne atlayayım da o bela bana çarpsın emi," dedi gülerek. "Ceviz kadar beyniyle fikir yürütüyor..."

"Hayır, Chat arkadaşım değil," dedi Sergen mimiği dahi oynamadan. "Özkan Pazarlama İş Makineleri ve Sanayi..."

"Tamam," dedi Bedirhan yanaklarının içini şişirip havayı sıkıntıyla dışarı salarak. "Ne olursun Sergen, tamam..."

"Peki, kısa kesiyorum. Pazarlama departmanında çalışan kıdemli birine önemli bir makale gönderiyorum."

Bedirhan yavaşça masaya doğru eğildi, masada altın rengi gümüşlükler vardı. "Eğer durdurmasaydım şirketin kurulma tarihinin öncesine, şirketin kurulu olduğu mevkide önceden ne olduğundan tut, toprağın şekline, kullanılan tuğla markasına kadar anlatacaktı."

"Teşekkürler," dedi Defne irkilerek. "Bu hep böyle midir?"

"Sizi duyuyorum."

"Ah." Defne gözlerini kaçırdı. "Yani şeysin..."

Sergen'in ışıkların altında daha açık renk duran gözleri bir an için bilgisayar ekranından ayrıldı ve Defne'ye saplandı. Boş, ruhsuz denecek kadar hareketsiz bakışları bir süre Defne'nin yüzünde dolaştıktan sonra, "Neyim?" diye sordu.

"Şey..."

Sergen dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp dirseklerini masanın iki yanına dayayarak kaşlarını kaldırdı. "Ney?"

"Yani..." Defne'nin beyaz boynunun kızardığını görebiliyordum. Açık renk gözler yavaşça bana döndü, bana beni kurtar der gibi ba-

kıyordu ama yapabilecek pek de bir şeyim yoktu. Sergen tepkilerini kestirebildiğim biri değildi. Defne uzun ve ince parmaklarını birbirine geçirip elleriyle oynarken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Anlatamadım ben."

Sergen'in dikkatli ama bir o kadar da ruhsuz bakışları Defne'den ayrılmadı. "Neden özür diliyorsun?"

"Ay ne sıkıştırdın kızı sen de ha," dedi Bedirhan aniden. "Bakma kız sen ona Yakaza Kabilesi'nin en güzel cini. Kız kıyamam boynu falan da kızardı bunun..." İşaret parmağıyla yavaşça Defne'nin saçını okşarken yüzünü buruşturdu. "Üzülme üzülme... Bana bak, bit yok değil mi?"

Defne kıkırdadı. Bedirhan'ın onu güldürmek, rahatlatmak için araya girdiğini biliyordum. Bakışlarım kısaca Defne'nin üstünde dolaştığında zıt yönlerimiz sere serpe önümüzdeki masaya yatmıştı sanki. O kar beyazken, ben zifir siyahtım. O gecenin üstüne doğan güneşken, ben güneşten aldığı ışıkla gecenin içinde parlayan aydım. Utanırken de gülümserken de bir şekilde yalnızca öylece dururken de benden daha ışıltılıydı. Güzellik ya da çirkinlikle bir ilgisi yoktu bunun.

Sadece, ikimiz bir yıldız olsak, önce kayıp ışığını söndüren ben olurdum.

Billur'un elini masanın üstünde duran elimin üstünde hissettiğimde bakışlarım omzumun üstünden ona yöneldi. Sergen dizüstü bilgisayarının kapağını tekrar açmak yerine bakışlarını herkesten uzaklaştırıp, bir boşluğa yönlendirerek kahvesini yudumlamaya başlamıştı.

"Kanadından şapadanak öptüğüm buzdan kelebeğim, n'örüyon kız?"

"Ha?" Bir an ona düz düz baktım. "Hiç."

"Nerelere gittiniz?" Bana omzuyla hafifçe vurdu. "Park köşelerinde neler ettiniz?"

"Parka gitmedik ki," diye fısıldadım sadece Billur'un duyabileceği şekilde.

"Başka bir otele mi gi-"

"Billur..."

Kulağıma doğru eğilerek, "Aynı odada yatıp hiçbir şey yapmadığınıza inanmamı falan bekleme," diye fısıldadı. "O kadarını yemiyorlar be gülüsü..."

Kanımın uğuldayarak akmaya, gittikçe daha da hızlanmaya başladığını hissettim. Sanki boynumun altındaki damarların yukarı ittiği o boncuk boncuk ter, tenimin yüzeyinde küçük damlalar oluşturuyordu

ve oluşturduğu o damlalar kezzaptı, oluştuğu yerde büyük yanık izleri bırakıyordu. Bir an bedenimden ateşin dumanı yükselecek sandım.

Cevap veremedim. O gece yaşananlar zihnime tıpkı depremde ilk yıkılan evin balkonu gibi çökmüştü. Sanki o balkonda çiçek saksılarım vardı ve saksılarım moloz yığınının altında kalmış, ezilmişti.

Tenimde büyüyen ateş sanki bu ten bana ait değilmiş gibi beni içine atlamam için teşvik ediyordu. Ateşe davet. Bir insan, kendi ateşinde yanabilir miydi? Ben bunun en büyük örneğiydim. Ben kendi ateşimde yanıyordum.

"Burada muhteşem eğlence mekânları varmış," dedi Bedirhan düşüncelerimi oluşturan domino taşlarına sert nefesini üfleyip, domino taşlarını darmadağın ederek. Bunun için ona minnettardım. "Bu gece mutlaka gitmeliyiz."

"Karan abimin de böyle bir planı var zaten." Sergen fincanı yavaşça masaya bırakırken göz ucuyla büyük altın rengi kapıya baktı. "O da geliyor."

Gümbür gümbür atan kalbimin sesini duyan tek kişi ben miydim? Öyle olmasını diliyordum. Gözlerim o kapıya kaydığında karşımda derin siyah gözlerini bana dikmiş adamı görmek alışkanlığım haline gelmişti. Siyah bir gömlek, siyah kot pantolon ve siyah kayışlı saati... Evet, bu görmeye alışık olduğum Karan Çakıl'dı. Dünkü adamın onunla uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de belleğime, zihnimin gerilerine kazınan o muhteşem günü unutmayacaktım.

Karan hemen karşıma, Bedirhan'ın yanındaki boşluğa oturduktan sonra, "Bu akşam dışarı çıkıyoruz," dedi sabit bir sesle. Gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmadım. Herkesin istediği tam olarak buydu. Eğlenmek onların da hakkıydı, buraya kadar gelip yalnızca otelde durmak onlara haksızlık olacaktı. Karan'ın da bunu düşünerek bu karara vardığını düşünüyordum.

"O zaman biz şimdiden hazırlanalım," dedi Billur. "Çünkü elimde bir değil, tam iki tane umutsuz vaka var. Biri renkler yüzünden SnapChat efekti gibi gökkuşağı kusuyor, diğerinin yüzüne biraz kömür sürsen, yürüyen siyah bir obje olduğunu düşünecekler."

"Diyene bak," diye homurdandı Bedirhan. "Sen de kafanı kestiğin kedilerin kanına batırıyorsun, onlar sana bir şey diyor mu?"

"Sen de şu SnapChat'teki başına çiçek tacı koyan efekt gibisin." Billur ayağa kalkıp beni de çekiştirerek kaldırdı. "Gereksizsin ama sensiz de olmuyor Bediciğim."

"Haha," dedi yapmacık bir şekilde. "Kaknem, git buradan."

Billur, Bedirhan'a dilini çıkardı. Her ne kadar gönülsüz olsam da Billur'u takip ederek otelin küçük -*küçük?*- kafesinden çıktık. Bir kafeden ziyade aslına lüks bir restorana benziyordu.

Neredeyse tüm giyilebilir kıyafetler Billur'un valizinde olduğu için onun odasına geçmiştik. Defne de yanımızdaydı ama yok gibiydi, sessizce bizi izlemeyi tercih ediyordu. Billur valizin fermuarını açarken sinir bozucu fermuar sesini yüzümü buruşturarak dinledim. "Dışarısı buz gibi, ona göre bir şeyler giy," dedim umursamaz bir sesle.

"Dans ederken ısınırız."

"Gidene kadar buz kesmek istemiyorum ve ben dans falan etmeyeceğim."

"Edeceksin," dedi kendinden emin bir sesle. "İçinde sakladığın o dizginlenemez çılgın bakireyi bir gün dışarı salacaksın..."

"Ama o gün bugün olmayacak," dedim devamını getirmemesi için kabullenmiş gibi yaparak.

Defne yatağın ucuna oturup, "Çok koyu renkli şeyler olmasa?" dedi dudaklarını bükerek. "Bu kız yirmi yıldır hayatımda, ne zaman kendi kıyafetlerini kendi giyebilecek yaşa geldi, o zamandan beri koyu renk giyiyor, ben koyu renk görmek istemiyorum artık."

"Ben de pembe göz farı süren, okul gömleğinin üstüne rengârenk hırkalar giyip, yeşil külotlu çorap giyen bir ablayla her sabah yeni bir güne başladığım için uzunca bir süre renkli şeyler görmek istemiyorum." Ona tip tip baktım. "Ne kadar da çok ortak noktamız var, değil mi?"

Defne yüzünü buruşturdu. "Pembe far gözlerimi daha iri gösteriyor."

"Aksine," diye karşı çıktım. "Tıpkı gelinin kız kardeşi gibi görünüyorsun."

"Pembe far gözlerini daha iri göstermez, beyaz göz kalemini gözünün içine çekersen gözlerin daha iri görünecektir," dedi Billur gülerek. "Şu an çok tatlı göründüğünüzün farkında mısınız?"

"Aaa!" Defne yatağın üstünde emekleyerek gözlerini kocaman açtı. "Beyaz göz kalemini nasıl sürersek çok iri görünür göz?"

"İçine."

"İşe yarıyor mu ki?"

"Gözünü anime karakterlerin gözleri gibi kocaman yaptığında eline ne geçecek acaba ya?" diye homurdandım ama Defne zerre oralı olmadı.

"Elbette," dedi Billur gülerek. "İstersen sana uygulamalı gösterebilirim." Billur valizin içinden asker yeşili bir tulum çıkardı. Tulum askılıydı, sırtı tamamen açıkta bırakıyordu ve uzundu. "Renkleri seviyorsan, onları abartmadan da kullanabilirsin Defne. Bence bu renk sana çok yakışır."

Defne bir süre Billur'un elinde tuttuğu tuluma baktı. "Güzel görünüyor," diye fısıldadı. "Ama bana yakışmaz diye düşünüyorum."

"Neden?"

"Tenim haddinden fazla beyaz ve kollarımda çillerim var, onları görmelerini istemiyorum." Defne dudaklarını büktü. "Uzun kollu bir şey giyemez miyim?"

"Defne..." Gözlerini devirdi. "Çiller güzeldir. Ve bu tulum tamamen beyaz tenli bir kadın için yaratılmış gibi. Şuna baksana? Kendini sevmezsen, bir başkasını da sevemezsin, biliyorsun değil mi?"

Kendini sevemezsen, bir başkasını da sevemezsin.

"Bir başkasını kendinden çok severse, sorun olmaz," dedim aniden kendimi tutamayarak.

"Bir başkasını kendinden çok sevebilmesi için önce biraz da olsa kendini sevmesi gerekir," diye fısıldadı Billur göz ucuyla bana bakarak. Onun dolgun dudaklarını yukarı geren o gülümseme, bana çok şey anlatıyordu aslında. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp sessiz kaldım.

Defne yavaşça doğrulup, "Tamam o zaman," dedi gönülsüz bir şekilde. "Ama çok kötü duracak olursa, başka bir şey giyeceğim, tamam mı?"

"Tamam." Billur bana baktı. "Sana da seçmemi ister misin?"

"Yok," dedim valize yönelirken. "Ben kendim hallederim."

Billur bir yandan hazırlanıp, bir yandan da Defne'yi hazırlarken, bir kadın bile olsa birinin önünde üstümü değiştirmeyi sevmediğim için kıyafetleri alıp lavaboya geçmiştim. Siyah İspanyol paça pantolonu bacaklarımdan geçirip yukarı çektim, karşımda duran boy aynasına düşen yansımam beni izliyordu. Bacak boyum uzun olduğu için, pantolonun beli de çok hafif yüksek olduğundan yerli Safinaz gibi görünüyordum şu an. Aldırış etmedim.

Beyaz, yarasa kollu ve karnımı epeyce açıkta bırakan bluzu giydikten sonra bir an durup kendime baktım. Siyah ve beyazı bir arada kullanmayı sevmiştim ama bluz yuvarlak yakalı olduğu, boynum

görünmediği için önüm çok boş duruyordu. Lavabodan çıkıp valize yöneldim, Billur, Defne'nin saçlarının uçlarını maşa yardımıyla şekillendiriyordu. Beni fark etmediler. Valizin içinden siyah, bayağı büyük bir kolye alıp aynanın karşısına geçtim ve boynumdaki boşluğu abartılı bir kolyeyle doldurdum. Çakıl taşı kolyesi bluzun içinde olduğu için görünmüyordu.

"Yok artık," dedi Billur hayretler içinde. "Şaka yapıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona bakarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Dehşet göründüğünün farkındasın inşallah?"

"Giydim işte bir şeyler," diyerek geçiştirdim. Abartılı olmadığımı düşünüyordum, tam da kararında giyinmiştim bana göre. Siyah, zarif stilettoları ayağıma giydim, Defne'nin de Billur'un da gözü üstümdeydi ama onlarla göz göze gelip kararımdan vazgeçmek ve kot pantolon giymek istemiyordum.

Düzleştiriciyle düzleştirdiğim uzun, siyah saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp, koyu mor ruju dudaklarımın üstünde kaydırdım. Tırnaklarımda Karan ile otele döndüğümüzde duş aldıktan sonra sıkıntıdan sürdüğüm siyah ojeler vardı. Bir ölünün eli kadar beyaz olan parmaklarımı süsleyen siyah ojelerin yarattığı zıtlığı sevmiştim.

Billur zorla kirpiklerimi rimelle dolgunlaştırmıştı ama o kadar rahatsız hissettiriyordu ki... Sanki kirpiklerimin üstünde bir şeyler taşımak zorundaydım. Rahatsız ediciydi.

"Karan seni böyle görünce bence bize çekirdek, terlik, televizyon, pijama yaptıracak," dedi Billur kocaman gözlerle beni süzerek. Aslında o benden daha ışıltılı olmuştu. Giydiği siyah deri tayt ve üstündeki içindeki siyah sütyeni gösteren kırmızı transparan gömlek onu çok seksi kılmıştı. Yüksek topuklu siyah bootielerle neredeyse benimle aynı boydaydı.

Asker yeşili Defne'ye gerçekten yakışmıştı. Onu ilk kez çok gösterişli olmayan ama aynı zamanda gerçekten de dikkat çekici şekilde görmüştüm. Siyah deri el çantasını alıp, "Çıkalım mı artık?" diye sordum, Billur başıyla onay vererek çantasını omzuna attı.

Otel odasından çıkarken, Karan'ın vereceği tepkiyi merak ediyordum çünkü rujlara karşı bir garezi vardı, bunu Yaşar amcanın verdiği davette gayet iyi idrak edebilmiştim. Yalnız olmadığım için mi yoksa bir an önce Karan'ın yanında olmak için mi yapmıştım bilmiyordum ama asansöre binmeyi kabul etmiştim. Her kat, biraz daha yaklaştığım

Karan Çakıl'ın ne giydiğini, nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ne giyerse giysin çekici bir adamdı, bu reddedilmesi imkânsız bir gerçekti. Göz vardı, nizam vardı, bunu yok sayamazdım.

Asansörün cam kapıları açıldı, resepsiyonun karşısındaki lüks koltuklarda oturan Sergen ve Bedirhan anında dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Bedirhan dar, beyaz bir gömleğin içinde, kalıplı vücuduyla her kadının ilgisini çekecek türden bir adam gibi görünüyordu. Bir an için onun da Karan ve Sergen gibi konuştuğunu düşündüm. Çok kızı kapısına köle edebilirdi. Sergen her zaman olduğu gibi siyah takım elbise giymişti, bu adam gece kulübüne gittiğinin farkında mıydı?

Billur bize aldırmadan büyük adımlarla onların yanına yürüyüp, Bedirhan'ın oturduğu koltuğun koluna kalçasını yaslayarak Bedirhan'ın yanağından makas aldı. O an, bir kalbin atış süresinde Bedirhan'ın Billur'a öyle bir bakışını yakaladım ki, olduğum yerdeki zemin çatlayıp ikiye ayrılsa ancak bu kadar şaşırırdım. Bedirhan'ın o dikkatli bakışlarının hızla Billur'un vücudunda dolaştığını ve dudaklarının belli belirsiz aralanır gibi olduğunu gördüm. Yok daha nelerdi.

Biz de yanlarına ulaştığımızda Karan Çakıl görünürlerde yoktu. Bedirhan beni boydan boya süzdükten sonra, "En güzel benim memesiz kazuletim," dedi bana kollarını açarak. "Sultanımda her şey var, bir meme yok, o da destekliyle halledilir. Güzelliğe bak. Tüküreyim. Gel tüküreceğim. Nazar boncuğu yok mu kız buralarda?"

"Ya..." Yüzümü elimle örttüm. "Allah aşkına sus, rezil ettin beni."

"Kız ne bilsin bu agulu cugulu konuşanlar bizim muhteşem Türkçemizi? Burada onlara bir Zeki Müren Türkçesi yapsam, onu bile anlamazlar. Ben ve muhteşem Türkçem şu an buralarda harcanıyoruz."

"Tamam Bedirhan, aynen Bedirhan..." Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştırdım, Sergen'in çatık kaşlarla ablama baktığını gördüm. Aniden bakışları bana kaydı ve ben kaşlarımı çatınca bakışlarını benden kaçırıp önündeki tablete çevirdi.

Bu heriflerin benim kardeşim ve arkadaşımla derdi neydi?

Kendimi küçük bir Sherlock Holmes gibi hissediyordum.

"Dağ mısın, taş mısın, kaya mısın, insan mısın nesin be?" Bedirhan abartılı bir şekilde ıslık çaldı. "Yemin ederim bir koysa kayayı parçalar, ne yedirdiler buna?"

Bedirhan'ın kocaman gözlerle baktığı yere bakmak için o tarafa döndüğümde, "*Yok artık,*" dedi diğer Merve dehşet içinde. "*Gözlük tak, çok şiltili, bakamıyorum.*"

Sevgili diğer Merve'ye elimdeki kamyonculara verilen direksiyon şeklindeki bronz ödülü uzatırken, kalbimin şiddetle çarpmasına uzatacak bir şey bulamamıştım. Sanki uzatsam, uzattığım şeyle birlikte elimi de kapıp yutacaktı. Göğsümde bir hortum çıkmıştı, önüne geleni içine alıp savuruyor gibiydi. Oradaydı.

Koyu mor, dar bir gömlek giymişti. Delirecektim. Çıldıracaktım. Gömleğin ilk iki düğmesi açıktı, köprücük kemiklerinin başlayan sert kavislerini görebiliyordum. Omuzlarına siyah bir kazak atmış, kazağın kollarını boynunun altında birleştirip bağlamıştı. Siyah kotu, uzun ve ince bacaklarını öyle sıkı sarmış, şeklini öyle belirgin vurgulamıştı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Dikkatime takılıp düşmesinden korkuyordum. Gömleğin kolları yukarı sıvanmıştı, kalın damarlarla sarılı bileklerini görebiliyordum ve siyah kayışlı saatini çıkarmamıştı.

Bir an göz göze geldik ve zaman, bulduğu ilk açık pencereden aşağı kendini atıp gerisinde boşluğu bıraktı.

Siyah gür kirpiklerinin hareketlerini bile yakalayacak kadar büyük bir dikkatle onu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Uzun siyah kirpikler kısıldı, siyahın elmaslarla taçlandırdığı zifiri gece rengi gözleri beni öyle sıkı kavradı ki, iskeletim tuz olup yere dökülecek sandım. İki elimin arasında duran çantayı daha sıkı kavradım, deriye batan parmaklarımın ucunda çarpan nabzı hissediyordum.

Siyah gözlerin içinde tehditkâr bir şekilde bana uzanan yüzeyi keskin ve parlak bıçaklar vardı.

Gözleri beni boydan boya taradı, kirpiklerinin radarına yakalandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, stilettonun içindeki ayak parmaklarını içeri doğru öyle hızlı çekmiştim ki, ayakkabının üst tarafı kemiklerimi sıkıştırıp canımı yakmıştı. Yanımdan geçerken omzu, omzuma değdi ve yavaşça başını eğerek saniyelik bir şekilde dudaklarını kulağıma dokundurdu.

"Mayın tarlasının ortasında duruyorsun, sonunu biliyorsun yine de adım atmaktan çekinmiyorsun." Dilini şaklattı, o küçük cık cık sesi kalbimin içinde yankılandı. "Attığın adımlara dikkat et, körpe. Ayağını o adımın üstünden çektiğin an patlarım ve patlarsam, seni parçalarım."

Sesindeki öfkeyi ama o öfkenin içine sıkıştırdığı hayranlığı soludum. Yanımdan geçip giderken nefesim kursağımda kalmıştı. Ona doğru döndüm, elini bana doğru uzatıp avucunu açtığımı gördüm. Bu içime su serpmişti. Çekinerek onun elini tutarken diğerlerinin ne düşüneceği düşüncesini bir köşeye itmiş, ruhumu siyah avuçlarına teslim etmiştim. Bu gece bu beden bana, bu ruh ona aitti.

Otelden çıkarken, "Böyle üşüyeceksiniz," dedi Bedirhan ama hiç kimse onu umursamadı. Dediği gibi de olmuştu. Arabaya doğru yürürken tenimizde dolaşan soğuğun bedenimizi saniyeler içinde bembeyaz edişine kendi gözlerimle şahit olmuştum. Gece böceklerinin sesini duyuyordum, saat tam olarak kaçtı bilmiyordum ama kahve içmeden birkaç saat önce tıka basa yediğim öğlen yemeği hâlâ midemin içinde kaynıyordu sanki.

Karan ön yolcu koltuğunun kapısını açtı, tekrar göz göze geldik. Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirirken gözlerini gözlerimden çekmedi. "Bu gece," dedi her harfi ayaklarının altına alıp çiğneyerek. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

"Bir şekilde ayrılacağım," dedim çenemi dikip, gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Engel olabilecek misin?"

Burnundan sert bir nefes vererek güldü, bu gülücük tamamen alaycıydı. "Bana meydan okuyarak bir yere varabileceğini falan mı sanıyorsun? Bu gece benim dediklerim olacak. Sen benim yanımdan ayrılmayacaksın. Tıpkı uslu bir kedi gibi kucağıma kıvrılacak, tüm gece o kucakta usluca duracaksın."

"Benimle bu şekilde emir vererek konuştuğun sürece o dediğini rüyanda bile göremeyeceksin."

Ona baktım, tam şu an o geceyi yüzüme vurarak beni nasıl bir kediye çevirdiğini söyleyebilirdi. Bunu söyleyip beni püskürtmesinden gerçekten çok korkuyordum ama bunu yapmadı. Alaycı gülüşü dudaklarının üstünde tıpkı su verilmemiş bir çiçek gibi soldu, bakışlarında tehdidin en koyu tonunu gördüm. Gözlerinin arkasında kanlı bir zafer vardı ve bu gece onun galip geleceğini yüzüme doğru bağırırken kendinden o kadar emindi ki, bir an için beni bile inandırabileceğini düşünmüştüm.

"O ince belin çıplakken ve dudaklarında dilimle temizlenmeyi bekleyen koyu renk bir ruj varken, bence bu kadar iddialı konuşma Asi.

Yuttururum sana bu söylediklerini ve yuttuğun yalnızca söylediklerin olmaz."

Sertçe yutkunup onun gözlerine baktım. Bakışları gözlerimden ayrılıp dudaklarıma düştü, dudağımı yalayarak ıslatmamak için kendimi zor tutuyordum ama kendime daha fazla engel olamadım ve Karan'ın gözleri hâlâ dudaklarımda dolaşırken, dilim de onun gözlerine eşlik ederek dudağımın çevresinde hafifçe turladı. "İnsanlar bizi bekliyor," diye fısıldadım sakinliğimi koruyarak. "Artık binebilir miyim?"

Karan'ın dudaklarında kurnaz bir tebessüm büyüdü. "Tabii ki," dedi kısık bir sesle. "Ne zaman istersen binebilirsin."

Yanaklarım ve kulaklarım anında ısındı, onun bu çirkin imasını kulak arkası ederek, "Şimdi binmek istiyorum," dedim.

"Evet," diye onayladı beni. "Ben de şimdi binmeni çok isterdim."

"Ahlaksızsın."

"Tam olarak öyleyim." Karan kapıyı sonuna kadar açıp çenesiyle içeriyi işaret ederken o haylaz tebessüm hâlâ dudaklarındaydı. "Bin," dedi vurgulayarak.

Bilinçli bir şekilde kolumu onun koluna sürterek geçtim. "Biniyorum," dedim üstüne basarak.

Yolcu koltuğuna oturup gözlerimi kaldırarak ona baktığımda başını iki yana sallayarak kapımı kapattı ve arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Arabanın içinde bir sessizlik hakimdi, Karan ısıtıcıyı açtığı için herkes mayışmıştı. Olduğumuz şehrin geceleri renkliydi, saatin geç olduğunu tarih ve saat göstergesinden net bir şekilde görebilmiştim.

Sanki saat gecenin bir yarısı değilmiş gibi sokaklar kalabalık, ışıltılı ve canlıydı. Geçtiğimiz yolların etrafına serpiştirilmiş dev binaların üstünde dev ekranlar vardı ve birçok reklam o dev ekrandan şehre sunuluyordu. Enteresandı.

Caddelerden birinde sola kıvrıldığımızda bir ara sokağa girmiştik. Burası şehrin geneli göze alındığında çok daha loş, karanlık bile sayılabilirdi. Farın ışığı yolun karanlığını ikiye ayırdı, yaratılan aydınlığın etrafında uçuşan tozları bile net bir şekilde seçebiliyordum.

Aslında her ne kadar öfkelense de, kıyafetim üstünde yersiz yorum yapmama sebebini, tam olarak gittiğimiz gece kulübünün önünde duran müthiş güzellikteki kızları gördüğümde anlamıştım. Çoğu kıyafetlerinin bir kısmını evde unutmuş gibiydi ve enfes görünüyorlardı.

Arabayı yavaşça park etti, ikimiz haricinde herkes arabadan indi. Karanlık arabanın içinde yalnız kaldığımızda, "Söylediklerimi bir düşün," dedi kararlı bir sesle. "Senin yerinde olsam, başımı belaya sokmazdım."

Omzumun üstünden ona cins cins baktım. "Başım belaya falan girmeyecek."

"Başın belaya girecek," diye alay etti.

"Kim başımı belaya sokabilir ki?"

"Ben," dedi omuz silkerek. "Ne var? Yaparım, biliyorsun."

"Şu kızlara bir bak," dedim işaret parmağımla ön camdan dışarıyı göstererek. "Üstündekileri görüyor musun? Ne kadar çekici göründüklerinin farkında mısın? Girdiğim ortamda beni görmeyecekler bile çünkü onlar yeterince göz önünde olacaklar. Boş yere böyle davranıyorsun."

Kaşları havaya kalktı. "Boş yere böyle davranıyorum, öyle mi?"

Başımı koltuğa vurup gözlerimi devirirken, "Evet," dedim. "Boş yere."

"Boş yere," diye tekrar ettikten sonra aniden arabadan inip ön camdan dolanarak kapımı açtı. Anlamsız gözlerle ona baktım, bileğimi tutup beni hızla arabadan çıkartıp kapıyı sertçe çarparak kapattı. Bedirhan kulübün önünde sigara içerken dikkatle bizi izliyordu ama Karan, Bedirhan'ın bakışlarına aldırış etmedi. Beni çekiştirerek kulübü geride bırakacak şekilde ters yöne doğru yürümeye başladı. Dar yolda, onun tarafından çekiştirilerek yürürken, "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyordum. "Nereye?"

"Boş yere," dedi sadece.

"Dur," dedim bileğimi kolundan kurtarmak için kendimi geri çekerek. "Bırakşana Karan, dur!"

Cevap vermedi. Sokağın sonunda durduğumuzda soluk soluğa kalmıştım. Çatık kaşlarla ona doğru döndüm; konuşmama izin dahi vermeden beni omuzlarımdan tutarak ters çevirdi. Sırtım onun göğsüne yasladı; karşımdaki vitrinin camına düşen yansımamla burun buruna geldim, yansımam yalnız değildi, arkamda Karan Ali Çakıl vardı ve doğrudan bana bakıyordu.

"İyi bak," dedi kesin bir sesle. Sesinin rüzgârı, sıkıca bağlanan atkuyruğumu uçuşturmuştu. "Boş yere, öyle mi?"

Arabaların far ışıklarıyla aydınlanan sokak, vitrindeki yansımamı daha net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Büyük avucunu karnıma koydu, çıplak tenime değen sıcak avucu mideme kramp saplanmasına neden oldu ama aldırmadım. Gözlerini yumup boynumu kokladığında olduğum yere çakılmıştım.

"Kendini onlardan daha aşağı görme sebebin ne?" diye sordu karanlık bir sesle. "Bu senin küçük bir oyunun mu yoksa gerçekten kör müsün?"

Çekinerek ikimizi izliyordum ama dudaklarım aralanmıyordu, tek kelime dahi edemiyordum.

"Ne kadar eşsiz bir şey olduğunu göremiyor musun?" Burnunu boynuma bastırdı, kirpiklerinin hareketini tenimde hissettim. "Ne giyersen giy, seni nereye saklarsam saklayayım o kadar gösterişlisin ki, bunu nasıl yok ederim, seni nasıl sıradan kılabilirim bilmiyorum. Sen bir yıldız gibi parlamak için yaratılmışsın ve ben o yıldızı söndürmeye çalışmayacağım. Bak ve ne kadar eşsiz göründüğünü fark et."

İrkildim. Verecek bir cevabım yoktu ve daha fazla konuşup beni utandırmasını istemiyordum. Göğsümün altında biriken heyecan beni yavaşça tüketecekti, bunu biliyordum.

"Ruhun ne kadar buzdansa, tenin o kadar kordan." Sakallı yanağını yanağıma sürterken gözlerini açıp yansımamıza baktı. Mahşer ateşi o gözlerde yanıyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Dudaklarımı bükerek, "Bilmem," diye fısıldadım.

"Güzelsin Asi ve bu yalnızca fiziksel değil."

Nabzımın zayıf sesini duyuyordum. Beni hayata bağlayan damarlarımın üstünde tabanlarında bıçaklar olan bir cambaz gibi yürüyordu, onu aşağı itmek yerine damarlarımı parçalamasına göz yumuyordum. Sorun değildi.

O vardı, sorun değildi.

"Gidelim mi artık?" diye fısıldadım, sesim o kadar güçsüzdü ki, gerçekten bir kedi yavrusu gibi hissetmiştim kendimi.

"Sen oradaki kadınlardan farklısın," dedi söylediğimi önemsemeden. "Benim küçük kızım tüm kadınlardan farklı."

"Neye göre, kime göre Karan?"

"Bana göre." Kaşlarını çattı. "Sen yalnızca benim farklı küçük kızımsın. Bir başkasının değil. Bir başkası seni farklı bulamaz, buna izin

vermem. Sen bir yıldızsın, parıltınla göz alacaksın ama o yıldızın ne anlama geldiğini sadece ben bileceğim, ben göreceğim."

"Sen ne istiyorsun biliyor musun?" Yansımamızdan gözlerimi ayırmadan konuşuyordum. "Sen, küçük kızın fark edilmesin istiyorsun. Bak, kendin de söyledin, beni farklı gören tek kişi sensin. Oradaki insanlar değil."

Kelimeler düğüm düğümdü. Biz bu adamla düğüm düğümdük. Bana bir yanıt verme hakkı tanımıyordu. Bir şekilde her şeye son noktayı koyan o oluyordu. Bir günlüğüne o olup, beni püskürtmek nasıl bir şey olurdu merak ediyordum ama ben, benimle başa çıkamazdım.

"Bak, güzel yıldızım," dedi elleri kollarıma kayarken. Büyük avuçlar kollarımı kavradı, kararlı gözlerle yansımama baktı. "Sen benim dalıma konmuş bir kelebeksin. Ben bütün dallarımdan vazgeçerim ama senin konduğun daldan vazgeçmem. Eğer bir gün farklı bir dala uçmak istersen, dalına konacağın ağacı kökünden sökerim."

"Farklı bir dala uçabileceğimi falan mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi sabit bir sesle. "Düşündürtme."

Yavaşça benden uzaklaştı, vitrin camına düşen yansımamdan gözlerimi alamadım. "Hadi," diyerek beni düşüncelerimin içinden kemikten sıyrılan et gibi sıyırdı.

Arabadan çantamı almam için kapıyı açınca yavaşça eğilip çantamı aldım ve geri çekilip kapıyı kapatmasını bekledim. Kulübün içine girene kadar tek kelime etmedik. Gece kulübünün içine onun kolunda girmiştim. Kırmızı renginin baskın olduğu bu gece kulübünde yüksek masalar vardı.

Bakışlarım kulübün kırmızı ışıklarla aydınlatıldığı duvarlarında dolaştı. Duvarların kenarlarına yerleştirilmiş olan yine duvarların renginde tezgâhlar olduğunu fark etmiştim. Tezgâha benzeyen bu şeylerin ortasından yukarı yükselen gümüş renginde direkler vardı. Kaşlarımı kaldırarak onları izlerken neredeyse çıplak sayılacak bir kadın tezgâhın üstüne çıktı ve direğe tutunup yavaşça kendi etrafında sallanarak etrafa gülücükler saçmaya başladı. Çok geçmeden birkaç kız daha boş duran tezgâhların üzerine çıktı.

Defne hemen ileride, yüksek masanın kenarına sinmiş, dehşet dolu gözlerle göğüs uçlarını küçük taşlarla örten, altında yalnızca bir külot olan kadının yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyordu. Kadının aya-

ğındaki ayakkabı öyle yüksekti ki, Lady Gaga görse bir süre dehşet içinde izleyebilirdi. Evet, o bile.

"Ne oldu?" diye sordu Karan kulağıma doğru. "Çok mu fazla geldi burası sana?"

"Sen hep böyle yerlere mi geliyorsun?" diye sordum çıplak kadını dehşet içinde izlerken.

"Emin ol düşündüğün gibi bir yer değil, bir batakhane değil yani. Sadece kural tanımayan özgür insanların olduğu elit bir mekân... Hepsi bu."

"Elit mekân anlayışın dudak uçuklatıyor," diye homurdandım. Ortam çok gürültülü değildi, aksine çok da hızlı olmayan ama dinlediğinde tuhaf bir şekilde tüylerini ürperten bir müzik vardı.

"Ne içeceksiniz?" dedi Sergen hemen dibimizde belirirken. "Alkol yok, değil mi abi?"

Karan, "Yok," dedi kesin bir sesle. "Bu ayyaş bücürün olduğu yerde alkol kelimesine yer bile yok."

"İçki kelimesine var," dedim Karan'a tip tip bakarak. "Bir içkinizi alırım Sergen Bey."

Sergen gülecek gibi olunca Karan, Sergen'e öyle kötü baktı ki, Sergen anında robot modunu etkin hâle getirerek, "Meyve suyu iyidir," dedi. "İyidir, evet iyidir."

"Sergen bari sen yapma," diye homurdandım.

"Senin yüzünden beni öldürecekti," dedi Sergen arkasını dönüp kalabalığa karışırken. "Kendi aranızda halleder misiniz?"

"Hiç mi içemem?" Karan'a alttan alttan baktım. "Şu kadarcık bile mi?" Parmağımı gösterdim. "Bu kadarcık bile mi?" Ona daha dikkatli baktım. "Mini minnacık bile mi?"

"Kaybol," dedi Karan keyifli bir şekilde. "Garip garip sorularınla uğraşamam."

"Ha gideyim?"

"Hele bir üç adım öteye git, bak ben ne yapıyorum sana."

"E ama kaybol dedin."

Karan bana tıpkı bir baş belasıymışım gibi baktı. "Her dediğimi yapacak mısın?"

"Öyle istiyorsun."

"Yani yapacaksın?"

"Canım isterse," dedim burun kıvırarak.

"Kim demiş onu?"

"Keyfim."

"O küçük dilini yakalar, öyle bir çekerim ki, kopar, elimde kalır." İşaret parmağıyla alnıma küçük bir fiske vurdu. Sırıttım, o da sırıttı. "Alkol yok Çakıltaşı. Anlaşılmayan bir şey?"

"Evet, alkol yok, içki var, anlaşılmayan bir şey kalmadığına göre kızların yanına gidebilirim?"

Kızıl ışık onun yüzünün topraklarından geçip eşsiz yüzünü aydınlatırken, siyah kaşları çatıldı. "Şansını zorluyorsun bücürük."

Ona garip bir bakış attım. "Ben bücürük değilim."

"Tam olarak öylesin," dedikten sonra kolları omuzlarımın iki yanından geçerek ileri uzandı, ben daha ne olduğunu anlamadan elindeki meyve suyunu bana doğru uzattı. "Evet, bürücüğün meyve suyu da geldi. Hadi, iç bakalım."

Meyve suyunu getirip arkamdan sinsice Karan'a uzatan Sergen'e lanetli bir bakış attıktan sonra, Karan'a döndüm. "Sen var ya," diye hırladım.

"Hım, ben var ya?"

"Zorbasın zorba," dedim yüzümü buruşturarak. "Gıcık herifin tekisin."

"Diktatörüm bir de."

"Ha evet, bir de ondansın!"

"He öyleyim, iç hadi iç."

"He diyor bir de ya."

"Dua et ha demiyorum, iç şunu." Elimdeki meyve suyunu altından tutup dudaklarıma dayayarak bana zorla bir yudum aldırdı. "Aferin kızıma."

"Gıcık! Kızların yanına gideceğim."

Karan aniden bir elini kaldırıp atkuyruğumu çözdü. Yavaşça fısıldadı: "O zarif boynunu benden başkasının görmesine izin verme. Bu içimi acıtır."

Uzun saçlarım omuzlarıma dökülürken, öylece ona baktım. "Sen..." Gözlerimi kısıp ondan uzaklaştım. "Ben kızların yanına gidiyorum!"

"Aman da küçük kızım eğlenmek mi istiyormuş benim?" diye sordu abartılı bir şekilde. "Hadi git eğlen, babacığı çok kızdırma, çok uzaklara gitmek yok. Gözümün önünde duracaksın."

"Babacığı mı?" Ona mekânın dans pistinde bir goril dans ediyormuş gibi baktım. "Gözünü benden ayırmazsan, gözünün önünde durmuş olurum Çakıl."

"Sen..."

"Görüşürüz!" diyerek kalabalığa karıştım. Arkamdan sinsice bakıp ağzının içinde küfürler yuvarladığından yana hiçbir şüphem yoktu. Buna aldırmadım. Elimdeki meyve suyunun renkli pipetine tip tip bakıp, "Hasta ya," diye homurdandım. "Babacık diyor bir de. Cicikuş muyum ben?"

Bir an kendi dediğime gülecek gibi oldum. Neydim neydim?

Kaşlarımı çatarak Billur ve Defne'nin yanına doğru yürüdüm. Bedirhan, adının ne olduğunu bilmediğim ama sert kokusunu net bir şekilde alabildiğim tuhaf renkte bir içki içiyordu. Billur'un da Bedirhan ile aynı bardaktan içki içtiğini görünce kocaman olmuş gözlerle, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum Billur'un kulağına doğru fısıldayarak.

Billur bir an anlayamadı. Mekândaki gürültü artmış, hız kazanmıştı. "Ne yapıyorum?" diye bağırdı yüzüme doğru ama bunu yalnızca ben duyabilmiştim.

"Aynı bardaktan içki içiyorsunuz," dedim şaşkın şaşkın onun yüzüne bakarak. "Siz birbirinizi günahınız kadar sevmezsiniz... Değil mi?"

"Onu sevmediğimi söylemedim ki," dedi Billur aniden ve bana sırtını dönüp Bedirhan'ın elinde duran içki bardağını alarak içkiden bir yudum daha aldı. Bedirhan tepki vermiyor, sakin gözlerle Billur'u izliyordu. Normal şartlarda Billur'u tıpkı bir kedi eniği gibi ensesinden tutup mekânın diğer ucuna fırlatması gerekmez miydi?

Defne bana sokulduğunda ben hâlâ hayretler içinde Billur ve Bedirhan'ı izliyordum. "Baksana," dedi Defne elini omzuma hafifçe dokundurarak. "İçki içsem, aramızda kalır mı?"

"Yok Defne ya birazdan annemi arayıp biz Arjantin'deyiz, kızın da çıplak kadınların dans ettiği bir gece kulübünde içki içiyor diyeceğim, kadın da çok inanacak buna."

"Ya ne bileyim..." Defne dudak bükerek bana baktı. "İçeyim mi yani?"

"Ablam olan sensin, farkında mısın?"

"Yani?"

"Yani kafana göre takılsana?"

"İçiyorum?" dedi bana dikkatle bakıp onay bekleyerek.

"Ya kızım ne içersen iç öf ya," diyerek gözlerimi devirdim ve bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Bir an her şeyden soyutlanmıştım, aklıma okulum gelmişti. Karan bir şekilde hallediyordu ama bu hoş değildi, kaçırdığım dersler, girmediğim vizeler vardı. Ne bok yiyecektim, bilmiyordum. Öte yandan bazen sınava yeniden gireyim, öylesine girdiğim bu bölüm dışında bir de istediğim bir bölümü bitireyim istiyordum. Ama ne istiyordum? Bilmiyordum. Hangi bölüm benim için doğru olurdu, bilmiyordum. Hem sınava hazırlanacak vaktim de yoktu.

Yanaklarımın içini dişlerken Defne yavaşça tekrar omzuma dokununca, "Ya iç dedim işte," diyerek ona dönecektim ki, elindeki kokteyl kadehini yavaşça bana uzatarak, "Çaktırma," diye fısıldadı. "O adam buraya bakmıyor, bir yudum alsana."

"Ha..."

"İçmeni istemiyor, duydum ben," dedi küçük bir fındık faresi gibi. Ne hâle geldiğimi bilseydi Defne de içmemi istemezdi. "Sen de istiyorsun şu an, gözünden bilirim ben. İçsene çaktırmadan. Anlamaz hem."

"Filmlerdeki kötü arkadaş modeli gibisin," dedim ona tuhaf tuhaf bakarak. Elindeki kadehi alıp hızla Karan'a sırtımı dönerek kadehin içindekini tek dikişte içip, "Ama bu iyiliğini de asla unutmam," diyerek boşalan kadehi Defne'ye uzattım.

"Merve..." Defne bir bana bir de kadehe baktı. "Bir yudum demiştim."

"Yenisini söyleyebilirsin. Cimrilik etmesene."

"Cimrilikten değil," dedi çekingen bir tavırla. Elindeki boşalan kadehe bakarken alt dudağını dişledi. "Şey..."

"Hım?"

"Bunu bana Bedirhan ısmarladı, çok etkili bir kokteyl olduğunu ve yavaş içmem gerektiğini söyledi."

Beynime buzdan çiviler çakıyorlarmış gibi olduğum yerde donakaldım. Saniye başı yanıp sönen kızıl ışığın altında öylece Defne'ye bakarken Defne de endişeyle alt dudağını kemirmeye devam ediyordu. Üstünde durduğum zeminin ayaklarımın altından kayar gibi olduğunu hissettim, yaşadığım şok yalnızca zihinsel değil, fizikseldi de. Kanıma hızla karışan alkol, büyük ayak izlerini bedenime öyle acımasız bir şekilde bırakıyordu ki, Karan'ın bunu fark etmemesine imkân yoktu.

Kendimi suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alarak, "Her şey yolunda," diyebildim. Kelimeleri var eden harfler dudaklarımdan dışarı dökülürken sanki konuşan ben değildim. Köşeye geçmiş, kendimi izliyordum ve kendimi yöneten ben değilmişim gibi hissediyordum. Bu kadar hızlı olması beni daha çok korkutmuştu. Bana ne içirildiğini düşünüyordum.

"Üzgünüm," diyebildi Defne. "Seni bir yudum alman konusunda uyarmıştım."

"Problem yok," dedim masanın kenarına tutunup çevremi incelerken. "Pek şey olmadı zaten."

"Gözlerinin etrafı şimdiden kızardı ama," dedi Defne. Biri şu kıza panik hâlindeki bir insanı daha çok telaşa sürüklememesi gerektiğini söyleyebilir miydi hemen? Ona omzumun üstünden içinde sansürün bile sansürlenmesi gerekecek türden küfürler barındıran ters bir bakış attım.

"Battı balık yan gider," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

"Karan bu tarafa doğru geliyor." Defne huzursuz bir şekilde bir bana, bir de arkamdan bize doğru yaklaşan Karan'a baktı. "Bir şeyler yapmamız gerek."

"Sarhoş değilim. Bu kadar erken sarhoş olacak değilim."

"O şeyin seni çarptığını görebiliyorum."

"Bu kadar çabuk çarpacak değil," dedim tekrar inatla. "İdare edebilirim."

"Tam olarak bu kadar çabuk çarptı." Defne dişlerini sıktıktan sonra aniden bileğimi yakaladı ve beni kalabalığın içine çekerek dans etmeye başladı. Ona şok olmuş gözlerle bakarken, "Uy bana!" diye bağırdı gürültüden dolayı. "Hadi, dans et!"

İçimde yükselen ateşler aniden kalbimin surlarını kaplayınca ne olduğunu anlamadan bedenim tıpkı sıcağa maruz kalan bir buz parçası gibi çözüldü. Zihnim karmakarışık olmasına rağmen, bedenim bu karışıklıktan hoşlanıyor gibi yavaşça hareket etmeye başladı.

Arka fonda oldukça hareketli, kanımı hızlandıran bir şarkı çalıyordu. Billur'un elinde içki kadehiyle bağırıp dans ederek bize doğru geldiğini görünce genişçe sırıttım ve Billur kalbini tutup, "Bunu yapmayacaktın!" diye bağırdı.

Bu daha da genişçe gülümsememe neden oldu. Karan'ın o masanın arkasından beni izlediğini biliyordum. Buna aldırış etmeden Billur'un elindeki kadehe uzandım, o an sanki mümkünmüş gibi bu mesafeden

Karan'ın hırıltısını duyar gibi olmuştum. Gözüm yavaşça masaya kaydığında, Bedirhan'ın Karan'ın kolunu tutuyor olduğunu gördüm.

"Bırak," diye kıpırdadı Bedirhan'ın dolgun dudakları. "Bu gecelik."

Karan gözlerini bir an olsun benden ayırmadı ama herhangi bir atakta da bulunmadı. Billur'un içkisinden büyük bir yudum aldım, Billur kollarını iki yana kaldırıp çılgınca dans etmeye başladı.

Defne, "Ben seni kurtarmak için ne yapıyorum, sen adamın gözünün içine baka baka içki içiyorsun," diye homurdandı dans ederken. "Korkulur senden inatçı keçi. Ne geliyorsa başına şu inadından, emin ol."

Kendi surlarına kendini bile yaklaştırmayan bir kızın, böyle içten gülümsemesi, tuhaftı.

Evrenin hem en şanslı hem de en şanssız insanı olduğumu düşünüyordum.

Bakışlarım çok kısa bir süreliğine kızlardan ayrılıp Karan'ın olduğu yöne döndüğünde, hemen Karan'ın arkasında dans eden uzun siyah saçlara sahip, beyaz tenli kızın varlığı dikkatimi çekti. Kızın saçlarının uçlarında farklı bir rengin gölgeleri vardı.

Beyaz, mini elbisesi zaten beyaz olan tenini tamamen şeffaflaştırmıştı ve arsız bakışları Karan'ın omuzlarında dolaşıyordu, seksi bir şekilde kıvrımlarını konuşturarak dans ediyordu. İçki kadehinin dibinde kalan son yudumu da tek seferde kafama dikip vahşi gözlerle kızı izlemeye devam ettim.

Beyaz eli usulca Karan'ın omzuna dokunduğunda gözlerimin önünde şimşeklerin patladığına, göğün tıpkı bir kumaş parçası gibi ikiye ayrıldığına yemin edebilirdim. Karan'ın vereceği tepkiyi bile beklemeden öyle büyük bir hızla kalabalığı iterek oraya ulaştım ki, bir an derim parçalara ayrılacak ve tenimin altından bir yırtıcı fırlayıp kıza doğru koşturarak kızı yere devirip kızın boynunu ısırarak koparıp, kopan kafasını dans pistine savuracak falan sandım.

Kızın eli hâlâ Karan'ın omzunda dururken Karan'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Ters bakışlarını tam kıza çevirecekti ki, buna gerek kalmadı. Kızın elini, Karan'ın omzunun üstünde asılı dururken yakalayıp tüm tırnaklarımı kızın tenine saplayarak o eli oradan çektim. Kızın ıri gözlerinde korkuyu görmüştüm.

Kız, tiz bir çığlık atıp İngilizce bir küfrü dudaklarından dışarı serbest bırakırken, "Kaltak!" diye bağırdım bozuk aksanımla. İngilizceye hakim değildim ama ona derdimi anlatabilirdim. "O benim!"

Müzik susmuş, tüm gözler bize çevrilmişti. Elimdeki boş kadehi sertçe masaya koyarak kızın üstüne doğru yürüdüğümde Karan aramıza girerek beni durdurdu. Hırstan irileşen gözlerimi ona çevirdim, siyah bakışlarda şaşkınlığı gördüm ama bu umurumda bile değildi. "Çekil!" diye bağırdım öfkeyle.

"Aman Tanrım!" dedi kız alkolden tuhaflaşan aksanıyla. "Yalnız olduğunu sanmıştım. Üzgünüm."

"Sana dokundu!" diye bağırdım, ardından kızın anlamayacağını bile bile Türkçe, "Ona dokundun!" diye bağırdım. "Bunu gördüm!" Karan'ı ittim. "Karan, çekil!"

"Şşh." Karan beni kollarımdan tutarak geri çekti ve gözlerimin içine baktı. "Sakin ol."

"Sana dokundu, anlıyor musun?" Ona dehşet içinde baktım. "Sana dokundu, bunun farkında mısın? Sana. Bir başkasına değil. Sana." Bakışlarımı kıza çevirdim, kızın korkuyla beni izlediğini gördüm. "Seni parçalarım!"

"Şşh. Asi, tamam." Karan omzunun üstünden kıza bakıp kızın anlayacağı şekilde, "Tamam, kusura bakma," dedi. Bu beni daha da öfkelendirmişti. "O biraz alkollü, seni yanlış anladı."

"Ah... Sorun değil."

"Konuşuyor bir de!" diye bağırıp bir kez daha kıza doğru atıldım ama Karan beni öyle kuvvetli şekilde kavramıştı ki, onun elinden kurtulup kıza saldıramıyordum. "Sen de ona açıklama yapıyorsun. Ben alkollüyüm öyle mi? Yani ben alkollü olmasam sana dokunabilirdi, buna izin verirdim öyle mi?"

Siyah gözlerin parlak aynasındaki yansımama değil, doğrudan onun gözünün bebeğinin içine bakarak ondan beni sakinleştirecek bir cevap bekliyordum. "Asi," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Güzelim, sakin ol."

"Sana yemin ederim," diye bağırdım kimseye aldırmadan. "İçki içmemiş olsaydım, yanında tıpkı istediğin gibi uslu bir kedi yavrusu gibi oturuyor olsaydım ve bunu sana yapmış, yani sana dokunmuş olsaydı daha fazla zamanım olacaktı ve onun kafasını bu masaya geçirirken zevkten ellerim titreyecekti." Ona baktım, gözlerimde ateş vardı. "Sana yemin ederim, şu an ayık olmamı istemezdin."

Karan yavaşça başını salladı, bana anlamını çözemediğim türden, büyülenmiş gözlerle bakıyordu. Gözlerim tekrar kıza doğru kaydı, yüzüm Karan'ın avuçlarının içindeydi şu an.

"O benim," dedim kıza dikkatle bakarken. "Tamam mı?"

Kız, "Tamam," dedi, resmen titriyordu.

Ben başımı hırsla sallayarak kıza bakarken Karan hiç beklemediğim bir şey yaptı. Dudakları öyle büyük bir hız ve ihtirasla dudaklarımın üstüne kapandı ki, nefesimin ikimizin dudakları arasında asılı kalışına şahitlik ettim. Beni büyük bir istek ve hırsla öpmeye başladı, yüzüm hâlâ onun büyük avuçlarının arasındaydı. Gözlerim büyümüş, saldırmaya hazır olan kollarım gevşeyerek onun göğsüne tutunmuştu. Beni geriye doğru yürümem için teşvik etti, ben geri adım atarken o da benimle birlikte ileri doğru adım atıyordu. Dans pistinin ortasına kadar onunla öpüşerek ilerledim. Defne'nin ve diğerlerinin şaşkın gözlerinin üzerimizde olması umurumda bile değildi.

Tam dans pistinin ortasında, kalabalığın oluşturduğu o dar çemberin içinde, kızıl ışıklar ikimizin üstünde yanıp sönerken, deli gibi öpüşüyorduk.

Karan nefes nefese kalmış şekilde dudaklarımdan ayrıldı, yüzüm o avuçların içinde terlemişti. Rujumun onun çenesine kadar bulaştığına yemin edebilirdim. Gözlerimin içine sonunda o bıçakları kalbime saplayabilmiş gibi acımasızca baktı, kalbimde hissettiğim sızı canımı yakmıyordu.

"Sen benimsin," dedi üstüne basarak. "Söyle, kiminsin?"

"Karan."

Dudaklarıma tekrar kapandı. Ona karşı koymadım ama karşılık da vermedim. Zaman durmuştu da, yelkovanı iterek zorla akrebin üstünden geçirmeye çalışıyordum sanki.

Dudaklarımız tekrar ayrıldı.

"Sen kiminsin Asi?"

Cevap vermeden öylece onun yüzüne baktım. İnsanlar bir şeyler söylüyor, bilmediğim dilde bir şeyler bağırıyorlardı ve bazıları alkışlıyordu.

"Söylemediğin sürece seni durmadan öpeceğim," dedi hırsla. "Ta ki sen istediğim şeyi söyleyene kadar."

Dediğini yaptı. Beni tekrar öptü. Her ayrılışımız, o bakışların boşluğundaki intiharına gebe kalıyordu ve dudaklarımız bir cinayetin ortaklığı için el sıkışıyordu.

"Sen benimsin."

"Ben seninim," dedim kendimi tutamayarak. Dudaklarım kızarmış, şişmişti, zonkluyordu. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, dünya başıma yıkıldı, cennetin kapıları benim için aralandı, cehennem dondu.

"Defet şunları!" diye bağırdı Karan gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Sergen, on saniyen var, boşalt bu mekânı."

Başka hiçbir şey söylemedi. Beni kendine çekti, müzik içime akarken, dudakları dudaklarıma tekrar dokundu. Artık o hırs, yerini şefkate devretmişti ve dudaklarım bu taze dokunuştan mahrum kalmak istemediği için ona karşılık vermeye başlamıştı.

Mekânın boşaldığını, bizden başka kimsenin kalmadığını biliyordum. Bunu başarabilecek güce sahipti ama her şeyden önemlisi, beş kuruşu olmasa bile sahip olabileceği bir şey vardı. Bunu biliyor olmak canımı yaksa da, kabullenmek ruhumun buzlarını ateşiyle çözmeye çalışsa da, artık yok sayamazdım.

Artık bunu yok sayamazdım.

"Bu gece senin," dedi kısık bir sesle. "Bir yanım hâlâ sana öfkeli, bir yanım hâlâ seni cezalandırmak istiyor ama bu gece senin." Sertçe yutkundu. "Burası senin." Ondan ayrılırken bakışlarımın dokundurduğu şeyin ne olduğunu o çok iyi biliyordu. "Teşekkür etmene gerek yok," dedi sakince. "Biliyorum."

Billur, "Yeter ama," dedi hınzırca. "Dans istiyorum."

Ona doğru yöneldiğim an Karan bileğimden tutarak beni kendine doğru çekip, "Çantan nerede?" diye fısıldadı.

"Ay... Bilmiyorum." Etrafıma bakındım. "Ya... Tüh. Kimliğim falan da vardı içinde. Çalmışlar mıdır? Yok be, iki kuruş param var içinde, ne yapsınlar ki?" Duraksadım. "Hem burada geçmez ki o para."

Bir sessizlik oldu.

"Vah garibim," dedi Bedirhan kıkırdayarak. "Bu pilot olmuş, uçağını nereye park ettiğini unutmuş."

"Kutsal soruyu sormadığı sürece onun sarhoş olduğuna inanmayacağım," dedi Karan bana dikkatle bakarak. "Sor bakayım."

"Ha?"

"Sorsana."

Ona düz düz baktım. "Neyi be?"

Karan yavaşça kulağıma doğru eğildi. "Filler sevişir mi Karan?"

Kahkaha atarak başımı geriye atıp onu ittim, bana kısık gözlerle bakıp yamuk bir şekilde gülümsedi. "Yoo!" dedim neşeyle. "Hiç de sevişemezler, hem benim adım Karan değil, asıl sarhoş sensin akıllım!"

Karan başını geriye atarak öyle bir kahkaha attı ki, bu kez ben ona öylece bakakalmıştım. Sonra hepsi gülmeye başladı. Neye güldüklerini bilmiyordum ama engel olamıyor, ben de onlarla birlikte gülüyordum.

Saatlerce Billur ve Defne ile dans etmiştik. Dans ederken öyle çok gülmüştüm ki bu anı tarihe falan geçirmeliydiler. Bu delilikti ama iyi hissettiren bir tarafı vardı. Ruhumdaki buzlar erimezdi, bunu biliyordum ama en azından buzun etrafından akan soğuk sulara kurumuş dudaklarımı bastırarak susuzluğumu giderebilirdim.

Bedirhan'ın yaptığı Michael Jackson dansı yüzünden bir ara yere yatıp yerleri öperek güleceğimi falan sanmıştım. Ayağındaki ayakkabı istediği gibi kaymadığı için yere kaygan bir sıvı döktürmüş, o sıvının üstünde kayarak dans ederken düşmüş, düşerken beraberinde Billur'u da düşürmüş, ayağa kalkana dek üç beş kez daha birbirlerine takılıp birbirlerinin üstüne düşmüşlerdi.

Sergen'i bir köşede robot dansı yaparken yakalamıştım ama buna Karan'ı inandıramamıştım.

Defne, Sergen'e, "Eyeliner gibisin, seni çekemiyorum," demişti. Sebebi Sergen'in mimiksiz bir şekilde Defne'nin sarhoş esprilerini boş boş izliyor olmasıydı. Ben bile gülmüştüm, Sergen nasıl gülmüyordu? Hayretti doğrusu.

Sonunda şafak sökerken mekânın kapanıyor olması gerekçesiyle dışarı atıldığımızda, ayakta durmakta güçlük çekiyordum artık. Karan omuzlarında duran siyah kazağı bana tıpkı bir çocukmuşum gibi giydirmeye çalışıyordu, bu sırada mekânın önünde dikiliyorduk.

"Kaldır kollarını," dedi kazağı kafamdan geçirirken. "Aferin."

Dediğini yaptım, kollarımı tek tek kazaktan içeri soktum, onun geniş kazağının içinde kaybolmuştum. Beni boydan boya süzdükten sonra, "Tipe bak," dedi yüzünü ekşiterek. "Allah'ın çirkini."

"Hiç de bile, sen güzel buluyorsun ki beni yalancı," dedim esneyerek.

"Dil de pabuç gibi maşallah."

Dilimi çıkararak gözlerimi burnumun ucunda birleştirip şaşı yaptım, bu elimde olmadan gelişmişti. Dilime bakmaya çalışıyordum.

"Siktir," dedi Karan sırıtarak. "Kal öyle, sakın bozma."

"Ha?"

"Kal öyle."

"Hey, gelmiyor musunuz?" diye bağırdı Billur. Karan ona eliyle durmasını işaret ettikten sonra cebinden cep telefonunu çıkardı, ben de öylece durmuş, cidden öylece durmuş onu bekliyordum.

"Şimdi gözlerini birbirinden ayırmadan yavaşça bana çevir," dedi Karan telefonun kamerasını burnuma sokarak. "Hadi güzelim, aferin."

"Böyle mi?"

"Dilini de çıkar yine öyle."

"Böğlye mi?"

"Konuşmaya çalışma..."

"Tağamağm."

"Geri zekâlı..."

Karan sırıtarak arka arkaya fotoğrafımı çekiyordu. Deklanşörün sesini devamlı olarak duyuyordum ve sıkılmaya başlamıştım. Gözlerimi devirip, dilimi içeri sokmadan, "Yeğeter," dediğimde, gülerek yanağımı öptü. "Salak çocuk," dedi. "Tipe bak."

"Çantam nerede?"

"Ablanda, korkma, paranı kimse çalmayacak..."

Billur'un attığı çığlık, sokağın boşluğunda yuvarlanıp büyük bir yankı uyandırınca, Karan ile ikimizin de bakışları aynı anda o tarafa yöneldi.

"Senin ananı avradını sikerim!" diye bağırdı Bedirhan birden, şu ana dek onun sesini bu kadar kalın ve sinirden çatlamış şekilde duymamıştım. Daha dikkatli baktığımda Bedirhan'ın bir adamın yüzünün tam ortasına esaslı bir yumruk indirdiğini gördüm. Yere düşen adam bir yabancıydı, ağzından alkol radarına takılmış tuhaf kelimeler dökülüyordu ama hiçbirini duyamıyordum. Bedirhan adamın karnını tekmelemeye başladığında Sergen, Bedirhan'ı geriye doğru çekerek, "Dur," dedi sabit bir sesle. "Başına bela alacaksın."

"Neler oluyor?" diye fısıldadım gözlerimi oradan çekmeden. Ürpermiştim. Karan, "Yine tutamadı kendini," dediğinde bir an duraksamışım ama ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. "Sergen, durdur şunu."

"Dur," dedi Billur dehşet içinde. "Sorun değil, ben halledebilirim."

"Ne duracağım lan?" diye bağırdı Bedirhan, Sergen onu kollarından yakalayıp durdurmuştu ama Bedirhan o kadar öfkeliydi ki, bir an

Sergen'i savurup fırlatacak sandım. "Seni taciz etti bu orospunun çocuğu, onu sikeceğim!"

Billur yerde yatan adama ters ters baktıktan sonra hızlıca Bedirhan'ın yanına yürüdü ve Sergen'in tuttuğu Bedirhan'ın göğsüne ellerini koyarak, "Sorun yok," dedi çatık kaşlarla. "Sakin ol."

Bedirhan kolları arkaya bükülmüş şekilde nefes nefese bir süre öylece Billur'un yüzünü izledi. Yerdeki adam kimsenin umurunda değildi şu an. Herkes şaşkındı, aslında herkes şaşkın değildi. Sergen ve Karan bu durumu çok normal karşılıyordu. Defne arabanın kenarına pusmuş, ürkmüş gözlerle olan biteni izlerken, Billur, "Bırak onu, fedai," dedi yumuşak bir sesle.

"Bırakırsam o adama ne yapacak, biliyorsun."

"Yapmayacak," diye fısıldadı Billur. "Değil mi?"

Bedirhan'ın kaşları daha da çatıldı, gözlerini Billur'dan uzaklaştırıp boşluğa dikti. Cevap vermedi.

O an, Billur aklımın ucundan dahi geçmeyecek bir şey yaptı. Avucunu, Bedirhan'ın yanağına bastırıp başparmağıyla Bedirhan'ın gözünün altını yavaşça okşayıp, "Çok mu kızmış bu adam?" diye sordu kıkırdayarak. "Tipe bak, çatma kaşlarını bak anlın kırışacak sonra bir ton estetik parası."

Bedirhan dişlerini sıktı. Çene kemiği belirginleşti, elmacıkları içeri çöktü, göz ucuyla Billur'a bakıp, "Bin arabaya," dedi ters bir şekilde.

Billur duraksadı. "Ne?"

"Git ve arabaya bin."

"Ama..."

"Amana koyarım," dedi aniden. "Arabaya git." Onun gözlerinin içine baktı. "Arabaya binecek misin yoksa yarım bıraktığım işi tamamlayayım mı?" Adama baktı. "Karar senin."

"Fedai seni tutarken o zor biraz." Billur güldü. "Hadi ama..."

Bedirhan bir anda Sergen'in kollarından kurtulunca ağzım kocaman açıldı. Hiç zorlanmamıştı. Tek bir hareketle onu sıkıca tutan kollardan kurtulmuştu. "Şimdi?" dedi Billur'un üstüne yürürken. "Beni kim tutabilir?"

Billur bir adım geri attı, onun biri mavi, biri yeşil gözlerinde tedirginliğin kol gezdiğine emindim. "Tamam," dedi panikle. "Arabaya biniyorum."

"Güzel."

Billur arabaya doğru yürürken, "Vay anasını," dedim dudaklarımı büzerek. "O neydi lan?"

"Tipik Doğulu bir adam," diye fısıldadı Karan, ardından soru sormama izin bile vermeden aniden beni sırtına attı.

Dünyam ters dönmüştü ama sesimi bile çıkarmamıştım. Kollarımı aşağı doğru sarkıtıp dudaklarımı bükerek, "Deh dıgıdık," dedim kıkırdayarak. "Deh deh."

"Ah velet ah..."

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış, vay," diye ritim tuttum. "Sensiz bunca yıl nasıl yaşadım, ah, vay ki ömrüme vay!"

"Birsen Tezer dinliyorsun demek," dedi beni arabaya doğru götürürken. Onun sıkı kalçalarını izliyordum. "Hüsnü Arkan bir de," diye mırıldandım. "Senden öğrendim."

Hiçbir şey söylemedi. Kollarımı havaya kaldırıp onun sırtında saçma sapan hareketler yaparken mekânın önünde dikilen iki adamın bana cins cins baktığını görünce onlara tıpkı küçük bir çocuk gibi dilimi çıkardıktan sonra yüzümü Karan'ın sırtına saklayıp kıkırdadım. Otel odasına kadar Karan'ın kucağında taşınırken herkes kendi odalarına dağılmıştı. Karan odanın kapısını kartla açarken hâlâ aynı şarkıyı mırıldanıyordum.

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış, vay! Yıkıldı gitti içimizdeki saray, vay ki aşkımıza vay!"

"Asi..."

"Öyle bir rüya... Öyle... Öyle bir rüya..."

"Öyle."

"Öyle bir rüya... Öyle..."

"Öyle bir rüya," diye fısıldadı beni yavaşça yatağa bırakırken.

Kollarımı iki yana açarak yatağa boylu boyunca uzandım, Karan başımda dikilmiş bana bakıyordu. Üstümde ona ait bir kazak vardı, bu kazakla uyuyabilirdim ama altımdaki pantolon beni sıkmıştı.

"Bana o şarkıyı söylesene," diye fısıldadım yattığım yerde öylece Karan'ı izlerken. İçerisi karanlıktı ama şafağın kızılı maviyle döven türküsü onu görmem için yüzüne bir ışık geriyordu. Karan hafifçe dizini kırarak eğildi. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları tek tek çıkarmaya başladı, benim gözüm hâlâ ondaydı. "Söyleyecek misin?"

Karan topuklu ayakkabıları kenara bıraktıktan sonra üstündeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Son düğmeyi de açtıktan son-

ra gömleği üstünden çıkarmadan yanıma devrildi ve göğsünün çıplak tarafına beni çekip, yüzümü göğsüne yerleştirdi. Elim anında çıplak göğsüne yerleşti, görünmeyen ama dokunduğunda iyi hissettiren tüylere dokundum.

Temiz görünen göğsündeki küçük tüyleri seviyordum. Yumuşaktı. Dokunmak iyi hissettiriyordu. Parmakları saçlarıma kaydı, saçlarımı okşamaya başladı. "Bir tren boşaldı sonra, meydanlara kuşlar indi. Seni beklerken her şey sana benzedi, sonra bir ağaç indi, ağaç. Sana benzedi."

Derin bir nefes aldım.

"Bir şarkı yanaştı iskeleye, kelimeler sana benzedi, sonra bir yağmur indi, sonra ebemkuşakları, sonra sen geldin... Sen geldin... Bütün sokaklara..." diye mırıldandım uykuyla.

"Öyle bir rüya, öyle," dedi kısık bir sesle.

"Öyle bir rüya, öyle..."

"Öyle bir rüya, öyle," derken saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

"Öyle bir rüya..."

"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış vay, sensiz bunca yıl nasıl yaşadım, vay ki ömrüme vay."

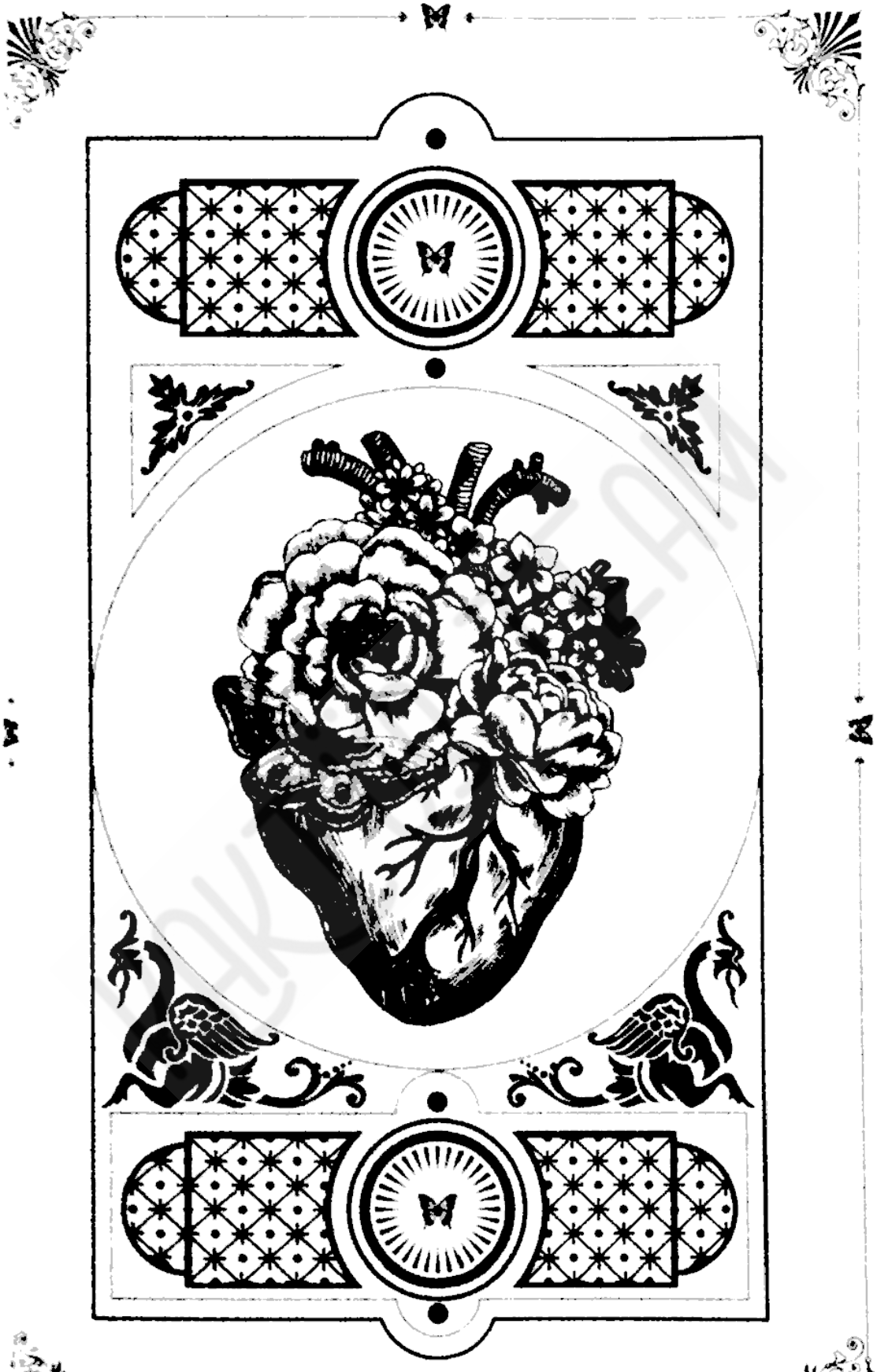
"Beyoğlu'nda bir tramvay, raydan çıkmış vay, yıkıldı gitti içimizdeki saray, vay ki aşkımıza vay," diye mırıldandık aynı anda.

Saçlarımı okşarken, dudaklarından dökülen kısık ıslık sesini dinledim. "Ağaçlar bizim gibi uyurlar, uyanırlar bizim gibi," diye mırıldandım. "Şimdi sokaklar buseler ordusunda, çünkü sen geldin..." Yüzümü göğsüne sakladım. "Aşk sana benzedi."

"Öyle bir rüya," diye fısıldadı sertçe yutkunurken. Göğsündeki elimi kaldırıp yüzüne yerleştirdi, parmaklarım sakallarına tutunmuştu bile. "Öyle..."

Gözlerimi yumarken derin bir nefes aldım. "Öyle bir rüya..."

(Hüsnü Arkan, Öyle Bir Rüya)

12. SAHNE

Ayaklarımın altında kesikler bırakan o ipin üstünde yürürken, ayaklarımın altındaki ipin sırtının bir cehennem ateşine dönük olduğunu biliyordum.

Bu beni cehennem ateşinden korumak isterken, beni ayaklarımdan etmesi gibiydi.

Her bir adım, tabanlarımdan içeri soktuğu bıçaklarla kemiğime kadar beni deşiyordu, yedi yaşlarındaki o küçük kız çocuğu ruhumun önüne oturmuş, ruhumdaki buzları elindeki bıçakla kazıyordu.

Yere düşen kristalleşmiş buz parçalarını görüyordum. Canım yanıyordu ve bu yalnızca fiziksel bir yangın değildi.

Karan'ın bana anlatmadığı ne varsa o ipin sırtının dönük olduğu cehennem ateşinin içinde pişiyordu. Düşsem, hepsini avuçlamış olacaktım ama bu gerçekler beni yutabilirdi de.

Belki de çoktan o gerçekler tarafından yutulmuştum ben.

Küçük kız elindeki bıçağın kaldırdığı buz parçalarının yere düşüşünü izlerken en az benim kadar boş bakıyordu. Hemen arkasından yükselen dalga seslerini duyuyordu, ben de duyuyordum ama sanki o küçük kız bendim ve o kız arkasına bakmadığı sürece, arkamızda olan biteni göremeyecektim.

Küçük kız, ısrarla dalga seslerinin yükseldiği yöne bakmaktan kaçınıyordu.

"Neden bakmıyorsun?" diye sordum ona ama beni duymadı, belki de duymak istemedi. Elindeki bıçağı, ruhuma daha sert bastırdı, susmamı istiyordu.

"Neden bakmıyorsun?"

Yine cevap vermedi. Bıçağın sivri ucunu buzlarıma bastırıp, çirkin bir gıcırtı sesi çıkartarak büyük bir parça buzu daha yere düşürdü. "Yapmasana," dedim. "Neden bunu yapıyorsun?"

Elindeki bıçağa, ardından da yere düşürdüğü buz parçalarına baktı. Buzlar erimeye başlamıştı, su yavaşça yerde birikiyordu ve yerdeki suya kızın görüntüsü düşmüştü.

Onun yüzünü ilk kez o zaman gördüm.

Bu, bendim.

"Merve," diye fısıldadım suya düşen yansımama bakarken. "Bize bunu neden yapıyorsun?"

Sessizce bana baktı. Aslında kendine bakıyordu, yani gördüğü kendiydi ama ikimiz de şu an burada yalnız olmadığımızı biliyorduk.

"Ben de bu soruyu durmadan soruyorum," dedi, omuz silkip gözlerini yansımadan ayırdı, ruhumdaki buzlara çevirdi. "Neden bize bunu yapıyorsun Asi?"

"Ben bir şey yapmıyorum ki." İç çektim. "Neden ruhumuza o bıçağı saplayıp duruyorsun?"

"Bu bıçağı benim elime veren sensin."

Elindeki bıçağa baktım. O bile buz tutmuştu. Bunu onun eline verirken onu düşünmemiştim. Bedenimi saran ürpertiye dur diyemedim, her hücremi ele geçirmişti. Titriyordum ve bunun nedeni soğuk değildi, bunu biliyordum.

"Sana bu bıçağı bunu yapman için vermiş olamam," diyebildim, sesimin çatlaklarından buzlu su akıyordu.

"Evet," dedi ruhsuz bir sesle. "Bunu yapmam için vermedin."

"Öyleyse?"

"Bana bu bıçağı kendime saplamam için verdin."

Bir an öylece kalakaldım.

"Ama ben zaten sendim, sen bunu hiçbir zaman kabul etmedin."

Geriye doğru bir adım atmak istedim ama buna izin vermedi. "Kıpırdama," dedi sabit bir sesle. "Daha değil."

"Ne diyorsun?"

Elindeki bıçağı hafifçe havaya kaldırdı, bıçağın aynasındaki gözlerimle buluştum. İri kahverengi gözlerin içinde boşluk ve çaresizlik vardı. Bu bakışı nerede görsem tanırdım ben.

Bu bakış benim gözlerime bıçakla çizilmişti.

"Yıkılan tek kişi sen değildin," diye fısıldadı. "Çok defa sana sığınıp kendimi korumak istediğimde, beni kapı dışarı eden sendin."

Ona bakmak istedim ama bu zaten kendime bakmaktı.

"Hayallerimi yarattığın bir kuyunun içinde boğarken, senin omzunda ağlamama bile izin vermedin."

"Neden hep beni suçluyorsun?" Gözlerimi sıkıca yumdum. "Neden tek suçlu benmişim gibi davranıyorsun?"

"O kuyunun içinde boğduğun benim, bizim hayallerimizdi." Gözlerimi açtım, bunu bana yaptıran oydu. "Acımızı birbirimizden uzakta yaşarken, ikimiz de donduk. Bizi, ruhumuzu bu hâle getiren sensin. Buzları görüyor musun Asi? Akan suyu görüyor musun? Elimdeki bıçağı görüyor musun? Ne kadar saplarsam saplayayım, o buzları yok edemiyorum. Su bile buz gibi. Ruhumuzun çatlaklarından akan su, buz gibi."

"Bunu ben yapmadım."

"Ama yapmalarına izin veren sendin."

"Tek başımaydım."

"Ben vardım!"

"Sen zaten bensin," dedim dehşet içinde.

"Neden durmadan kendini haklı çıkaracak şeyleri öne sürerek kendini rahatlatmaya çalışıyorsun?" Bana boş boş baktı. "Beni senden ayırdın, bir bütün halinde kalmayı başarsaydık, şimdi ikimiz de yarattığımız bu buzdan sarmaşığın bizi dondurarak zehirlemesine izin vermezdik!"

Yüzümü ellerimle örtmek istediğim anda elimdeki bıçak yere düştü. Küçük bir bedenin içinde, yirmi yaşımı sığdırdığım bir zihni taşımak çok zor geliyordu şu an bana. Küçük bir çocukla kavga etmek, ona bir şeyleri izah edebilmek çok zordu. O bunu bilebilir miydi?

"Sana ihtiyacım vardı," dedi sesi çatlarken. "Babama ya da anneme değil Asi. Sana."

"Üzgünüm."

"Üzgün falan değilsin!" diye bağırdı incecik sesiyle. "Beni parçaladın!"

"Ben de parçalandım!"

"Boğazımıza sarılan bu buzdan sarmaşık ya hayata tutunduğumuz damarı parçalayacak ya da bizi boğacak." Öksürdü. "Buzdan dikenleri hissediyor musun? Boğazımıza saplanıyor. Hissediyor musun Asi?"

Canımı yakan buzdan dikenler değil, onun sözleriydi. Gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum ve göz kapaklarımı aralarsam, gözyaşlarım durmayacak, akacaktı.

Bunu istemiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözyaşının hükmü altına girip acımı yanaklarımdan aşağı kusmak değil, acımı tam kalbimde, yüreğimin derinliklerinde hissetmek istiyordum. Hissetmek bambaşkaydı, akıp giderse onu bu kadar sert, bu kadar gerçek hissedemezdim. O yüzden yuttum. Acıyı var eden ne varsa, hepsini yuttum.

Ayağa kalkacak gücüm yoktu, orada öylece diz çökmüş oturuyordum. Merve'ye yaptığım her şeyin bedelini, bu acıyı yüreğimde hissederek ödüyordum. Ruhum önümde duruyordu, ruhumdan kan gibi akan buzlu suyun dizlerimi ıslattığını hissediyordum. Aniden gözlerimi açtığımda gözlerimde gerçeğin yanık izleri büyük yarıklar açmıştı, içinden de irinli su akıyordu sanki. Midemi bulandıran yaşadıklarım değil, yaptıklarımdı.

Kendime bunu yapmıştım. Kendime bunu nasıl yapmıştım?

"Özür dilerim," dedim gözlerimden yaşlar akmaya başladığında. Artık bendim, yirmi yaşındaki bendim, küçük kız çocuğu yoktu. Ellerime baktım, tırnaklarım siyaha boyalıydı, parmaklarım ince ve uzundu, o küçük eller orada yoktu. Zaman geriye akmazdı, aksa bile o tas tekrar aynı şekilde dolmak zorundaydı. Biliyordum. Puslu bakışlarım yerdeki bıçağı gözüne kestirdiğinde hiç düşünmeden eğilip bıçağa sarıldım ve bıçağı öyle büyük bir hızla ruhumun kalbine batırdım ki, buzdan yükselen çatlama sesi bir kız çocuğunun çığlık sesine karıştı.

Ruhumun buzdan kalbinin yerini bulmuştum. Buzdan kalbe tek seferde elimdeki bıçağı saplarken patlayarak akan soğuk su benim ruhumun kanıydı. Akan suyun içinde cam kırıkları gibi yüzen buz parçalarını izledim. "Özür dilerim!" diye bağırdım. "Merve, çok özür dilerim!"

Duymuş muydu, hâlâ burada, benimle miydi bilmiyordum. Ruhumun cesedinin önüne oturup, bomboş gözlerle buzların çözülerek yarattığı suyun akışını izlerken bakışlarım donuk, gözlerim yaşlıydı.

Elimdeki bıçağı bırakmadan sırtımı ruhumun cesedine döndüm, gözlerimin önüne düşen manzara duraksamama neden oldu.

Bıçağı daha sıkı tuttum.

Hemen karşımda deniz boylu boyunca uzanıyordu. Büyük bir tepe vardı, uçurum gibiydi. Kısaca o tepeye baktım, orada kimse yoktu. Rüzgârın uğultusunu işittim, ardından rüzgâr kalp kapakçıklarımın birbirine çarpmasına neden olacak şekilde sertçe esti. Siyah saçlarım bir bayrak gibi arkaya doğru savruldu ve bir kısmı da yüzümü örterek yaşlı yanaklarıma yapıştı.

Pantolonumun dizleri ıslaktı. Bu kan değil, buzlu suydu ama yine de kandı.

Bıçağı tuttuğum elimin tersiyle dudaklarımın üstüne akan yaşları sildikten sonra burnumu çekerek dalgaları izlemeye başladım. Bir adım attığımda, ayağımın altında su değil, çakıl taşları vardı. Beyaz, güzel çakıl taşları... Biraz ileride, denize yakın bir yerde, yüksek tepenin altında oynayan küçük erkek çocuğu ilgimi çekti. Üstünde beyaz bir tişört, altında mavi kısa bir kot şort vardı ve siyah spor ayakkabıları çakıl taşlarının içine batmıştı. Çakıl taşlarını tişörtünün eteğine doldururken huzurlu görünüyordu. Siyah saçlarına baktım, yüzünü göremesem de, saçlarının çok güzel olduğunu düşünmüştüm.

Bir elimdeki bıçağa, bir de karşımdaki çocuğa baktım. Burada bir yanlışlık vardı. Ben bu tabloya ait değildim. Ben bu tablonun içinde değildim.

Kafasını hafifçe kaldırıp gökyüzüne baktı, olduğum yere mühürlendiğimi hissettim. Siyah, gür ve uzun kirpiklerin kıvrımına dehşet içinde baktım. İri, siyah gözlerin içi parlıyordu. Işıl ışıldı. Bu, Karan'dı.

Bakışlarım bir süre, masumiyetin beyaz bir hale içine aldığı o küçük erkek çocuğunda takılı kalsa da, tepedeki hareketlilik ilgimi çekmeyi başarmıştı. Bakışlarım yavaşça kayalıklara tırmandı. Gri, kahverengi, etrafında yosunların yetiştiği kayalıklar... Yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyordu. Uçurum. Beyaz bir tülün rüzgârın şiddetiyle uçuştuğunu gördüm.

Soluk renkteki gökyüzü o kadar griydi ki, nefes alsam ciğerlerime sigara dumanı gibi gri bulaşacaktı sanki. Uçuşan beyaz tüllerle kaplı elbisenin içindeki kadına baktım. Solmaya başlamış bir güneş rengindeki küllü sarı saçları beline kadar uzanmıştı, parlak ve canlıydı. Ona büyülenmiş gözlerle baktım. Benim siyah saçlarım karnıma kadar uza-

nıyordu ama o kadar cansız, o kadar siyahtı ki, kadının ihtişamı altında ezildiğimi hissettim.

Bembeyaz teni, tıpkı bir ölüyü anımsatsa da, bu şeffaflık ona inanılmaz yakışıyordu.

Kan kırmızı rengindeki dudaklarını araladı, boş bakışları önce denizin patlayan dalgalarında, ardından yerdeki keskin çakıl taşlarında dolaştı. Gözlerinin keskin mavisini buradan bile görebiliyordum. Gökte uçan şeffaf bir uçurtmanın, göğün rengini yansıttığı gibi parlıyordu gözleri. Mavi. Gök mavisi.

Şeffaf uçurtma mavisi.

Kadının gözlerini yumduğunu gördüm. Beyaz yanağından akan şeffaf renkteki gözyaşı sanki bir elmas tozu gibi parlıyordu. Bir adım attığımda ayaklarımın altındaki çakıl taşları küçük sesler çıkardı. "Lütfen," diye fısıldadım. "Işık, lütfen."

Karan'ın kafasını kaldırıp annesini fark ettiği o saniyelerde kalbimi çakıl taşlarıyla vura vura ezmek istemiştim.

"Anne!" Bu ses, berrak bir suyun içine atılan taşın çıkardığı o huzurlu sese benziyordu. Büyük gözler büyük bir heyecanla annesine döndü. Eteğine doldurduğu çakıl taşlarını tişörtünün eteklerini kıvırarak sakladı.

Işık'ın gök mavisi gözleri aralandı, Karan'ın gece karası gözleri annesinden bir olsun ayrılmadı.

"Lütfen," dedim duymayacağını bilerek. "Yalvarırım, yapma." Bıçağı sıkıca kavradım. "Yalvarırım."

Işık'ın dudaklarının o küçük hareketini yakalamıştım. "Affet Ali'm."

Beyaz tül uçuştu, gök mavisi gözler kapandı ve bembeyaz bir beden büyük bir hızla aşağı düşerken, attığım çığlık o kadar şiddetliydi ki, kayalıklara çarpıp büyük bir yankı uyandırarak tekrar zihnimde parçalara ayrıldı.

Işık Çakıl, Karan'ın önünde yere çakıldığında, Karan'ın tişörtüne sakladığı çakıl taşları yere döküldü çünkü Karan'ın kolları iki yana düşmüştü. Bu gerçek değildi, biliyordum, zihnim bana bir sahne hazırlamıştı, sadece bir benzerini önüme sunuyordu.

"Anne?"

Kuzguni siyahı gözlerin bu denli koyuluğu belki de çocukluğunu yatırıp üstüne döktüğü boyanın karasındandı. Bembeyaz çakıl taşları, kanın uğursuz rengine bulanmıştı. Belki de kanın uğursuz rengini sadece siyah örtebilirdi. Karan, ruhu da dahil olmak üzere çok şeyi siyaha

boyamıştı, bunun asıl sebebi üstüne sıçrayan kanın yakıcı kırmızı rengi miydi?

Çocukluğunu bir intihar masasında tam şah damarından koparark infaz etmişti.

Belki de onun alnının yazısını nakış nakış işleyen mürekkep bile siyahtı.

Belki de ışık, kendisinden daha ihtişamlı bir karanlığa gebe kaldığını anlayıp, yok olma korkusuyla kendini yok etmiş, geride bir adama kendi çocukluğunun katili olma lanetini bırakmıştı. Karan kimseyi öldürmemişti ama bir katildi.

Davacı Karan Çakıl.
Davalı Karan Çakıl.
Tanık Işık Çakıl.
Hâkim siyah.
Kalem kırıldı.
Bir adamın çocukluğunun müebbedine...

Gözlerimi aniden açtığımda kan ter içinde kaldığımı fark etmem çok da uzun sürmemişti. Odak noktama giren ilk şey tavandaki çiçek motifleri oldu. Aldığım her nefes göğsümü öyle hızlı şişiriyordu ki, bir an kalbim patlayacak sandım. Boynumdan akan terin yavaşça sütyenimin demirine doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. Üstümde yalnızca siyah bir sütyen, altımda ise dün gece giydiğim pantolon vardı. Çok terlediğim için Karan üstümdekileri çıkarmış olmalıydı. Gözlerim saate kaydı, koca bir gün boyunca uyumuş muydum gerçekten? Ağzımda acı bir tat, kalbimde buruk bir his barındırıyordum.

Balkon kapısı açıktı, balkon kapısını örten tül perde yelin etkisiyle hafifçe uçuşuyordu ve içerisi karanlıktı. Bir süre kalbimin atış sesini dinledim. Gördüğüm, benim kafamda kurguladığım bir intihar sahnesiydi. Aslını asla bilmeyecek olsam da, bir şekilde zihnim bana bu intiharı sunmuştu. Kanım donmuştu.

Yavaşça doğruldum, karanlığa alışan gözlerim içeride Karan'ın varlığını aradı ama onu göremedim. Etrafa öyle boş, öyle tuhaf bakışlar atıyordum ki, sanki hâlâ o kâbusun içindeydim. Kâbus tüm gerçekliğiyle üstüme yığılmış gibi hissediyordum. Yavaşça yataktan kalktım, ter büyük bir hızla karnıma kadar aktı. Kötü kokmuyordum ama terliydim, bu yüzden kendimi pis hissediyordum, üstelik dün içki içmiş-

tim ve ağzımdaki çirkin tat, zihnime de bıçağını uzatıp kafamın içini deşiyordu sanki.

Sanki bir kulaklığın sesi sonuna kadar açılmış da, o küçük ses dışarı dağılıyormuş gibi hafif bir müzik sesi duyduğumda kaşlarım çatıldı. Ses, balkondan, yani o geniş terastan geliyordu.

Üstümde yalnızca sütyen olmasına aldırış etmeden tül perdeyi kaldırıp dışarı baktım, donmuş kâbusun üstünde sıcak su gezdirilmiş gibi hissettim. Altında yalnızca eski, siyahı ve ağarmış bir kot vardı ve üstü çıplaktı. Sırtı bana dönüktü. Kolunda boyanın izleri vardı. Önünde duran büyük germe tahtasına takılmış tuvalin üstündeki hareketliliği görebiliyordum.

Ay ışığı onun sırtını aydınlatmıştı. Sırtındaki kasların çizgilerine, kemiklerinin yapısına ve belindeki o büyük iki çukura dikkatle baktım. Bir kulağında kulaklık vardı, diğeri düşmüştü ve müziğin sesini dışarıdan bile duyabilmek mümkündü.

Hemen germe tahtasının çaprazında küçük bir sehpa, sehpanın üstünde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Kahvenin kokusunu buradan bile alabilmek mümkündü, müthiş kokuyordu.

İnanç. Şu an onda gördüğüm buydu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kahveyi yerine geri bıraktı ve elindeki palete o büyük fırçayı batırdı. Ardından fırçanın ucuna topladığı boyayı tuvalin üstünde kaydırmaya başladı. Kolunun her hareketinde pazuları genişliyor, kolundaki kaslar kasılıyordu.

"İnanç..." Duraksadım. Bir an aklıma o metro istasyonunda gördüğümüz duvarlar geldi.

Onu izledim. Öyle inanarak, öyle büyük bir bağ kurarak yapıyordu ki, büyülenmemek mümkün değildi. Sanki boyanın ucuna taktığı gerçeği, tuval olarak seçtiği insanın yüzüne çarpıyordu. Şu an kime, neyi anlatıyordu acaba?

Ona doğru bir adım attığımda fırçayı tutan eli havada kaldı. Güçlü refleksleri vardı ve tedirgin bir yapıya sahip olduğu için çevresindeki en ufak bir hareketliliği bile anında hissediyordu. Bana omzunun üstünden bakıp, "Uyandın mı?" diye sordu, terasa çıkıp kollarımı göğsümün üstünde toplayarak başımı salladım. "Çiziyor musun?"

"Hayır, şu an boyuyorum."

"Çizdiğin şeyi mi?" Ona doğru bir adım attı. "Yoksa söyleyemediklerini mi?"

Bakışlarını tuvale çevirdi, bana cevap vermedi.

"Sendin değil mi?"

Bir an duraksadı. "Ne?"

"Metro istasyonundaki duvarlar senin eserin."

Cevap vermedi.

"Sen aslında bir şeye inanmak istiyordun," diye fısıldadım. "İnanç, çizerken ya da boyarken ya da her ikisini de yaparken, hissettiğin bu, değil mi?"

Paleti sehpanın üstüne bırakıp bana doğru döndü. Kalçasını terasın beton korkuluklarına yaslayarak bana baktı.

"Senin inancın, boyalar ve kalemler, öyle değil mi?"

Beni öyle dikkatli inceliyordu ki, vereceği cevabı kestiremiyordum.

"Senin inancın da benim, öyle değil mi?" diye sordu aniden, kafasını sol omzuna düşürerek.

"Bunu sana söyleyen zaten bendim." Tuvalin önüne geçip kollarımı çözmeden siyah boyayla yarattığı şeye baktım. Bir silüete benziyordu ama insan değildi. Tuhaftı. "Bu nedir?"

"Şu an hissettiklerim," dedi sakince.

"Nasıl yani?"

"Bir şekilde işte," diye kestirip attı. "Boş versene."

"O metro istasyonuna o şeyleri ne zaman yaptın?" diye sordum omzumun üstünden ona bakarak. "Çok uğraşmış olmalısın."

Duvardaki çizimleri, boyanın geçişlerine kadar her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Üstünde çok çalışılmış, günlerini o sanata yatırmış olmalıydı.

"Onu yapanın ben olduğum nereden belli?"

"Hislerim öyle söylüyor," dedim. "Senin yaptığını biliyorum."

"Hislerin başka ne söylüyor?"

"Senin çok yaralı olduğunu," dedim kendimi tutamayarak. O an gözlerimiz buluştu, Karan bu kez yalanlamadı ya da tezlerimi çürütecek bir şey söylemedi. Öylece baktı. Sadece baktı.

İçimde bir yerlerde sanatı var edenin yaralı adamlar olduğunu fısıldayan bir ses vardı. Şiiri, resmi, romanı... Şarkıyı. Her nasılsa onlar yaratmıştı sanki.

Ve Karan yaralıydı.

Tanrı'nın sanatı, yaralı adamlardı.

"Ruhunda büyük bir iz var Çakıl," dediğimde dudaklarındaki alay dolu kıvrım büyüyüp beni içine çekti.

"Keşke," dedi kısık bir sesle. "Keşke o iz yüzümde olsaydı."

Ağzımı açmak, kelimelerin ruhunu onun önünde ona kurban etmek istedim ama izin vermedi. Öyle büyük bir hızla bana doğru atıldı ki, ben daha ne olduğunu anlayamadan tuvali yırtarak çekip kopardı. "O..." dedim dehşet içinde. "O senin sanatındı..."

"O benim sikik hislerimdi," dedi umursamadan. "Siktir et." Temiz bir tuvali germe tahtasına gerip sabitledikten sonra hızla sehpanın altında duran boşluktan boyaları çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Boyaları sehpanın üstüne dağıttıktan sonra bana sokulup kulaklığın tekini kulağıma tıkıştırdı. Şu an dinlediği o şarkı, ikimizin de zihninde dolanmaya başlamıştı.

"Buradaki tüm renkler senin," dedi çıplak belime parmaklarını bastırıp, arkama geçerek. "Boya, küçücüğüm."

"Ben beceremem ki..."

"Yapabilirsin," diye fısıldadı. "Hadi."

Dediğini yapıp palete uzandım, onun sıcak parmakları hâlâ tenimin üzerinde asılı duruyordu. "İstediğin her rengi kullan," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Koyu mor ve siyah," dedim kısık bir sesle. "Kırmızı olmasın."

Karan, "Kırmızı olmasın," dedi, bir an zihnime sızıp kâbusumu görecek diye çok korkmuştum.

Önümdeki tertemiz tuvale baktım. Bu tuval Merve'ye benziyordu, boyalar ise bana... Beni tuvale süren kişinin hep babam olduğunu düşünmüştüm. Bir gün biri gelmiş, babamın elindeki fırçayı alarak beni nazikçe kavramıştı. Bana, tüm renkleri kanatlarının altında saklayan o cesur siyahın da görkemli, ışıltılı bir renk olduğunu öğretmişti.

Benim görkemli siyahım.

Siyah tüm renklerin babasıydı. Baba bir renk olsaydı, bu siyah olurdu. Ve siyah sanıldığı kadar acımasız değildi aslında. Ya da herkes baba olamıyordu işte.

Tuvalin üstüne sürdüğüm her renk, büyüyüp bir dünya kurdu kendine.

Bilmiyordum. Belki de beceremiyordum ama aynı anda fırçayı tuttuğumuzda beceremememin bir önemi kalmamıştı. Kolum, karnım ve

hatta yanağım bile boya olmuştu, kirlenmek bu kadar güzel olabilir miydi? Oluyordu.

Yüzümde eskitip yok edemediğim bir gülümsemeyle, Karan'ın benim için gerdiği beyazı siyahla yaralarken, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Karan'ın cep telefonunun melodisi terasta çınlamaya başladı, kendimizi işimize o kadar çok kaptırmıştık ki, telefonun çalması umurumuzda bile değildi. Ama telefon ısrarla çalmayı sürdürdü. Sustu, tekrar çaldı, sustu, tekrar çaldı ve sonunda Karan dayanamayarak benden ayrılıp telefonuna uzandı. Elimdeki fırçaya aldırmadan yüzüme düşen saçları geriye attım, yüzümü tekrar boyamıştım. Karan bana alayla baktıktan sonra telefonun ekranına baktı. Ekranda yanan ışık, onun yüzünü aydınlatmıştı.

"Dede?" diyerek açtı telefonu.

Bir süre Yaşar amcayı dinledikten sonra, "Birkaç gün daha burada olacağız," dedi çatılan kaşlarını yumuşatmadan. "Neden?" Sessizlik. "Neden hemen gelmem gerekiyor, onu söyle bana. İşlerle alakalı bir sıkıntı olmadığını biliyorum, ihtiyar, bana aptalı oynama," dedi aniden. "Hayır ihtiyar demedim, dede dedim." Sırıttığımda bana çapkın bir bakış attı. "Hayır ihtiyar, sana dede dedim. Evet, dede, hayır ihtiyar değil, dede dedim."

Ağzımı kapatarak pis pis gülerken, "Eğer bir sorun olsaydı Sergen söylerdi, o da yanımda ve adam elinden bilgisayarı bir an olsun bırakmıyor," dedi, ardından bakışları durgunlaştı. "Eğer boş yere beni Fethiye'ye çağırıyorsan, oraya geldiğimde çoktan bu işi çözmüş olursan işte o zaman bozuşacağız, ihtiyar." Durdu. "Hayır, ihtiyar demedim."

Fethiye'ye mi dönüyorduk yani? Karan'a soru işareti dolu gözlerle bakmaya başladım. "Tamam, dede," dedi gözlerini devirerek. "Tamam, acele ediyoruz. Aa bak uçak geldi, biniyorum, kapat hadi."

Başımı geriye atarak tekrar kıkırdadım, bu kez Karan da gülmüştü. "Dalga geçmiyorum," dedi sakince. "Tamam, acilen halledip yola çıkıyorum, tamam mı? Rahatla, biraz daha hırlarsan takma dişlerin dışarı fırlayacak, biliyorsun değil mi?"

"Çok kötüsün!" diye homurdandım.

"Tamamdır." Karan telefonu kapattı, yanaklarının içini havayla doldurdu. "Bir sıkıntı var, renk vermemeye çalışsa da çok belli ediyor. Ben Sergen'i arıyorum, hazırlanmalıyız."

Aslında gitmek istemiyordum. Dudaklarımı bükerek Karan'a bakınca gözlerini sıkıca yumup, "Öyle bakarsan sonsuza dek burada kalırız," dedi. "Bakma."

"Ben bu şehri çok sevdim," diye fısıldadım.

"Tekrar geleceğiz."

Neredeyse bir gün süren uçak yolculuğu bu kez çok da panik yapmadığım için keyifli geçmişti ama her nedense Karan yol boyunca sıkıntılıydı. Bedirhan'ın normale dönmüş olmasını görmek aklımı karıştırsa da, üstünde durmamıştım. Uçak, Dalaman Havalimanı'na inene kadar herkes sessizdi ama Dalaman'dan Fethiye'ye uzanan o yarım saatlik yol, herkesin çenesinin düşmesine neden olmuştu.

"Ay sen koskoca Arjantinlerde kral dairelerinde kal, sonra da aha bu lağım kokulu yollardan geçerek evine dön," dedi Bedirhan eliyle yüzüne yelpaze yaparken. "Rabbim sen bana bir verip, bin alırken hiç mi düşünmüyorsun? V.I.P olarak doğmuş bu yirmi birinci yüzyıl harikası kulunun psikolojileri, moralmanları çok bozuluyor."

Billur güldü. "Görmemiş. Öf, çişim var."

"Sus kız, Allah'ın sidiklisi, şuradan sana elimin tersiyle bir çakarım, Arjantin'e kadar döne döne rötarsız uçarsın."

"Hem de rötarsız demek..." Billur güldü. "Hadi ya... Güldürme, işerim bak."

"Tabii kız, Bedirhan Özoğlu seyahat iftiharla sunar. Sana şuradan seksi pilot konuşması yapıp ayaküstü cinsel şiddet uygularım." Korkulu gözlerle Billur'a baktı. "Az daha tut o çişini, yemin ederim yavru köpeklere yaptıkları gibi işediğin yere burnunu sürte sürte utandırırım seni."

"Allah aşkına az susun artık ya," dedi Karan. "Ulan şu direksiyonun başına oturduğumdan beri ikinizden başka hiç kimsenin sesi gıkı çıkmıyor, yemin ederim direksiyona kafa atacağım ya."

"Ay aygır kızdı," diye fısıldadı Bedirhan.

"Susar mısın moruk kızıyor şu an..." Billur ve Bedirhan öyle çirkin bir kahkaha attılar ki, bir an masa örtüsü falan yırtılıyor sandım.

"Ya sabır," diye söylendi Karan.

"Susar mısın..." dedi Billur. Bedirhan sırıtarak, "Adam sevap kasıyor şu an..." diye devamını getirdi.

Yine o çirkin kahkahayı attılar. Dönüp ağızlarına vurmak istiyordum. Böyle uçan tekme falan atmak istiyordum.

"Allah aşkına ya," dedim kendimi tutamayarak. "Hıağ, diye öküz gibi gülmek nedir? Gülmüyorsunuz, anırıyorsunuz siz."

"Kıskanma uçamayan memeli," dedi Bedirhan yüzüne tuhaf bir ifade ekleyerek. "Sana silikon diye laf sokarım."

"Bak son laf gerçekten başarılıydı," dedi Sergen tablete bakarken. Ardından elini uzatıp Bedirhan'ın elini sıktı. "Tebrik ediyorum, kendini geliştirmeye başladın."

"Teveccühün Sergenciğim..."

"Rica ederim."

"Hepsi hasta..." Önüme döndüm. "Herkes hasta."

"Kız... Biz senin o diğer memesiz kardeşini havalimanında falan mı unuttuk sesi gıkı çıkmıyor." Bedirhan sağ tarafına baktı. "Ha buradaymış."

Karan, bizim evin yakınlarında dururken, Defne yavaşça arabadan inip, "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Çok güzeldi. Şey... Merve, ara beni olur mu?"

"Arayacağım." Sokağın başına baktım. "Dikkatli ol Defne."

Defne burukça gülümsedi. "Olacağım."

Defne yavaşça yürüyerek gözden kayboldu, Karan tekrar arabayı çalıştırdı. Bedirhan'ın evine kadar büyük bir sessizlik yaşanmıştı, sanırım herkes şu an Defne'yi merak ediyordu. Sergen hariç. O zaten hep sessizdi.

Karan arabayı yavaşça durdurdu. "Asi benimle gelecek, dedemin yanına kadar uğrayıp geliriz," dedi dikiz aynasından Bedirhan'a bakarak. "Sergen yanınızda kalsın, bir şey olursa beni ararsınız."

"Ayol ne olacak," dedi Bedirhan. "Gitsin Sergen, ne olacak... İbrahim Tatlıses miyim ben, kurşuna kafa mı atacağım sanki? Olmaz bize bir şey."

"Yok," dedi Sergen. "Kalacağım."

Bedirhan, Sergen'e cins cins bakıp, "İyi," dedi hoşnutsuz bir şekilde.

Arabadan önce Billur, ardından Sergen indi. Bedirhan tam inecekken cüzdanı yere düşünce, arkaya doğru uzandım ve o an ikimiz de donakaldık. Bedirhan'ın kimliği cüzdandan çıkmıştı.

Bir süre öylece kimliğe bakakaldım. Anne isminde Bedriye yazıyordu, bakışlarım yavaşça Bedirhan'a kaydığında, gözlerimiz buluştu.

O gün, Billur ona Bedriye dediğinde nasıl öfkelendiği gelmişti aklıma. 1990 doğumlu Bedirhan'ın doğum yerinde Şanlıurfa yazısını görmüştüm. Yavaşça doğrulurken kimliği alıp, donuk bakışlarını benden ayırmadan, "Görüşürüz sonra," dedi ve arabadan indi.

Araba tekrar çalıştı. Karan'ın evinin önüne gelene kadar Bedirhan'ın o donuk bakışlarını düşündüm. Sanki gözlerimin üstüne çiviyle çakılmıştı, aklımdan çıkaramıyordum. Karan'a sormak isteyen tarafım, sessizliğimi korumamı isteyen tarafımla büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Arabadan inerken, "Senin neyin var?" diye sordu Karan.

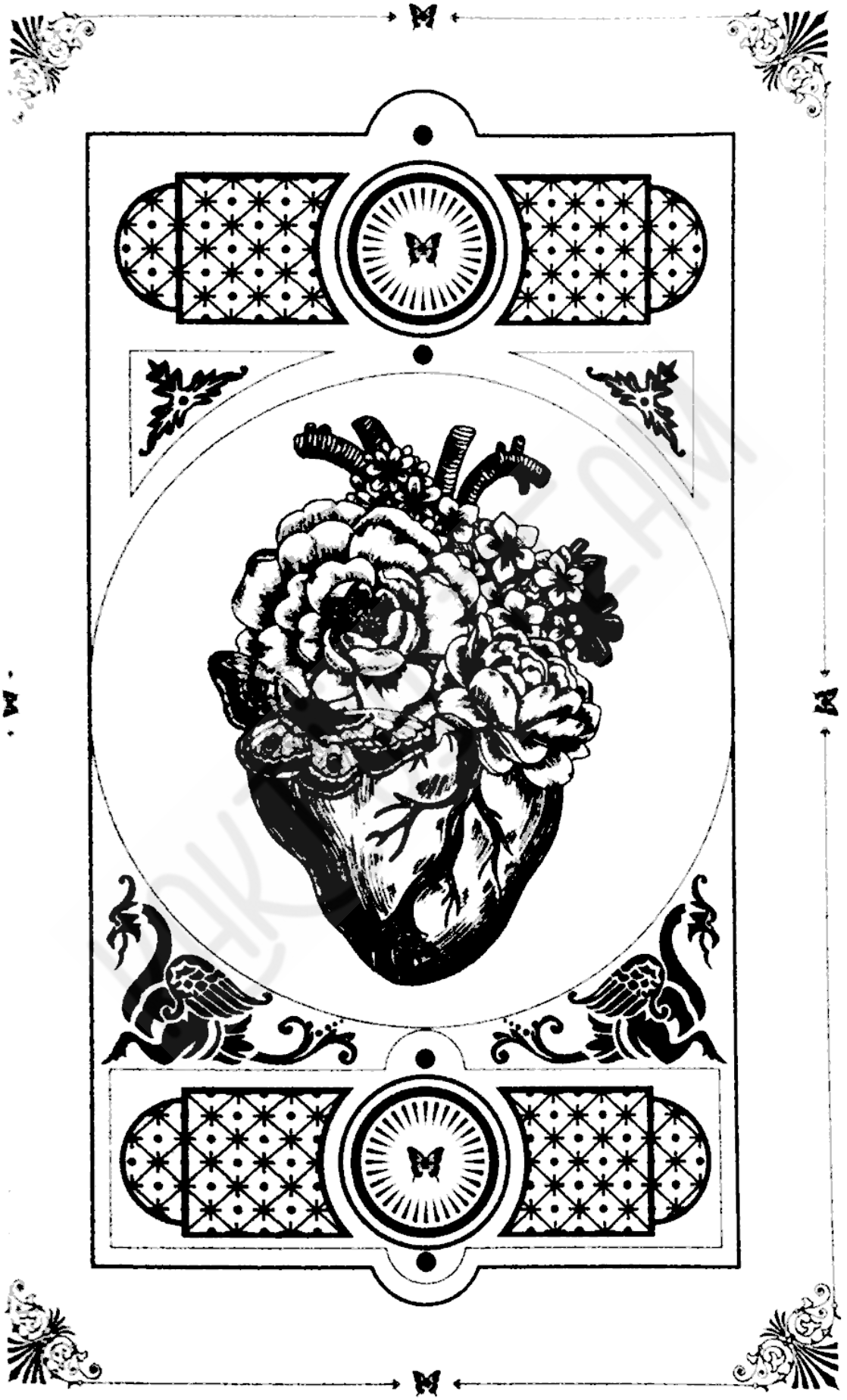
"Hım? Hiç." Evin giriş kapısına baktım, bahçe yine oldukça canlı görünüyordu. Yaşar amca bu evin bakımıyla yakından ilgileniyor olsa gerekti. Bakışlarım kısaca gökyüzüne takıldı. Yıldızlar yanıyordu ama gökyüzü bulanıktı, bulutlar yağmuru topluyordu. İçimde gezinen huzursuz bir tüy, her dokunuşta biraz daha bana karışıp, benden bir parça haline geliyordu sanki.

Bahçeye girip büyük heykellerin arasından merdivenleri tırmanmaya başladık. Merdivenlerin başında, boydan cam kapının önünde dikilen Yaşar amcayı gördüğümüzde, Karan'ın da benim de adımlarımız bıçak gibi kesildi.

Yaşar amcanın gözlerinde gördüğüm ifadeyi ömür boyu unutamayacaktım. Karan'ın eli elime kayarken, Yaşar amcanın dudakları aralandı.

"Karan, baban geldi."

Ve yağmur başladı.

13. SAHNE

Sessizliği kıran yağmurun gazabıydı.

Bu dünyada bizi kıran insanlar vardı ve bu, yağmurun sessizliği kırarken çıkarttığı ses kadar huzurlu melodiler fısıldamıyordu kulağımıza. Karanlığın içine fener ile ışık tutmak, karanlığı kırmaya yetmiyordu ama yanan bir fenere karanlığı basarsan, ışık kırılırdı.

Peki nasıl olmuştu da, Işık bir *Karan*'lığı kırabilmişti?

Belki de bu ışığın işlediği ilk cinayettir.

Yüzümü yakan soğuk değildi, Yaşar amcanın, Karan'a çaresiz bir ifadeyle bakan yaşlı gözleriydi. Elimi daha sıkı kavradı. Sanki avucunun içindeki elim değil, kalbimdi. Tam şu an geçmiş ve anılar onun kalbine dev gölgeler bırakırken, geceleyin sancıyan ruhu çıkmazın içindeydi.

Zihnim keskin bir bıçak tarafından ikiye bölündü, düşüncelerimin önü kesilmişti, belki de düşüncelerim hız sınırını aştığı için hislerin radarına takılmıştı ve kendini çaresizlik bariyerlerine çarparken elinde tuttuğu umut direksiyonunun hakimiyetini tamamen kaybetmişti.

"En son *'baban'* dediğinde bu cümlenin devamını nasıl tamamladığını hatırlıyor musun dede?" Sesinde, deniz kıyısını alaşağı eden dalganın bastırılmış girdabı vardı. Durdu, zaman da onunla birlikte akmayı durdurmuştu. *"Baban gitti."*

Yaşar amcanın yüzünde fırtınanın arkasında bıraktığı enkazın ifadeye dökülmüş hasarı vardı. Sonunun acıya düğümlendiği bir masalın ölen değil de ölümü izleyen ana karakteri gibi hissediyordum kendimi.

"Oğlum..." Yaşar amca sertçe yutkundu. "Bak..."

"Baban geldi Karan, baban gitti Karan, ışıkları kapat Karan, öldür Karan." Karan durdu, ona bakacak gücü kendimde bulduğumda yağmur yüzümün çerçevesini oluşturan camı parçalamıştı. Artık ıslanıyorduk. Burnumu çektim, ıslanan saçlarımın ağırlığı omuzlarımın üstüne yükünü bırakıyordu. Karan'ın burnunun ucundan akan yağmur damlası sus çizgisine kaydı, sanki bir melek onu susturmak istiyormuş da, yağmur damlasından var edilmiş şeffaf parmaklarıyla sus çizgisine bastırıyormuş gibi hissettim. Gür, siyah bir kıyametin habercisi olduğunu düşündüğüm kirpikleri ıslaktı, buna rağmen gözlerinde cennetten yükselen kara alevler vardı. "Ne var ne yok içinde, hepsini öldür Karan," dediğinde sesi kısıldı ama vurgusundan hiçbir şey kaybetmedi. "Gün gelir, yine gider. Çünkü işler onun istediği gibi yürür değil mi? Her şey istediği gibi gider. Yirmi yedi yaşındayım ben, yedi değil." Elimi sıkıca kavradığında göğü yaran şimşeğin sesi ışığı bastırdı. Bu sesin Karan'ın ruhundan yükseldiğini düşündüm. "Hadi eyvallah."

Elimi bırakmadı, dedesine sırtını döndüğünde gözlerimi Yaşar amcadan kaçırdım ve Karan'ı takip ettim. Yağan yağmur bahçedeki çimlerin anası olan toprağı çamurlaştırmıştı. Tenime akan soğuk suyun aksine, Karan'ın avucunun içindeki elim alev alev yanıyordu şu an.

Cipin uzaktan kumandasıyla kapıların kilidini açtı, o küçük tık sesi karalık tarafından örtülen sokağın içinde çınladı. Sürücü koltuğunun kapısını açmak için elimi bıraktı, bir süre olduğum yerde öylece onu izledim, kapıyı açıp arabanın içine girmişti. Açık kapının diğer tarafında duran bedenimin ruhu çekilmiş gibi hissediyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı, siyah gözlerinde sırrını açığa vermeyeceğini belirten gaddar bir ifadesizlik vardı.

"Binecek misin?" diye sordu, sesi ilk kez bu kadar duygusuzdu.

Karanlıkta yaşayan ışığın adıydı gece. Ve bu adam, geceden bile daha karanlıktı. Gecenin bile içinde bir parça ışık varken, Karan'ın içinde zifiriden başka hiçbir şey yoktu. Yağmur hızla saçlarımı ve yüzümü ıslatmaya devam ediyordu, gözümü bile kırpmadan onu izlemeyi sürdürdüm. Canı yanıyor muydu? Nasıl bu kadar ifadesiz kalabiliyordu? Biz onunla benziyorduk. Tek fark, o benden daha güçlüydü. Tam şu an onun gücünün ihtişamına imreniyordum. Üşüyordum ama nedeni tenimi ısıran soğuk değildi, avuç içlerimin yandığını hissediyordum ama bu ateşe elini uzatmak gibi değil, buzu avuçlamak gibi bir yangındı.

Babası gelmişti.

"Binecek misin?" diye sordu tekrardan aynı ruhsuzlukla.

İçimden bir his tam şu an beni yanında istemediğini fısıldasa da, ben onun yanında olmak istiyordum. Bu bencillik miydi? Sanırım bencildim. Yavaşça arabanın ön tarafından dolaştığımda gözü üstümdeydi. Ön yolcu koltuğunun kapısını açtım ve arabanın içine girip kapıyı yavaşça kapatıp bakışlarımı ön cama çevirdim. Cama çarpan yağmur damlaları kayarak ön kaputa doğru akıyordu.

Karan kapıyı çarparak kapatınca cipin ön konsolu sarsıldı. Bir anda aramızda uzayan bu sessizlik, yere düşen geçmişin cansız bedeninin cenaze töreniydi. Şu an ona bakmak istiyordum ama bir yanım o yüzü saran ifadesizlik maskesinin altındaki gerçek sureti görmekten korkuyordu.

Arabanın tekerlekleri döndükçe yerdeki küçük çukurları dolduran yağmur birikintileriyle çarpışıyordu ve sessizliğimiz sayesinde bu sesi çok net bir şekilde duyabiliyordum. Karan'ın büyük elleri direksiyonu daha sıkı kavradığında bakışlarım omzumun üstünden ona doğru kaydı. Arabanın tavan lambasını yakmadığı için yüzü yalnızca karanlık bir gölge gibi görünüyor olsa da, göstergenin kızıl ışığı yüzünü oluşturan ayrıntıları belli belirsiz ortaya seriyordu.

Arabayı hızlandırdığını, göstergenin ibaresinin hızla öne doğru savrulmasından ve bedenimin ön cama doğru fırlamasından anlamıştım. Elimi ön konsola koydum, bedenimi geri iterken sessizce ona baktım, diğer Merve orada, sessizliğin koynunda bizi izliyordu.

Araba boş yolda öyle hızlı gidiyordu ki, tüm camlar sıkıca kapalı da olsa, sanki dışarıdaki rüzgâr içeri sızmayı başarıyordu ve saçlarımı uçuşturuyordu. Başımı koltuğa yaslayıp bedenimi tamamen oturduğum yere yapıştırdım. Tenimdeki ıslaklık, ısıtıcının salgıladığı sıcak sayesinde kurumaya başlamış olsa da, yağmur suyunu emen saç diplerim hâlâ ıslaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle. Sanki başka bir soru sormam yasaktı.

"Seni Bedirhan'ın evine bırakacağım," dedi net bir şekilde. Bakışlarım tekrar onu buldu, kaşları çatıktı ve gölgelerinde, devrilmiş ruhlar vardı. Tırnaklarımı avuç içlerime saplarken sertçe yutkundum. "Peki sen?" diye sordum beklentiyle onu izlerken. "Sen nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum."

Bilmiyorum. Harabe bir evin kırık camlarından dışarı doğru uzanan ağacın dalları... O ev, Karan'ın bedeniydi. Evin camları, Karan'ın çocukluğuydu ve o ağaç Karan'ın ruhuydu. *Bilmiyorum.* Bu küçücük kelimeye sığdırdığı ölülerin kesilmiş ruhları kayıptı. Buz tutan ellerimi pantolonumun kumaşına sürterek ısıtmaya çalışırken hiçbir şey söylemedim.

Araba Bedirhan'ın evinin olduğu sokağa girdi, yağmur hâlâ kaldırımları dövüyordu. Karan arabayı yavaşlattı, bakışlarını sokağın sonuna sabitledi ve hiç konuşmadı. "Karan," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilmiyor olsam da sesini duyma arzusuyla.

"Söyle."

Sertçe yutkundum. "Yanında kalmak istiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinin üstüne akan saniyeler zamanı yavaşlatmıştı sanki. Dudaklarının arasından kopup gelecek cevabı beklerken midem bulanmaya başlamıştı. "Emin ol istemezsin," dedi tek çırpıda.

"İstiyorum," diye fısıldadım.

Bedirhan'ın evinin önüne durduk, arabanın far ışıkları söndü, sokak lambalarının fersiz ışığı dışında bizi aydınlığa eriştiren hiçbir şey kalmamıştı şu an. Üstümüze inen karanlığın soluk nefesini hissediyordum, arabanın içinde ölüm renginde bir sakinlik belirdi.

"İn," dedi durağan bir sesle. "Eve gir."

"Hayır."

Bana bakmadı. "İn dedim Asi."

"İnmeyeceğim." Karan elini vites kolunun üstüne koyduğunda ben de elimi onun elinin üstüne koydum, avucumu eline bastırdım ve yüzünün profiline beklentiyle baktım. Dişlerini sıktı, belirgin çene kemiği dışarı kavislendi, boynunda atan kalın damarın zonkladığını görebiliyordum. Elmacık kemiğinin altında oluşan çukur, yaşadığı içsel karmaşanın dışa vurumu gibiydi.

"İn," dedi tekrar, sesi yumuşar gibi olsa da yüzündeki bariyerleri yıkmayı başaramamıştım. "Şimdi değil."

"Şimdi değilse ne zaman?"

"Şimdi değil," dedi yine aynı ifadesizlikle. "İnip eve girmeni istiyorum Asi. Hadi."

"Karan..."

"Asi," diye tısladı aniden bakışlarını bana çevirip elini elimin altından çekip alarak. "İn."

Başka zaman olsa bu hareketi doğrudan kıyılarımı alabora eden bir dalga gibi ruhuma çarpardı ve ben tüm kumlarım aşınırken bana çarpan o dalganın suyuna karışarak o suyu bulandırırdım. Durumun ciddiyetini kavrayan tarafım son derece soğukkanlı bir tavır sergileyerek yüzümdeki ifadesizliği korudu. "İyi değilsin," diye itiraf ettim, bunu daha çok kendime itiraf etmiş gibi hissediyordum. "Görebiliyorum."

"Neyi görebiliyorsun?" Tam gözlerimin içine baktı, arabanın içi karanlık bile olsa o parlak siyah gözlerdeki ifadeyi seçebiliyordum. "Şu an ne görüyorsun Asi? Hiçbir şey görmüyorsun. Gördüğünü sanıyorsun. Hiçbir şey yok, anladın mı? Hiçbir şey yok."

Dudaklarından dökülen öfkenin nefesi yüzüme çarparken yalnızca onu izliyor, tepki dahi vermiyordum. "Üstüne gelmeyeceğim," dedim kısık bir sesle. Gözlerinde öfkenin şimşekleri çaktı, dişlerini sıktığında burun delikleri belli belirsiz genişledi ve gözlerini sıkıca yumarak, "İn," dedi. "Daha sonra konuşalım."

"Nereye gideceksin?" Endişeleniyordum. Üstüne gitmemem gerektiğini bilsem de şu an kalbimde hissettiğim endişe öyle büyük bir yer kaplıyordu ki, sığamayıp göğüs kafesimi kırmasından korkuyordum.

Sol yumruğunu sertçe direksiyona vurdu, öyle tok bir ses çıktı ki, irkildim. Gözlerini açtı, dişlerini sıkıp burnundan sert bir nefes verdi. "Ne görüyorsun sen ya?" diye bağırdı titrememe neden olacak şekilde. "Trajedi falan mı?"

Sustu ama öfkesi hâlâ gözlerinde parlıyordu. Karan Çakıl bana ilk kez bu kadar sert bir şekilde bağırıyordu. Daha önce de bağırdığı olmuştu ama tam şu an yüreğimde onun altında ezildiği geçmişin ruhuna miras bıraktığı öfkeyi hissediyordum. Öfkeliydi. Aslında Karan en çok kendisine öfkeliydi.

"Ne görüyorum biliyor musun?" diye sordum oldukça sakin bir sesle.

Cevap vermedi, gözlerimin içine bakıyordu, direksiyona vurduğu eli acımış mıydı acaba?

"Maske," diye fısıldadım. "Maske görüyorum."

"Ne?"

"Güçlü olduğunu biliyorum ama şu iyiyim rolünü kesmeyi bırak." Zorla yutkunup, "Bir maskenin arkasından konuşmak kolay," diye fısıldadım.

"Doğru," diye onayladı. "Bunu en iyi sen bilirsin."

Bir an için sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Kırılmamış olsam da zihnimdeki domino taşlarını tek bir dokunuşuyla devirmeyi başarmıştı. Her bir taş, bir diğer taşın üstüne devrilerek yıkımı gerçekleştirirken başımı yavaşça sallayarak onu onayladım.

"Evet. O yüzden bu kadar eminim ya zaten."

Gözlerine mürekkep gibi dağılan pişmanlık o kadar kısa sürede yok oldu ki, bir an için o gördüğüm şaşkınlığın benim karanlık hayal gücümün yarattığı bir ışık oyunu olduğunu düşündüm. Yalnızca var olmasını hayal ettiğim bir illüzyondu.

"Maskelerle dolu bir kuyuya düşen hiçbir şekilde doğrultamaz belini." Bana baktı, sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. "Hele bir de yüzündeki ifadeyi yakmışlarsa, o kuyuya bir ip sarkıtsalar bile kendin çıkmak istemezsin. İnsan kara bir kuyunun içinde acılardan, yalanlardan, kaçışlardan ve geçmişten yapılma sahte deri maskelerle yaşamaya alışınca, yanan yüzünün, yakılan ifadesinin bile bir anlamı kalmaz."

"Maskelerle yaşamaya alışınca, doğrultamazsın belini," diye onayladım onu. "Ama senin belin bükülmez ki."

Yüzündeki ifadenin sarsıldığını görür gibi oldum, ardından çok büyük bir hızla o sarsılan ifadenin yerine yenisini dikti. Tam şu an yüzünde çok daha çözülmesi zor, çok daha gizemli, aynı zamanda çok daha gaddar bir ifade belirmişti. Yağmur ön camı döverken silecekler çalıştı, silecekler yağmurun suyunu sağa sola savururken dişlerimi sıkarak ona bakıyordum. Karan, "İn," dedi, son sözü bu olmuştu, gözlerini benden ayırdı ve ön cama çevirip inmemi bekledi.

Bir kalbin iki tekmelik süresi kadar benden ayırdığı gözlerinin profilinden seçilen kavisini izledim. Elim arabanın kapısına uzandı, dişlerini sıktığını görebiliyordum şu an. Yavaşça kapıyı açtım ve bedenimi yağmurun atıştırdığı karanlık sokağa attım. Kapıyı kapatıp kaldırımda yürümeye başladığımda, ön camdan beni izlediğini biliyordum. Demir bahçe kapısını açıp içeri girerken bir an adımlarım bıçak gibi kesildi. Omzumun üstünden ona doğru bakmak istesem de bunu yapmamamı istediğini biliyordum. Belki de gerçekten yalnız kalmak istiyordu.

Oysa ben böyle zamanlarımda yanımda yalnızca onu istiyordum.

Ayaklarıma yürümeleri için sert bir komut verdim, attığım adım sanki boşluğa düşüyordu. Sanki her adımda, biraz daha çamura sap-

lanıyordum. Bahçeden içeri girip eve doğru yürümeye başladığımda arabasının sesini duydum. Karan gitmişti.

Çok kişilikli bir beden gibiydim.

Parmaklarımın arasında duran kalemi çevirirken vizelerden birini geride bırakmanın rahatlığını bile hissedemiyordum. Notlarımın olduğu defterin hemen sol üst köşesine karalanmış birkaç kelime ve silginin sayfaya bıraktığı gri gölgeler vardı. Çıkıp okula gelmemin en büyük nedeni dün geceden sonra Karan'dan hâlâ haber alamamış olmamdı. Aslında iyi de olmuştu, bu sayede vizelerden birine yetişmiştim. Eve girdiğimde her şeyi bilen bir Bedirhan ve tedirgin bir Sergen ile karşılaşmıştım ve tüm geceyi cam kenarında dışarıda yağan yağmuru izleyerek, bir de her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da Karan'ı bekleyerek geçirmiştim. *Gelmemişti.* Kısa kot eteğimin yarısını örten uzun, bana oldukça bol gri hırkamın kolunun ucunu avucumun içine aldım.

"Çok düşüncelisin," dedi tanıdık ses, bir süredir bu sesi duymadığım için bir an yabancılık çeksem de bakışlarım omzumun üstünden sesin sahibine yöneldi. Büşra uzun saçlarını omuzlarının üstünde kestirmişti, biraz da kilo vermiş gibi görünüyordu. "Kaç dersin vizesine girdin?"

"Kaç dersin vizesi sana girdi, olarak düzeltmeni bekliyorum şu an."

"Karan bunu nasıl başardı?" diye sordu Büşra dirseklerini masanın üstüne koyup yüzünü avuç içlerine yerleştirerek. "Girmediğin vizelere tekrar giremezsin, işin finallere kalmalıydı ama sana ayrıcalık tanındı. Hoş finallere kalsan da bu kadar yüksek notlar alıyorken işin zor olmazdı."

"Ben de okulun kapısından içeri girerken bunu düşünüyordum," dedim bakışlarımı cama çevirerek. "Sana yemin ederim ondan böyle bir yardım istemedim Büşra."

Dışarıda puslu, gri bir gökyüzü vardı ama yağmur yağmıyordu. Büyük hurma ağaçlarının dallarını şiddetle uçuşturan rüzgârın ne kadar kuvvetli olduğu aşikârdı. Karan bunları benim için hallederken mutlaka son zamanlarda yaşadıklarımızı hesaba katmıştı. Normalde buna öfkelenmem gerekirdi, bana ayrıcalık tanınmasını asla kabul edemezdim ama bu konuyu açmamaya karar vermiştim. Son günlerde iyi olmadığını hissedebiliyordum.

"Elbette biliyorum. Hayatında yolunda gitmeyen şeyler olduğunun farkındayım Merve. Ona teşekkür etmelisin."

"Öyle."

"Aranız nasıl?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Nasıl yani?"

"Boş ver," diye geçiştirdim. Ona doğru dönüp, "Sen anlat," dedim. "Nasılsın?"

"Değişen bir şey yok. Ablanı gördün mü?" Bana baktı, gözlerinde sorgu vardı. "Ya da onu en son ne zaman gördün diye mi sormalıyım?"

Büşra, Defne ve benim aramızda bir duvar olduğunu iyi biliyordu ama o duvar, gittiğimiz yurt dışı seyahatinden sonra kalkmış gibiydi, belki de buzlarımız erimeye başlamıştı, bilmiyordum. Bakışlarımı tekrar cama çevirdim, deniz ve gökyüzü aynı renk duruyordu, kederli bir griydi bu.

"Ablamı dün gördüm," dedim, dünü unutmayı dileyerek.

"Merve," dedi Büşra endişeli bir sesle. "Çok durgunsun. Tamam, kolay şeyler yaşamadığını hissedebiliyorum, söylemesen de anlayabiliyorum, normalde de senin çok konuşkan bir insan olmadığını biliyorum ama bugün diğer günlerden çok daha farklı görünüyorsun. İyi olduğuna emin misin? Biraz neşelen. Bak, vizeleri de hallettin."

Bakışlarımı omuzlarımın üstünden Büşra'ya çevirdim. Yorgun bir şekilde gülümsedim. "Ne zaman iyi olduğumu söyledim ki?"

Gözlerimin içine öyle bir ifadeyle baktı ki, söyleyecek bir şey bulamadığını anladım. O gözlerini gözlerimden kaçırana dek onu izledim, gözlerini kaçıran ilk kişi o olduğunda yavaşça kalktım.

"Bir kahve alacağım. Beynim genişledi, kulağımdan akacak şimdi."

Bana tuhaf tuhaf baktı. Bedirhan gibi biriyle aynı evi paylaştığımı bilmiyordu, ağzım yavaş yavaş Bedirhan'a benzemeye başlamıştı. Dersliken çıkıp koridorun kalabalığına karıştım. Bazı dersliklerin kapıları açık duruyordu

Binanın duvarları üstüme üstüme geliyordu. Hırkanın büyük cebininin içine gömülü olan telefonumdan bir sinyal bekliyordum. Küçük bir titreşim, tek bir mesaj bildirimi... Ama yoktu. Merdivenleri hızlı hızlı inmeye başladım, bir an önce kendimi kafeteryaya atmak ve sıcak bir kahve alıp köşeye çekilerek boşluğu izlemek istiyordum.

Kafeterya bomboştu, bakışlarım kısaca boş masalarda dolaştı.

"Bir sade kahve alabilir miyim?" diye sordum tezgâhın arkasındaki adama. Onu tanıyordum.

Adamın bakışları kısaca bana dokundu. "Tabii," dedi.

Kahveyi karton bardağa doldurup karton bardağın üstünü beyaz kapakla kapattı, tezgâhın üstüne ücreti bıraktıktan sonra adamla tekrar göz göze gelmeden karton bardağı avuçladım ve bahçeye çıktım. Kahvemden bir yudum aldığımda düşüncelerim tökezledi ve içinde bulunduğum karmaşanın dibinde yanan ateşlerin zihnimi tutuşturduğunu hissettim.

Karton bardağı daha sıkı kavradım, bardağın avuçlarımın içinde hafifçe ezildiğini hissettim, kaşlarım çatıldı ve bakışlarım tek bir noktada asılı kaldı. Sanki duvarın o kısmında oluşan o yarık, zihnimin içindeki yarığın ikiz kardeşiydi.

"Asi?"

Adımı duyduğum an kalbimin hızlandığını hissettim. Bu ne saçma bir histi böyle? Asi. Üç harften oluşan bir isimdi ve bu ismi duymak beni heyecanlandırmıştı ama sorun şuydu ki, ses duymak istediğim kişiye ait değildi. Bakışlarım yavaşça duvardan uzaklaştı, zihnime devrilen gölgeleri kovdum, rüzgâr saçlarımı tıpkı bir flama gibi yan tarafıma doğru uçuşturdu. Enis hemen çaprazımda dikilmiş, elini binanın duvarına yaslamış, dikkatle beni izliyordu.

Yüzümde rahatsızlığın çizgileri oluştu. Dudağının kenarı yavaşça yanağına doğru çekildi, gözlerinde benim boş bakışlarımın aksine parlak, ışıltılı bir ifade vardı. "Gelmişsin."

"Evet."

"Bir süredir ortalarda değildin," dedi kuru bir sesle. "Sana ulaşabileceğim hiçbir yer yoktu. Anlamıyorum, sosyal medyayı falan kullanmıyor musun sen?"

"Beni yalnız bırakır mısın?" Aslında bu bir rica değildi, ucunda bıçak parlaklığı taşıyan sert bir emirdi ama bu onu ne kadar anlamıştı, orasını Allah bilirdi.

Enis durdu, dudağının kenarındaki gümüş rengi halkaya gökyüzünün gri yansıması devrilmişti. "Okulu bıraktığını düşünmeye başlamıştım," derken sesi ilk kez bu kadar endişeliydi. Tek kaşımı kaldırdığımda başını iki yana salladı. "İnsanlara karşı ördüğün bir duvar var, oysa gülümserken çok güzelsin."

"Her önüme gelene gülümsersem, bu güzelliğin hiçbir anlamı kalmaz." Ona bomboş gözlerle baktım. "Bana bu öğretildi."

Dirseğini duvarın üstündeki demir parmaklıkların arasına yerleştirip kaşlarını çattı. "Sana bu öğretilmedi. Sana bunu, o, öğretti."

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Birçok şeyi öğrettiği gibi bunu da bana o öğretti."

"Söylesene," diye mırıldandı bakışlarını benden uzaklaştırarak. "Ona âşıksın, öyle değil mi?"

Bu soruyu önüme yatırdığımda, avuçlarıma bakma isteğinden kaçamıyordum. Sanki bu sorunun cevabı benim avuçlarımın içine Karan tarafından çok uzun zaman önce bırakılmıştı. Yokluğunu ilk kez bu kadar ağır hissettim, bakışlarım yavaşça dizlerimin üstüne düşen ellerime kaydı ve hırkamın içine doğru bükülen beyaz ellerimin belirgin eklem kemiklerine baktım. Farkında olmadan hırkanın kumaşını daha sıkı kavradım. Diğer Merve'nin bakışları yüzüme kilitlenmişti sanki.

Her şeye rağmen üstümüze güneş doğuyordu, bir gün hayatımdan çıkıp gittiğinde bile güneş doğmayı sürdürecekti, o şu an yoktu ve bu soru sadece kalbime değil, tüm benliğime, ruhuma, beni var eden her bir parçaya, hatta acılarıma bile sorulmuş gibi hissediyordum.

Ama şu an gökyüzünde güneş yoktu. O yoktu, güneş bile yoktu. Gökyüzü tıpkı içim gibi griydi.

"Kolay bir soru sorduğumu düşünüyorum," dediğinde sesindeki o yakıcı merak, aslında ruhunun tüm bunları bildiğini fısıldıyordu. Kaşlarım çatıldı.

"Sana ne?" diye fısıldadım.

"Sen ona âşık olmuşsun."

Rüzgâr öyle sert esti ki, bir an onun geldiğini düşündüm. Her zaman benim için orada olacağını bildiğim adam, şu an burada yoktu. Gittikçe daha bencil bir insana dönüşmeye başlamıştım. Yavaşça yutkunup ayağa kalkmak için dizlerime sert bir komut gönderdim, bir soru bu kadar zor olmamalıydı. Karan'ın üstümdeki bu etkisinin gerçek adı neydi? Kalbimdeki bu tatlı sancının, nefesimdeki bıçak yarığı sızının ne manaya geldiğini merak ediyordum ama kurcalamıyordum. Ayağa kalktığımda bu sorudan kaçtığımı anlamıştım, Enis de anlamıştı.

"Kendini harcayacaksın," dedi, sesi o kadar kısıktı ki, rüzgâr onun kelimelerini ısırıp sesinden koparmıştı. "Aç gözlerini, o adam çok karanlık."

Cevap vermedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Yaşanan sessizlik yalnızca dudaklarıma mührünü basmıştı, zihnimin surlarına yaklaşan biri içeride kopan kıyameti çok net duyabilirdi.

Öylesine büyük bir gürültünün içine hapsolmuştum ki, anlayabilmeyi başarabildiğim o birkaç şey de o gürültünün içinde kaybolup gidiyordu. Gölgesine sığınarak anladıklarımdan kaçtığım şeydi belki de zihnimdeki bu gürültü. Belki de ben bilerek bu gürültünün içine atlayıp, anladığım şeyleri o gürültünün kaynadığı kazanların içine döküyordum. Anladıklarım beni o kadar çok yakıyordu ki, tıpkı beni yaktığı gibi o da yansın istiyordum.

Hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Karan'ın varlığına ihtiyacım vardı.

Kendimi mi harcayacaktım? Benim harcayacak neyim kalmıştı ki? Yaralarımdan bana sarılan bir adam vardı, yaralarına sarılmak için ona atacağım her adımımın altına mayınlar döşemişti.

Telefonum hafifçe titreyerek çalmaya başladığında büyük bir heyecanla telefonu çıkarıp ekrana baktım. Arayan Bedirhan'dı. Koridorun tenha bir köşesine, duvar kenarına yürürken telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Efendim?"

"Aradı mı hiç?" diye sordu, sesi durgundu. Gözlerim yavaşça ayaklarıma kaydı, kısa botlarımın ucuyla koridorun zeminini eşelerken, "Hayır," diye mırıldandım. "Sizi aradı mı?"

"Yok." Bedirhan sertçe yutkundu, ardından derin bir nefes aldı. "Sıkmıyorsun canını değil mi son meme bükücüm?"

"Yalnızca şu an nerede, nasıl olduğunu merak ediyorum." Derin bir nefes alıp sırtımı koridorun duvarına yasladım. "Belki de gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Sen ona iyi geliyorsun," dedi. "İnsan ona iyi gelen şeylere yönlenmeli. O sana gelmiyorsa, sen ona gidebilirsin."

Ben ona iyi geliyor muydum? Onun bana iyi geldiği gün gibi ortadaydı. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Kızıl rahibeyi salona getirdim," dedi kırıtarak. Bir gürültü koptu, Bedirhan, "Düzleştiricinin kablosunu boynuna dolar, yüzünü düzleştiririm senin!" diye bağırıyordu.

"Kız kapatıyorum ben, yine kudurdu bu karı. Dediğimi unutma, o sana gelmiyorsa sen ona git."

Bedirhan telefonu kapattığında telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu ama hattın diğer ucundaki ses çoktan kesilmişti.

Kendimi sokağa bıraktım.

Yere düşen adımlarım o kadar boştu ki, sanki bulutların üzerinde yürüyordum ama bulutlar keder yağmurlarına gebe fahişelerdi. Ayaklarımın altında kederin piçleri parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, yağmur bekçiliğini yaptığı bulutların üstüne kana susamış bir katil gibi çökmüştü. Kaldırımda yürürken hemen çaprazımdaki yolda akan trafiğin kirli sesi, ruhumdaki tehlikeli sessizliğin üstüne yavaşça akmaya başladı, adımlarımı hızlandırdım.

Korna seslerinin şiddeti kaldırımdaki loş kalabalığın eksilen nefeslerinden güç alarak kuvvet kazanıyordu. Bakışlarım farkında olmadan fakültenin karşısına dizilmiş eczaneleri taradı, zihnimin ufkunda beliren silüetin sahibi Defne'ydi. Bu mesele burada kapanmayacaktı, o kadını bulacak ve ablama uzattığı ellerinin hesabını ona soracaktım. Dişlerimi sıktım.

Ablam, hemen karşı kaldırımdaki pastaneden çıktı. "Merve!" diye seslendi, elindeki poğaçayı havaya kaldırıp sallayarak. Adımlarım yavaşladı, sokak lambasının yanında dikildim ve bakışlarımı Defne'ye sabitledim. Caddeye kısaca göz gezdirdikten sonra karşıya, yanıma geçti ve hemen önümde dikilirken boşta duran elini kabanının cebine soktu. "Nereye gidiyorsun?"

Ablamın elaya yakın açık renk gözlerine baktım, içinde altın sarısına yakın açık renkte parıltılar vardı. Gözlerine yayılan o ışıltılı bakış o kadar hakikiydi ki, benim katılaşmış, donmuş bakışlarımın aksine onun kirpikleri bile ışıldıyordu. "Karan'ın yanına," dedim yavaşça.

Defne bordo çizgilere sahip siyah botunun burnuyla kaldırımı eşelerken poğaçasından bir lokma ısırdı. Yüzüne dikkatle baktım, görünürlerde kaşında herhangi bir iz yoktu, kaybolmuştu. "Dersim var, bitince Bedirhan'ın çalıştığı kuaför salonuna gideceğim," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "O çağırdı."

"Güzel."

"İşin bittiğinde sen de gelsene," dedi, gözleri yüzümü öyle dikkatli inceliyordu ki, şaşırmıştım.

"Uğramaya çalışırım. Kaça kadar orada olacaksınız?" Durdum. "Adresi biliyorsun değil mi?"

Başını hızlıca salladı. "Evet, biliyorum. Gerçekten çok lüks bir yer, adını sıkça duyuyordum. Bedirhan'ın işi bitene kadar orada duracağım, Billur, çıkışta bir şeyler içelim, dedi."

"İşim biterse seni ararım," dedim hırkamın dışında kalan boynumu yavaşça hırkamın içine gömerek. "Şimdi gitmem gerek."

Defne poğaçasını bana uzatınca, "Yok," dedim yüzümü buruşturarak. "Canım hiçbir şey istemiyor. Ye sen. Görüşürüz."

Gülümsedi, ilk kez bu kadar ışıltılı gülümsediğine yemin edebilirdim. Onun gözlerinde hüzne gebe bir akşamüstü vardı, ne kadar renkli giyiniyorsa, o kadar hüznünden kaçıyordu. Gözlerinin içine baktığımda durdu, elimi onun omzuna koyup omzunu yavaşça sıkarak, "Kendine dikkat et," diye fısıldadım.

Yavaşça başını sallarken, "Sen de öyle," dedi kısık bir sesle.

Elimi omzundan çektim, ondan uzaklaşırken onu arkamda bırakmak ilk kez bu kadar zor gelmişti.

Hayatım boyunca onu bir şekilde arkamda bırakmıştım, annemi, babamı, yaşadığım hayatı hep geride bırakıp kararlı adımlarla geleceğe yürümüştüm. Bunun nedeni hırsım ya da kendimle olan kavgam değildi. Orada, yanlarında kalacak olursam tıpkı ruhum gibi bedenim de çürümeye başlayacaktı. Kendimi onlardan uzak tutmam gerektiği konusunda tembihlerken, birçok gece Defne kollarımda ağlayarak kendini avutmuş, ben ise hep kendi kendini avutan o kız olmuştum. Beni avutacak biri yoktu ama Defne için orada olmak, oradan kaçarken bile orada olmak zorunda bırakılmak benim için bir ceza değildi, onu avuttuğum için hiçbir zaman pişmanlık duymamıştım.

Çok uzun süre yürüdüm. Artık bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Karagözler'e giden sahil yolunda ilerlerken hava iyiden iyiye bozuyordu. Yağmur, arkasına saklandığı bulutların beyaz teninde gri tırnak izleri bırakıyordu. Bulutların içinde damarlara ayrılarak yollar çizen şimşek ışıklarını görebiliyordum, deniz bile göğün grisine boyanmıştı. Tuzun kokusu ciğerlerimi yakıyordu; tuzun kokusuna karışan soğuk, tenimi ısırıyordu ve aynı zamanda soğuğun da kendine has bir kokusu olduğunun farkına varıyordum. Soğuğun kokusunu içime doldurdum, serin ve şiddetliydi, başıma darbesi yankılı bir ağrı saplandığında gözlerimi kıstım. Karan'ın atölyesinin adresini bilmiyordum ama beni oraya götürdüğü için o atölyenin Karagözler'de olduğunu biliyordum.

İçimden bir his, onun boyalarının arkasına saklandığını fısıldıyordu.

Eski sahil güvenliğin olduğu yokuşu tırmandım ve düz yolda ilerlemeye başladım. Sağımda deniz, solumda ormanın olduğu bu yolu seviyordum. Lüks evlerin olduğu sokağa vardığımda kafamı kaldırıp çevremi inceledim. Hepsi birbirinin aynısı gibi görünse de bahçeleri tamamen farklı olan bu evleri incelerken, aralarında bir yerde Karan'ın atölye olarak kullandığı, geneli camdan yapılma evin olduğunu biliyordum.

Karşıdan karşıya geçtim, arkamda bıraktığım küçük balıkçı kayıklarını ıslanmış toprak ve durgun su arasında küçük gelgitler yapıyordu. Denizin serin rüzgârı saçlarımı uçuşturdu, bere takmadığım için ilk kez bu kadar büyük bir pişmanlık hissetmiştim. Kulaklarımın ve boynumun kızardığını hissedebiliyordum çünkü tenim karıncalanarak yanmaya, soğuk batarlar cildime saplanmaya başlamıştı.

Dar yokuşun hemen başında, denizin karşısına serilmiş cam duvarların baskın olduğu evi gördüğümde gözlerim irileşti. Burası Karan'ın atölyesiydi. Yokuşun eğim kazandığı kaldırıma park edilmiş siyah Range Rover'ı fark ettim, kaldırımın üstüne çıktım ve yukarı doğru tırmanan yolda ilerlemeye başladım. Adımlarım o kadar yavaştı ki, bunun temelinde korkunun yattığını fark edebiliyordum.

Derin bir nefes alıp Karan'ın cipinin önünde dikildim ve eve baktım. Etraf o kadar sessizdi ki, bu sessizlik damarlarımda akan kanın uğultusunu bile net bir şekilde duymamı sağlıyordu şu an. Yirmi yıllık hayatımın geride kalan on dokuz yılına baktığımda orada tüm ifadelerini yakmış, bomboş bakan küçük bir kız çocuğu görebilirdiniz ama şimdi, şimdi aynaya baktığımda gördüğüm kız o kadar farklıydı ki, bazen gözlerimdeki o boşluk yırtılıp, o yırtıktan geçmiş akacak diye çok korkuyordum.

Şu an yeryüzünde nefes alıp veren herhangi bir insanla bile karşı karşıya gelmek istemiyordum, çünkü tam şu an gözlerimde beliren ifadenin beni ele vereceğini adım gibi biliyordum.

Atölyenin balkonunun kapısı açıldığında öyle hızlı şekilde cipin arkasına saklandım ki, bir an ayaklarım birbirine dolanacak ve devrilip yokuş aşağı yuvarlanmaya başlayacağım sandım. "İstemiyorum." Bu Karan'ın sesiydi, köşeye sinip arabanın boşluğundan balkona doğru baktım.

Çıplak ayakları beton zemine basıyordu, altındaki siyah kotun üstünde siyahın gri gölgeler bıraktığı yağlı boya izleri vardı. Dışarıda-

ki et kesen soğuğa rağmen Karan'ın üstü çıplaktı ve göğsünün altına sıçramış siyah boya lekelerini görebiliyordum. Siyah saçları dağınıktı, yüzünde aşılması güç bir bariyerin arkasında yanan ateş vardı. Siyah gür kaşlarını çattı, büyük elinin avucunu sertçe demir parmaklıklardan yapılma korkuluğa bastırdı ve kolunun çevresini sarmalayan damarlar belirginleşip köklerine ayrıldı. Diğer elinde telefonunu tutuyordu.

"Ne duyduysan o," dedi, sesi sakindi ama denize çevirdiği siyah bakışlarında karanlığın gölgeleri hüküm sürüyordu. "Ne gerekiyorsa onu yap," dedi düz bir sesle. "Bana ait olan hiçbir şey Arda gibi bir götleğin eline geçmeyecek. Duydun beni Sergen, söyleyeceklerim bu kadar."

Karan telefonun diğer ucundaki Sergen'in cevabını dahi beklemeden telefonu kapattı. Burun delikleri genişledi, ağzı sımsıkı kapalı duruyordu ve çenesindeki kemikler tenini parçalayacakmış gibi belirgin görünüyordu. Gözlerini sıkıca yumdu, dişlerini öyle bir birbirine bastırdı ki, elmacık kemiklerinin şekli yüzünün maskesini parçaladı. Burnundan tehlike ışığı çalan sert bir nefes verip gözlerini tekrar açtı.

Artık gözlerinde beliren tek şey boşluktu.

"Sikeyim böyle işi," diye homurdandığını duydum, sonrasında o dudaklar tekrar kelimelere kilitlendi ve yavaşça uzaklaşıp içeri geri girdi.

Cipten uzaklaşıp evin bahçesine yöneldim. Kapıyı çalsam nasıl bir tepki verirdi, hiçbir fikrim yoktu şu an. Aslında anlatmak isteyip susturduğum çok fazla şey vardı, kendimi susmaya alıştıran bendim. Beni kovsa bile sesimi çıkarmayacakmışım gibi hissediyordum.

Bahçenin çimlerinin ortasında Arnavut kaldırım taşlarından küçük, uzun patika bir yol yapılmıştı ve o yol, evin arkasına doğru uzanıyordu. Ellerimi hırkamın geniş ceplerine soktuktan sonra küçük adımlarla o patika yolda ilerlemeye başladım.

Depo tarzı bir yerin önüne geldiğimde durdum, arkama baktığımda deniz yalnızca ufukta belli belirsiz bir nokta gibi görünüyordu çünkü sık ağaçlar denizin manzarasının üstüne çökmüştü. Kaşlarım çatıldı, bakışlarım yavaşça deponun kapısına kaydı. Deponun kapısının olduğu duvar ileri doğru devam ediyordu ve atölye olarak kullanılan ev ile karşı karşıya kalıp, bir ağacın köklerinden sırt sırta geliyorlardı.

Duvardaki belirgin izler dikkatimi çektiğinde bir an olduğum yerde sendeledim, ayaklarımın altındaki ağaç dallarının çatırtısını işittim. Ayak sesleri bahçenin diğer tarafından yükseldi, birinin çimlere, çimlerin üstüne dağılmış kuru dallara basarak yürüdüğünü ve gittikçe bana

doğru yaklaştığını fark ettiğimde bir an ne yapacağımı bilemedim ve deponun tahta kapısını ittim. Kapı açıldığında, kapının kilitli olmaması ikinci bir şoka uğramama neden olmuştu.

Burun deliklerimden içeri akın eden tozun yakıcı kokusu ciğerlerimi şişirdi, öksürmemek için elimi ağzıma götürdüm ve dışarıdaki çatırtıları dinlerken sırtımı deponun kapısına yaslayarak kapının kapanmasını sağladım. İçerisi karanlık ve havasızdı, rutubet kokusunu alabiliyordum. Yavaşça yaslandığım kapıdan uzaklaştım. Bakışlarım karanlığı yarıp, ışıksızlığa meydan okumaya çalışıyordu ve birkaç saniye sonra gözlerim, şekli zayıf bir nabzı andıran cisimleri seçmeye başladı. Hemen karşımda büyük bir masa olduğunu seçebiliyordum ama masanın üstünde neler olduğunu göremiyordum.

Omzumun üstünden arkama baktım, kapı kapalı da olsa Karan'ın bahçede gezindiğini bilmek kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu. Ona ait bir yerde, ondan saklanıyordum. Cebimdeki telefonu çıkarıp ekran kilidini kaldırdım ve ekrandan sızan ışık içeriyi aydınlattı. Alçak tavanından bir ampul sarkan bu deponun duvarları tuğladandı ve hemen önümde büyük bir çalışma masası duruyordu.

Masanın üstünde sapının pek de sağlam olmadığından emin olduğum eski bir lamba, birçok kâğıt ve kalın kitap vardı. Masanın arkasında duran deri koltuk sırtını büyük bir kitaplığa veriyordu ama kitaplığın içinde kitaptan çok siyah renkte dosyalar vardı. Dosyaların arasına serpiştirilmiş eski kitapların sayfaları o kadar eskimişti ki, yaprakların kenarlarındaki sarı lekeleri telefondan yansıyan kısıtlı ışığa rağmen görebiliyordum.

Çalışma masasının üstünde, bir çay tabağının içine yapıştırılmış, beyaz, kalın bir mum vardı. Mumun yanındaki lacivert çakmağa baktım. Telefonun ışığını önüme tutarak masaya doğru yürümeye başladım. Botlarımın altındaki zemin her an çökecek gibi sarsılıyor, zeminden hoş olmayan gıcırtılar yükseliyordu.

Sırt çantamı çıkarıp yere koydum. Çakmağı elime alıp ateşi yaktığımda, ateşin çakmağın ucundan fırlayan kıvılcımı tiz bir nefes sesi çıkardı. Ateşin ilk nefesi, önümde duran mumun ucundaki ipe dokundu ve mum önce loş, ardından da ateşin getirisi olan ihtişamı kullanarak alev alev yanmaya başladı. Çay tabağını avucumun içine aldım ve çalışma masasının ön tarafına doğru ilerledim.

Ayaklarımın altında çatırdayan zeminden yükselen sesi Karan'ın duymaması için içten içe dua ediyordum. Belki de buraya gelmemeliydim, ayrıca o duvardaki izlerin ne olduğunu da merak etmeye başlamıştım.

Masanın önünde duran kâğıtların üstündeki yazılara baktım, sanki üstlerine bir sürahi dolusu su dökülmüş gibi bütün yazılar birbirine girmiş, mürekkep dağılıp harfleri birbirine katmıştı. Kâğıttaki birbirine giren yazılara, akmış mürekkebe bakarken içimde bir boşluk oluşmuştu. Sanki şu an önümde duran bu kâğıdın benden sakladığı acı bir gerçek vardı ve gerçek, mürekkebin yalanlarıyla bulanıklaştırılmış, yok olmuştu.

Kâğıtlara elim uzandı, üstteki kâğıtlarda yazanları okumamın imkânı olmadığından bir ümit altta kalan kâğıtlara ulaşmayı düşündüm ve yavaşça kâğıtları kaldırmaya başladım. Bir... İki... Üç... Bu böyle sürerken, sekizinci kâğıdı kaldırmamla birlikte yazılar çok daha okunur hâlde önüme serilmeye başladı. Yalnızca bir kâğıt parçası boğazına bıçak saplanmış gibi hissettirebilir miydi?

Düzgün el yazısına baktım, harflerin etrafından mürekkebin koyu kara şeritleri kâğıdın üstüne yayılmıştı ama yazının ihtişamına gölge düşürmemişti.

Gemiler yüzüyordu içimde ve hiçbir yolcunun adı annem değildi.
Babamın bir kayığı vardı,
Ölüdeniz'i öldüren babasıydı.
Sevdaya leke çalanlar,
Bir cinayete efsane demişti.
Gemiler yüzüyordu içimde,
Hiçbir yolcunun yüzü annem değildi.
Babamın bir kayığı vardı.
Kayıkçı küreği Ölüdeniz'i öldüren o silahtı.
Babamın kayığı,
İçinde cesedimi taşımayan mezarımdı.
Cesedim yüzüyordu denizde,
İçimde gemiler batıyordu,
Ne kadar yolcu boğulmuşsa denizde,
Bir bir tüm cesetler yüzüme bakıyordu.
Hiçbiri annem kokmuyordu.

Cesetler,
Denizin yuttuğu donmuş cesetler,
İçime batan, içimde batan gemiler,
Gemilerin intiharıdır tüm bu derinlikler.
Cesedim yüzüyordu.
Annem ölüyordu.
Babamın kayığı uzaklaşıyordu.
Anlamıştım, o da gidiyordu.
Babamın bir kayığı vardı,
Artık ufukta görünmüyordu.
Bir çocuk gördüm,
Cesedinin yüzü bana benziyordu.

KARAN ÇAKIL
26.11.2005

2005 yılının kasım ayında yazdığı bu şiirin ona ait olduğunu, şiirin altına yazdığı isminin hemen üstüne belirgin bir şekilde attığı imzasından anlamıştım. On yedi yaşında bir Karan Çakıl... Durdum. Boğazıma batan onun on yedi yaşındaki kırgın bakan siyah gözleri miydi? Kendini suçluyordu, belki de tüm olanların suçlusu olarak kendini görüyordu.

Ona böyle hissettiren her ayrıntıdan nefret ettiğimi hissettim.

Belki de onun gür, siyah kirpikleri bağıra çağıra ağlayan küçük bir erkek çocuğunu gizlemeye çalışıyordu. Şimdiki Karan'a baktığımda, yıllarca susturulmuş bir çocuğun katılaşmış kalbini, donuklaşmış bakışlarını görüyordum. Mumun aleviyle aydınlanan deponun duvarlarında gölgeler titriyordu.

Ateş, sanki Karan'ın kâğıda akıttığı kelimelerin üstünden belirgin bir şekilde geçiyor, onları yakıyordu.

Dışarıdan yükselen bir patırtı duydum. Olduğum yerde bıçak yutmuşum gibi öylece dikilirken, boğazımı yakanın yakalanma korkusu olmadığının farkındaydım. Yavaşça çalışma masasından uzaklaşmak istiyordum, sesin geldiği yöne beni çeken bir şey vardı ama bir yanım burada kalmamı, sesler kesilene kadar burada beklememi fısıldıyordu. Bakışlarım masanın kenarında duran camı çatlak çerçeveye kaydığında kaşlarım çatıldı. Çerçevenin çatlak camının arkasında bana bakan fotoğrafta iki kişi vardı.

O an, hayatın ölüm kadar ağır olduğunu keşfettim.

Onu daha önce görmüştüm. Onu gördüğüme yemin edebilirdim. Kâbusuma konu olan bu kadını daha önce görmenin getirmiş olduğu o soğuğun sancısı bedenime öyle sert saplandı ki, ellerim anında buz kesti. Küllü sarı, düz saçları omuzlarına dökülmüştü. Durdum. Kâbusumda karalanan satırların ve fotoğrafın sahibi aynı kadındı. Anlam veremeyen gözlerle önümde duran fotoğrafa bakıyordum. Keskin, buz mavisi bakışlarına yayılmış olan soğuğu gördüm. Asil bir mesafe, tenini kaplayan derinin maskesiydi. Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, dolgun ve pembeydi, teni bir ceset kadar beyazdı ve kollarında tuttuğu kısa, siyah saçlara sahip erkek çocuğu onun dizlerinin üstünde oturuyordu.

Onun buz mavisi gözlerinin donukluğuna inat, kucağındaki küçük erkek çocuğunun güven siyahı gözleri ılıktı. Çerçevenin kırık çizgisi, Karan'ın siyah gözlerinin üstünden geçiyordu. Bir an kalbim atışını acıya gebe bıraktı ve göğsümü dolduran nefes sekteye uğradı.

Elim yavaşça fotoğrafa doğru kaydı. Çerçeveyi elime aldığımda bir geçmişi avuçladığımı düşündüm, geçmişin kurumuş kan lekeleri parmak boğumlarımı damgalıyordu. Girdabın içine çekiliyordum. Karan'ın dudakları yukarı doğru kıvrılmış, sol yanağında küçük bir çukur oluşmuştu ve gür kirpikleri neredeyse kaşlarının altına kadar uzanıyordu. Fotoğraftaki kadın saçtığı ışığa rağmen oldukça karanlık bir aura yayarken, Karan barındırdığı tüm karanlığa rağmen ışık saçıyordu sanki.

"İntihar," diye fısıldadı diğer Merve karanlığın içinden.

İntihar. Bu doğruydu. Ama bu intiharın sahibi Işık Çakıl mıydı, yoksa dizlerinde oturan oğlu Karan mıydı, orasından emin değildim. Sanki gördüğüm bu küçük çocuk, *"Cinayet,"* demişti içinden sessizce. *"Ama bunun adına intihar desinler, hiçbir cinayetten anneler sorumlu tutulmasın."* Sonra o küçük erkek çocuğu bir taburenin üstüne çıkmış, darağacı ipine yetişemediği için annesinden yardım istemişti. Annesi o ipi yavaşça oğlunun boynuna geçirmiş, son kez göz göze gelmişlerdi.

Ve sonrasında boşlukta sallanan küçük çıplak ayaklar.

Bir cinayet işlenmişti, adına intihar denmişti.

Bir şeyin tam kalbimin ortasına battıkça battığını, saplandıkça saplandığını hissettim. Dışarıda bir patırtı kopunca bir an elimdeki çerçeveyi düşüreceğimi sandım, bedenim korkuyla titremiş, kalbim daha bulanık bir hızla çarpmaya başlamıştı.

Çerçeveyi yavaşça masanın üstüne bıraktım, geçmişin izi hâlâ avuçlarımda yadigâr duruyordu sanki. Yürüdüğüm tahta zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Mumun alevinin yarattığı gölgelerin altında kalmış gibi hissediyordum kendimi. Nasıl olurdu da fotoğraftakine çok benzeyen bir kadını kâbuslarıma konuk edebilirdim?

Diğer elimde mumu tutuyordum. Ben yürüdükçe mumun alevi dalgalanıyor, sönecek gibi zayıflıyor, ardından tekrar aynı ışığı saçarak cayır cayır yanmaya başlıyordu. Deponun kapısına geldiğimde aynı patırtı kendini tekrar etti. Sanki sivri uçlu bir şey, sert bir şeyin yüzeyine saplanıyormuş gibi bir sesti. Duraksadım. Deponun kapısını yavaşça aralarken beni görmemesi için dua ediyordum.

Dışarının soluk gri, geceye uzanmak isteyen lacivert kolları grinin bedenine tutunmaya, tıpkı bir yılan gibi gri gökyüzünü sarmaya başlamıştı. Dışarıda yağmurun atıştırdığını fark ettim. Bakışlarım, yarattığım o küçük aralıktan dışarıyı gözlemlemeyi sürdürdü ve o an, tam beynime yaydan fırlayan ucu sivri bir ok saplandı zannettim.

Karan oradaydı, atıştırmaya başlayan yağmur tüm ağırlığını onun siyah ve gür saçlarının üstüne yatırıyor, gür saçları yağmurun küçük dokunuşlarıyla ıslanıp ağırlaşıyor ve alnına dökülüyordu. Üstü çıplaktı, yağmur damlaları onun göğsünden, çıplak omuzlarından aşağı doğru kayıyordu. Bana değil, hemen karşısında duran duvara bakıyordu. Altındaki siyah kotun üstüne düşen yağmur damlaları, kotun renginin daha keskin bir siyahla gölgelenmesini sağlamıştı.

Büyük ellerinin arasında bir bıçak tutuyordu.

Elimdeki mumun zayıf ışığını fark ettirmemek için bedenimi içeri çektim, yarattığım boşluktan yalnızca yüzümün belli bir kısmı görülebilirdi ama Karan duvara öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki, beni fark etmesinin imkânı yoktu. Dağınık, siyah ve ıslak saçlarının arasına dökülmeyi sürdüren yağmur damlaları şiddetini arttırdı.

O duvarda ne olduğunu merak ediyordum.

Karan bıçağı öyle sıkı kavradı ki, bıçağın sapının onun elinin baskıyla şekil değiştirdiğine emindim. Sertçe yutkundum, korkunç bir sakinlikle başını yavaşça eğdi ama gözleri hâlâ o duvardaydı, dişlerini sıktığında, yağmurun damlaları elmacık kemiklerinde asılı kaldı ve yavaşça yanaklarının derinleşen mezarlarına aktı. Şimşeğin rakı beyazı rengi önce gökyüzünde damarlara ayrıldı, sanki gökyüzü bir koldu ve şimşeğin yarattığı damarların içinde yağmurun kanı vardı. Göğün attı-

ğı çığlıkla eş zamanlı olarak Karan bıçağı tuttuğu elini kaldırdı ve bıçağı duvara doğru öyle hızlı fırlattı ki, gök gürültüsünün sesinin kesilmesiyle birlikte bıçağın duvara sertçe saplanma sesi etrafta çınladı.

Kafasını yavaşça kaldırdı, gözlerinde öfkeyi gördüm. "İyi bak bana," dedi, dişlerini sıkıyordu. "Sen öldün." Başını yavaşça omzuna doğru yatırdı, hâlâ duvara bakıyordu. "Seni ben öldürdüm."

Yağmur şiddetini arttırdı, korkunç bir vahşilikle yeryüzüne saldırmaya başladı. Karan yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu, bir süre öfkesinin dağılmasını bekledi, boynunda atan damarı buradan bile görebiliyordum. Yavaşça geri adım atıp kapıyı sıkıca kapatmak isterken ayağımın altındaki tahta zeminden çıkan o acı çatırtı, Karan'ın kapalı gözlerinin üstündeki gür kaşların aniden çatılmasına neden oldu. İki kaşının ortasında bir tehlike yarığı büyüdü, kirpikleri titredi, gözlerini açıp kafasını omzunun üstünden bana doğru kaydırdığında geri çekilemedim.

Göz göze geldik.

Cenaze siyahı bakışlarının üstünü örten ifade sarsıldı, Karan bana öyle büyük bir dikkat ve şaşkınlıkla baktı ki, elimde yanan mumu yere atmak, o küçücük ateşin arkasına sığınarak olduğumuz yeri ateşe vermek istedim. Bakışları büyük bir hızla karşısındaki duvara kaydı, duvara saplı şekilde duran bıçağı görebiliyordum ama duvar çaprazımda olduğu için o duvarda ne olduğunu göremiyordum. Duvara panikle baktı, ardından bakışları tekrar omzunun üstünden bana doğru kaydı.

"Asi?" diyebildi.

İçeri doğru bir adım attım, parmaklarımın arasında duran kapı kaydı, sonuna kadar açıldı. Diğer elimde tuttuğum mumla öylece ona bakarken deponun içindeydim, yağan yağmur gölgelerimizin üstünden kayıp gidiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak.

Depoya doğru bir adım attı, boş duran ellerine baktım, biraz önce bıçağı tutan ellerine, ellerimi tutan ellerine...

Islak dal parçaları onun ayaklarının altında ezilmeye başladı. Boşalan parmaklarım kot eteğimin kumaşını kavradı ve eteğimi avuçlayarak suçlu bir kız çocuğu gibi ona baktım. Deponun giriş kapısından içeri doğru bir adım attı, bağcıklarını bağlamadığı botlarının tabanlarındaki ıslak izler tahta zemini lekeledi.

Korkunç bir sakinlikle, "Senin burada ne işin var?" diye sordu, aslında dişlerini sıktığını görebiliyordum. Bir adım daha geri gittim, eteğimi daha sıkı avuçladım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama o tüm dikkati ve öfkesiyle hemen karşımdaydı ve siyah gözlerini ruhumun uçurumlarına dikmişti. "Bir şey sordum."

İçimde biriken zehir dilimi parçalıyordu. "Seni görmek istedim," diye fısıldadım, mumun ateşi ikimizin yüzlerinin arasında titriyordu. "Seni merak ettim." Artık ona değil, ıslak botlarına bakıyordum. "Endişelendim."

Karan'ın bana doğru bir adım daha attığını görünce bedenim tamamen gerildi, botlarımın içindeki ayak parmaklarımı içeri doğru çektim, botun tavan kısmındaki sertlik parmaklarımı çektiğim için hafifçe kabardı. Teninden yükselen soğuk kokuyu alabiliyordum ama buna rağmen ılık acı çikolata esintisi de tenime çarpıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi o kadar donuktu ki, kulaklarımı ellerimle kapatmak istiyordum.

"Söyledim ya za-"

"Asi, neden buradasın?" Sesindeki uyarıyla birlikte bakışlarım hızla onun yüzüne tırmandı ve tam gözlerinin içine baktım. Yağmur damlaları kirpiklerinden, saçlarından ve burnunun altındaki sus çizgisinden yavaşça aşağı doğru akıyordu. "Neden bu odadasın?"

Alt dudağımı ısırarak parçalamak istiyordum. Biri tam şu anda doğru kelimeleri önüme sıralayıp benim için mantıklı cümleler oluştursa ne vardı? Yüreğimin daraldığını hissettim. "Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. Başka söyleyecek bir şey bulamadığım için kendime lanet ediyordum.

Kaşlarını kaldırıp başını çok hafif bir eğimle omzuna yatırdı. "Üzgünsün?"

Başımı yavaşça salladım. Ona tırnaklarımı saplama hakkım yoktu, saplasam bile bırakacağım tırnak izleri onun için hiçbir anlam ifade etmezdi çünkü şu an ne kadar yara almışsa zamanında, hepsinin izleri belirgin bir şekilde saklandıkları yerden çıkmıştı. Ona verebileceğim bir iz yoktu. O zaten izlerle doluydu.

"Ne gördün?" diye sorduğunda sesindeki sakinlik daha da gerilmeme neden oldu. Gözlerimin içine şiddetli bir sorguyla baktı. "Ne gördün Asi?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey görmedin ama elinde bir mum var, öyle mi?" Bana bakışında ilk kez bu kadar soğuk bir duvar vardı. O duvarı aşmamın imkânı yoktu sanki.

"Burası çok karanlıktı," diyebildim.

"Ben de çok karanlığım ama benim içime dalarken elinde ışık saçan hiçbir şey yoktu." Tek kaşını kaldırdı. "Karanlıktan korkmadığını biliyorum."

"Burada olmamam gerektiğini biliyorum," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarıma diken gibi batıyordu. "Bilinçli olarak girmedim buraya."

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak onaylarken utanıyordum. Sanki zihnimin içi bir halıydı ve ben kuramadığım tüm cümleleri o halının altına süpürüyordum, belki de zihnimdeki bu hareketliliğin tek nedeni buydu. Karan tam önümde durdu, bakışları gözlerimden ayrıldı ve mumun zayıf bir şekilde yanmaya çalışan ateşine kaydı. Burnundan içeri çektiği nefes, mumun dalgalanmasına neden oldu.

"Ateşin kokusunu alıyor musun?"

"Alıyorum," dedim zorlanarak.

"Çok zayıf bir ateş, üstelik çok da küçük," dedi Karan gözlerini ateşten çekmeden. Siyah gözlerinin içinde yanan ateşin yansıması vardı. "Ama parmağımı ona uzatsam, sıcaklığını hissederim." Gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözleri tıpkı o ateş gibi yanıyordu. "Ona dokunsam, yanarım." Büyük elinin uzun işaret parmağını yavaşça yüzümün önüne düşen saçıma doğru hareket ettirdi. Saçımı yavaşça geriye iterken, "Sizin birbirinizden ne farkınız kaldı şimdi?" diye sordu.

"Karan..."

"Sana elimi uzatsam sıcaklığını hissederim," dedi düz bir sesle. "Sana dokunsam yanarım. Evet, bunları inkâr etmiyorum ben ama şimdi sırası değil Asi. Şimdi hiç sırası değil."

"Ama..."

"Şimdi sırası değil." Sesi kuruydu. "Çünkü şimdi sana dokunursam, bu kez yanan sen olursun." Boğazıma bir yumru oturmuştu. Dışarıda yağan yağmurun soğuğu doğrudan odanın içini dolduruyordu. Soğuk esinti çıplak bacaklarımı ısırmaya başladığında, Karan, "Ne gördün?" diye sordu tekrardan.

"Sadece bir şiir."

Yüzü dondu. Kurduğum bu kısacık cümle, onun zihnine bariz bir şekilde kamçı darbesi indirmişti. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, ardından bakışları omzumun arkasında kalan çalışma masasına kaydı ve dişlerini öyle kuvvetli sıktı ki, sıkarken birbirine sürtünen dişlerinin ürkütücü gıcırtısını işittim. Gözlerini tekrar gözlerime çevirdiğinde, geri adım atmamak için kendimi zor dizginledim. "Hangisini okudun?" Gözlerimin içine ilk kez büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Neden okudun?"

"Kötü bir amacım yokt-"

"Hangisini okudun?" diye sordu aniden. "Neden okudun?"

"Ben sadece..." Karan aniden kolumu yakaladı, dudaklarım aralandı. Elimde tuttuğum mum yere düştü. Ateş, zemindeki eski çaput parçasını tutuşturdu. Ateşin çaput parçasının etrafına yavaşça yayıldığını hissedebiliyordum ama ateşe değil, Karan'a bakıyordum. Parmak boğumlarının altında çarpan nabzını kolumda hissedebiliyordum.

Beni sertçe çekerek ateşin üstünden atlattı ve öyle büyük bir hızla duvara yasladı ki. Karan beni duvarla arasına aldıktan sonra boşta duran elinin avucunu duvara yasladı ve beni tamamen kafesledi.

Ruhumda kabuk bağlamış yaraların daima beni terk etmeyecek sadık izleri vardı. İzlerim sızlıyordu. Gözlerimi bile kırpmadan karşımda duran bu adama bakıyordum, daralan göğsümün içinde çarpan savunmasız kalbim yavaşça eriyordu. Ona yenilmeye başlıyordum ve tuhaftır ki, onun da bana yenilmeye başladığını görüyordum.

"Sabrımı zorlama küçük," dedi dudaklarını yavaşça kıpırdatarak. "O büyüleyici gücün bana sökmez. Seni yerle bir ederim. Enkazını bile dağıtırım." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Acını acıtırım."

Başımı tamamen tuğladan yapılma soğuk duvara yaslayıp yutkundum. Boğazımdan akan hissi tanımlayamıyordum ama doğrudan kalbimi hedef almıştı. "Seni kızdıran yazdığın şiiri okumam değil," dedim söylediği her şeyi arka plana atarak. "Seni asıl kızdıran acını görmem."

Yanan çaput usulca söndü, arkasında küllerini bıraktı. İçerisi artık göğün süzgecinden geçen lacivert geçişlere sahip gri, soluk bir ışıkla aydınlanıyordu.

"Ben göstermediğim sürece sen hiçbir şeyi göremezsin," dedi soğuk bir sesle.

"Bunu gördüklerime anlat öyleyse," diye meydan okudum.

"Gördüğünü sandıkların, görmediklerinin sana oynadığı bir oyunsa peki?" Burnunun ucunu burnuma değdirip acı acı gülümsedi. "Çok aptalsın."

Bu onun hangi yüzüydü? Karşımda duran adam kimdi? Yumruklarımı sıktım ama hiçbir şey söylemeden onu izlemeyi sürdürdüm, tek fark, artık kaşlarım çatıktı.

"Senin acı olarak adlandırdığın şey bir aile trajedisi falan mı?" Burnunu burnuma sürttü, o acı gülümseme hâlâ dudaklarında asılı duruyordu. "Annem *intihar etti.* Babam *gitti.* Bunlar senin için trajedi mi?"

"Hayır."

"Küçük burnunu çok fazla şeye sokuyorsun," dedi gözlerini yumarak. Alnını alnıma yasladı, alnı ıslaktı. "Git Asi."

Ondan nasıl gidilir bilmiyordum.

Alnımı yavaşça alnına vurarak, "Neden?" diye sordum.

"Zorlama beni. İnan nasıl birine dönüştüğümü görmek istemezsin."

"İkinci kez gitmemi istiyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. Şu an, kaşlarımı çatarken gerilen alnım onun alnında da hareketini kavislendirmişti. "Benden mi kaçıyorsun yoksa geçmişinden mi?"

"Hiçbir şeyden kaçtığım yok benim." Gözlerini açmadı ama o da kaşlarını çattı, yağmurun sesi kalbimin içine doluyordu.

"Senden uzaklaşmayacağım," dedim kararlı bir şekilde. "Bunu benden isteme."

Karan gözlerini açtı, kuzguni siyahı gözlerinin içinde geçmiş alev alev yanıyordu. Onun karşısında çıplak dallı bir ağaç kadar savunmasız dururken, ruhum ruhuna köklerini salıyordu. Dipten gelen bir çığlıktı aramızda asılı duranlar ve ben bu kez susmak istemiyordum.

"Anlamıyor musun?" Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıktı. Alnını alnımdan uzaklaştırıp, tuttuğu kolumu biraz daha sıkı kavradı. "Gitmen gerektiğini anlamıyor musun? Sil. Ne gördüysen, ne okuduysan hepsini zihninden sil. Düşüncelerinde bana dair izler görmek istemiyorum."

Kalbime tekme atmış olsaydı bu denli etkilenmez, bu denli büyük bir acı hissetmezdim. "Yalnız kalmana izin vermeyeceğim," dedim kararlı bir sesle.

"Sana itiraz etme hakkı tanımıyorum," dedi, yüzü yüzüme yakındı ama ruhu ruhuma ilk kez bu kadar uzakta duruyordu. "Buraya girerek yeterince sınırlarını zorladın."

"Sınırlar umurumda değil," dedim. "Bana açık kapı bırakmazsan, o kapıyı kırarım."

"Kırabileceğin, sana açmadığım bir kapı mı kaldı?" diye bağırdığında ürperdim, dudaklarını sıkıca kapattı ve gerilmiş yüz hatlarını gizleme gereği duymadan büyük bir sarsıntı yaratan siyah bakışlarını yüzüme kilitledi.

Gücümün son kırıntısına kadar kullanmak istiyordum. Bu benim için zor olmazdı, yere düşmüş güç kırıntılarını topladığım zamanlarım olmuştu. O güç kırıntıları o kadar fazla parçalanmıştı ki, avuçlarıma batıyor, hatta avuçlarımı kanatıyordu ama ben yine de onları toplamaktan vazgeçmiyordum. Şimdi de öyle olmalıydı.

Onun için, onunla bile savaşırdım.

İnkâr barındıran bir şiddetle başımı iki yana salladım. "Kalmadı," dedim bir an olsun düşünmeden. Bana bağırması beni korkutuyordu ama beni susturamıyordu. "O kadar yanındayım ki, tüm kapılar üstümüze kilitli."

Çıkmaz sokaklarla çevrili bir istasyonun terk edilmiş peronunda dikilmiş, kendime gittiğini bildiğim bir treni beklerken, o treni kaçırdığımı fark etmem tam on dokuz yılıma mâl olmuştu. Şimdi yirmi yaşındaydım, bir adamın tüm kapılarını kırmış, yakmış, yıkmış, içeri sızıp kendimi o adamın üzerine kilitlemiştim. Sanki o iki kanatlı bir kapıydı ve ben zincirlerimi onun kulplarından geçirip onu kendime bağlayan o asma kilittim.

Ondan ötesine atabileceğim tek bir adımım bile yoktu.

"Ben bunu görmüyor muyum sanıyorsun? Ben, senin bana nasıl karıştığını, senin nasıl benden bir parça olup, kemik gibi iskeletime kaynadığını görmüyor muyum? İnsan vücudunda iki yüz altı tane kemik olur Çakıltaşı. Sen benim iki yüz yedinci kemiğimsin."

"Kemiğin yetmez Çakıl," dedim çenemi dikerek. "Ruhun olmak istiyorum."

"Sen benim ruhum olursan ne olursun biliyor musun?" diye sordu, ilk kez gözlerinde korkuyu gördüm. Karan'ın bakışlarının arkasına saklanan korkunun elinde bir hançer vardı. Sıkıca tuttuğu kolumu çekti, dehşetin izlerini taşıyan gözlerle ona baktım ama karşı koymadım. Beni sürükleyerek depodan çıkarırken dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. "Bu olur." Beni çekti, sırtım onun göğsüne sertçe

çarptı ve o an bakışlarım bıçağın saplı durduğu duvara tıpkı o bıçak gibi saplandı.

Duvarda bir kadın, bir adam, bir de tam ortalarında duran küçük bir çocuğun yalnızca gölge şeklinde duran çizimleri vardı ve o çizimlerin ortasındaki boşluklar izlerle doluydu. Hepsi bıçak iziydi. Ve bıçak, çocuğun sol göğsünün üstüne saplanmış şekilde duruyordu. Gözlerim kocaman açıldı, yağmur yüzümü yıkamaya başlamıştı.

Bıçağın ucunun delip izler bıraktığı duvardaki çizimlerin gölgesine acı sığınmıştı. Dudaklarım aralıklı duruyor, yağmurun tuzlu suyu o boşluktan içeri girerek dilimi, dişlerimi ıslatıyordu. Burnumun ucundan akan yağmur damlaları hızla sus çizgime kayıyor, kelimelerimi susturuyordu. Bakışlarım hemen ortada duran küçük çocuğa kaydı. O çizimin ellerinde ve ayaklarında is lekeleri vardı. Yalnızca çocuğunkinde... Sertçe yutkundum ve bu gerçekle yüz yüze geldim. Karan, çocuğa yalnızca bıçak fırlatmamıştı.

O çocuğu yakmıştı.

Sarsılarak ağlamak istiyordum. Geri adım atmak istediğimde sırtım tamamen onun çıplak göğsüne çarparak adımıma engel oldu. Bir elim yavaşça ağzıma kaydı, avucumla dudaklarımı örttüm ve inanamayan gözlerle duvara bakmaya devam ettim. Yağmur çizimin üstüne akmıyordu, çatının küçük çıkıntısı buna engel oluyordu. "Gördün mü?" Yağmurun sesi, Karan'ın kalın ve tok sesini yutmaya yetmedi.

"Bu kadar mı acıdı?" diye fısıldadım avucuma doğru. Nefesimin sıcaklığı avucumu ateşe verdi. "Bu kadar mı çok acıttılar canını?"

"Ruhum olma Asi," diye fısıldadı. "Çok acırsın."

Gözlerimi kıstım. Kirpiklerimin gözyaşıma olan direnişiydi bu. "Özür dilerim," dedim sanki her şeyin suçlusu benmişim gibi. Neden özür dilediğimi bile bilmiyordum. Belki de ben Karan'dan değil, karşımda yakılmış ve durmadan bıçak saplanmış o küçük çocuktan özür diliyordum. Dişlerimi sıktım. Ağlamak istemiyordum. Göğsüm baskıyla sancıyor, burnum sızlıyordu.

"Dileme."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim çatlamıştı.

"Dileme." Yüzünü ıslanan saçlarımın arasına bastırdı. Gözlerimi sıkıca yumdum, kirpiklerimin arkasına saklanan yaşlar yavaşça kayarak yanaklarıma doğru akmaya başladı.

Başımı Karan'ın yüzüne bastırarak dudaklarımı ısırdım. Derin bir nefes aldı. Yağmur üstümüze yağmaya devam ediyordu. Çıkmazdaydık. İlk kez bunu bu kadar derinde, bu kadar içeride, bu kadar net görüyordum. Çıkmazdaydık, her şey zihnimizin içinde başlayan o kanlı savaşta bitap düşmüştü.

Karan'ın kirpiklerine kadar incitilmiş bir adam olduğunu bugün daha iyi anlamıştım.

14. SAHNE

Acı, göğsünün altına sızıp kaburgalarının arkasında sakladığın kalbe dokunur ve orada soğursa, yarattığı buz sarkıtları tüm damarlara yayılır ve seni yok etmeye ant içmiş bir zehre dönüşürdü.

Eski abajurun küçük lambasının kapağından kızıl renkte bir ışık yayılıyor, içinde bulunduğum odayı ateşin vahşi rengine boyuyordu. Kızıl ışığın gölgeleri odanın duvarlarında sanki alevler yükseliyormuş gibi tuhaf bir yansıma oluşturuyordu. Ellerimi dizlerimin üstüne koydum, üstümde bana oldukça büyük bir kazak vardı, kızıl ışık ellerimin üstüne gölgelerini düşürmüştü. Tırnaklarım bile kırmızı duruyordu. Yağmurun sesini duyabiliyordum. Önüme bir fincan kahve koydu.

"İç," dedi tok bir sesle. "İçini ısıtsın."

Önümdeki sehpanın üstünde bir kül tablası vardı, kül tablası ağzına kadar ölü izmarit cesetleriyle doluydu. Ezilmiş, bükülmüş, sonuna kadar içilmiş, yarıda buruşturulup atılmış cesetlerdi bunlar. Kafamı kaldırıp ona baktım, üstüne siyah, dar, boğazlı bir badi giymişti. Elinde duran diğer fincana baktım, kahvenin kokusunu alabiliyordum. Altında siyah bir eşofman vardı, ayakları çıplaktı ve esmer teni kızıl ışığın altında parlıyordu. Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturdu, elindeki fincanı çaprazında duran komodinin üstüne bıraktı. Bacakları çok uzun olduğu için aralıklı duruyordu, kollarını koltuğun kollarının kenarına yasladı ve bakışlarını yüzüme sabitledi. Saçları hâlâ ıslaktı.

Bir süre yalnızca birbirimizi seyrettik.

Komodinin üstünden sigara paketini aldı. Siyah filtreli sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken gözleri hâlâ gözlerime saplı duruyordu. Yine komodinin üstündeki çakmağa uzandı, lacivert çakmağı sigaranın ucuna getirdi ve tek bir hareketle ateşin küçük delikten dışarı doğru fırlamasını sağladı. Yanakları içeri çöktü, sigaranın ucundaki turuncu ateşin harlanmasını sağlayacak şekilde zehri içine çekti, çakmağı komodinin üstüne koyarken diğer eli dudaklarının arasında asılı duran sigaranın ince gövdesini kavradı. Büyük elinin hareketini izledim, gözlerini hafifçe kıstı, sigaradan büyük bir nefes alıp ciğerlerinin içine hapsetti.

Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken iki kaşının ortasında oluşan o yarık biraz olsun yumuşamadı. Duman önce burun deliklerinden, ardından hafifçe aralık bıraktığı dudaklarının arasından usul usul dökülmeye başladı.

"Kahveni iç."

Önce ona boş boş baktım, sonra o boş bakışlarım kahveye yöneldi ve yavaşça eğilip fincanı iki avucumun arasına aldım. Sıcaktı. Tüten dumanın beyaz buharı yüzüme ılık ılık üfledi. Kahveden bir yudum aldıktan sonra, "Süt tozu var bunda," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir kutu sütü boşaltmadığıma dua et sen." Sigarasının uzayan külü zemine düşüp külün gri cesedi yerde parçalandığında Karan bunu zerre umursamadı ve kahve fincanını eline alarak kahvesinden büyük bir yudum aldı, tekrar bana baktı. "İç onu Asi."

"Sade kahve istiyorum," diye fısıldadım. "Kahvenin tadından başka bir tat almak istemiyorum."

Dirseğini hafifçe kırarak koltuğun koluna yasladı, yanağını avucunun içine yerleştirerek bana alay dolu bir bakış attı. Sigaranın dumanı saçlarına doğru kıvrılıyordu ve parmaklarının arasında tuttuğu sigara yüzüne oldukça yakındı şu an. "Kahveni içtikten sonra seni Bedirhan'a bırakacağım."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ben burada kalacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim demiş?"

"Ben dedim."

"Reddedildi," dedi hiç düşünmeden.

"Ne yani?" Kahve fincanını sehpanın üstüne bıraktım. "Beni yanında istemiyor musun?"

Sigarayı tuttuğu parmağını yavaşça kaldırıp alnını kaşıdı. "Neden anlamak istemiyorsun?" Sesi sakindi ama nedense artık bu sakinlik

beni daha çok ürkütüyordu. "Yanına geleceğim. Gidip beni beklemek bu kadar zor mu, mankafalı?"

"Bana mı mankafalı dedin?" Ona tip tip baktım. "Asıl mankafalı sensin şu an."

Karan'ın kaşları bir kez daha havaya kalktı. Yavaşça doğruldu, sigarasından bir nefes aldı, dumanı yavaşça üfledi. "Hadi ya?" dedi sorar gibi.

"Ergen kızlar gibi kendini eve kapatmalar, etrafındakileri kovmalar falan," diye homurdandım.

"Hadi canım?"

"Evet," dedim. "Resmen ergen tripleri."

"Yavrum ben yirmi yedi yaşındayım, buradaki tek ergen sensin." Bana alay dolu siyah gözlerle baktı. "Velet seni..."

Ortamı yumuşatmayı başarmıştım. "Yirmi bir yaşına kadar ergen mi kabul edileceğim?" dedim bilmiş bir tavırla, aslında bedenim yanıyordu, soğuğun yaktığını fark etmiştim.

"Hadi oradan." Ayağa kalktı, önümde duran sehpanın üstündeki kül tablasının içindeki cesetlere bir yenisini ekledi. İzmarit iki büklüm olup sönerek kül tablasının mezarına yerleşti. Karan gözlerini kaldırıp bana baktı, parmaklarının arasında duran izmarit cesedine bakıyordum ama onun bakışlarını fark ettiğim an gözlerimi ona çevirdim. Hafifçe eğildiği için yüzü yüzüme yakındı, keskin kokusunu alıyordum ve saçlarının ıslak telleri kızıl ışığın egemenliği altında parlıyordu. "Uğraşma benimle."

"Uğraşırım," dedim.

"Nedir bu inat ya?"

"Hiçbir zaman inatçı biri olmadığımı söylemedim zaten, aksine tuttuğumu kopartmayı seviyorum."

"Hadi ya," dedi tekrar alayla, biraz olsun yumuşamış olabilir miydi? Gözlerinin içine baktım, gölgeler büyümüştü, karanlık baskındı. "Şuna bak, illa kedi gibi ensenden tutup kapının önüne mi koyayım seni ben?"

Ona alttan alttan baktım. "Hele bir dene, bak tırmalıyor muyum, tırmalamıyor muyum seni ben..."

Karan bir an gülecek gibi oldu, dudaklarının zarif titreyişinin yarattığı görsel şöleni izledim. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Yapacakların, göreceklerim, hiçbiri sorun değil. Yanında olmak istiyorum." Dilenen gözlerle ona baktım. "Bırak, yanında olayım."

Durdu. Parmaklarını izmaritin cesedinden çekti, eli yavaşça yüzüme yaklaştı. Büyük, sigara kokulu avucunun içini yanağıma bastırdı, yüzümü onun avucuna yaslamadım ama gözlerim hafifçe kısıldı, sigaranın yakıcı ve ağır kokusunu içime doldurdum. Karan gözlerimin içine bakarken, Karan bana dokunurken, Karan yanımda nefes alırken, Karan'ın gölgesi üstüme devrilmişken kendimi güvende hissediyordum.

Ben ona sığınmış, farkına varmadan onun çatısı altında yaşamaya başlamıştım.

Birine sığınmak, farkında olmadan birinin çatısının altında yaşamaya başlamak benim gibi içinde ölüler taşıyan bir kadının altından kalkması zor bir olaydı. Kadın. Artık kendimi bu kalıbın içine sığdırırken içimde taşıdığım kız çocuğunun cesedinin tabutu olduğumu bilmek zoruma gitmiyordu.

Karan, "Onun olduğu bir şehirde nefes almak nasıl bir kanser bilmiyorsun," dedi geri çekilip tekli koltuğa oturarak. Gözlerini tekrar yüzüme dikti, yüzünde düz, soluk bir ifade vardı. "Onun buralarda olduğunu bilmek bile canımı sıkıyor. Eğer sen bu şehirde olmasaydın, eğer gölgem senin üstünde olmak zorunda olmasaydı, şu an başka bir şehirde olurdum."

Ellerimi dizlerimin üstünde topladım, bana oldukça büyük olan kazağın yünü tenimi kaşındırıyordu. "Ondan nefret mi ediyorsun?" diye sordum, ses tonumda parçalanmış bulutlardan yağmurun gözyaşları damlıyordu.

Yüzünün gerildiğini gördüm, bakışlarını yüzüme sabitlemiş olsa da baktığı yerde beni gördüğüne inanmıyordum. Göğsünü şişiren derin nefesi geri verene dek yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. "Hayır," dedi dümdüz, içi tahtaları kemiren tahtakurularıyla dolu donuk bir sesle. "Ondan nefret etmiyorum."

"Peki neden onu görmek istemiyorsun?"

"Onu görmek istemediğimi söylemedim," dedi boş bir sesle.

"O zaman?"

"Çok soru soruyorsun Çakıltaşı."

"Ondan kaçıyorsun." Aniden ağzımdan kaçırdığım bu cümlenin üstüne benzin dökmek, tüm harflerini ateşe vermek istiyordum şu an.

Karan tepki vermedi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra fincanı komodinin üstüne geri bıraktı ve derin bir nefes alarak başını sol omzunun üstüne doğru yatırdı. Tek kaşını kaldırdı ve yüzünde yapay

bir sakinlik çehresinin surlarını oldukça tehlikeli bir yavaşlıkla ağır ağır kapladı. "Bir katil düşün," dedi kısık bir sesle. Ellerini koltuğun kollarına yerleştirdi, koltuğun ahşap sapında parmaklarını oynatmaya başladı. Ufak ritimlerle parmaklarını ahşaba yavaşça vururken bakışlarını yüzümden çekmiyordu. "Aklında birini öldürmek yok. Hatta birini nasıl öldüreceğini bile bilmiyor. Düşündün mü?"

Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım.

"Şimdi o katilin bir eline bıçak, diğer eline de çakmak verdiklerini düşün. Sonra da o katilin bedenini benzinle yıka." Kaşlarım çatıldı ama Karan susmadı. "Sonra o katilin eline bıçak ve çakmağı veren kişinin *'beni bıçakla'* deyip yanındakini işaret ederek, *'onu da yak'* dediğini düşün."

"Katil benzinle yıkandı," dedim duraksayarak. "Ateşi çakarsa, katil de yanar."

"Sorun katilin yanması değil Asi," dedi Karan gözlerini kısarak. "Sorun, karşı taraftakilerin katilin zaten bunu yapamayacağını bilmesi." Durdu. "Sorun, katilin bıçağı kendine saplayıp, çakmağı çakması."

Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım, ışığın cızırtılı sesi kalp atışlarımıza karıştı.

"Benim ellerime kendi kanım bulaştı. Sen buna ister cinayet de, istersen de intihar. Katil benim ve hâlâ nefes alıyorum."

"Sana göre her şeyin suçlusu sensin, öyle değil mi?"

"Öyle ya da değil, ne fark eder?" Karan ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Öldürmüyor ama yaşatmıyor da," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak oturduğum yerden kalkarken. "Yanıyorsun sen." Güldüm, içi bomboş bir gülüştü bu. "Ondan nefret etmiyorsun ama onu sevmiyorsun da."

Gözlerini yumdu, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki boşluklara devrilip büyük gölgeler yarattı. Karan'a baktığımda içimde oyuklar oluşuyordu; oyukların içinde yağmur suyu vardı ve soğuk, yağmurun serin sularını donduruyordu.

"Yanıyorum," diye fısıldadı.

Bağrımda alev alev yanan bir ağrı vardı. Sustum. Evden çıkarken konuşmadık, arabayı kullanırken ilk kez bu kadar cansız, bu kadar gerçek dünyadan uzaktı. Sanki buradaydı ama değildi, ruhu geçmişin içinde tutsak edilmiş; geleceğe düşen gölgesi, tıpkı üstüne kar yağan bir göl gibi buzlarla çevrilmişti. Donmuştu. Yanarak donuyordu.

Bedirhan'ın evinin bahçesinden içeri girdiğimizde yağmur atıştırıyordu ama şiddetli değildi. Ben içimde hep geleceğin kaygısını taşımış-

tım çünkü geçmiş benim şiddetli bir kasırganın darmaduman ettiği kasabaydı, o kasabadan sağ kurtulmayı başarmış bir beden, tekrar edecek bir kasırgadan ölümüne sakınırdı.

Bedirhan kapıyı açtığında yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi, gözleri irileşti ve dudakları aralandı. Gözlerini kırpıştırarak bir bana, bir de Karan'a baktıktan sonra, "Ay hoş geldiniz," dedi bozuntuya vermemeye çalışarak. "Girin içeri!"

"Ben girmeyeceğim," dedi Karan sakince. "Asi, gir."

Omzumun üstünden ona doğru baktığımda profilimde Bedirhan'ın bakışlarını hissedebiliyordum ama ben inatla Karan'a baktım. "Notlarımın olduğu defter çantamda ve çantam da sende kaldı," dedim yersiz bir bahaneyle konuyu süsleyerek. "Yarın okula gideceğim ve o notlar bana lazım."

"Çantanı bırakırım ben buraya," dedi, gözlerimin içine bakıyordu, verandanın altında olduğumuz için ıslanmıyorduk ama yağmur yavaşça hızlanmaya başlamıştı ve verandanın kirişlerinden yere damlayan suyun sesi, yağmurun sesiyle birbirine karışıyordu.

"Gideceksin değil mi o camdan kulübene?" diye hırladım gözlerimi kısarak.

"Kulübe mi? Sensin kulübe," dedi kaşlarını çatarak. "Kulübe dedi atölyeme..."

"Orası mağara, sen de ayısın," dedim gözlerimi devirerek. "Hadi git mağarana. Durma, ne duruyorsun burada? Gitsene?"

"Giderim mağarama." Omuzlarımdan tutarak beni içeri doğru itmeye çalıştı. "Bu ayıyı kızdırma, alırım seni mağarama, o mağarayı dar ederim sana."

"Bak nasıl da biliyor ayı olduğunu..."

"Ayıyım çünkü."

"Siz ne yapıyorsunuz be?" Bedirhan'a baktık, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bize bakıyordu, saçının hemen üstünde numunelik tek bir bigudi vardı, rengi pembeydi. "Gireceksenız girin içeri, alet edevat, göt möt hepsi dondu benim çünkü şu an. Ha girmeyecekseniz de gidin mağaranıza, buz sarkıtı indi beynimden ağzıma doğru."

"Hadi ayı, git," diye homurdandım içeri girerken. "Kapat kapıyı Bedirhan, bahçene ayı girmiş."

Karan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında yanakları içeri doğru çöktü. "Ay ayı deyip durma şu adama, buldozer gibi adama

ayı diyor, sen bakma şu çepiçe darbeli matkap beycim, gir içeri sıcak bir kahve yapayım sana." Bedirhan beni itti. "Çekil şuradan, gir içeri kedinle ilgilen, kakasını yaptı salonumun ortasına, salonun ortasında kedi boku görünce bir saat şakaklarıma masaj yaptırmak zorunda kaldım. İnme gibi felç indi çünkü yüzümün sağ tarafına."

Karan hafifçe güldüğünde, "Komik mi?" diye homurdandım. "Ayı."

"Ne ayısı?" diye sordu Karan kaşlarını kaldırarak.

"Bal ayısı."

"Bal sensen, o kovana neler sokarım ben..."

"Allah belanızı vermesin gittikçe çirkinleşiyorsunuz, gittikçe özsaygınızı yitiriyor, bu tuhaf ilişkiye sapkın fanteziler dahil ediyorsunuz. Korkuyorum sizden!" Bedirhan içeri doğru yürüdü ve omzunun üstünden bize kötü kötü baktı. "Ya girin ya da gidin ama rica ediyorum kapımı mağara, şu kızı da kovan sanıp bir şeyler sokma, Ayı Bey... Yani Karan Beyciğim."

Bedirhan gittiğinde bir süre kapıda öylece dikildik, ben içeride duruyordum ama o hâlâ verandanın altında, kapının önünde duruyordu. Biraz olsun kafasını dağıtmayı başardığım için kendimi daha iyi hissediyordum.

"Gidiyor musun şimdi sen?" diye sordum dudaklarımı bükmemek için kendimi zor tutarak. Çenemi diktim, ona dik dik baktım.

"Gidiyorum," dedi, elini kapının pervazına koydu ve yavaşça eğildi. "Ve sen yarın okula pantolonla gidiyorsun."

"Kim demiş onu ya?"

"Ayı," dedi. Az daha gülecektim. Bir elini bana doğru uzattı, burnumu iki parmağının arasına alarak yavaşça sıktı. Yüzümü buruşturarak geri çekilmeye çalıştığımda keyifsiz bir şekilde güldü. "Hadi, gir içeri."

"Peki," diye boyun eğdim. En azından moralini biraz olsun yerine getirebildiğimi düşünüyordum. Karan bir adım geri attı, elini şakaklarına götürdü ve uzun parmaklarıyla şakaklarını sertçe ovdu. "Uykunu almaya bak," dedi düz, cansız bir sesle.

"Sen hiç uyudun mu?"

"Sensiz uyuyamıyorum." Bir an göz göze geldik, gözlerini benden kaçıracağını düşünmüş olsam da bunu yapmadı, büyük bir ısrarla gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Dudaklarından dökülen itirafın etrafına örülmüş tel örgülerin avuçlarıma battığını hissettim.

"O zaman?" Ona doğru bir adım atsam benden kaçar mıydı? Zihnini toparlayamadığının farkındaydım.

"Şu an uykuya ihtiyacım yok."

Geriye doğru bir adım atıp tam gözlerinin içine baktım. "Peki," diye fısıldadım, diğer Merve karanlık surların arkasından, *"Ama bizim uykuya ihtiyacımız var,"* diye fısıldadı, sesi o kadar sönük gelmişti ki, ruhunun gittikçe karanlık tarafından parçalandığını fark etmeye başlamıştım.

Karan sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama dudakları kelimeleri kürtaj etmeyi tercih etti, sessizlik dilinin ucuna dolandı ve Karan ağzını sıkıca kapatıp sırtını döndü. Verandanın merdivenlerini inerken bakışlarım hâlâ onun sırtında asılı duruyordu. Karan son merdivende duraksadı, yağmur onun siyah saçlarını ıslatmaya başlamıştı.

"İyi uykular Çakıltaşı."

"İyi uykular Karan," diye fısıldadım. Duymamıştı. "Her ne kadar uyumayacak olsak da iyi uykular."

Karan yavaşça gözden kaybolmaya başladığında, "Belki de sırf biz uyumuyoruz diye iyi tüm uykular, biliyorum, gözlerimizi kapatsak bir başka huzursuzluğa kapı açacak tüm o kâbuslar. Sen ve ben hariç, herkese iyi uykular," dedim sessizliğin içinde.

İçeri girdiğimde Defne'yi salonun ortasında bulmayı beklemiyordum. Karan ile birlikte kurtardığımız kedi yavrusu Defne'nin kucağındaydı, üstünde Billur'a ait olduğundan emin olduğum bir eşofman takımı vardı ve Billur da hemen Defne'nin çaprazındaki koltuğa oturmuş kahvesini yudumluyordu. "Nasıl?" dedim büyük kazağın kollarının ucunu avuçlayarak. "Defne, sen burada ne arıyorsun?"

Defne sesimi duyduğu anda kafasını kaldırıp yüzünde geniş bir tebessümle bana baktı. Dudaklarına boca ettiği koyu pembe ruja mı yoksa onun buradaki varlığına mı dehşet içinde bakmalıydım, bilemiyordum şu an. "Geldin," dedi kedinin başına avucunu yavaşça sürterek. "Şey... Bedirhan davet etti."

"Yalan." Bedirhan bolarmış bigudisi alnına doğru sarkmış şekilde mutfaktan çıktı. "Kendi kendini davet etti, bir dahaki sefere ablan mıdır kardeşin midir ne haltsa bu karı iş yerime falan gelirse diye Ayetel Kürsi alıp asacağım güzellik salonuna."

Defne güldü, Billur da bıyık altından gülüyordu şu an ama sesi çıkmıyordu. Bedirhan sabahlığının kuşağını bağladıktan sonra Billur'un yanına oturup ayaklarını Billur'un dizlerinin üstüne uzattı. "Kız, yoluk Hayriye," dedi neşeli bir sesle. "Ov bakayım ayacıklarımı." Bana baktı. "Kız, sen de dikilme salonumun ortasında elektrik direği gibi. Otur şuraya."

Billur, "Çek şu sonradan çıkmalarını," diye homurdanıp Bedirhan'ın ayaklarını itti ama Bedirhan tekrardan ayaklarını Billur'un dizlerinin üstüne koyup, "Bak ağzına sokarım bu ayağı, ov şunları," diye homurdandı.

"Ya ne ovacağım ben senin nasırlı ayaklarını!"

"Aa!" diye bağırdı Bedirhan dehşet içinde. "Kız ne nasırını gördün, ayaklarımın altı pamuklu yastık gibi, dokun bak dokun. Nasır dedi! Kendi toynaklarına bak sen. Tırnağında mantar var senin be!"

"Ne? Mantar mı? Pardon?" Billur, Bedirhan'ın ayaklarını kucağından itti, ayaklarını koltuğun üstüne doğru çekti ve ayağındaki çorabın tekini çıkarıp ayağını Bedirhan'a doğru uzattı. "Var mı sülalende böyle ayak?"

Onlar itişmeye devam ederken Defne'nin karşısına oturup soru işareti dolu gözlerle ona baktım, o da aynı şekilde bir bana, bir de Bedirhan ile Billur'a bakıyordu şu an.

"Çek şu kokar ayaklarını. O başparmağını var ya, çıttadanak diye bir kırarım, köpek eniği gibi çivlersin şurada." Bedirhan tiksinerek Billur'un ayaklarını itti. "Ay elim değdi, elim değdi! Dezenfekte edin, kaynar su dökün, elimi bileğinden kesin!"

"Çivlemek ne demek?" diye sordu Defne, Bedirhan'ın kurduğu diğer cümlelerin üstünde zerre durmadan.

"Köpek eniği gibi bağırmak işte..." Bedirhan, Billur'un ayağını tuttuğu elinin parmaklarını hoşnutsuzca oynattı. "Midem içeride folklor oynuyor şu an."

Kapının zili çaldığında oturduğum yerde dimdik oldum. Karan olabilir miydi? Çok kısa bir an için Bedirhan ile göz göze geldiğimizde, "Sergen'dir," dedi beni hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyormuş gibi. Omuzlarımın düştüğünü hissettim ama bunu olabildiğince dışarı yansıtmamaya çalıştım. "Muhtemelen Sergen'i buraya yollayan da odur."

Billur'un çakmak çakmak bakan çakır gözleri bana döndü, bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. Bedirhan haklıydı, gelen Sergen'di, içeri

girdiğinde onu boydan boya süzdüm. Çok merak ediyordum, acaba uyurken de takım elbise mi giyiyordu bu adam?

Elindeki bilgisayar çantasını sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, "İyi akşamlar," dedi, ardından donuk bakışları bir robot edasıyla bileğindeki saate yöneldi. "Ya da iyi geceler." Bunu gözlerini saatten çekmeden söylemişti.

Defne tuhaf bakışlarını Sergen'e dikmiş, şaşkın şaşkın onu izliyordu. Aslında bu tepkileri vermesi normaldi, şu ana dek Sergen gibi biriyle karşılaşmadığını biliyordum. Sergen'in bakışları yavaşça Defne'yi bulduğunda iki kaşının ortasında bir çizgi belirdi, kaşları sert bir kavisle çatıldı. "Neden bana baktığını sorabilir miyim?"

Defne hızla gözlerini kaçırdı. "Bakmıyorum."

"Baktığını gördüm."

"Şu an bakmıyorum," dedi Defne telaşla.

"Az önce bakıyordun."

"Hiç de bile." Defne göz ucuyla bana baktı, ela harelerine yayılan *'beni kurtar'* çığlıklarını görebiliyordum şu an. Bakışlarım usulca Sergen'in olduğu tarafa doğru hareketlendi. "Ona tuhaf geliyorsun," dedim yorgun bir sesle. "Alışkın değil."

Sergen, "Ben mi tuhafım?" diye sordu, bu sorgunun içinde gerçek bir merak olduğunu görebilmiştim. Başımı sallayarak onay verdim. "Kötü anlamda değil, sadece biraz fazla resmisin." Omuz silktim. "Mesela seni hiç takım elbise dışında bir şeyle gördüğümü hatırlamıyorum ve benim bile tepki verdiğim şeylere düz düz bakıyorsun. Defne için bu ne demek bilemezsin. Düşünsene, benim bile tepki verdiğim şeylere tepki vermemek..." Durdum, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı iki yana salladım. "Kız şaşırıyor haliyle."

Sergen elini başının arkasına attı, ensesini yavaşça ovdu ve "Elimde olan bir şey değil ki," dedi durağan bir sesle. "Ben böyle yetiştirildim."

"Robot olarak mı?" Bedirhan birden bu soruyu sorunca, Billur dirseğiyle Bedirhan'ın karnına vurdu, Bedirhan kıvranarak yüzünü Billur'un boynuna gömdüğünde bir süre aval aval o ikisine baktım. Billur'un kızıl saçları Bedirhan'ın kafasından aşağı dökülmüştü ve Bedirhan'ın yüzünü şu an göremesem de, Billur'un bir an gerilip, sonra sırıttığını görebilmiştim.

"Disiplinli diyelim," dedi Sergen boş bakışlarını zemine çevirerek. "Bundan rahatsız değilim ama şu kız..." Gözlerini Defne'ye çevirdi.

"Bu. Bana daha önce görmediği bir şeymişim gibi hayretle baktığında kendimi tuhaf hissediyorum. Söyleyin, öyle bakmasın."

"Ben kötü niyetle bakmadım ki öyle," dedi Defne gözlerini kaçırarak. "Merve doğru diyor, garibime gitti işte. Yani kötü olarak görmedim ki. Aksine..." Genişçe gülümsedi. "...bence seni farklı kılıyor. Tuhaf hissetmene gerek yok."

Sergen'in yüzündeki ifade bu kez gerçekten dondu. Çok kısa bir süreliğine birbirlerine dikkatle baktılar. Bedirhan'ın yüzü hâlâ Billur'un saçlarının arasındaydı. Diğer Merve, *"Ne oluyor oğlum burada?"* diye sordu kaşlarını çatarak.

Telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Uyu. (00:46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Uyuyamıyorum. (00:48)

Kafamı kaldırıp, "Ben bir kahve içebilir miyim?" diye sordum, Bedirhan kafasını kaldırıp bana cins cins baktı. "Soracağına git iç," diye homurdandı. "Sanki sormana gerek varmış gibi. Hem hiçbir şey zıkkımlanmadan kahve içip duruyorsun, mide kanseri olacaksın."

"O hep böyleydi," dedi Defne. "Akşam yemeklerinde bir kez olsun Merve'yi masada görmedim ben. Bazen hiçbir şey yemediğini düşünürdüm."

Durdum. O zamanlar omuzlarıma binen amansız yükler, günden güne beni biraz daha dibe batırıyordu. Dipte yaşamak benim için sorun değildi ama çevremdekilerin dipte olduğumu görmesinden nefret ediyordum. Oturduğum yerden yavaşça kalkarken hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalıştım. "Vazgeçtim," diye fısıldadım. "Başım çok ağrıyor. Ben yatayım."

"İki lokma bir şey yeseydin çepiç," dedi Bedirhan tüm dikkatiyle yüzüme bakarken. Başımı iki yana salladım, ona bakmamaya çalıştım ama bakışları o kadar dikkatliydi ki, ilgimi çekmemesinin imkânı yoktu.

"Yok," dedim zorla yutkunarak.

Sergen'in bakışları kısaca bana dokundu, bilgisayar çantasının fermuarını açtı ve dizüstü bilgisayarını çıkarttı. Karan hakkında tek kelime etmemesi dikkatimi çekmişti, belki de içten içe ona hiçbir şey sormamamı diliyordu. Ben de öyle yaptım. Merdivenlere doğru yü-

rürken telefonum bir kez daha titredi ama o odaya çıkana dek telefona bakmamayı tercih ettim. Ayaklarımın altında ezilen merdivenleri tırmandım, uzun koridor karanlıktı ama gözlerim karanlığın esiri olduğundan mıdır bilinmez, artık karanlığın içindeki renkleri görebilecek kadar duyarlı hâle gelmişti.

Bedirhan'ın bana verdiği, içinde Karan ile uyuduğum odanın kapısının kulpunu avuçladım. Kapının demir kulpu soğuktu, parmak boğumlarım soğuğun akımını eklemlerinde hissetti. Kaşlarımı çatarak gözlerimi yumdum, bir süre avuçlarımda soğuğun yankısını hissettim. Kemiklerimi sızlatmasını dilediğim soğuk, bir süre sonra yerini avuçlarımdan miras kalan sıcağa devretti ve gözlerimi açtım. Kapının kulpunu çevirdim, kapı yavaşça açılırken çıkarttığı o tok ses koridorun duvarlarında çınlamıştı. İçeri girdim.

Sokak lambasının zayıf turuncu ışığı karanlık odanın içine sütunlar çizerek uzanmış, yatağın üstüne ve zemine devrilmişti. Kapıyı kapatıp sırtımı kapattığım kapıya yasladım ve ellerimi belimin arkasına sabitleyip, avuçlarımı kapıya dayadım. "Soğuk," diye fısıldadım.

Bakışlarım yavaşça yatağa kaydı. Üstünde Karan yoktu. Üstünde Karan ile uyuduğum gecenin kokusu da yoktu ama o gecenin izleri hâlâ orada duruyordu, vardı. Dışarıda yağan yağmurun damlaları uzun sarkıtlar çizerek camdan aşağı kayıyor, gölgesi, turuncu sokak lambasının aydınlattığı zemine devriliyordu.

"Yok," dedim, dudaklarımda zehrin kabuğu çatladı, dilimin ucuna ölüm gibi yayıldı.

Yavaşça yatağa doğru yürüdüm, yatağın üstüne çıktım ve bir ayağımı altıma alıp, bir ayağımı zeminin üstünde bırakarak oturdum. Komodinin üstüne doğru uzansam abajuru yakabilirdim, aydınlık odanın içinde bir güneş gibi doğabilirdi ama bunu yapmadım.

Gönderen: Karan Çakıl
Neden uyuyamıyorsun? (01:14)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sence? (01:16)

Gönderen: Karan Çakıl
Ben yokum diye mi? (01:17)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun? (01:18)

Gönderen: Karan Çakıl
Senden duymak istediğim için. (01:18)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sen uyuyabiliyor musun peki? (01:19)

Gönderen: Karan Çakıl
Hayır. (01:19)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Neden? :) (01:20)

Gönderen: Karan Çakıl
Canım uyumak istemediğinden. :) (01:23)

"Hain," diye tısladım pis pis sırıtırken. Telefonu yatağın diğer ucuna fırlattıktan sonra bedenimi geriye doğru attım, yatağın üstüne devrildim. Bir ayağım hâlâ zeminde duruyordu. "Canım uyumak istemediğinden diyor bir de ya..."

Telefon bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Bana bak. (01:26)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hım? (01:27)

Gönderen: Karan Çakıl
Uykun var mı? (01:27)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Var. (01:28)

Gönderen: Karan Çakıl
Gelsene. (01:28)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne? (01:29)

Gönderen: Karan Çakıl
Birlikte uyuyalım. (01:30)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Buradan mı? (01:31)

Gönderen: Karan Çakıl
Evet. (01:32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Nasıl olacak ki? (01:33)

Gönderen: Karan Çakıl
Deneyip görelim. Kollarıma gel. (01:34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Kollarına sokuldum. Böyle mi? Bu çok saçma... (01:35)

Gönderen: Karan Çakıl
Başka çaren var mı şu an? Uyumak istiyorsun ve benim de uyuyasım geldi. Yardım etmeyecek misin? Kollarımın arasındasın şu an, beni hissediyor musun? Kollarımı hissediyor musun? (01:37)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hissettim. Peki sen hissettin mi? Başım göğsünle boynun arasında bir boşluk buldu kendine. Sıcak nefesini saçlarımda hissedebiliyorum. (01:40)

Gönderen: Karan Çakıl
Hissediyorum. Varsın. Ellerini yerine koy. (01:42)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ellerim sakallarında. Parmaklarım sakallarında dolaşıyor şu an, hisset. Burnumu boynuna yasladım, dudaklarım omzuna dokunuyor. (01:44)

Gönderen: Karan Çakıl
Senden başka kimse sakallarıma dokunamaz, biliyorsun değil mi? (01:46)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Biliyorum. (01:47)

Gönderen: Karan Çakıl
Güzel. Sakallarıma dokun. (01:48)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Parmaklarım sakallarında. Uykum geliyor... (01:49)

Gönderen: Karan Çakıl
Benim de. Çenemi kafana bastırdım, yüzüm saçlarının arasına gömüldü. Kokunu içime dolduruyorum. Buradasın. Buradayım. Gözlerini kapat. (01:51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ali. (01:52)

Gönderen: Karan Çakıl
Küçük kızım. (01:53)

Gözlerim yavaşça kapanmaya başladı, uykunun esiri olmaktan kaçınan zihnim zayıf nabızlarına bıçaklar çekmeye çalışmış olsa da, onun hayalinin karşısında duramadı ve bilincim yavaşça yarattığı küçük hayal boşluğuna yuvarlanıp usulca gözden kayboldu. Uyku bedenimi ele geçirdi.

Gözlerimi açtığımda ayın gümüş rengindeki ışığı yatağın ucunda dikilmiş beni izliyordu. Ürperdiğimi hissettim. Aydınlıktan korkmamın sebebi, evimi karanlığa inşa etmiş olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Ellerim yavaşça gözlerime kaydı, gözlerimi ovuşturdum. Şafağın kızıl dokunuşları ayın gümüş renkli ışığının üstünden kayarak geçiyor, beyaz ve kızılın eşsiz lirik dansını gözler önüne seriyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için alt kata, mutfağa indiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Buzdolabının çift kanatlı kapısının hemen ortasında duran derece göstergesinden sızan kırmızı ışık mutfağın duvarlarına çarpıp gölgeli bir aydınlığı içeriye davet etmişti. Mutfak tezgâhının üstünde duran sürahiyi kaldırıp önümdeki temiz bardağın içini duru su ile doldururken başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Ağzımın içinde acı, yapay bir tat vardı. Bardağın içini dolduran su, soğuk sızısını camın duvarlarına ördü ve parmaklarım bardağı daha sıkı kavradı. Sudan bir yudum aldım.

"Sen uyumadın mı?" Olduğum yerde hafifçe sıçramama neden olan bu sesin sahibi Bedirhan'dı. Uyumuştum, Karan'ın yarattığı hayali dünyanın içinde huzurluydum ama uyandığım anda o huzursuz gölgeler tekrardan ruhumun üstüne çökmüştü.

Su bardağını tezgâhın üstüne yavaşça bırakıp omzumun üstünden Bedirhan'a baktım. "Susamıştım," dedim kısık, uyku sancısı taşıyan çatlak bir sesle. Bedirhan hemen çaprazımda duran mutfak masasına doğru yürüdü, sandalyelerden birini çekti, sandalyenin bacakları zemine sürtündü ve kulak tırmalayan bir ses çıkarttı. Bu sese yüzümü buruşturarak karşılık verdim. Bedirhan sandalyeye oturup ellerini masanın üstüne koyduktan sonra bakışlarını karşıdaki duvara sabitledi.

"Karan nasıl?" diye sordu, sesi kısıktı. İlk kez ona yalnızca adıyla seslenıyordu. Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayıp kollarımı göğsümün üstünde toparladıktan sonra, "Bilmiyorum," dedim, bu bir fısıltıdan

ibaretti. Bir an gözlerimin önüne deponun olduğu yerdeki duvara çizdiği insan figürleri gelince ürperdim, boğazıma bıçak saplanmış gibi hissetmemin nedeni, onun hissettiklerinin gölgelerini görmemden kaynaklanıyordu. "Babasını tanıyor musun?"

"Ferit Çakıl." Bedirhan parmaklarını masaya vurdu, kaşlarını çattı ve "Otursana," dedi.

Karşısındaki sandalyeye oturduğumda bir süre bana değil, omzumun arkasında kalan duvara baktı. "Biliyor musun, ne zaman geceyi yutan bir sabaha uyansam, dünyanın çok acımasız bir yer olduğunun bir kez daha farkına varıyorum." Sesi bir su kadar duru olsa da, o suyun donmuş olduğunu görebiliyordum. "Karan'ın da böyle düşündüğünü hissediyorum."

Bedirhan'ın yüzüne dikkatle baktım. Gecenin gölgelerini düşürdüğü yüzünde bir durgunluk vardı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti, gözleri ilk kez bu kadar boş bakarken ilk kez bu kadar da doluydu. "Karan çok başka bir adamdır," dedi bakışları usulca yüzüme doğru kayarken. "Bunu sen de biliyorsun."

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle."

"Güzel adamdır." Sesi ilk kez bu kadar sertti.

"Evet."

"Ama her güzel adamın bir de kötü yanı vardır." Bana son derece dikkatli gözlerle baktı. "Biliyorsun değil mi?"

"Karan'ın yok," dedim bir çırpıda.

"Var."

"O yalnızca karanlık biri, kötü değil," diye itiraz ettim. Bedirhan gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki, bir an kendi itirazımın altında bir yalan aradım, kendimi kandırıyordum, biliyordum. "Bana bir kötülüğü dokunmadı."

"Sana bir kötülüğü dokunmamış olması onu iyi bir adam yapmaz." Duraksadı. "Sana karşı saplantılı bir adam yapar."

"Karan bana karşı saplantılı değil," dedim başımı iki yana sallayarak. Ama yine de Bedirhan'ın kurduğu cümlelerin lekeleri ruhumun duvarlarına sinmeye başlamıştı. Bakışlarımı Bedirhan'dan uzaklaştırdım.

"Sen Karan'ın saplantısısın."

Gerilip bana bir yumruk atsa bu kadar şaşırmazdım ya da bu kadar dehşete düşmezdim sanırım. Kaşlarım anında çatıldı, düşüncelerim

arasında kabuk bağlayan ne kadar yara varsa, hepsine bıçağın ucuyla dokunulmuş, yaralarım uyarılmış gibi hissettim. "Bu da nereden çıktı?"

"Eğer şu an hayatında sen olmasaydın ve Ferit Çakıl geri dönmüş olsaydı, bu kadar sakin kalmazdı. Küçük bir kızsın, henüz yirmi yaşındasın, ruhunda büyük yaralar taşıyorsun ama buna rağmen güçlüsün. Karan'ın sana nasıl baktığını gördüm, onun gözleri her zaman ucu körelmiş, keskinliğini yitirmiş ama hâlâ tehlikeli bir bıçak gibi bakardı; senin ruhun o gözleri biledi, şimdi gözlerinde saplandığı yerde açtığı yaradan saplandığı kişinin tüm kanını akıtabilecek kadar güçlü bir bıçak var. Ve o bıçak senin elinde. O bıçağı sen tutuyorsun. Sen kabul etsen de etmesen de Karan Çakıl'ın saplantısısın."

"Karan göstermese de yaraları olan bir adam," diye konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Ben onun saplantısı değilim Bedirhan. Onun gözlerinde birine saplanmak için hazırda bekleyen bir bıçak var, evet ama o bıçağı ben tutmuyorum."

"O bıçak senin elinde," dedi üstüne basarak. "Neden her şeye kötü yanından bakıyorsun? Neden bir şeyleri gördüğün hâlde gözlerini sıkıca kapatıp görmediğini iddia ediyorsun?"

"Beni çok fazla büyütüyorsunuz," dedim zorla yutkunarak. "Onun üstünde sandığınız kadar büyük bir etkim yok."

"Ferit Çakıl, Karan'ı çok küçükken terk etti." Kafamı kaldırıp Bedirhan'a baktım, yüzünde boşluğun yitik zaferi vardı, sanki böyle olmayı o seçmişti ama bu seçim aslında bir mecburiyet gibiydi. "Küçükken terk edilmiş çocuklar, büyüdüklerinde hayatlarının kapısını kolay kolay kimseye açmazlar. Kendine bak Merve," dedi ciddi bir şekilde. "Şu an neredesin? O hayatın tam ortasındasın. Seni içeri aldı, bunun o da farkında. Kabul etsen de etmesen de o bıçak senin elinde."

Avuçlarımı yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Onun kötü hissetmesine katlanamıyorum."

"Kötü mü hissediyor?"

"Hissetmiyor mu?"

"Merve, Karan zaten her zaman böyle hissediyordu. Bu nasıl bir şey biliyor musun? Birini çok özlüyorsundur, onu görme şansın yoktur ama özlersin, göremeyeceğini bildiğin hâlde özlersin. Bir de birini görüp, gördüğün zaman özlediğini anlamak vardır. Bu ikisi farklı şeylerdir, bünyende aynı anda bulundurursan duyguların çöker çünkü. Ama hiç göremeyeceğini bildiğin birini özlerken o kişiyi görmek, işte

o yangındır. Karan içinde her an yangını başlatmaya meyilli bir ateşle yaşıyor ve şimdi her an yangın çıkabilir."

"Babasını görmesi onun için iyi olmayacak," diye mırıldandım. "Neden geldi ki sanki? Aradan geçen bunca zamandan sonra neden böyle bir şey yaptı?"

"Tarafsız kalmayı tercih ediyorum," dedi Bedirhan sakince. "Yapılan iyi ya da kötü her şeyin sırtını dayadığı bir neden vardır."

"Var mıdır?"

"Vardır." Sırtını sandalyeye yasladı ve yavaşça esnedi. "Ay uykum var hâlâ benim ya..."

"Hiç uyumadın," dedim aniden. Duraksadı, bakışları yavaşça bana doğru uzandı. "Neden?"

"Ne, neden?" diye sordu.

"Neden uyumadın Bedirhan?"

Gözlerindeki gölgeler geri çekildi, bakışları duruldu. "Bana Bedirhan diye seslenme."

"Az önce seslenmiştim," dedim ciddi bir şekilde. "O zaman kızmadın."

"Çünkü o zaman Bedirhan'dım. Şu an değilim."

"Ne?"

"Ayol of sıktın beni, içimi kasvet bastı, şiştim! Bediciğim de bana, Bedro da, Pedro gibi de bunu... İspanyol soylu bir aileden gelen Peder Pedro..."

"İspanyol ve peder? Ve Pedro? Hı..."

Bedirhan yavaşça doğrulup kalktı. "Ben bir duş alacağım bitliciğim," dedi keyifli bir sesle. "Sen de hazırlan yavaştan. Geçerken okula bırakayım kız seni. Kampüste havan olur."

"Okula gidesim yok, zaten notlarımın olduğu defter de Karan'ın atölyesinde kaldı."

"Dur dur dur..." Bedirhan gözlerini kıstı. "Evden çıktığında üzerinde olanlarla dönmedin sen. Kız sen niye soyundun bakayım orada?"

"Islanmıştım."

"Islan... Ney?" Bedirhan ellerini masaya dayayarak eğildi. "Ney?"

"Ya öf..." Gözlerimi devirdim. "Yağmur yağıyordu."

"Üstüne mi yağdı yağmur yoksa o yağmurları Karan mı yağdırdı üstüne?" Gözlerini kıstı. "Yolarım o saçlarını, tek tek koparırım kökünden."

"Yaranı çok merak ediyorum," dedim o gözlerimin içine bakarken ve ben onun gözlerinin içine dikkatle bakarken. "Yaranı göremiyorum ama kalkanın çok kuvvetli."

İfadesi dondu. "Ne?"

"Hiç." Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Bedirhan'ın yanından geçerken, "Başarılı taktik," diye fısıldadım, ürperdiğini hissettim ama durmadım, mutfaktan çıktım.

Arkamda bıraktığım Bedirhan'ın ruhunda nasıl bir enkaz vardı bilmiyordum ama güçlüydü, bunu görebiliyordum. Belki de onun taktiği buydu, bu onun savunma sanatıydı. Ona saygı duyduğumu hissettim.

Koyu lacivert kot pantolon giydim, pantolon biraz dardı ama bu kilo aldığım için değildi, aksine kilo vermiştim, yanlış programda yıkanmıştı muhtemelen. İndirimden beğenerek aldığım beyaz gömleğin üstüne yuvarlak yaka siyah bir kazak giydikten sonra telefonumu pantolonumun ön cebine sıkıştırıp pencereden dışarıya baktım. Şafak sökmüş, gün ağarmaya başlamıştı ve ay yavaşça gündüzün arkasına saklanıyordu. Uzun, siyah saçlarımı taradıktan sonra sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptım. Deri ceketimi kazağın üstünden giydikten sonra botlarımı giyip bağcıklarımı bağlamak yerine botun içine sıkıştırarak alt kata indim.

Bedirhan salondaki büyük aynanın önüne geçmiş saçlarının önünü şekillendiriyordu. Merdivenin başında Defne belirdi, mini eteğinin altına giydiği siyah çoraptan teninin rengini seçebiliyordum, neredeyse eteğine kadar uzanan koyu pembe bir hırka giymişti. Küçük çantasını taktıktan sonra, "Günaydın," dedi esneyerek.

"Sen gece burada mı kaldın?" diye sordum tuhaf tuhaf bakarak.

"Evet."

"Anneme nerede olduğunu söyledin peki?" Annem hiçbir zaman nerede olduğumu sormazdı ama Defne'nin yakasına yapıştığını gördüğüm zamanlar olmuştu. Bazen görmesem de Defne'yi merak ettiğini hep hissetmiştim.

Defne açık renk saçlarını kaşıdıktan sonra, "Arkadaşımda kalacağımı söyledim," dedi. "Zaten bu aralar o evin yakınından geçmek bile istemiyorum."

Annem ona nereye gittiğini sormuştu. Annem onu merak ediyordu. Annem onu hep merak ederdi. Sessiz kalıp önüme döndüm. "Bedirhan, sen mi bırakacaksın bizi? Yakınlarda otobüs durağı falan varsa ben kendim gidebilirim, boşuna yolunu uzatma."

"Bedirhan demesene be!" diye çemkirdi aynanın önünden çekilip. "Yolumun üstü zaten. Ne uzatması? Saçmalama, bu soğukta durakta götün büzüşür." Defne güldü, Bedirhan, "Gülme işte, gülme!" diyerek elinin tersini alnına koydu. "Yapma şunu!"

"Ya ama çok komiksin!"

"Ben sana çok korkunçsun diyor muyum? Ama çok korkunçsun!"

Önümüzde duran koltukta bir hareketlilik oldu. "Günaydın." Sergen'in önce saçlarını, ardından da kafasını gördüm. "Uyutmadığınız için teşekkür ederim. İyi geceler." Kafası kayboldu, tekrar yattığını anladım.

"Bu burada mı uyudu?" diye sordum şaşırmış şekilde bir koltuğa bir Bedirhan'a bakarken.

"Yemin ederim kapıma, çoluk çocuk, rahibe, robot, cin, darbeli matkap sığınma evidir yazdıracağım." Bedirhan ara koridora doğru yürüdü. "Ne kadar da hayırsever, yakışıklı, seksi, güzellikten müebbet alacak, zengin bir kuaförüm. Tanrım, teşekkürler."

"Biraz daha sessiz olur musunuz? Rüyamın sınırlarında dolaşıyorsunuz, hoşuma gitmiyor," dedi Sergen, onu göremesem de sesindeki uyku ortada serili duruyordu. "Tekrar iyi geceler."

"Aşırı merak ediyorum acaba takım elbiseyle mi uyuyor?" diye fısıldadı diğer Merve zihnime. *"Bir baksana be, ne olur."*

"Aslında ben de merak ediyorum," dedim kendimi tutamayarak. Bedirhan omzunun üstünden bana doğru baktı, Defne de bakıyordu şu an.

Bu kaçıncı yakalanışımdı benim? Hep diğer Merve ile muhatap olurken yakalanıyordum. Resmen deli damgası yememe ramak kalmıştı, belki de çoktan yemiştim de çaktırmıyorlardı.

"Neyi merak ediyorsun dozutuk?" diye sordu Bedirhan. "Yine kendi kendine konuşuyor, yok ben gerçekten bu evin ortasına Ayetel Kürsi asacağım. Yürüyün hadi Zuzula Cin kabilesi üyeleri."

Dışarısı çok soğuktu, yağmur nihayet dinmişti ama yağmurun asılı kaldığı kirişler ve ağaç yapraklarından yağmur damlaları zemine düşüyor, küçük tıp sesleri sabahın sessizliğine kılıç çekiyordu. Toprağın huzurlu kokusunu, huzursuz ruhumu taşıyan içime doldurdum, anında buz kesen parmaklarımı deri ceketimin ceplerine tıkıştırmak yerine bir yumruk yaptım ve soğuğun bana verdiği ızdırabı kabul ettim. Derin

bir nefes aldım, aldığım nefes dışarı dökülürken arkasında beyaz bir buhar bırakmıştı.

Bahçe kapısını açıp dışarı çıktığımızda kaldırımın üstüne park edilmiş Range Rover anında dikkatimi çekti, tıpkı benim gibi Bedirhan ve Defne'nin de şu an o arabaya baktığını biliyordum.

Biri yavaşça omzuma dokundu, omzuma dokunan elin sahibi Bedirhan'dı. "Hadi git," dedi keyifli bir sesle. "Sabah sabah birinin yine ilk işi sen olmuşsun."

Bedenime bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi olduğum yerde donakalmıştım şu an. Arabanın siyah camının arkasından beni izleyen mahşer siyahı gözleri görebiliyordum. Bedirhan omzuma bir kez daha dokunarak beni ön tarafa doğru itti, öne doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

"Kız herifi görünce dondu," dedi Bedirhan gülerek, Defne de kıkırdadı, Bedirhan irkildi... "Kız yürüsene, kazık yutmuş gibi durdu kaldı... Üşüdük."

Bedirhan ve Defne, Bedirhan'ın arabasına doğru yürürken hâlâ olduğum yerde Karan'ın arabasına bakıyordum. Telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl

Ha gayret. Bir adım daha... Çok da zor olmasa gerek? (06:38)

Bir süre telefonun ekranına alık alık baktıktan sonra alt dudağımı parçalamak ister gibi ısırıp kafamı kaldırdım, Karan sürücü koltuğunun kapısını açtıktan sonra asil bir şekilde kafasını eğerek arabadan çıktığında nabzım, sanki damarlarıma bıçak saplanıyormuş gibi hızlandı. Siyah boğazlı kazağının üstüne uzun, siyah bir palto giymişti ve paltonun ön düğmelerini iliklememiş, arayı açık bırakmıştı.

"Yürüyemiyorsan gelip kucaklayacağım Çakıltaşı?" dedi alayla.

"Ha?"

"Asi, biraz daha o şekilde orada dikilmeye devam edersen gelip seni kucaklayacağım." Sesi sertti. Arabanın kapısına dirseğini yasladı. "Ciddiyim."

Düşüncelerimin yürüdüğü yolun sonu çıkmaz bir sokağa bakıyordu. Bu hep böyleydi. Bir an idrak edemedim, aslında söylediği şey çok açıktı, kurduğu cümleyi anlamamamın imkânı yoktu ama sanki şu an tüm sesler susmuştu. Onu ne zaman karşımda görsem böyle hissetmek

zorunda mıydım? Sahiden bu hisler hiç eskimeyecek miydi? Merak ediyordum.

Aklımın çıkmazında bana bıçak çeken bu adamın, aklının çıkmazında dikilirken benim elimde ne vardı, çok merak ediyordum.

"Velet?"

Daldığım düşünce okyanusunun dibine varamadan bu adam tarafından kolumdan tutularak yüzeye çekildim. Ona doğru yürümeye başladım, nedense şu an ortam değişmişti sanki. Yürüdüğüm yol başka bir yoldu, etrafımızda evler değil bir orman vardı ve sanki ben bir adama değil, bir uçuruma doğru yürüyordum.

"Günaydın," diyebildim, sesim çatlamıştı. Karan durdu, yüzüme baktı, gözlerinin altı kızarıktı, uykudan yeni uyandığını anlayabilmiştim. Sanırım mesaj yoluyla bile olsa bunu başarabilmiştik. Birlikte uyuyabilmiştik.

"Uyumuşsun," diye mırıldandı, başımı sallayarak bunu onayladım. "Üşüdün. Hadi bin arabaya."

Bir süre sadece onun yüzüne baktım, kaşlarım çatıktı ve yüzüme ekleyemediğim ifade çehremin surlarına bir boşluk kazımıştı. Sanki biri o an yüzüme yerleştirmem gereken ifadeyi yakmış, küllerini suratıma üflemişti. "Sorun ne?" Kaşları çatıldı, bakışlarındaki kara kuyunun dibinde bir su birikintisi vardı ve gözlerim o birikintinin üstüne devrilip bana yansıyordu.

"Hiç." Bakışlarım arabanın ön camına kaydı. "Şey, çantamı getirdin mi? Notlarımın olduğu deft-"

"Arabada."

"Tamam." Yavaşça Karan'dan uzaklaşıp arabanın ön camına doğru dolandım ve yolcu koltuğunun kapısını açtım. Arabanın içi sıcaktı ama kapı bir süre açık kaldığı için, soğuk, nefesini içeri üflemeyi ihmâl etmemişti. Donmuş avuçlarımı ısıtıcının sıcağı üflediği bölmeye doğru uzattım ve omzumun üstünden Karan'a baktım. Arabaya bindi, kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini bağladı ve dikiz aynasından arkayı kontrol etti. Bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydığında göz göze geldik, kısaca gözlerimi izledikten sonra yoğun siyah bakışları yavaşça ellerime doğru indi. Soğuktan kızaran ellerime kaşlarını çatarak baktı.

"Neden eldiven kullanmıyorsun?"

"Sevmiyorum," diye geçiştirdim.

"Ama üşüyorsun."

"Mühim değil. Üşümeyi seviyorum." Gözlerimi ondan ayırıp ön konsola çevirdim. Ön konsolun üstünde bir sigara paketi ve ıslak mendil kutusu vardı. "Geç kalmak istemiyorum, gidelim."

Karan arabayı çalıştırırken, "Bir şey yedin mi?" diye sordu, ardından cevap vermeme izin vermeden, "Tabii ki de yemedin," diye homurdandı. "Zorla ağzına tıkılmadığı sürece yemezsin sen velet."

Cevap vermedim, zaten o benim yerime gereken cevabı ortaya koymuş, ikimizi de susturmuştu. Sokağın sonuna gelip direksiyonu sağa kırdı, araba dümdüz yolda yağın üstünde kayıyormuş gibi akmaya, pürüzsüz bir şekilde ilerlemeye başladı.

Dışarıda yoğun bir rüzgâr vardı, rüzgârın şiddetini arabanın camlarının sarsılmasından bile anlamak mümkündü. Karan radyoyu açtı, radyonun kırmızı gösterge ışığı yavaşça sayıları oluşturdu ve cızırtılı bir uyarıdan sonra hoş bir şarkı kısık şekilde arabanın içini doldurdu.

"Bugün dersin saat kaçta başlıyor?"

"08.15'de başlıyor," dedim sakince.

"Henüz bayağı zamanın var o zaman, ne geç kalması?"

Parmaklarım sıcağın dokunuşuyla yavaşça yumuşamaya başlamış olsa da parmak boğumlarım hâlâ kızarıktı şu an. "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Yağmur tekrar çiselemeye başladığında arabanın ön camına hızla çarpan yağmur damlalarının bu denli hızlı hareket etmesinin nedeni, Karan'ın arabayı hızlı kullanmasından kaynaklanıyordu. "Şoförlüğünü ben yaparken hiçbir yere geç kalma şansın yok," dedi böbürlenerek.

Şarkı değişti.

Her veda edişimde düşünürüm. Seni bir daha görememek var. Keşke kimsesiz kalsak, her yerde biz olsak... Ama yine de senleyken dünya bile dar... Yine seni düşünürken yağmur çiseledi, Nefesim ellerine hasret kalmış besbelli. Yine seni düşünürken yağmur çiseledi, Nefesim ellerine hasret kalmış besbelli...

"Güzel şarkıymış," dedim gözlerimi kısarak. "İlk kez duyuyorum."

Karan, "Ya... Öyledir," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim. Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer. Bu adam yalnızca sana boyun eğer...

Bir an yüzümdeki ifade dondu.

"Ne oldu, kara civciv?" dedi Karan keyifli bir sesle. Uzanıp radyonun sesini açma düğmesini ileri doğru çevirdi, şarkının sesi yükseldi.

Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim. Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer. Bu adam yalnızca sana boyun eğer...

(Tuğkan, Civciv)

"Civciv mi?" Dehşet içinde bir radyoya bir Karan'a bakıyordum.

"Evet," dedi Karan gülerek. "Şarkının adı Civciv."

"Adı civciv olan bir şarkı bu kadar güzel olamaz," dedim yüzümü buruşturarak. "Kıza civcivim diye sesleniyor..."

"Neden, ben de sana kelebek diyorum... O da hayvan, o da hayvan... Hem civciv sevimli bir hayvan." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hoşuma gitti."

"Kelebek asil duruyor. Civciv ne ya..."

"Beğenemedin mi kara civciv?"

"Ya şöyle demeyi keser misin?" Ona cins cins baktım. "Civciv diyor ya!"

Karan başını iki yana sallayarak keyifli gözlerle yola baktı. "Güzel şarkı," dedi. "Sevdim."

"Civciv demeseydi ben de sevebilirdim."

Silecekler çalıştı, yağmurun suyunu etrafa sıçratarak ön camın üstünde kaydı. "Güzel kızım, dünyam benim," dedi Karan. "Burası güzel."

Sertçe yutkundum. "Evet."

"Bu adam yalnızca sana boyun eğer," dedi. Duraksadı. "Bir de bu güzel."

Kalbim sanki uyuşmuştu. Hızlıca çarptığını biliyordum ama göğsüme vurduğu yumrukları bir türlü hissedemiyordum. Bakışlarımı yavaşça omzumun hizasındaki cama çevirdim ve başımı cama yaslayıp yolu izlemeye başladım.

"Bir şeyler yemeden seni bu arabadan indirmeye niyetim yok," dedi sert bir sesle.

"İstemiyorum," diye mırıldandım. "Hem bir şeyler yedirmek için de bu arabadan indirmek zorundasın beni..."

"Çok zekisin sen ya." Karan direksiyonu yavaşça kırdı, araba usulca yavaşladı ve ışıkların önünde durdu. "Cidden o yumruğumdan ufak kafanın içindeki beyninin şeklini o kadar çok merak ediyorum ki..."

Somurttum. Araba tekrar hareket edene kadar ona cevap vermedim ve radyodaki şarkılara zihnimin içinde eşlik etmeye başladım. Çoğu

şarkıyı hiç dinlememiş olsam da şarkıların sözlerini biliyor olmak beni rahatsız ediyordu. Çevremde duymak zorunda kaldığım şarkıların sözlerinin zihnimde yer edinmesi hoşuma gitmiyordu.

Karan, pastanenin önünde durduğunda kafamı kaldırıp hemen karşımda duran okuluma baktım. Pastanenin olduğu taraf okulun arkasında kalıyordu. Arabadan inip pastanenin içine girdik. İçerisi sıcak ve lezzetli kokuyordu. Pastaların, kurabiyelerin, şekerli şeylerin ve kahvenin kokusu birbirine karışmıştı, sanırım pastane kokularından hoşlanıyordum. Tatlının kokusunu tam boğazından kesen kahve kokusunun gaddar darbesini içime solumak hoşuma gidiyordu. Karan kadife kumaşla kaplanmış konforlu tekli koltuklardan bir tanesine oturunca ben de hemen karşısına oturdum. Genç bir kız, üstünde uçuk pembe renkte bir önlükle yanımızda belirdi.

"İki kahve, biri sütlü olsun," dedi Karan genç kıza. Ona kötü kötü baktım ama o buna aldırış etmedi. "Ne yiyeceksin?" diye sordu.

Burnumdan sert bir nefes verip somurtarak, "Ay kurabiyesi," diye tısladım. Kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir bakış attıktan sonra, "Tamam, ay kurabiyesi," dedi.

Genç kız elindeki küçük not defterine bir şeyler karalayıp yanımızdan ayrıldı. Karan telefonunu masanın üstüne koymuştu, bir süre konuşmadan ikimiz de çevremizi inceledik, sonunda onun bakışları bana sabitlenmiş olsa da ben ona değil hâlâ çevreme bakıyordum.

"Akşam rahat uyuyabildin mi peki?"

Sorusu o kadar ani, o kadar hızlıydı ki, bir an bakışlarım bir noktada donup o noktaya sabitlendi. Parmaklarım masanın üstünde tutmaya başladığı ritmi yarıda kesti. Aldığın nefesler ciğerine ulaşacağına boğazına oturur ya, benim de nefesim bir anlığına boğazıma oturmuştu şu an. "Evet," dedim tek solukta.

"Tuhaf bir deneyimdi," dedi yavaşça. Cevap vermedim. Kız önümüze dumanı tüten kahveleri bıraktığında bakışlarımı önümde duran beyaz fincana çevirdim. Hemen yanına süslü bir tabağın içine serpiştirilmiş ay kurabiyeleri konuldu.

Önümdeki ay kurabiyesini zorlanarak da olsa yemiştim. Karan kahvesinin son yudumunu içene kadar konuşmadı, beni sıkıştırmadı, sorular sormadı. Ama beni dikkatle izledi. Voltajı yüksek bir ışığın altında çırılçıplak oturuyormuşum da bedenimdeki en ufak noktayı bile görebiliyormuş gibi hissediyordum.

Karan'ın telefonu titreyerek çalmaya başladığında bakışlarım telefonun ekranına kaydı. Yaşar amcanın aradığını gördüğümde bir an ifadem dondu, Karan'ın bakışları yüzümden sıyrılıp telefonuna indi, onun da gerildiğini hissettim. Telefonun kenarına parmağının ucuyla dokundu, ekran kararadı.

"Seni merak ediyor," diye mırıldandım.

Cevap vermek yerine, "Dersin başlayacak," dedi sakin bir sesle. "Geç kalma."

Önüme ördüğü duvarın kalınlığı ya da yüksekliği önemli değildi. Önemli olan benimle konuşmaktan kaçıyor oluşuydu. Oysa ben, o duvarın arkasından bile olsa onun sesini duymak istiyordum. Bana içinde çürük hayaller barındıran masallar anlatabilirdi, bana yalanlar söyleyebilirdi ama duvarın diğer ucunda zihnimi sağır eden bir sessizlik hakimdi. Bazen o duvarın arkasında bile olmadığını, beni duvarın diğer ucunda bırakarak uzaklaştığını düşünüyordum.

Oturduğum yerden kalktığımda yüzüme ifadesizlik maskesini ördüm.

Hesabı ödemek için kasaya doğru yürürken çenesiyle arabasını işaret ederek oraya doğru yürümemi istediğini belirtti. Bunu yaptım, pastaneden çıktığımda sert esen rüzgâr sıkıca topladığım saçlarımı dağıttı, yanağıma doğru firar eden birkaç tel saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Karan dışarı çıktı, boynunu paltosunun içine gömdü, arabanın uzaktan kumandasıyla kilidi açtı. Hiçbir şey söylemeden arka yolcu koltuğunun kapısını açtım ve çantamı alıp kapıyı kapattım.

Çantanın kulpunu omzuma astıktan sonra, "Görüşürüz," dedim ve yüzüne bile bakmadan karşıdan karşıya geçip, okula uzanan kaldırımda yürümeye başladım. Yan tarafımdan geçip giden arabaların rüzgârı bedenime çarpıyordu, Karan şu an bana bakıyor muydu bilmiyordum ama bu gerçekle ilgilendiğim de söylenilemezdi.

Girdiğim ilk ders benim için çok sancılı geçmişti, Damla bugün okuldaydı ve kızı görmek bile cinnet geçirme seviyemin üstüne tuz biber döküyordu. Bir sonraki dersin ortalarına doğru dersliğin kapısı açıldı. İlgilenmedim, önümdeki kitabın sayfalarını karıştırıyor, iki parmağımın arasında duran kalemi çeviriyor, Büşra'nın anlattığı şeyleri dinliyor gibi yapıyordum.

"Merve Karakuyu burada mı?"

Parmaklarımın arasında duran kalem sıranın üstüne düştü, yuvarlanmaya başladı ve sonunda masanın uçurumundan aşağı düşüp,

tekrar yuvarlanarak dersliğin diğer ucuna doğru gitti. Kafamı kaldırıp önce sesin sahibini umursamayan hocaya, ardından da adımı söyleyen kıza baktım. Sarı saçları salık, uzun ve düzdü, yeşil gözlerinde tedirgin bir ifade vardı ve dersliğin içini inceliyor, muhtemelen beni arıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp sarışın kızın yanına yürüdüm, kız gözlerimin içine dikkatle baktıktan sonra bana sırtını döndü ve birlikte derslikten çıktık.

"Nerede?" diye sordum bomboş koridorda, kız önümde, ben onun arkasında yürürken.

"Koridorun sonundaki pencerenin önünde bekliyor," dedi sarışın kız. Araya kıvrıldığım an koridorun diğer ucunda duran sırtı bana dönük kadını anında tanıdım. Zaman ikimizin etrafında yayılmaya başladı. Akrebin ibresi durmadan kalbime batıp çıkıyordu, yere damlayan kan rakamları oluşturuyordu.

"Anne?" diye fısıldadım duymayacağını bile bile. Sanki damarlarımın üstüne ayaklarında jiletler olan cambazlar ağır ilerleyen bir gösteri yapıyordu.

Annem omzunu pencerenin yanında duran duvara yaslamış dışarıyı izliyordu. Olduğumuz kat oldukça yüksekti, bir an kalbimde bir panik havası yaşandı, annemin durgun bakışlarının cama düşen yansımasını görünce bu panik büyüdü, tüm düşüncelerimi içine doğru çekti.

"Anne?" dedim bir adım daha atıp anneme yaklaşarak. Sesim tedirgindi.

Annem bana doğru dönerken gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi, burnu kıpkırmızı olmuştu. Zorlama bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirdi. "Merve," dedi, sesi çatladı.

"Defne'yi görmeye geldiysen şu an blok dersinde olması gerek-"

"Seni görmeye geldim kızım," dedi beklemediğim bir anda.

Kalbime çivi saplanmıştı, saplanan çivinin kafasına vuran çekicin sapını annem tutuyordu şu an. Ne diyeceğimi bilemedim. Annem tüm hüznünü yapay bir gülüşün ardına sakladı.

"Ben seni görmeye gelemez miyim Merve?"

Annemin sesindeki kırgın sorguya anlam veremedim, öylece dikilmiş onu izlerken sessizdim. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, boynumdaki damarlar kasılıyordu ve sanki damarlarım birbiri üstüne binmişti. Konuşacak bir şey bulamıyordum. Sustum.

Annem burnunu çekti. "Nasılsın?"

"Aynı," dedim sakin bir şekilde. Aslında şu an sakin değildim, içimde kopan kıyametin yere düşürdüğü cesetleri topluyordum. Kendimi, kendi mezarımın bekçisiymişim gibi hissediyordum.

Beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. "Aynı mı?" Sorusu artık çok daha keskindi, etrafına döşenmiş keskin bıçakları görebiliyordum. Bıçakların ucunda ateşin yarattığı kara lekeler vardı. Bir adım geri gitmek istesem de bunu yapmadım, cevap vermek yerine dikkatle ona baktım. "Aynı," diye cevapladı kendi kendini. "Anladım."

"Neden buradasın anne?"

"Seni görmek istedim," diye mırıldandı. Hayır, ağlamıştı ve sığınacak bir liman arıyordu. Liman buradaydı, ben severdim ağlayacak insana omuz olup, kendi omzuma döktüğüm yaşların kurumasını beklerken sessizleşmeyi.

Onu geride bırakırken ona üzülmüştüm, beni düşündüğünü düşünmüştüm, şimdi baktığımda kendini düşünen bir Dilek Karakuyu görüyordum, boş bakışlarımı zemine çevirdim, kare şeklinde döşenmiş fayansı inceledim.

"Evine ne zaman döneceksin?" diye sordu. Bugün soruları annem soruyordu sanırım.

Bakışlarımı zeminden çekmeden kaşlarımı kaldırdım. "Döneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tek başına ne kadar idare edebilirsin ki?"

"Yirmi yıl boyunca ettim," dedim kuru bir sesle.

Sustu.

"Buraya gelme sebebin, eve ne zaman döneceğimi sormak mı sahiden?"

Hayatın çıkar dolu izlerini taşıyan ruhumun bana sorduğu soruydu bu. Bu soru aslında anneme değil, direkt olarak bana sorulmuştu. Zihnime vereceği cevabın sancısı çöktü, sakat düşüncelerimin bir kemiğinin daha kırılmasına katlanabileceğimi zannetmiyor olsam da annemin cevabına ihtiyacım vardı.

"Konu babam mı?" diye sordum, hiçbir şekilde cevap alamayacağımı fark ettiğimde. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bunun için mi buradasın?" Gözlerinin pınarları tekrar doldu, akmaya hazır bir çeşme gibi bana bakıyordu. "Ne yaptı?" diye sordum, annem gözlerini gözlerimden kaçırıp ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Sorun değil, ağlarsan sana kızmam."

"Baban yüzünden ağlamama katlanamıyorsun," dedi sonunda gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladığında. "Biliyorum ama..."

"Ama ağlıyorsun."

"Özür dilerim." Annem burnunu çekti, elinin tersiyle yanaklarını ıslatan yaşları sildi ama birini silmesi bitmeden diğer yaş yanağını ıslatıyordu. "Senden başka gidecek kimsem yoktu."

Diğer Merve irkildi, o an zihnimin tavanı sarsıldı, bir an için endişelendim, o tavan çökerse Merve o tavanın altında kalırdı. Ve annemin bilmediği bir şey vardı, onun gideceği benden başka kimsesi yoktu, evet ama bir zamanlar benim de gidecek hiç kimsem yoktu. "Sorun değil," diye fısıldadım, dilimin altında ezilen harfler başka bir cümlenin kürtajıydı. Sorun vardı! Sorundu! Tüm bunlar sorundu!

"Başka bir kadının gölgesi," diye fısıldadı. Gözlerinden akan yaşlara dokunmak istedim ama o yaşlar elimi yakardı, biliyordum. Kendimi geri planda tutmayı tercih ettim. "Babanı sevdiğimi biliyorsun."

Etrafıma baktım, kimse yoktu. Kaşlarımı çatarak anneme döndürdüm yüzümü, yanaklarında biriken yaşlar, o elini yüzünden çektiği an çenesine kadar aktı. "Kimseye anlatamıyorum."

"Bana anlatıyorsun işte," dedim soluk bir sesle. "Ben kimse bile olamıyor muyum anne? Kimseden bile sayılmıyor muyum?"

"Öyle değil," dedi annem panikle.

"Peki ya ne?" Ona dikkatle baktım. Ağlıyordu, üstüne gitmek istemiyordum ama yerde cansız bir şekilde yatan cesedime bile tekme atabilecek kadar gaddar olan benim ailemdi. "Defne'ye gidemezsin çünkü üzülür," diye mırıldandım duygusuz gözlerle anneme bakarken. "Babama gidemezsin çünkü umursamaz, seni dinlemez." Kollarımı göğsümün üstünde topladım. "Merve var, nasılsa hiçbir şeyin içinde değil, hiçbir şey hissetmez."

Annem sarsılarak ağlamaya başladı, elleriyle yüzünü örttü, ilk kez bu kadar utandığını hissettim, utandığını gördüm. Söyleyecek sözü olmaması mıydı canımı acıtan? Karşı çıkmaması mıydı? Yoksa yalnızca ağlıyor oluşu muydu? Ben her zaman dışımı değil, içimi deşmeyi tercih eden bir kız olmuştum. Bu yüzden miydi ailemin beni nesneleştirmesi? Neden mutfak tezgâhının üstünde duran bir ekmek bıçağı olarak görülüyordum? Neden onun rahminde yaşam bulduğumu kabul etmek istemiyordu?

Annem neden ağlıyordu?

"Vazgeçtim," dedim dişlerimi sıkarak. "Ağlama."

Annem hıçkırarak yüzünü örtmeye devam etti. Gözlerimi sıkıca yumdum, yumruğumu sıktım ve tırnaklarım avuçlarıma saplandı, avuç içlerime hilâl şeklinde izler emanet ettim.

"Ağlama," dedim tekrar, sesim güçlüydü.

Annem ağladı.

"Ağlama," dedim tekrar, sesimin beli büküldü.

Annem susmadı, annem ağladı.

"Ağlama," dedim bir kez daha, artık sesim parçalanmıştı.

Ona doğru yürüdüm, bir elimi ensesine koyup onu kendime doğru çekerken aslında çoktan yerle bir olmuştum ama yine de ayaklarımın üstünde, dimdik durmayı başarabiliyordum. Annem bana sokuldu, yüzü boynuma yakın bir yerde duruyordu, soluk soluğa ağlıyordu, birinin bizi görmesi umurumda olmasa da gözyaşlarını kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Bir eliyle kolumu tutup sıktı, yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes alarak, "Seni ben bu hâle getirdim," dedi iç çekerek. "Seni baban bu hâle getirdi." Kolumu biraz daha sıktı ama canımı acıtmadı. "Seni biz bu hâle getirdik."

"Sorun değil." *Sorun! Sorundu!*

"Hadi babanın gittiği yol belli, peki ben neden elimi ayağımı çektim senden?"

"Sorun değil." Sorundu!

"Kendi saçını kendin bağlamayı öğrendin," dedi ağlarken. "Saçlarını düğümleye düğümleye kendin örmeyi öğrendin."

Gözlerim yanmaya başladı. "Sorun değil," diye fısıldadım. Sorundu! Soktuğumun koca sorunuydu!

"Merve."

"Anne, ağlama artık, tamam."

Burnunu çekti, yavaşça yüzünü boynumdan uzaklaştırdı, kıpkırmızı olmuş suratına baktım. Yaşlar kirpiklerinde dağılmış cam kırıkları gibi parlıyordu. Sanki ben uzay boşluğunda sabit duran bir nesneydim, kendi etrafında hareket eden, bir şeylerin etrafında dönen gezegenleri ve güneşten aldığı ışıkla şehrin tavanında yanan yıldızları izliyordum. Bomboştum, işlevsizdim.

"Gideyim mi?" diye sordu, sesi çatlamıştı.

Durup, donuk bir şekilde, "İyi misin?" diye sordum. İyiyim dese inanacaktım sanki, karşımda duran kadının nasıl bir harabeye döndüğünü görebilecek kadar büyümüştüm.

"İyiyim," dedi beklediğim yalanı söyleyerek. "Gideyim." Dişlerini sıktı. Bana baktı. "Keşke sana zarar vermemenin bir yolunu bulabilsem kızım."

Olduğum yere çivi gibi çakıldığımı hissettim. Ayaklarımdan zemine kökler uzandı, kökler tüm okulu tavaf etti. Annem yanımdan geçip giderken dudaklarım hafifçe aralandı, bakışlarım pencereyi sıkıca örtmüş olan cama takıldı; *dışarıda devam eden bir hayat, içimde kalbi duran ufak bir kız çocuğu vardı.*

"Keşke," diye fısıldadım dışarıdaki canlılığı izlerken. "Keşke *anne*."

Dersliğe yürürken beni bir cesetten farklı kılan tek şey ayaklarımın attığı adımlardı, bir de aldığım boş nefesi sıkıştırabilirdiniz bu farkın yanına... Onun dışında ben, içinde durmuş bir kalp taşıyan küçük bir kız çocuğuydum. Kalbim beni zehirliyordu.

Derse geri girdiğim anda en önde oturan Damla'nın bakışları yüzüme takıldı. Onu önemsemedim, yavaşça sırama doğru yürüyordum ki, "Tipe bak ya, ruhsuz," dediğini duyar gibi oldum. Çok kısa bir süreliğine kafamı kaldırdım, o an onunla göz göze geldik. "Ne o?" diye şakıdı. "Anneciğin beslenme çantanı mı getirdi? Şu suratına bak, ruhsuz ruhsuz bakma bana geri zekâlı."

Dudaklarımın topraklarına alaycı bir tebessüm yayılmaya başladı, kalbimin atışları da aynı hızla göğsüme yayıldı, damarımın içindeki kan alev aldı. Nasıl olmuştu bilmiyordum, bir an avuçlarımın arasında Damla'nın saçlarını gördüm, ardından kızın yüzünü öyle hızlı bir şekilde masanın üstüne çarptım ki, sınıftan korku dolu bir çığlık yükseldi. Önünde duran beyaz not defteri kanın al rengine buladı ve Damla inler gibi korkunç bir ses çıkardı. Kan öyle büyük bir hızla masaya yayılmaya başladı ki, birkaç saniye içinde önündeki kitabının sayfasında beyaz tek bir nokta kalmadı.

"Merve!" diye bağırdı hoca dehşet içinde. "Aman Allah'ım!"

Tüm duvarlar daralıyor, genişliyor, çevremdeki çığlıklar uğultulara bölünerek zihnimin içinde parçalara ayrılıyordu. Boş bakışlarım not defterine yayılmış kanın renginde dolaştı. "İşte şimdi dediğin kadar ruhsuzum," diye fısıldadım. "Nasıl, canın acıdı mı? Ben hiçbir şey hissetmedim çünkü."

KARANLIKTA YAŞAMAYA ALIŞMIŞ,
KARANLIĞI SEVEN BİR BEDENE
IŞIK TUTARSAN,
O BEDEN YANAR.

15. SAHNE

Öfke tıpkı ağacın kökleri gibi tenim denen zeminin altına yayılmaya başladı.

Damla'nın sesi çıkmıyordu, aslında çıkıyordu ama o kadar boğuktu ki, bunun bir inilti olduğunu anlamamak imkânsızdı. Yüzünü görmek istiyordum. Tüm saçlarını çekerek onun yüzünü gözler önüne serecekken, "Merve!" diye bağırdı bir kez daha hoca. "Merve, bırak! Güzelim, bırak! Çıldırdın mı sen? Bıraksana kızı!"

Parmaklarım Damla'nın saçlarını öyle sıkı sarmıştı ki, hoca ne kadar çekerse çeksin kızdan ayrılmıyordum. Birkaç kişinin beni tutup uzaklaştırdığını fark ettiğimde parmak boğumlarımda Damla'nın saçları vardı. Yüzüm ifadesiz, gözlerim bomboştu. Kendimi Bölüm Başkanı'nın odasındaki koltukta oturuyorken bulduğumda hâlâ parmaklarıma sarmaşıklar gibi dolanmış olan saçlara bakıyordum.

"Nasıl böyle bir şeyi yaparsın sen ya?" diye bağırdı Bölüm Başkanı, yer yer seyrekleşen saçlarının ortasında parlayan keli bile sinirden kızarmıştı.

Cevap vermedim.

"Kızın burnunu kırdın, burnunu!" diye bağırdı bu kez. Ağzından tükürükler saçılıyordu. "Bana bak!"

"Bağırma bana," diye fısıldadım sakince.

"Ne? Yoksa benim de mi kafamı tutup masaya geçirirsin? Eşkıya mısın kızım sen? Ne sanıyorsun sen kendini? Ailesi şikâyetçi olacak, okuldan atacağım seni! Kaçıncı bu?"

"Bağırma bana," diye fısıldadım tekrardan aynı sakinlikle.

"Hadsiz terbiyesiz! Alırım seni ayağımın altına!"

Gözlerimi kaldırdım. "Bağırma bana! Sen kimi ayağının altına alıyorsun?" diye hırladım dönmüş gözlerle. "Bir kez daha bana bağıracak olursan, bölümüne de okuluna da sana da sıçarım!" Ayağa kalktım. Bölüm Başkanı şok içinde bana bakıyordu. Çıkış kapısına doğru yürüdüm, masanın etrafından dolandı ve tam dönüme dikilip, "Ne dedin sen?" diye bağırdı. Elini kaldırır gibi olduğunda önce eline sonra da ona baktım. "Hadi yapsana? Lisede mi sanıyorsun sen bizi?" dedim ruhsuz bir şekilde. "Hadi yap. Yapıştırsana bana tokadı."

"Seni ayağımın altına alırım! Görürsün yapıp yapamayacağımı!" diye bağırdı, ağzından fırlayan tükürükler bu kez yüzüme gelmişti. Yüzümü buruşturdum ama geri adım atmadım. "Bu kez Karan Çakıl falan kurtaramaz seni! Nasıl bir terbiyesizsin, nasıl bir şeysin kızım sen? Sorunlu musun? Polisler şimdi gelip alsa götürse seni, *ailene* ne diyeceksin?"

"Karan Çakıl bile kurtaramaz beni?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ha taşşakları diğer şeylere yetti yani? Mesela vizelere girmeme?"

"Terbiyesiz!" Ahmet Hoca, yani Bölüm Başkanı elini kaldırdı, eli havada asılı kaldı. "Vurmayacağım sana, bilerek yapıyorsun! Senin gibi bir paçavra için olduğum konumu tehlikeye atmayacağım!"

"Karan'ın taşşakları yetti sanırım şu an?" diye sordum, gözüm gerçekten dönmüştü, ben ne yapıyordum?

Etin ete çarpma sesi, bir bıçağın yüzeyi kadar keskin bir şekilde odanın içinde yankılandı. Başım sağ tarafıma doğru savrulurken yanağımda şiddetli bir yanma hissettim. Dişlerim sızladı, dilimde kanın tadı dolaşmaya başlamıştı. Yaklaşan ölümün sessizliği duvarlara sürtünerek ortaya serildi, zemine boylu boyunca yatıp ayaklarımızı bastığımız fayansı tamamen kendi rengine boyadı. Hiç düşünmedim, kendimi savunmam gerektiğini kendime öğreten yine bendim. Uzun tırnaklarımı vahşi bir şekilde Bölüm Başkanı'nın boynuna sapladım, tırnaklarımın tenine gömüldüğünü hissettim, adam dehşet içinde sırtını kapının yanındaki duvara yasladı ve kocaman gözlerle bana baktı. Tırnaklarımın etrafında hafif bir sızıntı, nem hissediyordum. "Senin canını alırım," diye tısladım. "Şimdi beni bu okuldan mı atıyorsun? Buyur, at. Bu bölüme çok mu meraklıyım sanıyorsun?" Elimi geri çektim, öyle büyük

bir hızla odadan çıktım ki, kapıyı çarptığımda çıkan ses tüm koridorda büyük, korkunç bir yankı uyandırdı.

Aslında ben hatanın bende olduğunu biliyordum. Bir Bölüm Başkanı değil, en başından bir büyüğümle öyle konuşmamam gerekirdi ama gözüm dönmüştü, aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Aklım yerinde değildi. Damla'nın ne durumda olduğu zerre umurumda değildi, yine de burnunu kırmış mıydım merak etmiyor değildim. Kafasını o masaya çarptığımda kemik sesi duymuş muydum, hatırlamıyordum.

Karan'ın gölgesi her yerde peşimdeydi. Adımın önünde adı vardı sanki. Çıldıracaktım.

Hızla merdivenleri inmeye başladım, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, emin olduğum tek şey şu an yaptığım şeyin dedikodusu tüm okula bir virüs gibi yayılmaya başlamıştı bile.

Tırnaklarımın arasına baktım, tırnaklarımın arasında kan lekeleri vardı. Tam çıkacakken, "Merve!" diye bağırdı Defne arkamdan. Durdum, omzumun üstünden Defne'ye baktım, gözlerimden ateş çıkıyormuş gibi hissediyordum. Dışarıdan nasıl görünüyordum acaba?

"Ne var?"

"Damla'nın burnunu mu kırdın?" diye sordu dehşet içinde, bana doğru yürüyordu. "Kampüse ambulans gelmiş!"

"Gebersin," diye hırladım. "Çok da umurumda!"

"Merve..."

"Defne!" Elimi kaldırıp adım atmaması konusunda onu uyardım. "Yaklaşma. Bana o kadının hangi eczanede çalıştığını söyle."

"Ne?"

"Eczanenin adını ver!" diye bağırdım, kapının arkasındaki bahçede ne kadar öğrenci varsa herkesin gözü bize dönmüştü. "Söyle!"

"Bu hâlde olmaz," dedi, neredeyse ağlamak üzereydi. "İyi değilsin, lütfen."

"Sadece adını söyle! Bu sokakta bir ton eczane var, hepsine tek tek girerim! Yaparım, biliyorsun. Olayın büyümesini mi istiyorsun? Büyütürüm!"

"Merve..." Defne bir an duraksadı, gözü yanağıma kayınca kısa bir sessizlik yaşandı. "Senin yanağına ne oldu?" diye sordu bir anda, sesi ilk kez böyle tehlikeli yükselmişti. "O çıyan mı vurdu sana?"

İrkildim. Kaşlarım çatıldı. "Saçmalama," dedim dişlerimin arasından. "Hadi, söyle şu eczanenin ismini."

"Ne yapacağını söyle ve senin yanağına ne oldu?"

"Tüm eczaneleri birbirine katarım. Söyle."

Defne, "Albek Eczanesi," dedi tek seferde. "Seninle geleceğim."

"Oraya gitmiyorum şu an," dedim. "Karışma bana."

Oradan tenimde gitgide daha da büyümeye devam eden büyük bir öfkeyle çıktım. Kendimi caddeye bırakana kadar ne sağıma ne de soluma baktım. Bir otobüse binip doğrudan Bedirhan'ın çalıştığı güzellik salonuna gittim. Kalbimde dindiremediğim bir öfke vardı, yanağım sızlıyordu, birinin bana vurmuş olması sorun değildi çünkü ben de karşılığını vermiştim. Benim öfkemi besleyen başka şeylerdi.

Güzellik salonunun cam duvarlarına bakarken ne kadar süredir olduğum yerde dikildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bedirhan'a ne diyecektim? Otomatik kapı kayarak iki yana ayrıldı, kendimi içeri attım ve merdivenleri hızla tırmanmaya başladım.

Güzellik salonunun içi enfes kokuyordu. Bu güzel kokular bile içimde çağlayan öfke şelalesinin önünü kesebilecek kadar büyük bir kaya parçası değildi. Cam kapıyı iterek içeri daldığım anda Bedirhan ile göz göze geldim.

Elinde fön makinesi vardı, önünde oturan kumral kadın kafasını omzunun üstünden bana doğru çevirdiğinde, Bedirhan, "Çepiç?" dedi soru işareti dolu gözlerle.

Billur'un burada olduğunu biliyordum, yani muhtemelen burada olmalıydı, o biraz daha geç uyandığı için sabah Bedirhan ile çıkmamıştı ama Bedirhan'ın yanında çalışmaya başladığını biliyordum. Gözlerim Billur'u aradı. İçeride sadece kumral kadın ve Bedirhan vardı.

Kumral kadın bakışlarını aynaya çevirdi. "Ellerine sağlık," dedi hoşnut bir ifadeyle. "Saçlarıma can verdin yine... Üstüne tanımıyorum."

"Ay tanısaydın bir de," dedi Bedirhan gözlerini bayarak. "Buket!" diye bağırdı. "Kız, Buket! Hümeyra Hanımcığımın toynaklarını... Ay tırnaklarını bakıma alacaksın, neredesin, boyun devrilsin postun boyunun altında kalsın! Neredesin kız sen?"

Buket içeri girdi. Panikli bir şekilde kumral kadını aldı ve birlikte diğer tarafa geçtiler. İçeri girip aynalardan birinin önüne yürüdüm. "Fondöten verir misin?" diye sordum Bedirhan'a, onun bakışları üzerimdeydi. Aynaya baktığım anda yüzümü buruşturdum. Yanağımın üstünde beş parmak izi çıkmıştı ama yalnızca iki parmak izi belirgin

bir şekilde kızarmıştı, parmak izlerinin kenarlarına kan oturmuş gibi duruyordu. "Şerefsiz," diye fısıldadım. "Az bile yaptım sana."

"Bana bak bakayım sen." Bedirhan kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. Atkuyruğum bolarmıştı, saçlarımı salıp özgür bırakmak istiyordum. Bedirhan'ın gözleri yanağıma kaydı, o an bakışları donuklaştı, ardından o buzların üstünde bir ateş yandı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sesi sert, öfkesi yoğundu.

"Önemli bir şey yok," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bana kapatıcılığı yoğun bir fondöten verir misin?"

"Merve," diye tısladı, eli dirseğimin altında duruyordu. Tuttuğu yeri daha sıkı kavradı. "Bunu baban olacak o şerefsiz mi yaptı?"

Şerefsiz. Babama takılan isimlerden biri de buydu ve benim bunu yadırgamamam oldukça tuhaftı.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Okulda bir kavgaya karıştım." Yalanım dilimin ucunu yakıyordu ama başka çarem de yoktu. Bölüm Başkanı'nın bana vurduğunu öğrenecek olursa bunu direkt Karan'a söylerdi, Karan'ın bunu öğrenmesi olası bir felâketi gerçekleştirecek olan düdüğe üflenmesi demekti.

"Ah." Başını iki yana salladı. "Yaşıtın bir kız vurdu sana, öyle mi?" Bakışları yüzümdeki izde dolaştı. "Emin misin? Çok şiddetli vurmuş sanırım."

"Bakma," dedim çekinerek. "Fondöten verecek misin?"

"Kızıl Cehennem bunu görürse o kızı parçalar," dedi, Billur'dan bahsettiğini biliyordum. Başımı sallayarak onu onayladım. "Aynı zamanda Karan da öyle. Onun tahsil hayatını bitirir," diye devam etti.

"Fondöten?"

Bedirhan başını iki yana sallayarak dilini şaklattı. Aynanın önündeki masanın çekmecesini açtı, çekmecenin içinde bir sürü fırça, tarak vardı, orada fondötenin işi ne merak ediyordum ama küçük, diş fırçası tüpünü andıran bir tüpte fondöteni çıkarttığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Kapatıcısı çok yoğun," dedi Bedirhan. "Yurt dışından getirtmiştim, o yüzden onu burada saklıyorum."

Elimi uzattığımda, "Ben süreceğim," dedi dik dik bakarak.

Gözlerimi devirdim ama Bedirhan bunu önemsemedi, fondötenin tüpünün kapağını açtı, parmağının ucuna bir miktar fondöten aldıktan sonra parmak ucuyla yanağıma yavaşça dokundu. Gözlerimi sıkı-

ca yumdum, dişlerini sıktığını hissettim. Parmak ucundaki fondöteni yavaşça yanağımın hasarlı bölgesine yedirerek sürdü, ardından yavaşça eliyle yaydı ve sabitlemeye çalıştı. "Tamamdır," dedi fondötenin kapağını kapatırken. "Tek bir leke bile kalmadı. Kaymak gibi oldun."

"Sağ ol." Derin bir nefes aldım. "Billur nerede?"

"Alt katta. Koli toplatıyorum ona..."

"O görmeden gideyim ben," dememe kalmadan cam kapı bir kez daha itildi ve Billur, "Alacağın olsun be, Bayır Gülü," diyerek içeri girdi. "Canımdan can çıkardın, arkada ikinci bir kıçım çıktı be!" Billur ile göz göze geldik. "Aşkitom," dedi alnındaki teri elinin tersiyle silerken. "Okulun yok mu kız senin?"

"Aşkitom mu?" diye homurdandı Bedirhan. "Varoş varoş seslenme şekilleri, kankitoşkon okulu asmış yanımıza gelmiş, hem sen burada ne arıyorsun? Git çalış Köle Isaura."

"Ya sus bak patron falan demem koliyle dalarım sana," dedi Billur, Bedirhan'a cins cins bakarak.

"O kolilerin içinde böbreğini satsan ödeyemeyeceğin kadar değerli bakım kremleri var, bir tanesinin kapağı açılsa dökülse, maaşından değil kafandan keserim senin."

"Size iyi tartışmalar," dedim, kapıya doğru yürüyordum. "Gitmem gerek."

Durduğum yerde duramıyordum, içim içime sığmıyordu ama bunu fark etmelerinden de korkuyordum. Sanki bedenim bir başkası tarafından yönetiliyordu, belki de bedenim değil, zihnimdi yönetilen. Öfkeliydim. Bu öfke, belki de günlerin, hatta yılların birikintisiydi, bilmiyordum.

Billur önüme atladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Okula dönüyorum," diye yalan söyledim. Gözlerimin içine kuşkuyla, karmaşık bir şüpheyle baktı.

"Her şey yolunda mı Buzlar Kraliçesi?" diye sordu ince kaşının tekini havaya kaldırarak. Buket tekrar salona girdi, çekmecelerden birini açıp pamuk kutusunu aldı, bize bakmadan salondan çıktı.

"Evet," dedim Buket'in kaybolan gölgesinin az önce dokunduğu boşluğa gözlerimi dikerek. Yumruğumu sıktım.

"Kahve içelim mi?"

"Unut bunu," dedi Bedirhan. "Kızıl yelloz, derhâl işinin başına. Kuru çepiç sen de direkt okuluna gidiyorsun. Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mıdır hanımlar?"

"Sen beni gerçekten Köle Isaura olarak kullanmaya başladın, bunun farkında mısın?" Çakmak çakmak bakan bakışlarını Bedirhan'a sabitledi, Bedirhan ona yönelen çekilmiş bir bıçağı anımsatan bakıştan hoşnut kalmış gibiydi. "Ha şunu bileydin," dedi zevkle. "Benim kızıl kölem. İşinin başına. Marş marş!"

"Benim de okula dönmem lazım," dedim kapıdan çıkarak. "Umarım eve geldiğimde ikinizi de tek parça bulurum." Billur gözlerini devirdi. "Hiç sanmıyorum," diye söylendi. "Ama yine de umut ediyorum."

"Umut fakirin ekmeği ve sen fakirsin, ben de patronunum," diye söylendi Bedirhan.

Bedirhan'ın aklının yanağımdaki izde kaldığını biliyordum. Onu bir şekilde bunun bir kız kavgası olduğuna inandırmıştım. Ya da öyle sanıyordum. İyi bir yalancı mıydım, yoksa her şeyi açık eden vasat bir oyuncu muydum bilmiyordum ama şu an tek ümidim Bedirhan'ı inandırabilmiş olmaktı. Kendimi caddeye bıraktığımda gökyüzü gri bulutları kuşanmıştı, yağmur tekrar yağacak mıydı bilmiyordum ama karanlık çökene kadar havanın bu renkte olacağından adım gibi emindim. Adımlarım hızlandı. Uzun süre yürüdüm.

Dar sokağa girdim, dar sokağın başında bir kadın muhtemelen ilkokul öğrencisi olan oğlunun montunun fermuarını çekerken dizlerinin üstüne çökmüştü. Öfkeli bakışlarım bir ara o küçük erkek çocuğunun bakışlarıyla buluştu, öndeki iki dişi yoktu, bana genişçe gülümsediğinde duraksadım, nasıl bir karşılık vermem gerektiğini kestiremesem de yapmacık da olsa dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bu hareketim onu mutlu etti.

Çocukları mutlu etmek çok kolaydı.

Peki aileler bunu nasıl başaramıyordu?

Aileler beceriksiz miydi?

Albek eczanesinin önüne geldiğimde durdum, topuklarımın sızladığını hissediyordum, botlarım rahattı ama sanki şu an tabanlarımda iğneler vardı.

Neredeyse çözülmek üzere olan atkuyruğumu tek bir hareketle açtım, saçlarım özgürlüğün getirisi olan vahşilikle belime savruldu. Ellerimle kabaran yerin üstünden geçtim, lastik tokayı bileğime geçirdim.

Yağmur yağmıyor olmasına rağmen şemsiyesi açık şekilde önümden geçen lacivert yağmurluklu kadının bakışları kısaca yüzüme takıldı, ona bakmadım.

Albek eczanesinin cam duvarlarının arkasındaki kadın silüetini görebiliyordum. Tezgâhın önünde sırtı bana dönük şekilde duran müşterinin çıkmasını bekledim.

Damarlarım sızlıyordu. Sebebini sorgulamıyordum, sebebini biliyordum. Bu kez bu sebebi görmeyi tercih ediyordum. Günlerce okula gitmemiş, okula gitmeye başlamamın üstünden iki gün geçmemişken yine bir olaya karışmıştım. Karan'ı da bir olaya karıştığım için bu kadar yakından tanımıştım.

Belki de karıştığım olaylar, kaderimi çizen kalemin mürekkebiydi. Rüzgâr saçlarımı sol omzuma doğru uçuşturdu, yüzümün üstünden geçen saçlar yüzümün bir kısmını örtbas etti. Müşteri, eczaneden çıktı. Eczane artık boştu. Hayır, doluydu. O kadının orada olduğunu biliyordum, o kadının kara gölgesini görebiliyordum.

Beyaz mermer merdivene baktım, yalnızca iki basamaktan oluşuyordu. Merdivenleri tek adımda tırmandım, beyaz mermer zeminin üstünde, eczanenin kapısına doğru yürümeye başladım. Cam kapıyı itmemle birlikte rüzgâr çanları şangırdadı, klima kafama sıcak nefesini üfledi. Kadın tezgâhın arkasında, sırtı bana dönük duruyordu ve açık kahverengi dalgalı saçları omuzlarına akıyordu. Bordo ojeli parmakları ilaç kutularının arasında geziyordu.

"Hoş geldiniz," dedi bana bakmadan. "Bir saniye bekleteceğim sizi."

Cevap vermedim. Eczanenin tam ortasında dikildim, gözlerim kadının sırtına, dalgalı açık kahve saçlarına saplanmıştı, oradan çıkmıyordu. Kadın cam kapağı kaydırarak kapattı, yavaşça bana döndüğünde açık kahverengi saçlarının sakladığı yüzü odağıma düştü. Tıpkı saçları gibi açık kahverengi gözleri küçüktü, ince kaşlarıyla uyumlu duruyordu ve benimle göz göze geldiği an yüzündeki ifade dondu, beni tanıyordu, biliyordum.

Yüzünün topraklarına ekilen huzursuzluk tohumları çatlayarak çiçeklerini ifadesinin üstüne yaydı.

İnce dudakları bir çizgi şeklinde duruyordu, üstüne bordo tonlarında bir ruj sürmüştü ama dudakları o kadar inceydi ki, renk tüm büyüsünü kaybetmişti. Burnu, burnunun ucuna kadar düz iniyor, burnunun ucu yayvanlaşıp genişliyordu. Kadına baktım. Ne çok güzeldi ne

de çirkindi ama albenisi vardı, kendine baktığını fark etmemek mümkün değildi. Bir süre bakışları donmuş bir şekilde yüzümde asılı kaldı. Üstündeki beyaz önlüğün içine hardal rengi bir kazak giymişti, kazağın önü göğsünün çatal kısmının yarısını açıkta bırakacak şekilde V biçiminde iniyordu. Sertçe yutkundu, boğazından yükselen sesi duydum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi her şeyin yolunda olduğunu belirtmek istiyor gibiydi.

"Bilmem," dedim yavaşça. "Nasıl yardımcı olabilirsin?"

Kadın duraksadı. "Anlayamadım?" Anlamıştı. Şu an bildiğimi anlamıştı, yine de çırpınıyordu, belki de başka bir şey umut ediyordu. Onun varlığını zaten biliyordum ama şimdi onunla burada yüz yüze olmak, karşı karşıya gelmek bana bile tuhaf hissettirmişti. Âşığının kızını karşısında görmek nasıl bir histi acaba? Ama o bunu daha önce zaten yaşamıştı.

Gözlerim parmaklarında bir alyans aradı, onun da evli olup olmadığını merak ediyordum. Parmağında bir tektaş vardı, burnumdan sert bir nefes vererek güldüm, Mehmet Karakuyu bayağı bonkör olsa gerekti. "Yüzüğün güzelmiş," dedim bakışlarımı eline sabitleyerek. "Hangi enayi aldı?"

Kadın artık dehşet içinde bana bakıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu gevelemeden. "Neden buradasın?"

"Bir şey istediğimi biliyorsun ama neden burada olduğumu bilmiyorsun, öyle mi?" Ona acıyan gözlerle baktım. "Söylesene, ikinci kadın olmak nasıl hissettiriyor?"

Gözlerinde şaşkınlığı gördüm, o şaşkınlık yavaşça söndü ve yerini bambaşka duygular aldı. "Bu konuyu benimle değil, babanla konuş," dedi sonunda yola gelerek. "Kardeşinden sonra bir de seninle uğraşamam. Nedir bu iş yerimi basmalar, ucuz tehditler?"

Güldüm, dişlerimin arasından öfke tohumları döküldü. "Ucuz tehditler?" Ona doğru bir adım daha attım, aramızda tezgâh olmasına rağmen bir adım geriledi, sırtı cam dolaba yaslandı, birkaç ilaç kutusu devrildi. "Sen beni ucuz tehdit olarak mı görüyorsun şu an? Ya da benim, babam için mi burada olduğumu düşünüyorsun?"

"Ya kimin için burada olacaksın?" diye sordu, açık kahverengi gözleri tedirgindi. "Gidip babanızdan hesap soramıyorsunuz ama benden hesap sormaya gelince üstünüze yok."

"Biraz daha geriye gitmeye çalışırsan ilaç dolabının içine gireceksin."

Kadın dimdik durmaya çalıştı. "Baban için burada değilsen ne için buradasın?" diye sordu. "Yeterince tehdit edildiğimi düşünüyorum."

"Babam benim zerre umurumda değil," dedim dişlerimin arasından. "Aynı zamanda sen de benim umurumda değilsin ama..." Tezgâhın önüne dikildim, kasıklarım tezgâha dayandı, elimi uzatsam kadını yakalamam çok kolay olurdu. Ellerimi tezgâhın yüzeyine yasladım, kadına doğru eğilip kadınla yüz yüze geldim. Parfümünün ağır kokusu midemi bulandırdı. "...ablama dokunanın elini bileğinden koparırım."

"Bana ilk saldıran oydu!" diye bağırdı kadın kendini savunmak istiyor gibi. Gözüm, beyaz önlüğünün üstündeki yaka kartına kaydı. *Handan*. Soyadını okuma gereği duymadan bakışlarımı tekrar kadının yüzüne kaydırdım.

"Sana saldıran kız benim ablamdı," dedim dikkatle kadına bakarken. "Ve sen benim ablama şiddet uyguladın." Tek kaşımı kaldırdım. "Hem de haksız yere."

"Bak, o bana saldırdı!"

"Güzel," dedim başımı sallayarak. "Çünkü ben de şimdi sana saldıracağım ve karşılık vermen epeyce hoşuma gidecek."

Kadın geri çekilmek istedi, ona izin vermedim. Bileğini yakalayıp tezgâhın üstüne doğru çektiğimde karnı tezgâha yapıştı, artık yüzümüz daha yakındı. Dişlerimi sıktım, bu kadın Defne'ye zarar vermişti, bu kadın annemi ağlatıyordu, bu kadın babamın şefkatine sahipti.

Düşmanıma baktım.

Onun yüzünde parçalanmış bir çocukluk, tüketilmiş bir kadınlık, hor görülmüş bir genç kız vardı. Onun yüzünde sahip olamadığım şefkat, onun teninde aşırdığım gömleklerden bildiğim o kokunun özü vardı.

Onun gözlerinde babamın gülen yüzü vardı.

Bileğine tırnaklarımı saplayarak kavradım, yüzünde acının kökleri damarlara ayrıldı. Bordo renge boyanmış ince dudakları aralandı. "Bırak," diye inledi.

"Bana vurmayacak mısın?" diye tısladım sinirle.

Kadını engelleyen bir şey vardı, bunun farkındaydım. Kaşlarım çatıldı. Bana karşılık vermesi gerekirdi. Yanağım sızlıyordu, ruhum yakınlarda değildi, mantığımın etrafında kazıklar vardı, zihnime saplanan kazıkların akıttığı kan öfkemi besliyordu.

"Hayır," diye sızlandı kadın. "Lütfen, burası benim iş yerim, bu tarz şeyler-"

"Şırfıntı, sen benim ablama burada el kaldırdın, şimdi mi aklına geldi burasının senin iş yerin olduğu?" diye bağırdım. Kadını öyle hızlı kendime doğru çektim ki, bedeni tezgâhın üstüne serildi, ayaklarının havada asılı durduğuna emindim. Elim direkt olarak kadının boğazına kaydı, boğazına bir yılan gibi sarıldım. Dışarıdaki kalabalık camın arkasında olup biteni görebiliyor muydu merak ediyordum. Görmelerini istemiyordum. Handan'ın açık kahverengi gözleri irileşti, ellerini elimin üstüne koyarak boğazından ayırmaya çalıştı, bu beni daha da öfkelendirdi.

Ondan *nefret* ediyordum. Tanımadığım bir kadından nefret ediyordum. Tırnaklarımı bastırdım, kadının ince boynunda hilâl şeklinde tırnak izlerim çıkmıştı, biliyordum. Elimi çektiğim an izler ortaya serilecekti.

Kadın tırnaklarını elimin üstüne sapladı, gözlerimi yumdum ama acı o kadar baskın değildi, bakışlarım tekrar kadına tutunduğunda kadın ellerimden kurtuldu. Arkaya doğru geriledi, ardından tezgâhın diğer ucuna koştu ve benim olduğum tarafa çıktı.

Kapıya doğru koşmaya çalıştı ama avantaj bendeydi, kadın sırtı bana dönük şekilde kapıya koşarken saçlarını kavradım ve onu kendime doğru asılmamla kadın dengesini kaybetti, sendeledi ve kıçının üstüne düştü. Kenarda duran deri sandalyeye tutundu, ayağında yüksek topuklu ayakkabılar olduğu için dengesini sağlayıp ayağa kalkamıyordu. Saçlarını sıkıca kavradım, cam kapının önünde duran büyük, ağaç şeklindeki bitkiler bizi kamufle ediyordu.

Diğer Merve köşeye sindi, elinde çok küçükken sahip olduğu oyuncak bir ayı vardı, ayının dikiş yerlerindeki söküklerden pamuklar dışarı sarkıyordu. Ayının gözleri düğmedendi, düğmelerden biri bolarmış, burnuna kadar inmişti. Korkunç görünüyordu. Merve oyuncağına sarıldı. *"Her şeyini ona verdi,"* diye fısıldadı. *"Bizden çaldıklarıyla onu besledi."*

Kadın, "Bırak beni!" diye feryat etti, topuklu ayakkabısının teki ayağından çıkmıştı.

Parmaklarım saçlarına yılan gibi dolandı, kökleyerek asıldığımda kadının kafatası saçlarıyla birlikte elime gelsin istiyordum. Gözlerim farklı bakıyordu, kokuları daha farklı alıyordum, hisler donuktu ama donmuş hislerime dokunarak onları hissediyordum. Yüzümü buruşturdum. Handan'ı saçlarından tutup kaldırdım, kilolu bir kadın değildi

ama balıketindeydi, onun yanında küçücük kaldığımı biliyordum ama boy olarak ondan üç, dört santim daha uzundum, yine de uzun boylu bir kadındı. Beni itti ama düşüremedi, sendelemedim bile.

"İstesem senden şikâyetçi bile olurum ama olmayacağım, git buradan!" diye bağırdı, bağırmadı yalvardı.

"Bugün de benden şikâyetçi olacak olan amma çok insanla karşılaştım," dedim kadını omuzlarından iterek duvara yapıştırdığımda. Başı sertçe duvara çarptı, gözlerini sıkıca yumdu, bağırmadı ama inledi, ellerini kaldırdı; bu kez karşılık vereceğini anladım ama onu korkutan bir şeyler olduğunun da farkındaydım. Kadının ojeli parmakları saçlarımı hedef aldı, avuçlarının saçlarımı kavramasına izin vermeden yüzünün tam ortasında, tüm iskelet sisteminde sarsıntı yaratacak sert bir yumruk geçirdim, elmacık kemiğiyle gözünün arasındaki yere denk gelen yumruğumla birlikte kadın sarsıldı, sırtını tamamen duvara yapıştırdı ve elleri titreyerek iki yanına düştü.

Bir an kayıp yere düşecek sandım ama olmadı, sağ eliyle sol bileğimi yakaladı ve "Küçük sıçan," diye inledi. "Şimdi bir müşteri girse, zararlı çıkan sen olacaksın!"

"Müşterilerinin beni durdurabileceğini falan mı sanıyorsun?" diye hırladım.

"Annen çok ezik bir kadın," dedi kısık bir sesle, tam gözlerimin içine bakıyordu, yumruk attığım yer anında kızarmış, kızarıkların etrafına mor haleler devrilmişti. "Biliyor musun babanı tatmin bile ede-"

"Sus!" diye bağırmamla birlikte bileğimi kadının elinden kurtarmam bir oldu. Hırsla, büyük bir şiddetle tırnaklarımı yüzüne geçiriyor, geçirdiğim tırnakların acısı soğumadan aynı yerlere tokatlar indiriyordum. Kadın bağırıyordu, dışarıda gök gürüldüyordu, arabaların korna sesleri kadının çığlıklarının üstüne devriliyordu, kadını benden başka kimse duymuyordu.

"Ucuzsun sen!" diye bağırdım, tırnaklarımı çenesine saplayıp çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlarken. Handan iki bacak arama tekme atmaya çalıştığında hızlı bir refleksle kadının bacağını amacının olduğu yere ulaşmadan yarı yolda yakalayıp, iki bacağımın arasında sıktım.

"Sensin ucuz!" diye bağırdı kadın. "Hanginizin yatak arkadaşıydı bilmiyorum ama o herif evimi darmadağın etti! O da yetmedi, burayı başıma yıkacağını sandım! Hanginizin küçük deliği için yapıyor

bunu?" Dehşet içinde kadına baktım, kadın soluk alamıyordu, yüzü tıpkımızıydı, kan lekeleri vardı, tırnaklarımın arasında kadının da kan lekeleri girmeyi başarmıştı. "Hanginizi sikiyor?"

Kadına kafa attım.

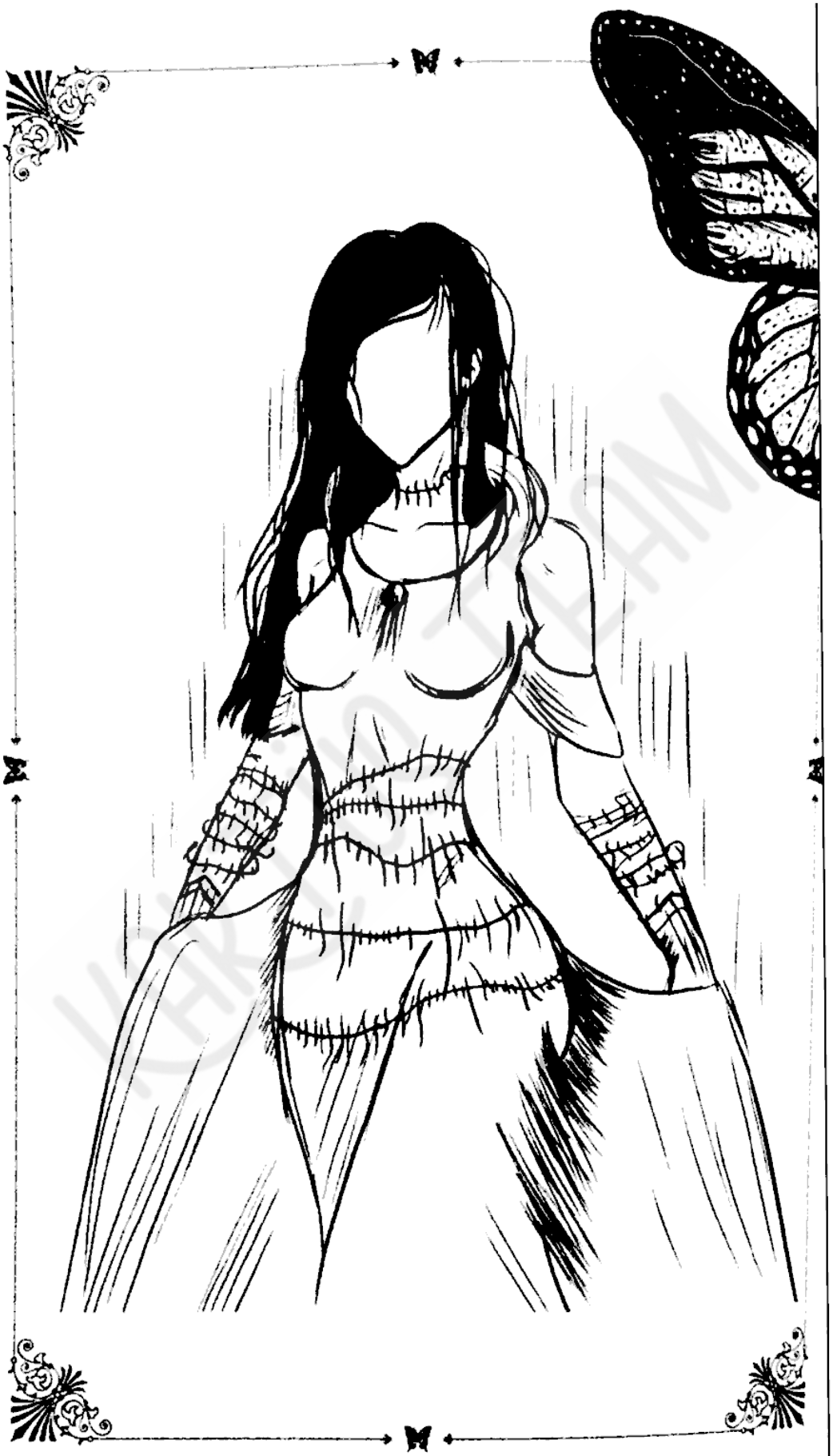
Cam kapının üstündeki rüzgâr çanları şangırdadı. Kadının gözlerinin döndüğünü gördüm, gözlerinin beyazını gördüm. "Asi!" diye bağırdı biri. Sesini tanıyordum, kalın ve güvenilir sesini tanımamamın imkânı yoktu ama bilincim parçalanıyor gibi hissediyordum. Alnım sızlıyordu. Kadın tıpkı bezden bir bebek gibi dizlerinin üstüne düştü, artık kadına değil, karşımda duran duvara bakıyordum.

"Asi Çakıltaşı!"

"Karan," diyebildim gözlerim kararırken. "Karan, bak, babamı bu kadın çalmış."

Sırtım bir göğse doğru sertçe çekildi, yapıştı. Bütün hislerim, damarlarımdan bir bir çekilmiş gibi donuk ve bomboştum. Tıpkı ipleri kesilmiş bir kukla gibi Karan'ın göğsüne yığıldım. "Velet," diye fısıldadı. "Neden kendine bunu yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bilmiyorum."

16. SAHNE

Yaşadığım hayatı maskeli bir baloya benzetiyordum. Güzel maskelerin arkasına saklanmış çirkin ruhlarla dolu bir balo salonunun ortasında, yanmış ve yüzüme yapışarak erimiş bir maskenin altında sakladığım yaralı bir ruhla hemen ortada raks ediyordum. Alkış kıyamet kopuyordu. Alkış seslerinin arasında birileri ölümümü fısıldıyordu. Ölümüm için dans ediyordum.

Ruhumun ölümünü kutluyorduk.

"Kızın burnunu kırmışsın." Ara sokakta, bir çam ağacının altındaki tümsekte oturuyordum. Hemen karşımda duruyordu, ayaktaydı. Kalçasını bir arabanın kaputuna yaslamıştı. "Estetik operasyon gerekiyormuş ama burnundaki şişlik inmeden ameliyata alınmayacaknış."

Yüzüm saçlarımı örtüyordu. Ona değil, yeri kaplayan kaldırım taşlarına bakıyordum. Kaldırım taşlarının arasına sıkışmış sigara izmaritleri vardı, öğrenciler bu ara sokakta sigara içiyordu.

"Zaten güzel bir burnu yoktu," dedim yeri izlerken. "Bahane arıyordu o burundan kurtulmak için. İyi bir şeye vesile olduğumu düşünüyorum."

"Kadın senden şikâyetçi olmayacak," dedi, sesi sakindi. "Aynı zamanda o kızın da olmayacağını biliyorum ama henüz okulunla görüşemedim."

"Arkamda sen olduğun sürece istediğim yeri ateşe verebilirim, öyle değil mi?" Ruhsuz bir şekilde yeri izlemeye devam ettim. "Adının gölgesi yetecek sıyrılmam için."

Sesimdeki ruhsuz alayın tadına baktı ama pek de oralı olmadı.

"Baksana," dedim ruhsuzluğu sürdürerek. "Neden Hızır gibi gerekli olan her an bir yerlerden fırlıyorsun? Klişelerle dolu bir Türk dizisi çekmiyoruz."

"Öfken dindi mi Çakıltaşı?"

"Neden?" diye sordum, sesim biraz daha gürdü artık. "Neden her yerdesin?" Kafamı kaldırıp ona baktım. "Her yerde karşıma çıkıyorsun. Tıpkı Tanrı'nın gölgesi gibi beni mi takip ediyorsun? Hissediyor musun? Nesin sen, Hızır falan mı?"

"Beni dinle." Bakışları sertti, aldırmadım.

"Neden?" diye hırladım, sakinliğin perdesi yırtıldı. "Nereden biliyordun orada olduğumu? Okuldan biriyle görüşmediysen o koca burunlu Damla'nın burnunu kırdığımı nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun ya, nereden?"

Karan, "Bir sus da dinle!" diye bağırdı bir anda. Sokağın boşluğunda onun gür sesi yankılandı. "Defne aradı amına koyayım, kadının canını almaya gidiyormuş gibi fırlayıp çıkmışsın okuldan."

"Bıraksaydın da alsaydım o zaman canını!" diye bağırdım ben de ona aynı şekilde.

Karan avucunu alnına bastırıp gözlerini devirdi. Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar izmarit cesetleriyle dolu kaldırım çizgilerine diktim. Yanağımdaki fondöten duruyor muydu? Durmasını umut ediyordum. Bir de bununla uğraşmak istemiyordum. Bugün kendimi kana susamış bir katil gibi hissediyordum. Belki de yangına giden körüktüm, durdurulmak zorundaydım. Karan'a beni durdurduğu için kızmam aptallıktı.

"Bu öfkenin kaynağı benim," dedi aniden. Şoka uğramış şekilde kafamı kaldırıp ona baktım, ciddi görünüyordu. "Kendimi sana bulaştırıyorum."

"Alakası yok," diye itiraz ettim. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bir gün içinde iki olaya karıştın," dedi, gözlerimin içine bakıyordu. "Bir şeyleri sana yansıtıyorum." Donup kaldım. Karan başını iki yana salladı. "İçinde daima seninle yaşayan bir öfke zaten vardı, evet," dedi. "Ben o öfkeyi uyandırdım."

Kendimi savunmak, onun tezini çürütmek için dudaklarımı aralayacak oldum ama Karan elini kaldırıp durmamı işaret edince dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Babasının şu an Fethiye'de olup olmadığını bilmiyordum, belki de tekrar ortalıktan kaybolmuştu ama yine de

Karan bu gerçekle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı, henüz bu sancı daha çok tazeyken kendi dertlerimle onu harabeye çevirdiğim için şu an kendimden de nefret ediyordum.

"Vazgeç," dedim kendimi tutamayarak. "Her şeyin sorumlusu senmişsin gibi davranmak vazgeç."

Bana yıkık dökük bir cennet gibi baktı. Kendine yabancı bir ölüm meleği gibiydi, cennetin topraklarına aitti ama cennetten içeri giremiyordu çünkü vazifesi ölümün gölgesini insanların üstüne devirmekti. Ait olduğun yere sığınamamak... Bunu yalnızca ait olduğu yere sığınma hakkı elinden alınmış insanlar anlayabilirdi.

"Her şeyin sorumlusu bensem peki?" Meleklerin acı içinde attığı çığlıkları resmeden bir tablo gibi bakıyordu. "Ya her şeyi ben mahvetmişsem?"

"Kendine bunu yapmaktan vazgeç," diye mırıldandım güçlükle. "Bunu hak etmiyorsun."

Karan bakışlarını sokağın diğer ucuna çevirdi. Tekir bir kedi okul tellerinin önündeki kaldırımda yürüyordu, arkasında yürüyen genç kızı fark edince ürperip hızlandı ve okul tellerinin arasındaki boşluktan içeri sızarak gözden kayboldu. "Şu an birine acıyamayacak kadar öfkelisin," dedi Karan yavaşça. "Bu hoşuma gitti."

"Ne?"

"Kalk," dedi sırtını bana dönüp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladığında.

"Nereye?"

"Gidiyoruz," dedi tekrardan.

"Nereye gidiyoruz Karan?"

"Seni bir yere götüreceğim kara civciv."

Kaşlarım çatıldı ama onu takip ettim. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi, verdiği uyarı seslerini duyabiliyordum. Karan'ın aracı, diğer ara sokağın başında park halinde duruyordu. Okulun önünden geçmek zorunda kaldığım için kendimi tedirgin hissetsem de bakışlarımı okul bahçesine dokundurmamaya özen gösterdim.

Arabayı çalıştırıp merkezden uzaklaşana kadar konuşmadık. Tırnaklarımın arasında kurumuş kan lekeleri vardı, midem bulanıyordu, ellerimi yıkamak istiyordum ama bunu sesli bir şekilde dile getiremedim. Arabanın içi sıcaktı, Karan da ben de son derece durgunduk. Saç diplerim acıyordu, telefonum bir kez daha kapanacağı konusunda beni

ikaz etti, ardından öyle sert titredi ki, kapandığını anladım. Kaşlarım çatıldı, silecekler çalışıyor, arabanın ön camındaki soğuğun buğusunu temizliyordu.

"O kızın ne yaptığını sormadın," dedim ön konsolun üstünde duran ıslak mendil kutusuna uzanırken. Karan vites kolunu hafifçe sağa yatırdı, başını sol omzunun üstüne düşürüp kaşlarını çatarak yola bakmayı sürdürdü, cevap vermedi. "Durduk yere burnunu kırdığımı falan mı düşünüyorsun şu an, merak ediyorum."

"Geçerli bir sebebin olduğunu biliyorum. Her zaman vardı."

Onun acı çikolata kokusu o kadar ağırdı ki, arabanın sıcaklık seviyesiyle karışınca koku daha da yoğunlaşıyordu. Tüm kaslarımın gevşediğini hissettim. Çıkardığım ıslak mendille parmak boğumlarımı temizledim, tırnaklarımın içindeki kan lekelerini çıkarmaya çalıştım.

Karan omzunun üstünden bana tuhaf tuhaf baktı. "Eşkıya," diye homurdandı. Araba kırmızı ışıkta durdu, köprübaşındaydık. Eroğlu Hotel arkamızda kalmıştı, o otele yatırdığım anılar vardı, aslında Fethiye'nin her sokağına kendimi bulaştırmıştım, belki de bu yüzden bu şehir benim kıyametimdi.

Araba taşlık bir yolda yavaşladı, kafamı kaldırıp ön camdan dışarıya baktığımda bir an gözlerim karşımda duran görüntüye kilitlendi. Deniz ve gökyüzü birleşmiş gibi görünüyordu, bu görüntünün nedeni gökyüzünün gri boyasının denize de damlamış olmasından kaynaklıydı. Kayalıklara çarpan dev dalgalar patlarken etrafa köpüklerini saçıyor, yarattığı ihtilali öldürüp yeniden doğuruyordu.

"Beni nereye getirdin?" diye sordum çatık kaşlarla patlayan dalgalara bakarken.

"Anneme."

İntihar. Dibi mental bir intihar olan uçurumun kıyısında duran birinin fiziksel olarak bu denli güçlü olabilmesini mantığım kabul etmiyordu. Tuğlalarını bir bir kendi ellerinle yerleştirdiğin ev, başına yıkıldığında, kayba sürüklenen ruhun acının bedelini ellerine yüklüyordu.

Terk edilmiş yerler...

Yirmi yıllık yaşamım boyunca ruhumda hissettiğim o büyük eksikliğin kalleş sızısının üstünü büyük avuçlarıyla örten adamın sızısına bakıyordum. Belki de Karan, içindeki yangından yükselen siyah dumanların ıssız is lekeleriyle dış duvarlarını siyaha boyamıştı. Artık yirmi yaşındaydım, o adam hayatımdaydı, o adamın hayatındaydım.

"Öfkeni taze tut," dedi anlaşılması güç bir sertlikle. "Şu an öfkene ihtiyacım var."

Sertçe yutkundum.

"Bana acımayı aklının ucundan bile geçirme." Cevap vermedim. "Öfkeni önüme ser, sana yaramı göstereceğim."

Dişlerimi sıktım. Karan bir evdi, içinden ağaç dallarının uzandığı bir ev. Harabe değildi. O bir evdi. İçinin yangınından dumanlar yükselmişti, evin dışını siyaha boyayan yangının kırmızı renginin içinde saklanan karanlığın ruhuydu. Tahta kapısına vurulan küflü zincir kilitlere dokunmuş, saatlerce o kilitleri izlemiştim. Kırık camlarından içi bakmış, içeri bakarken durup içeride çıkan yangın hakkında düşünmüştüm. Çok eskiden o evin duvarlarının sıcak olduğunu, pencerelerin kenarlarında saksılar olduğunu hayal ettim ama bu yalnızca bir hayal değildi.

Onun içinde yangın çıktığında, henüz inşaatı bile bitmemişti.

Yangını dışına vurmuştu, içine sinmişti.

Bir süre arabadan inmedik. Dalgalar patladı, kayalıklar denizin tuzlu sularıyla yıkandı, rüzgârın ruhani hareketi şeffaf renkte bir tülbent gibi kıvrılıyordu. Karan'ın terk edilen köhne duvarlarında yaralı ellerimin izlerini bırakmıştım, artık terk edilmiş bir yer değildi. O benim içinde yandığım evimdi.

Karan'ın elleri direksiyonun üstünde duruyordu, bakışlarım yavaşça ellerine kaydı. Büyük ellerinin parmak boğumları bembeyaz kesilmişti; direksiyonu sıkıca tutuyordu, elinde, eklemlerinin üstündeki damarlar belirginleşmişti, kalp gibi atıyordu. Bakışlarım ellerini aştı, bedenini takip etti ve yüzüne ulaştı. Gözleri ileriye bakıyordu, siyah kirpiklerinin gür kıvrımlarında kara gölgeler saklanıyordu, gözünün siyahı profilden bile net bir şekilde seçilebiliyordu. Karan ellerini direksiyondan çekti, arabanın kapısını açtı ve soğuk hınçla arabanın içini doldurdu; sıcağa alışan tenime batan soğuğun tehdidini ürpererek karşıladım.

Karan'ı takip ederek arabadan çıktım. Denizin soğuğuna tutunan rüzgâr kuvvetliydi. Dalgaların keskin kayalıklara bıraktığı empresyonları izlerken kollarımı bedenime sardım ve kumsala doğru yürümeye başladım. Kumsal belli bir yere kadar kumdu, botlarım kumlara batıyordu; çakıl taşlarının üstüne basmaya başladığımda duraksadım, tenimden acı bir elektrik akımı geçmiş gibi hissettim. Dönüp omzumun üstünden Karan'a baktım. Kumların üstünde oldukça yavaş adımlar

atarak ilerliyordu; bakışlarını takip ettim, hemen çaprazımızda duran yüksek kayalığa baktım, neredeyse bir dağ gibiydi, kâbusumdakine çok benziyordu.

"Canımı acıtan burası değil," dedi Karan gözlerini o uçurum kıyısından çekmeden. "Canımı asıl acıtan, tekrar tekrar buraya gelmek."

Şiddetli bir dalga kıyıyı dövdü, keskin kayalıklara çarptı ve arşa yükseldi. Saçlarım rüzgârın etkisiyle yüzümü örtüyor, örttüğü yüzümü içine saklayarak arkaya doğru uçuşuyordu. Karan benim penceresi güneşe bakan odamdı ama penceremin önünde siyah bir perde asılı duruyordu, yalnızca güneşin sıcaklığını hissediyordum.

Güneş ölmüştü. Cesedi sıcaktı.

Karan hemen omuz hizamda durdu, dalgaların küçük damlaları rüzgâra tutunarak uçuşuyor, yüzümüze, bedenimize konuyordu.

"Benim içime karanlık burada yerleşmişti."

Ufukta yürüyen gri bulutların arasında beyazı ışığın cenazesini taşıyan bir şimşek damarlara ayrıldı, bulutların içinde ağaç kökleri gibi belirginleşti. Yağmurun yakamıza yapışmasına az kalmıştı. Hissediyordum. Hissetmek, ızdırabı boynuma tasma gibi geçirip beni çekiştiriyordu. Gök gürüldedi.

Damarlarımda dolaştığını düşündüğüm öfkenin yavaşça geri çekildiğini hissediyordum. Kalbim sızlıyordu. Tüm kapılarımı insanlara kapatmışken, o kapanan kapımın arasında kalmasın diye kapının arasına elimi koymuştum.

"Çok küçüktün," diye fısıldadım zorla yutkunarak. Yüzüme baktı, gözlerimi kaçırmak istedim, ona acıdığımı düşünmesini istemiyordum, ben ona acımıyordum, onun acısını yaşıyordum.

"Küçük olmak bir şeyi değiştirmiyor," dedi, sesi karşımızda duran deniz kadar soğuktu. "Ölümün kıyısında durmak, ölümün kendisine benzemez. O öldü ve bitti, ben yıllarca ölümün kıyısında yaşadım."

Yağmur yavaş yavaş atıştırmaya başladı ama hissedilir değildi, eğer burnumun ucuna damlamasaydı, yağmurun yağdığını fark etmezdim bile. Çok narin dokunuyordu, tıpkı Karan'ın kurduğu içi nahif bir acıyla bezenmiş cümleleri gibiydi. Yüzümüzü denize döndük, gözümün ucuyla da olsa Karan'ı görebiliyordum şu an. Karan kendinden feragat eden bir adamdı.

"Işık Çakıl," diye fısıldadım gözlerimi kısıp, denizin üstüne düşen tek tük yağmur damlalarının raksını izlerken. "Aranız nasıldı?"

Karan derin bir nefes aldı. "Aramızın çok iyi olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile annemin penceresinin önünde bir cam vardı. Ne zaman o pencereye tırmanmayı başarsam, o cama çarpar tekrar karanlık zemine düşerdim. Kaburgamdan çıt çıt sesler gelirdi. Düştüm diye sanırdım Asi." Bakışları omzunun üstünden bana kaydı, göz göze geldik. "Etimin sızısını sıyrık acısı sanırdım. Ben annemin camlarını bile seviyormuşum aslında. Bir gün tırmanmak için pencereyi bulamadığımda anladım."

Sanki ruhumun etrafında beyaz sargı bezleri vardı ve o beyaz sargı bezlerine kırmızı kan lekeleri bulaşmıştı. Etime bir çocuğun kirpikleri saplanıyordu sanki, kalbim o küçük çocuğun ellerinin arasındaydı ve küçük erkek çocuğu o kalbi nasıl tutacağını bilmediği için canımı acıtıyordu. Bunun için ona kızamıyordum çünkü kalbimi avucunda tutmaya çalışırken korkulu gözlerle bana, vereceğim tepkilere bakıyordu.

"Ben de babamın duvarlarını sevmek isterdim," diye mırıldandım gözlerinin içindeki savunmasız erkek çocuğunun ölü bedenine bakarken. "Ölürse sever miyim?"

Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinin aynasında kendimi gördüm, kaşları çatıldı, dudakları alaycı bir kıvrımla yukarı doğru çekildi ama buna bir tebessüm denilemezdi. Buz tutmuş elini yanağıma koydu, baş ve işaret parmağıyla yavaşça okşadı. "Benim küçük kızım," dedi kısık bir sesle. "Sen öfke için fazla masumsun."

"Masum değilim," diye itiraz ettim. Karan'ın dudaklarındaki o kıvrım şefkatin gölgeleriyle süslendi. "Masumsun," dedi, dişlerini sıktı, yanaklarındaki oyuk çukurlaştı ve elmacık kemikleri belirginleşti. Gözünün altındaki dikiş izine baktım, bakışlarım elmacık kemiklerine kaydı ve gözlerimi ondan ayırıp denize çevirdim.

Karan cebinden sigara paketini çıkarttı. Yağmur damlaların küçük dokunuşlarına aldırış etmeden siyah filtreli sigarayı iki dudağının arasına yerleştirdi, çakmağın ateşini çakıp, ateşe büyük eliyle siper oldu.

Ateşin bile sığındığı adam.

Diğer Merve sessizce, *"Ateş bile ona sığınıyor,"* diye fısıldadı. *"Ateş bile ondan korkuyor."*

"Gerçekten yorulduğumu fark edip bir kaldırım taşına oturduğumda ilk sigaramı içerken buldum kendimi," dedi, sigaranın ucunda çatırdayan ateşin yakıp dumanını savurduğu tütünün zehrini içine hapsetti.

Ona baktım.

Annesiz kalmanın acısını bilmiyordum. Babasızlığı tatmıştım, ruhuma babamın yokluğunun gölgesi devrilmişti; annemle tam bir bağ kuramasak da, *annesizim*, diyemezdim. Karan acıyı ateş topu şeklinde yutmuş, yutarken sesini çıkarmamıştı. Bir erkek çocuğu için anne kaybı ruhun sökülmesi demekti. Karan'ın ruhunun kalbini bir intihar sökmüştü. Annesiz büyüyen erkek çocukları, ne kadar büyürse büyüsün, yere serilen gölgelerinde hep bir erkek çocuğunun boynu bükük silüeti oluyordu.

"Ona kızgın mısın?"

"Kendini öldürdüğü için mi?" Sigarasından bir duman daha aldı. "Yoksa cinayete azmettirdiği için mi?"

Duraksadım, yağmur taneleri yanağıma gelip fondöteni silmesin diye saçlarımı yanağıma doğru düşürdüm. "Ne?"

"Boş ver velet," dedi bakışlarını tekrar denize çevirerek. Hemen önümüzde bir büyük dalga parçalara ayrıldı, sahildeki çakıl taşlarını içine çekti, ardından kıyıya geri bıraktı. "Öfken dindi mi?"

Cevap vermedim.

"Eskiden sabah ezanı okunmadan birkaç saat öncesi Âşıklar Tepesi'nin içindeki ormana girer, bir ağaç bulur, o ağaca yaslanıp ezanın okunmasını beklerdim." Güldü, ruhsuzdu.

İrkildim. "O saatte, o yaşta... Sen nasıl öyle bir yerde bir başına? Aklına anlatılan kötü hikâyeler gelmedi mi hiç?"

Karan gözlerimin içine baktı. "Annesinin cesedinin açık gözleriyle göz göze gelmiş bir çocuğu artık hiçbir korku hikâyesi korkutamazdı Asi."

Yutkunamadım. Karan ayağıyla çakıl taşlarının olduğu yerde bir daire çizdi. "Burada oynuyordum," dedi sakince. "Son oyunumu burada oynamıştım."

"Son oyun," diye mırıldandım kendi kendime.

"Her şey üst üste geldi diyorlar ya, hayır. Her şey bir anda geldi."

"Karan b-"

"Karan," dedi tok, kalın bir ses. Karan'ın tüm bedeninden sert bir elektrik akımı geçtiğini görür gibi oldum. Gür, siyah kirpikler kısıldı, kaşlarının titrediğini gördüm, dişlerini sıktığı an yanaklarındaki mezarlar derinleşti. Üç bedenden yükselen birbirinden farklı nabız seslerini duyabiliyordum. Biri benim nabzımdı, diğer nabız Karan'a aitti.

Gök, evladının cesedini kucaklayan bir annenin feryadını aratmayacak kadar acı dolu bir şekilde gürüldedi.

Karan'ın bakışları yavaşça omzuna yöneldi, o an onunla çok kısa bir süreliğine de olsa göz göze geldik. Zifiri gece rengindeki gözlerinin içinde katran buğusu yarıklar genişlemişti. Yüzü bana dönük şekilde bakışlarını yana kaydırdı, kafasını biraz daha omzuna doğru çevirdi ve o an bir adamın gözlerindeki yıkıma şahit oldum.

Bir an için zaman durdu. Karan'ın gözlerindeki yay gerildi, geçmiş okun ucunda bir ateş yaktı ve ileriyi, Karan'ın baktığı yeri hedef aldı; Karan, o oku, arkasında duran sesin sahibine fırlattı, sapladı. Baktığı yöne bakmaya korkuyordum.

Karan'ın elinde ölü külü uzayan sigaranın önce külü yere serildi, ardından da parmaklarının arasında duran sigara çakıl taşlarının içine düştü.

"Baba?"

Sesi, Karan'ın değil de kendi kendini yitiren, katledilen bir erkek çocuğunun son nefesini vermeden önce dudaklarında dökülen o son kelimenin izlerini taşıyordu.

O an bakışlarım omzumun üstünden arkaya kaydı. Siyah balıkçı yaka kazağının üstüne koyu yeşil, uzun bir palto giyen adamın altındaki pantolon da siyahtı. Simsiyah saçlarının arasında ağarmış, beyaz saç telleri vardı. İlk dikkatimi çeken ayrıntı, Karan'ın kopyası olan yüzü olmuştu. Dondum. Kirpiklerinin gürlüğü, kaşlarının keskinliği, burunlarının yapısı ve hatta belirgin elmacık kemikleri bile birbirlerinin tıpatıp aynısıydı. Adamın ellerinde deri eldivenler vardı, bize doğru bir adım attığında Karan'ın dişlerinden yükselen gıcırtı sesini duydum.

"Sakın," diye tısladı aniden. "Bir adım daha atma."

Adam başını önüne eğdi, buruk bir şekilde tebessüm etti, bir elindeki eldiveni yavaşça çıkarttı, diğer elindeki eldiven hâlâ duruyordu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi tok sesin sahibi olan Ferit Çakıl. Bakışlarını kaldırdı, kopkoyu renk gözleriyle dikkatle Karan'a baktı. "Demek ki bulmak için bıraktığımız yere bakmamız gerekiyormuş."

Kalbim panikle çarpmaya başladı. Kalbim tiksinerek bulanmaya başladı. Kalbim tökezleyip göğsüme saplandı.

Gök bir kez daha gürüldedi, yağmur daha hızlı atıştırmaya başladı.

Karan hiçbir şey söylemiyor, sadece Ferit Çakıl'a, babasına bakıyordu. Elimi koyacak yer bulamadım, tenim karıncalanıyordu. Yağmur

damlalarının ısırıkları tenime düşmeye başladı. Karan'ın nasıl hissettiğini merak ediyordum.

Gözlerinin beyazını dolduran kırmızı damarlara baktım, gözlerini yummadan karşısındaki adamı izlerken, o damarların içindeki kanın rengi o kadar belirgindi ki, gözlerinin yandığına emindim.

"Neden burada olduğumu sormayacak mısın?" diye sordu Ferit Çakıl, gözlerinde anlamını çözemediğim derin bir ifade gizliydi, pişman gibiydi ama değil gibiydi de. Burnu havada birine benziyordu, çok kısa bir an için Karan'ın bu özelliğini babasından aldığını düşündüm.

Karan yine cevap vermedi. Sadece babasına bakıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. Bir an için Karan'ın koluna girmek, elini tutmak istedim ama bu ne kadar doğru bir davranış olurdu, kestiremiyordum. Bakışlarım Karan ve babası arasında tur bindiriyordu.

"Sormayacak mısın Karan?"

Karan dişlerini sıktı. Göğsünün hırsla yükseldiğini gördüm ama o hırs içinde parçalandı, nefesini geri verirken soluk ve yorgundu. Yine de bakışları o kadar keskin, o kadar gaddardı ki, aslında konuşmasına gerek yoktu.

"Neden buradasın?" Dilinin ucunda yangının alfabesi vardı, her bir harfin ucunda siyah dumanı geniz yakan ateşler yanıyordu.

"Ona geldim." Babası mimiksiz bir şekilde kurmuştu bu iki kelimelik cümleyi. Karan'ın yumruklarını sıktığını gördüm, etraf şimşeğin ışığıyla aydınlandı ve tekrar söndü, gök puslu grisini üstümüze devirdi. Şimşeğin patırtısı kalbimin derinliklerinden yükseliyormuş gibi hissettim. "Onu görmeye geldim."

O.

"Annemi son kez canlı gören benim," dedi Karan sert bir sesle. "Annemi ilk kez ölü gören de benim."

Yağmur, bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı.

Ferit Çakıl'ın ifadesizliği yüzünün ortasında tıpkı bir cam gibi parçalandı. Dudaklarını birbirine mühürledi, bakışları donuklaştı, tanımadığım bir adamın acısını hissettim, o acıyı gözlerimle gördüm.

"Buraya bak!" diye bağırdı Karan aniden, olduğum yerde sıçradım. Kollarını iki yana açarak etrafı gösterirken kaşları havadaydı. "Burada *annemi* görebiliyor musun *baba?*"

Ona baba diyordu. Her şeye rağmen. Tüm bu olup bitenlere rağmen ona baba diyebiliyordu. Ferit Çakıl dişlerini sıktı, yağmur onun

siyahına beyaz dövülmüş saçlarını ıslatmıştı, paltosunun koyu rengi yağmurun izleriyle daha da koyu görünüyordu. Bir adım geriledim, saçlarım yüzüme yapışmaya başlamıştı.

"Geldin, öyle mi?" Karan'ın sesi kısıldı, yüzündeki ifadenin buzları çözülmeye başlamıştı. "Geldin, ha? Geldin mi baba?"

Yağmur onun siyah saçlarını ıslatıyordu. Islanan siyah saçları alnına dökülmüştü, kazağın yakasından görünen köprücük kemikleri belirginleşmiş, boynundaki damar yemyeşil bir çıkıntı kazanıp dışarı kavislenmişti. "Hoş geldin!" diye bağırdı sinirle. "Hadi yarım kalan cenazemizi bugün, burada, şimdi defnedelim!"

"Öfkelisin," dedi Ferit Çakıl ıslanmayı önemsemeden. "Ve bu öfken bana değil."

"Hakkımda yorum yapma," dedi Karan işaret parmağını kaldırarak. Sesi uyarı doluydu. "Hakkımda tek kelime etme."

Ferit Çakıl başını salladı. "Yapmam," dedi, sesi sakindi. Yağmur tüm sesleri yutuyordu.

Karan bizden uzaklaştı, yağmurun altında hızla bir noktaya doğru yürüdü, yüksek uçurumun altında durdu ve yere eğildi. "Bak, baba, annem burada öldü!" diye bağırdı elleriyle çakıl taşlarını avuçlarken. Kalbim pare pare sancıyordu. "Baksana lan, benim annem burada öldü. İntihar mı bu? Bu cinayet mi?" Karan dizlerini çakıl taşlarına yasladı, başını önüne eğdi, avuçladığı çakıl taşlarına bomboş gözlerle baktı. "Bak buraya aktı kanı," dedi, sesi kısılmıştı. "Bak, tam buraya. Çakıldı buraya." Kafasını kaldırdı, gök çığlık attı. "Saydım baba," dedi dişlerini sıkarak. "Tam tamına beş saniye içinde."

Saydım Çakıltaşı. Tam tamına beş saniye içinde.

Ellerim yavaşça ağzıma kaydı, dudaklarımı avucumla kapatıp hıçkırığımı parçalamaya çalıştım ama göğsüm acıyla ezildiği için titreyen nefesimi geri yutamadım. Avucuna doldurduğu çakıl taşlarını yavaşça yere attı.

"Saydım lan ben," dedi kısık bir sesle. "Sayı saymayı bilmez benim yaşımdaki çocuk. Ben annemin ölümünü saydım. İntihar mı bu, bu bir cinayet mi? Kim öldü lan bu hikâyede?"

Bacaklarımdaki derman çekildi. Gözlerim yanıyor, kalbim sızlıyor, göğsüm daralıyordu. Ellerimi Ferit Çakıl'ın göğsüne koymak, saatlerce o göğsü, "Neden?" diye çığlıklar atarak yumruklamak istiyordum. Ona bunu yapmaya hakları yoktu, dizlerim titriyordu.

Biri sizi çok kırdığında ve hatta parçaladığında, o kişinin size sunduğu iyi şeyleri düşünüp daha çok üzülürdünüz çünkü içten içe size güzellikleri sunan birinin bir gün bir kötülüğe gebe kalıp, mutluluğunuzu kürtaj edeceğini aklınızın ucundan bile geçirmezdiniz. Kürtaj masasında kalbini, ruhunu, mutluluğunu, gözlerindeki ışığı bırakanlardı belki de bir annenin, bir babanın parpusunu yiyenler. Biri Karan'ın çocukluğunu kürtaj etmişti, kürtaj masasında yatan küçük çocuğun hiçbir suçu, onu savunacak hiç kimsesi yoktu.

"Karan," diye fısıldadı Ferit Çakıl, gazabı onun ses tonunda duydum, yüzüne bakmadım. Karan doğrulup kalktı, yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını karıştırdı ve "Asi, yürü," dedi babasının olduğu yöne doğru yürüyerek. Arabasına gidiyordu, bu konu burada kapanmıştı, ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum ve sanırım dişlerimi dökmek üzereydim. Tam Ferit Çakıl'ın yanından geçecekken, Ferit Çakıl oğlunun kolunu kavradı ve onu durdurmaya çalıştı.

Karan, sanki bir şeytana bakıyormuş gibi tiksinen gözlerle omzunun üstünden önce babasının onun kolunu kavrayan eline, ardından da yüzüne baktı. "Bırak," dedi, sesi dümdüzdü.

Ferit Çakıl, "Ben..." dediğinde, Karan boşta duran elini kaldırdı ve avuçlarını açarak babasına uzandı, ona vurmayacağını biliyordum. "Ulan," dedi dişlerini sıkarak. "Sana ihtiyacım vardı be."

Belki de Ferit Çakıl'a vursa, bu kadar canını acıtmazdı. Karan kolunu çekti. Arabaya doğru yürürken artık sırılsıklamdık. Ferit Çakıl'ın yanından geçerken bir an onunla göz göze geldim, bana dikkatle baktı, bakışlarını kaçıran taraf ilk ben oldum.

BİR ÇÖL BÜYÜKLÜĞÜNDE
KUM SAATİNİ ÇEVİRDİM,
SENİ BEKLEDİM.

17. SAHNE

Ağlamak...

Gözyaşlarının esir aldığı kirpiklerinin her bir teline ölümü dikmekti. Gözyaşlarınla, kirpik diplerindeki ölümü suluyordun. Yanan gözlerimin içinde birikmiş gözyaşları vardı; birikmiş sözler, birikmiş anılar, birikmiş acılar, birikmiş bir suskunluk vardı. Buna gözyaşı denmezdi, bu bir hıçkırıktı.

Ben her şeyin farkındaydım, belki de bu yüzden bir gün üstüme yıkılacağını bildiğim duvarların üstüne çiçek saksıları yerleştirmemiştim. Yağmurun suyu arabanın ön camından akustik bir ritimle akıyordu. Yağmurun gölgeleri üstümüze devriliyordu.

Araba karanlıktı. İçim ve içi karanlıktı. Zihnimin içindeki tüm düşünceler asitlenmişti, zihnimi eritiyordu. Gözlerime toparlanan yaşları geri itmeye çalışırken hâlâ dişlerimi sıkıyordum.

Karan konuşmuyordu. Teyp bile konuşmuyordu. Arabanın ısıtıcısını açmamıştı, parmaklarım donmuş, eklemlerim sızlıyordu. Gözüm direksiyonu kavrayan parmaklarına kaydı, çakıl taşlarını nasıl avuçlamışsa parmak boğumları soyulmuştu, kanamıyordu ama kanın sızmayı bekleyen koyu renk lekeleri parmak boğumlarını damgalamıştı. *"Sıyrık,"* diye fısıldadı diğer Merve.

"Elin acıyor mu?" Sessizliği bozan, dört bir yanından çatlayan, tüm duvarlarını yıkmış olan sesim oldu. Karan direksiyonu daha sıkı kavradı. "Karan, elin acıyor mu?"

Gaza biraz daha bastı, hız ibresine baktım, araba gittikçe daha da hızlanıyor, yağmurun içinde âdeta uçuyordu. "Karan?"

"Sus!" diye bağırdı birden. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim, panikle sırtımı koltuğa yasladım, sertçe yutkundum, boğazıma bir ağrı saplandı.

Şu an sanki başka bir adamın yanındaydım. Bu benim tanıdığım Karan değildi, gözlerinde önünde örülü olan camı bile parçalayacak kadar sert bir ifade vardı. Avuçlarında beni parçalayacak kadar büyük bir güç saklıyordu. Direksiyona daha sıkı sarıldı, ayağı gaz pedalına öyle sert yüklendi ki, bir an onu durdurmam gerektiğini düşündüm.

"Yavaşla," dedim panik göğsümü yumruklarken. Yol pusluydu, yağmurdan önümüzü göremiyorduk ve arabanın içi zifiri karanlıktı, içeri sızan göğün gri darbesiydi ama bu zayıf bir aydınlık yakalamaya bile yetmiyordu.

Kokusu aynıydı, bedeni aynıydı ama davranışları ve gözleri farklıydı. Gözleri farklı bakıyordu, bunu fark ettiğimde ürperdim; tuttuğum gözyaşları, kirpiklerime batıp çıkıyordu, göz pınarlarımın nemli olduğunu biliyordum. Kendimi tuttum. Parmaklarım koltuğun kenarlarına saplandı. Arabanın hızı gittikçe daha da artıyordu.

"Karan," dedim zorla. "Yavaşla."

"Korkuyor musun?" diye hırladı mümkünmüş gibi gazı biraz daha zorlayarak. "Şu an korkuyor musun?"

"Hayır," dedim, zor nefes alıyordum. "Yavaşla."

"Korkmuyorsan neden yavaşlamamı istiyorsun?"

Karan'a baktım, bana bakmıyordu. Yüzünü saran ifadenin korkunç gerçekliği altında kavrulduğumu hissettim. "Yavaşla," diye tekrar ettim.

"Yavaşlamam için bana bir sebep ver," dedi dişlerinin arasından. "Bana korktuğunu söyle."

Bu o değildi, olamazdı. Parmaklarını direksiyona sapladıkça, parmak boğumlarındaki sıyrıkların rengi belirginleşiyor, sıyrıkların etrafına kan toplanıyordu. "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum dehşet içinde. "Neden başka biri gibi davranıyorsun?"

"Ben buyum zaten!" diye bağırdı aniden. "Ben buyum, görüyor musun, tanış benimle?" Omzunun üstünden bana baktı, yüzüne karanlık çökmüştü, gözleri dışında pek bir şey seçemeyince ürpererek bakışlarımı ondan kopardım. "Birkaç dakika bile katlanamazsın, gördün mü? Ben buyum."

Öfke kontrolünü sağlayamayan bir adam görüyordum şu an. Delirmiş gibiydi. Sanki içinde saklanan başka biri onu sobelemişti, şu an bu bedeni iki ruhun yönettiğine inanacak kadar aklımı kaçırmıştım.

"Karan, kes şunu," diyebildim, acısı yüreğimde bu denli taze bir adamın bu şeye dönüşmesini izlemek beni parçalıyordu. Kırılmıyordum, ondan uzaklaşmayı düşünmüyordum, soğumuyordum da, yalnızca onu böyle görmek daha fazla canımı yakıyordu. Acısını göstermeyen Karan'a alışan Asi, öfkesini kusmaya başlayan Karan'ı gördüğünde ürpermişti. Diğer Merve'nin kayboluşunu seyrettim, usulca karanlık gölgelerin arasına karıştı ve beni Karan ile baş başa bıraktı.

"Beni yönetemezsin," dedi Karan sert bir sesle. "Bu hakkı sana kim veriyor?" Dehşet içinde ona baktım, araba ani bir frenle durdu, bedenim ön konsola çarptı ve ellerimi konsolun üstüne koyarak kendimi geriye ittim. "Sen iyi misin?" diye sordum saçlarım yüzümü örterken. "Ne demek istiyorsun? Kafayı falan mı yedin?"

Karan, "Sen!" dedi ve sonra sustu, dişlerini sıktığını hissettim ama göremedim. Kapıyı açtı, kendini çökmek üzere olan karanlığın koynuna bıraktı, zaten soğuk olan arabanın içi kapının da açılmasıyla birlikte buz tuttu.

Algılayamıyordum, bugün olan hiçbir şeyi algılayamıyordum. Birinin kafasını masaya çarpmıştım, başkandan tokat yiyip adamın boğazına sarılmıştım, o kadını benzetmiştim ve sonra Karan beni Işık Çakıl'ın intihar mahalline götürmüştü, orada Ferit Çakıl ile karşılaşmamız ise tüm bu olayların benzin döktüğü günümüzün üstüne yanan kibriti fırlatmıştı.

Alev almıştık.

Bir süre arabanın içinde bekledim. Orman yolunda olduğumuzu biliyordum, kenarda duruyorduk ama zaten trafik yoktu, etraftan tek tük araba geçiyor, far ışıkları kısaca arabanın içindeki karanlığa bıçak saplayıp, kayboluyordu. Yağmur hiç durmamıştı. Kapıyı açıp çıktım. Karan kalçasını ön kaputa yaslamış, kollarını göğsünün üstünde toplamıştı. "Bin arabaya," dedi donuk bir sesle.

Aldırış etmedim. Ona doğru yürüdüm, ayaklarımın altındaki zeminden tabanlarıma bıçaklar saplanıyordu sanki. Üşüyordum. Elim yavaşça omzuna dokundu, ıslaktı. Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı. "Seni özgür bırakabilmenin bir yolunu bulabilmek isterdim." Elimi yavaşça omzundan çekecekken, elini elimin üstüne

koydu. "Çekme," dedi kısık bir sesle. "Kurduğum cümlelerin içindeki iyi anlamları görmüyorsun. Kötü anlamlar çıkarıyorsun. Yapma."

"Beni özgür bırakmaktan bahsetme Karan," diye fısıldadım. "Benim özgürlüğüm senin topraklarının sınırlarına kadar."

"Asi, ben ne zaman bu adama dönmeye başlasam, tekrar toparlayabilmem çok uzun zamanımı alıyor."

Karanlığın üstüne dökülen yıldızlar bir bir yanmaya başladı.

"Sen bana çok yanlış şeyler yapıyorsun," dedi, eli hâlâ elimin üstünde duruyordu. "Bu nasıl bir şey biliyor musun? İdama giderken af çıkması gibi. Genel af hem de. Herkesi kapsıyor. İndiriyorlar seni darağacının ölüm iskemlesinden. Diyorlar ki, ölmeyeceksin, özgürsün. İp önünde asılı duruyor, kapı açık. Sen o kapıdan içeri sızan ışık. Gel de o ipi boynuna geçir şimdi. Üstelik ışıktan da korkarım ben." Göz ucuyla bana baktı, yüzümü tam olarak göremese de gözlerimi görebiliyordu. "Sen bilmezsin. Küçüksün zaten. Çok küçüksün. Küçücüksün. El kadar kız çocuğu... Ben nasıl anlatayım sana böyle deli..." Dişlerini sıktı. "Bin arabaya, küçücüğüm. Soğuk hava."

Öfkesi hâlâ dinmemişti, bir şekilde kendini dizginlemeye çalışıyordu. Kurduğu cümleler büyülüydü, dudaklarından dökülen her bir harfi, gökyüzünde yanan yıldızlar gibi yanar şekilde kalbime yerleştirmiştim. Kalbim sözlerinin gökyüzü, sözleri gökyüzümün yıldızlarıydı.

Arabaya bindiğimizde ısıtıcıyı çalıştırdı, ifadesi hâlâ donuktu, dişlerini gıcırdatıyordu ve aldığım tüm o soğuğa rağmen alnı terliyordu. Kalbinin öfkeyle kaşındığını düşündüm. Tavan lambasını yaktığında gerildiğimi hissettim, bakışları bana dokunmadan yola döndü, tam rahatlamıştım ki o siyahı keskin bakışlar aniden bana çevrildi.

"Sırılsıklam oldun," dedi, sesi mesafeliydi, benden bir şeyleri saklamaya çalışıyordu ama her şey zaten benim gözlerimin önünde olmuştu. "Üşüyor musun?"

Ona bakmadan, "Üşümüyorum," diye fısıldadım.

Direksiyonu kırdı, bakışları hâlâ profilime saplı duruyordu. "Asi?" dedi sorar gibi, sesindeki gerginliği fark ettim.

"Efendim?"

"Yüzüme bakmayacak kadar korkunç mu görüyorsun beni şu an?"

"Hayır," diye karşı çıktım tereddütsüz. "Saçmalama."

"Hâlâ bana bakmıyorsun."

Sertçe yutkunduğumda Karan'ın kaşlarının çatıldığını göz ucuyla da olsa fark ettim. Eli aniden çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çevirdi. Saçlarım geri plana düşünce, yüzüm ortaya serildi. Karan'ın bakışları dondu, ayağı frene öyle sert bastı ki, ikimiz de aynı anda ön tarafa savrulduk, çenem hâlâ parmaklarının arasında duruyordu.

"Bu ne?" dedi kocaman gözlerle yanağıma bakarken. Fondöten akmış mıydı? Gözlerim irileşti, Karan da aynı şekilde irileşmiş siyah gözlerle yanağıma bakıyordu. "Bu nasıl oldu?" diye sordu, sesi sertti, bağırmamak için kendini tuttuğunu son anda fark ettim.

"Ne?" Salağa yatıyordum şu an ama farkındaydım, izi görmüştü, ne yalan uyduracağımı düşünürken vakit kazanmaya çalışıyordum.

"Yanağındaki iz ne?"

"İz mi?" Duraksadım. "Ha, o kadınla kavga ederken olmuştur."

"Ve ben bu izi şimdi görüyorum, öyle mi?" Bana öyle bir baktı ki, ruhumun boğazını kavramış gibi sarsıldım. "O izin şimdi çıkmış olması normal mi sence? O izi benden saklamak için yüzüne bir şey mi sürdün?"

"Karan..."

"Bana cevap ver," dedi, kelimelerin üstüne bir bir basmıştı. "Sana bunu kim yaptı?"

"Damla'nın burnunu bu yüzden..."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı şiddetle. "Yalan söyleme bana!"

"Karan..."

"Öğrenirim," dedi dikkatle bana bakarken. "Bana yalan attığını öğrenirsem senin de canını yakarım. O yüzden şimdi söyle. Sana bunu kim yaptı?" Resmen sinirden deliye dönmüştü, kömür siyahı gözlerinin içinden namlusu bana dönük bir silah uzanmıştı.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde, "Damla'nın yüzünü masaya vurdum," dedim panikle. "Ve Bölüm Başkanı'nın önüne bir sebep sunmadığım gibi..."

"Bölüm Başkanı'nın." Yüzüne bir canavarın derisi tıpkı oya gibi işlenmeye başladığında ilk kez ondan böyle korktum. "Bölüm Başkanı."

"Karan, açıklamama izin v-"

Karan arabayı çalıştırdı, araba öyle büyük bir hızla ilerliyordu ki, Karan söylediğim hiçbir şeyi duymuyor gibiydi. Dil döküyor, yeminler ediyordum, hatanın bende olduğuna onu inandırmaya çalışıyordum ama boşaydı, delirmişti. Üstelik hata benimdi, belki de bu tokadı ger-

çekten hak etmiştim. Direksiyonu tutan eline bile sarılmıştım, az daha kaza yapmamıza neden olacaktım ama beni duymuyordu, yokmuşum gibi davranıyordu, sanki arabanın içinde yalnızdı.

Araba gecenin içinde, farlarıyla karanlığı yararak son hızda ilerliyordu. Kalbimde korkunun ayak izleri vardı, damarlarımdaki endişenin pıhtılaşmış cesetleri kanımda yüzüyordu. Araba bir evin önünde durdu, iki katlı evin önünde bir kısmı toprak, diğer kısmı çimenden oluşan bir bahçe vardı. Karan el frenini çekerken koparacak sanmıştım.

"Ahmet!" diye bağırarak indi arabadan, kapıyı öyle sert çarptı ki, arabanın içindeki bedenim de arabayla birlikte titreyip sarsıldı. "Lan, Ahmet!"

Korkuyla kapıyı açıp arkasından koştum. Karan bahçe kapısını sertçe çarparak açtı, demir kapının çıkardığı ses tüm sokağın içinde çınladı. Sokak lambasının turuncu ışığı evin bahçesini aydınlatıyordu, dışarıya açılan kapının hizasındaki duvara yerleştiren pencereden içerinin lambasının yakıldığını gördüm.

Koştum, Karan'a yetişip onun kolunu tuttum, kolunu çekerken resmen beni itmişti ama aldırmadım. "Dur!" dedim korkuyla. "Ne olur, dinle iki dakika! Ben başlattım. Başkanın sabrını zorladım."

"Bu bahane mi lan? Ahmet!" diye bağırdı Karan, gözü dönmüştü. "Çıksana lan dışarı!"

Ahmet, yani Bölüm Başkanı kapıyı açtı, üstünde bir palto vardı ama paltonun içinde kazak, altında da eşofman olduğunu görebiliyordum. Korku dolu gözlerle ona yaklaşan Karan'a baktı, ardından o bakışlar Karan'ın omzunun üstüne devrildi ve hemen Karan'ın arkasında onun kolunu asılmaya çalışan bana kaydı. "Karan Bey?" dedi, sesi temkinliydi, tehlikede olduğunu anlamıştı.

"Beyini de seni de şuraya yatırır kanırta kanırta sikerim!" diye kükredi Karan, bir kez daha elimi itti ve adamın yüzünün ortasına okkalı bir yumruk indirdi. Yumruğu atarken bükülen dirseği omzuma çarpmıştı, acıyla inledim ve "Karan!" diye bağırdım. Ahmet Hoca aralık duran kapıdan içeri yığılmıştı. Karan durmadı, adama doğru yürüdü, adam dirseklerinin üstüne abanarak doğruldu ama hâlâ yerdeydi. "Karan Bey!" dedi korkuyla.

"Karan, dur!"

"Sülaleni sikerim, sülaleni ipe serer ipin üstünde sikerim," dedi Karan, adamın iki bacağının arasına sert bir tekme geçirdi, kanım don-

muştu, dehşet içinde olan biteni izlerken bir yandan da onu durdurmaya çalışıyordum. "Sen hangi hakla ona vuruyorsun lan, pezevenk dölü? Sen öğrencilere vurabileceğini mi sanıyorsun?" diye kükredi bir tekme daha atarken.

Ahmet, acı içinde kıvrandı, arkaya doğru sürünmeye çalıştı, portmantonun kenarına tutunduğunda, Karan eğilip Bölüm Başkanı'nı paltosunun yakalarından tutarak havaya kaldırdı. "Lütfen dinleyin," dedi Bölüm Başkanı, adamcağız korkudan ne yapacağını bilemez durumdaydı, kaşının altında bir yer patlamıştı ve kanamaya başlamıştı.

"Sen ona hangi cüretle vurdun?" diye kükredi bir kez daha. Adamı yakalarından tutup geriye doğru yürüttü, evin içine girdiklerinde arkalarından girdim. Bölüm Başkanı evde yalnız mıydı? Korkuyla çevreme bakındım.

"Karan!" dedim bir kez daha dinlemeyeceğini bilsem de. "Yalvarırım bırak, benim suçumdu, yemin ederim!"

"İstersen okulu yak ulan!" diye bağırdı Karan adamı sürükleyerek geriye iterken. Koridordaki sehpaya çarptılar, sehpanın üstündeki yunus balığı biblosu yere düştü ve zeminde parçalara ayrıldı. Karan, Ahmet'e kafa attığında dudaklarımdan bir çığlık firar etti. Islak saçlarım yüzüme döküldü.

Ahmet'in burnundan kanlar boşalmaya başladı, kan sus çizgisi boyunca kayıyor, dudaklarına yayılıyordu. Dehşet içinde bir kez daha Karan'ın koluna yapıştım, onun için o kadar kuvvetsizdim ki, tek bir hamleyle beni geri püskürtebiliyordu. Öyle de olmuştu.

Karan'ın siyah saçları sırılsıklamdı, su, saçlarının uçlarından şakaklarına doğru kayıyordu. Gözlerindeki öfkeyi gördüm, gözlerinde ölülerin su içtiği bir kuyu vardı sanki.

"Birlikte olduğunuz kadını bu şekilde savunmanız etik mi?" diye sordu Bölüm Başkanı. "Üstelik o çok saygısız birisi ve onu bölümden attırmak için elimden geleni ya-"

Karan ona tekrar vurdu.

Bölüm Başkanı'nın yüzündeki yara izleri gitgide daha da çoğalıyordu. Karan adamın kafasını duvara çarpacak şekilde adamı itti. "Ölünü dirini sikerim senin orospu çocuğu! Hâlâ kendini mi savunuyorsun? Öğrencilerden birine elinin kalktığı duyulsa ne olur biliyor musun?" diye bağırdı. "Hangi elinle vurdun ona, göster bana!"

Kanın metalik kokusu midemi allak bullak etmişti. Karan durmadı, adamın suratına bir yumruk daha indirdi, parmak boğumlarına sinen kanı görünce, "Lütfen!" diye bağırdım. "Onu öldüreceksin!"

"Beni dinleyin, haddini aşmıştı," dedi Bölüm Başkanı titreyerek. Gözlerini güçlükle açtı, karşısında duran öfkeden deliye dönmüş adama baktıktan sonra, "Bölümdeki öğrenciyle ilişkisi olan sizsiniz," diye fısıldadı. "Bu öğrenilirse nasıl karşılanır? Ona ayrıcalık tanınmasını sağladığınız öğrenilirse ne olur?" Karan, Bölüm Başkanı'nın tehditleriyle daha da kudurdu, adamı ensesinden yakaladı ve yan çevirdi, yüzünü sertçe duvara vurduğunda, beyaz boyanın yüzeyi Bölüm Başkanı'nın kanıyla damgalandı.

Bu görüntü, zihnimde bir delik açılmasına sebep oldu. Dehşet içinde duvardaki kan lekesine baktım, geri adım attım ve ellerimle ağzımı örttüm, onu ne kadar çekersem çekeyim, bir türlü adamdan uzaklaştıramıyordum. Şu an nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Böyle olmaması gerekiyordu, tüm bunların yaşanmaması gerekiyordu. Zihnimde arkası kesilmeyen açık oturumlar başlıyor, hiçbiri sonlanmadan yarıda kesilerek ortalarında duran masa Karan'ın büyük avuçlarından dökülen kanlı yumruklarla parçalara ayrılıyordu.

"Bir de beni tehdit ediyor! Yaptığı hatanın farkında, bedelini biliyor, bir öğrenciye vurmanın bedelini çok iyi biliyor, bir de beni tehdit ediyor!"

Karan kana susamış bir yırtıcı edasıyla adamın yanağını duvara sürterek adamı yürüttü, iki kez daha kafası ile yanağının birleştiği yeri duvara çarptı. Ahmet Hoca artık olayın şokuna girmişti, acıdan sesini bile çıkaramıyordu, kısık kısık inlediğini duyabiliyordum.

"Onu öldüreceksin," diyebildim.

Bölüm Başkanı yere düştü, bakışlarım ona kaydı, yerde sefil bir durumda öylece soluklanıyordu.

Buna rağmen bana, "Her şey senin yüzünden," diye tısladı. Cevap bile veremedim. Karan bakışlarını koridorun diğer ucuna çevirdi, gözlerindeki karanlık ifade keskinleşti. Koridorun sonunu izlerken bir tekme daha salladı, bu tekme Bölüm Başkanı'nın kaburga kemiklerine çarpmıştı. Köşeye geçen şeytan, Karan'ı izliyor olsaydı, muhtemelen yavaşça oradan sıvışır, Karan'ın gazabından korkardı.

"Hangi elini kullanıyorsun?" diye sordu Karan, sesi karanlıktı, sesinde karanlıkta açık olan tüm gözleri hedef alan yarasalar vardı. Şu

an adamın gözlerini oyabilirdi, onu bir yarasadan ayıran tek şey sert yumrukları ve acımasız tekmeleriydi.

Bölüm Başkanı cevap vermedi, acılar içinde kıvranıyordu. Gözüm bir kez daha duvardaki ize kaydı. Karan'ın öfkesi dinmemiş, daha da alev almıştı. Adamı ensesinden tuttu ama kaldırmadı, Bölüm Başkanı'nı sürüklemeye başladı. Bölüm Başkanı, "Bunun bir bedeli olacak," diyordu. "Onun kemiklerini kırmadığıma dua edin!" Karan'ın içindeki canavar, bu cümlelerle daha da alevlendi. Adam resmen bir kukla gibi yerde sürükleniyordu. Dizlerinin üstündeydi ve cansız gibi duruyordu.

Karan, adamı koridorun sonuna kadar sürükledi, koridorun sonundaki kapıyı açtı ve adamı içeri doğru fırlattı. Hırslı bir şekilde kapıdan içeri girdi, burası mutfaktı, bir kez daha Karan'ın kolunu yakaladım. "Bırak," diyebildim, soluk alamıyordum, kanın kokusu çok iğrenç gelmeye başlamıştı. Burnumun kemerini sıkıp kokuyu yok saymaya çalıştım, sanki koku ağzımın içine giriyor ve onu solumam için bana bıçak çekiyordu.

"Kemiklerini kırarsın onun ha? Hangi elin olduğunu göster bana." Acımasız gözlerle üstten üstten adama baktı. "Sağ mı, sol mu?"

"Karan," diye mırıldandım, kusacaktım, hissediyordum.

"Hangi elinle benim kızıma vurdun, söyle."

"Karan Bey..."

Karan, Bölüm Başkanı'nı kenarlarda duran seyrek saçlarından tutarak doğrulttu, adam dizlerinin üstünde oturdu. Mutfak masası hemen önlerinde duruyordu. Karan, adamın ellerini yakaladı ve mutfak masasının yüzeyine avuçları tavana bakacak şekilde koydu.

"Hangisi?" dedi, sesi demire ateş basılmış gibiydi.

Adam hırıltılı bir nefes aldı, burnundan ve ağzından kanlar akıyordu, gözleri şişmişti, yüzünde de şişlikler vardı.

"Hangi elin olduğunu söylemeyeceksin demek," dedi Karan ruhsuz bir sesle. "Peki, nasıl istersen."

Bakışlarım Karan'a kaydı, gözlerine çöken karanlığın tonu bu kez çok farklıydı. Köşede çaresizce yaptıklarını izliyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. İçinde saklanan o adam, çoktan zincirlerini kırmıştı. Karan mutfak masasının üstünde duran ekmek bıçağına baktığında, yaratıcıya bunun olmaması için yalvaracaktım. "Karan," dedim temkinli gözlerle. Bakışları hâlâ bıçaktaydı, Ahmet Hoca her şeyden uzak

öylece soluk almaya çalışıyordu. "Karan." Sesimde uyarı vardı ama Karan yaptı, bıçağı kavradı. "Karan!"

Bıçağı öyle hızlı bir şekilde adamın sağ eline sapladı ki, kanın fışkırışını gördüm. Dizlerimin üstüne çöktüm ve atabileceğim en kuvvetli çığlığı attım, çevrede bu ev dışında neredeyse hiç ev olmadığı için çığlığım sadece üçümüzün zihnine serilmişti. Bıçak, adamın elinin avucundan girip, arkasından çıktı ve masanın yüzeyine kadar saplandı.

Adam çığlık attı, bu çığlık benim çığlığıma karıştı. Karan aynı bıçağı bu kez diğer ele sapladı. "Hay aksi," dedi bıçağı sapladıktan sonra. "Bak, söylemedin, ikisinden de oldun. Oldu mu şimdi? Onun kemiklerini hangi elinle kıracaksın şimdi?"

Bıçağı ikinci olarak sapladığı sağ elden çıkarmadı. Olduğum yerde iki büklüm oldum, kana bakmamaya çalışsam da bakışlarım kızıl bir nehri anımsatan uğursuz sıvıya takılıyordu. Kafamın içindeki her şey susmuştu, diğer Merve susmuştu, düşüncelerim susmuştu, midem bulanıyordu.

Karan geri çekildi, yere yığılmış, avuçlarımı zemine yaslamış öylece onun ayaklarını izliyordum. Mutfağın tavanında yanan sarı ampule bir sinek çarpıp duruyordu. Ahmet Hoca'nın iniltilerini duymamaya çalışıyordum, sineğin ampule çarparken çıkarttığı sese odaklanmıştım.

Bu yalnızca bir rüya olmalıydı.

Rüya olmasını diliyordum.

Bir sıvı sesi duydum, ardından adamın acı çığlığını. Kafamı kaldırdım, saçlarım yüzümü örtmüştü, saç tellerimin yarattığı siyah parmaklıkların arasından onlara baktım. Karan, adamın parmaklarına bir şey döküyordu. Bir yağ. Yanıcı bir madde. O şişeyi gördüğüm an tanımıştım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Hangi elin, son kez soruyorum."

Bölüm Başkanı titriyordu, ağzını açacak hâli yoktu. "Affedin. Sağ," diyebildi, sesi bulanık bir su gibiydi. Karan'ın bakışları karanlık tarafından yutuldu.

"Ona vurdun. Onun kemiklerini kıracağını söyledin," dedi ruhsuz bir sesle.

"Karan..."

Tepki veremiyordum.

Karan elini pantolonun cebine attı, cebinden çakmağı çıkardı, mutfak masasının üstünde kanın yarattığı bir göl vardı, küçük şıp şıp ses-

lerini dinledim, kan mutfak masasından zemine doğru akıyordu. Bir süre sonra kanın yanına bir de yağ eklendi, yağ da aynı şekilde zemine damlamaya başladı.

Zihnimin pusulası kırılmıştı. Çakmağın ateşi püskürten zehirli sesini duydum, dünya dört bir yanından çatlaklara ayrılarak parçalanmaya başladı, her bir parça uzayda asılı duran bir yıldıza çarptı. Korkuyla gözlerimi kırpıştırdım. Ve ateş, yağın kızdırdığı kanlı ele sıçradı. Bölüm Başkanı'nın sağ eli cayır cayır yanmaya başladı.

Korku dolu çığlığım kelimelerin üstünde devinerek onları parçaladı. Artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Midemin içinde endişe kurtçukları vardı, zihnimde bir salyangozun yapışkan ayak izlerinin çizdiği beyaz, mide bulandırıcı izleri görebiliyordum. Kusmak istiyordum. Karan'ın bakışları usulca omzunun üstünden bana doğru uzandı. Göz göze geldiğimizde, karşımda duran adamı tanımıyordum.

"Sana demiştim," dedi ruhsuz gözlerle bana bakarken. Bölüm Başkanı'nın cayır cayır yanan sağ eline baktım, ateş diğer eline sıçrar mıydı? Karan bana bakıyordu. Adamın çığlıklarına dayanamadım ve ayağa kalkmaya çalışırken iki kez yere düştüm. Karan beni izliyordu. Karan, bir adamın ellerini yakıyordu.

O kötü bir adam değildi, peki neden bunu yapıyordu?

Karan gerçekten bana karşı saplantılı mıydı?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Yutkundum, boğazıma harfler battı. Uzaklaşmak, kaçmak istiyordum. Karan, sürahinin içindeki suyu adamın yanan eline bir çırpıda döktü, bakamadım, ama cızırtı sesini duydum, çıkışa doğru koşmaya başladım. "Asi," dediğini duydum arkamdan ama duramadım. Koşmaya devam ettim. Koridorun duvarlarına çarpıyordum, önüme gelen her şeyi yıkıyordum. Sehpa yere devrildi, açık duran dış kapıya doğru koştum ve kendimi bahçeye attım. Kafamı kaldırdım, şimdiden soluk soluğa kalmıştım. Çevremi izledim, hiçbir hareketlilik yoktu.

Soğuk bir rüzgâr esti, yağmur atıştırmaya devam ediyordu. Karanlıktı. Sokak lambalarının ışığının altında gizlenebileceğim, kendimi saklayabileceğim hiçbir yer yoktu. Bahçenin dışına doğru koşmaya başladım. Ayaklarımın altında ezilen çimenler, topraklar sanki köklerinden bana doğru korkunç eller uzatıyor, bacaklarımı yakalayıp adımlarıma engel olmaya çalışıyordu. Korkuyordum. Kalbimde, zihnimde, ruhumda, koştuğum yolda, aldığım nefeste, her yerde dehşet vardı.

İnanmak istemiyordum. Öfkenin onu bu denli kontrolsüz bir adam kılmasına inanmayı zerre istemiyordum. Kabullenemiyordum.

Yüzümü boydan boya yıkayan gözyaşlarını elimin tersiyle silerek koşmaya devam ettim. Boş araziye girdim; çamurlaşan toprak, ayaklarımı içine emmek istiyor gibi vakumluyordu. Saçlarım yüzüme, alnıma yapışmıştı ve soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştım. Ateşin kaynağına ulaşmış biri için yangını başlatmak zor değildi, yangın yerinden kaçan bedenimdi, ruhum orada kalmıştı.

Uzun zaman önce soğuduğunu sandığım kalbim alev alevdi. Yanaklarımın kızardığını biliyordum, dudaklarımın arasından dökülen her nefes, gerisinde soğuğun beyaz bir vurgunu andıran buharını bırakıyordu. Karan. Benim sığındığım adam. İsminin gölgesi bile ruhumun üstüne devriliyor, zihnimde bir ihtilal başlatıyordu.

Soğuktu ama yanıyordum. Üşüyordum ama sıcaktı.

Zihnimin kıyılarına vurup, düşüncelerimin kumlarını darmaduman eden her neyse, şu an kaçmam gerektiğini fısıldıyordu. Ben Karan'dan değil, kendimden kaçıyordum. Kendi ayağıma takıldım, dizlerimin üstüne yere düştüğümde, avuçlarımı yere siper ettim. Toprağa batan avuçlarım, ıslanarak çamurlaşmış toprağın içine battı, gömüldü.

Yağmur gitgide şiddetini arttırıyor, saçlarıma tutunarak onları ağırlaştıran yağmur taneleri bedenimi de aynı şekilde yağmalıyordu. Uzun tırnaklarımın bekçiliğini yapan ince kemikli parmaklarımı avuçlarımın içine bastırdım. Kendimi tutamadım, öğürdüm, kustukça midem daha çok bulanıyordu. Boğazım kazınıp acıyana kadar öğürmeyi sürdürdüm, artık kusmuyor, yalnızca öğürüyordum.

Ferit Çakıl'dan nefret ettiğimi düşündüm, bir bakıma her şeyin sorumlusu olarak onu görüyordum. Karan'ın öfkesi saklandığı mahzenden çıkarılmıştı, zincirlerini kopartmıştı, korkunç bir boyuta ulaşacağını düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Yaptığı şey caniceydi.

Öksürerek kafamı kaldırıp ileriye baktım. İleride otoban vardı, arabaların far ışıkları bir yanıyor, bir sönüyor, karanlıkta parlayıp yok oluyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım, başım dönüyordu. Gözyaşlarımın yanağımı ısırarak inmeye devam ettiğinin, farkında olmadan hıçkırdığımda farkına vardım. Yanan bir adamın eliydi ama ben hâlâ Karan'ın başının belaya girip girmeyeceği konusunda düşünebiliyor, zihnimi

işgal eden dehşetin yanına onu düşünmekten kendini alamayan hislerimi sıkıştırabiliyordum.

Arazinin sonunda, otobanın karşısında orman vardı. Oraya kadar zorlanarak da olsa yürümeye başladım, bir elim diğer kolumun dirseğindeydi, dirseğimi belli belirsiz sıkıyor, pek de sağlam olmayan adımlar atarak yürüyordum.

Dirseğini tuttuğum kolumu büktüm, elimi ağzıma götürdüm, acı acı öksürdüm. Ağzıma zehirli bir tat geliyordu. Bakışlarım sık sık omzumun üstünden arkaya kayıyor, geriye bakarak Karan'ın gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Orada biraz daha kalsam, kafayı yiyebilirdim, bunu biliyordum. Dört bir yanım düşünceler ve gölgeler tarafından kuşatılmış gibiydi.

Zorla karşıdan karşıya geçtim, gövdesi geniş, yaşlı bir ağacın önünde durduğumda sırtımı o ağaca yasladım, yağmur bu ağacın altındayken beni ıslatamıyordu. Kollarımı birbirine doladım, parmaklarımı dirseklerime bastırdım ve sırtımı tamamen ağaca yaslayıp kayarak yere oturdum. Pantolonumun dizlerinde çamur lekeleri vardı, aynı çamur lekeleri uzun, siyah saçlarımın uçlarını da kirletmişti.

Diğer Merve, *"Yaptığını beğendin mi?"* diye fısıldadı, sesi ormanın içinden geliyor gibiydi ama zihnimin bir köşesinden seslendiğini biliyordum. Ürperdim, yağmurun sesini dinlerken onu duymamaya çalışım ama bu kez ısrarcıydı. *"Senin yüzünden o zavallı adamcağıza bunu yaptı. Kendini suçlu hissedecek."*

Diğer Merve'nin acımasız cümlelerini duymak istemiyordum ama susmuyordu. Ellerimi kulaklarıma götürüp avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım, gözlerimi sıkıca yumdum, gözlerim cayır cayır yanıyordu, ıslak kirpiklerim birbirine girdi. "Ben bir şey yapmadım," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Yalvarırım, sus."

Tüm bu olanlar içime lav dökülüyormuş gibi beni yakarken, *"Artık onu istemediğini düşünecek,"* dedi şiddetle. *"Onu istiyor musun Asi?"*

Dönüştüğü şeyi kendi gözlerimle görmüştüm, ondan korkmuş muydum? Belki. Onu istiyor muydum? Evet. Başımı ağacın gövdesine yasladım, kendimi ruhen dağılmış hissediyordum ama fiziksel olarak da dışarıdan pek iç açıcı bir görüntü sergilemediğime emindim. Ağzımda öğürdüğüm safranın acı tadı, zihnimde kan, ateş ve Karan vardı.

Gökyüzü yere çakılmış, yer cehennemin yedinci katına düşmüştü sanki.

Omuzlarımda anlamlandıramadığım bir yük vardı, ona yardım etmek istiyordum ama benim de yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. *"O babam gibi değil,"* dedi diğer Merve, elindeki oyuncak ayının pamukları tıpkı saç gibi yere dökülmüştü, yüzünü buruşturup hoşnutsuz bir şekilde yere çömeldi, oyuncağının pamuktan bozma iç organlarını topladı ve onları sökük olan yerden içeri tıkıştırdı. *"O kötü biri değil."* Kafasını kaldırıp bana baktı, ona bakıp bakmadığımı merak ediyordu. *"Kötü olsa böyle hisseder miydik hiç?"*

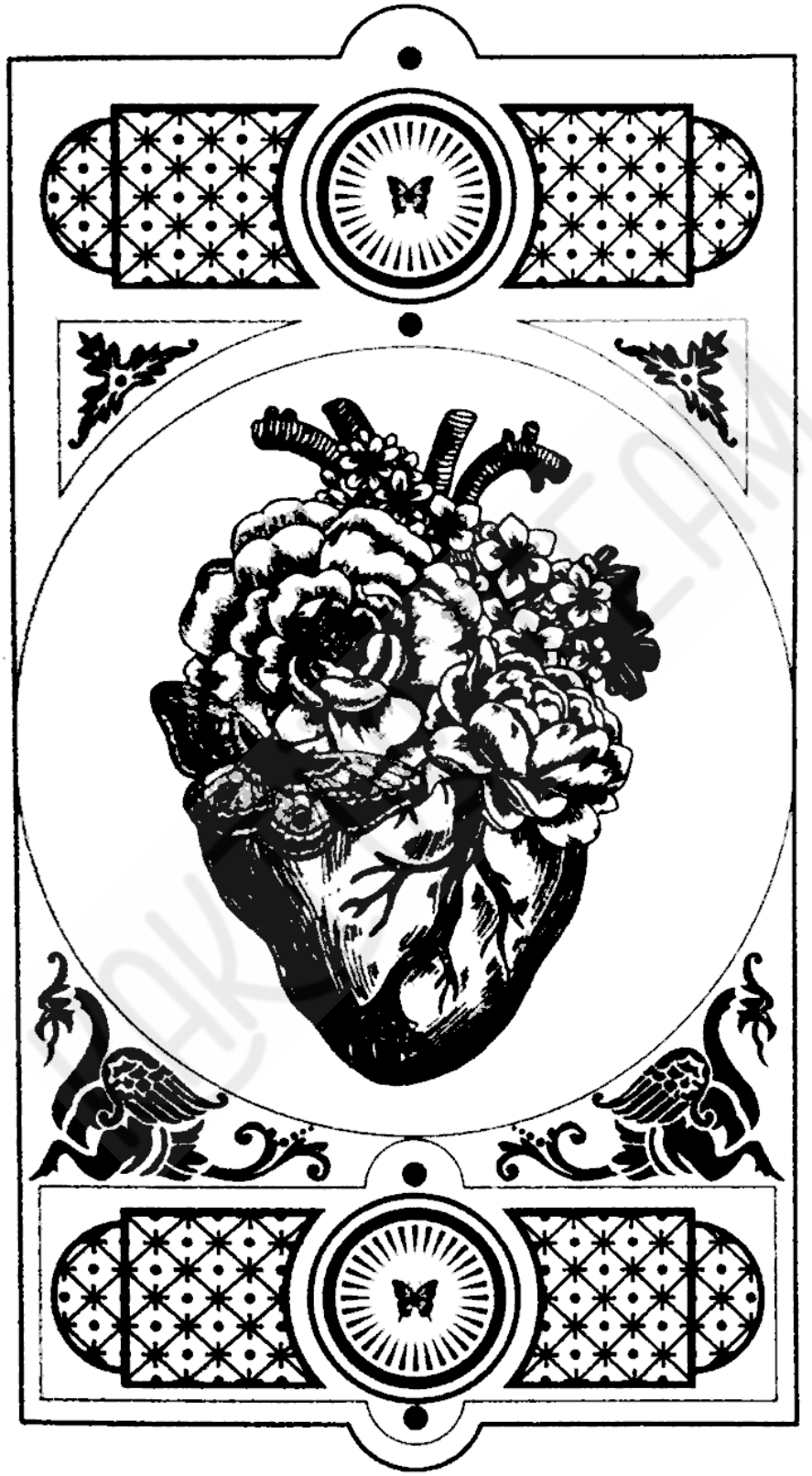
"Hissetmezdik," diye fısıldadım, bedenim titriyordu. Başıma kramp gibi bir acı saplanmıştı, beynim uyuştu.

"Ondan kaçma," dedi diğer Merve. *"Ondan başka çaremiz yok."*

"Ondan kaçmıyorum," diye fısıldadım, uyku bastırmaya başlamıştı. "Ondan başka çarem yok."

"Ondan başka," dedi diğer Merve gözleri dolarken. "Kimsemiz yok."

Uyku beni içine çekiyordu, bedenim üşüyordu, gözlerimden yaşlar akıyordu. Kirpiklerim usul usul kısıldı, göz kapaklarım gözlerimin üstünü örtmeye başladı. Burnumdan verdiğim sıcak nefes buz tutan dudaklarımın üstüne akıp, dudaklarımı sızlatıyordu. Tanıdık bir sıcaklık bedenime ayazını çarpana dek çekildiğim kara kuyuda yapayalnız bekledim. Uyudum.

18. SAHNE

Geleceğin temeli geceleri atılırdı.

Tüm hayaller, kafanı yastığa koyduğun zaman kurulurdu. Yastığa izini bırakan kafanın içinde taşıdığın zihin, bir hayalin sığınağı da olabilirdi, bir acının da. Zihinlerimiz bulanıktı, bulanık zihinlerimizin içinde duru kalmayı başarmış düşünceler tarafından birçok kez yaralanmıştık.

Zihnimize devrilen iç seslerimizin bitmek bilmeyen kavgaları, her seferinde sapı kırmızı bir baltayla zihnimizi, kafatasımızı parçalıyordu. Her bir balta darbesi, düşüncelerin bölünerek çoğalmasına neden oluyordu.

Kafamın içinde bir karmaşa vardı. Suyun zemine damlarken çıkarttığı sesi duyuyordum. Kontrplağın üstüne yağan yağmurun sesi miydi bu? Yoksa bir musluktan sızan su ızgaralara mı düşüyordu? Alnım yanıyordu, yalnızca alnım değil, tüm bedenim yanıyordu. Huzursuz bir hisle dudaklarımı birbirine bastırdım, dudaklarım çatlamıştı. Bedenimde bir ağrı vardı, ben gözlerimi açmaya çalıştıkça ağrı uyanmaya başlıyordu. Yavaşça gözlerimi aralamayı başardım, odağıma altında yattığım beyaz tavan girdi. Saçlarım yastığın üstüne serilmişti.

"Uyandın," dedi tanıdık bir ses. Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarım yavaşça sesin geldiği yöne doğru hareket etti. Billur yatağın ucunda oturuyordu. Kızıl saçlarını tepeden dağınık bir şekilde toplamıştı, yanaklarının kenarlarından birkaç saç teli sarkıyordu. Üstünde siyah, as-

kılı bir badi vardı. İçerisinin sıcak olduğunu biliyordum ama üşüyordum. Billur elinin tersiyle alnımı yokladı. "Ateşin düşmüş."

"Ne?" Sesim çatlaktı, öksürdüm, öksürürken boğazım kazındı. "Ne oldu ki?"

"Karan seni eve getirdiğinde ateşler içindeydin," dedi kuru bir sesle. "Doktor falan geldi. Bir an havale geçirdiğini sandım, yemin ederim çok korktum."

Beni eve Karan mı getirmişti? Nasıl bulmuştu? O neredeydi? Ahmet Hoca'ya ne olmuştu? Kaşlarım çatıldı, neredeyse boğazıma kadar battaniyenin içine batmıştım. "Ateşi olan bir insanın üstüne battaniye mi serdiniz?" Buz gibi olan parmaklarımı karnıma bastırdım, karnımın çıplak olduğunu fark ettim.

"Doktor üstündekileri çıkarmamızı, sonra da seni örtmemizi istedi, üstündeki battaniye incecik." Billur'un kavisli kaşları çatıldı. "Bu hâle nasıl geldiğini anlatacak mısın?"

Aklıma olanlar gelince kıvranacak gibi hissettim. "Karan nerede?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

"Gitti."

Ona öylece baktım.

"Bakma öyle," diye homurdandı. "İyi olduğunu kendi gözleriyle görene kadar başında bekledi. Yemin ederim."

Sormaya dilim varmasa da başının belaya girip girmediğini çok merak ediyordum. Komodinin üstünde duran cep telefonuma baktım, Billur telefonuma baktığımı fark edince telefonu alıp bana uzattı. Telefonun kapalı olduğunu hatırlayınca, "Kapanmıştı," dedim kısık bir sesle. "Şarj etmem gerekiyor."

"Ben hallederim. Senin biraz daha dinlenmen gerekiyor."

Duraksadım. "Ben kaç saattir yatıyorum?"

"Dün geceden beri yatıyorsun," dedi sakin bir sesle.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. "Ne?" Yattığım yerden doğrularak kalktım, sırtımı yatak başlığına yasladım. "Hiç uyanmadan?"

"Bir şeyler sayıkladın," dedi Billur donuk bir sesle. "Öyle işte."

Sayıkladığım şeylerin içeriğini sormaya korkuyordum. Billur'un ifadesine bakılacak olursa, duymak isteyeceğim şeyler de değildi zaten. Sessiz kaldım, Billur da bu sessizliğe sadık kaldı ve gözlerimizi farklı noktalara çevirdik.

"Telefonum dünden beri kapalı yani..."

"Defne geldi sen uyurken," dedi. "Okulda çıkan olayı anlattı bana. O yanağının hesabını sormayacağım sana ama eğer yapan o estetik güzeliyse, onu parçalarım. Hoş, hiçbir plastik cerrahı onu bir şeye benzetemez. Allah vurmuş ona vuracağı darbeyi."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Burnu kırılmış," dedim. "Ciddi ciddi estetik müdahale yapılacakmış."

"İstese seni mahkemelerde süründürebilir," diye dalga geçti Billur. "Ama hâkim onun burnunun ilk hâlini görürse, kesin seni tebrik eder ve sana teşekkür etmesi gerektiğini söyler..."

"Bak bak, gıybetlere bak," diyerek girdi Bedirhan içeri. Hızla battaniyeyi üstüme çektim. Elinde bir tepsi, tepsinin içinde beyaz bir kâse vardı. Kâsenin içinden beyaz buhar tütüyordu. Tavuk bulyonun kokusunu alınca yüzümü ekşittim. "Hiç buruşturup babaanne götüne benzetme o suratını," diye çemkirdi Bedirhan. "Yiyeceksin bu zıkkımı vileda sopası." Bana pis pis baktı. "Yiyeceksin, duydun mu? Yiyeceksin. Yiyeceksin." Büyücü edasıyla kötü bir kahkaha attı. "Yiyeeeceeeeksiiiiin!"

Billur da ben de ona düz düz baktık.

"Tükürüğüm şifan olsun," dedi Bedirhan ağzını kâseye yanaştırarak.

"Ya iğrençleşme!" diye cırladı Billur. "Pislik ya."

"Pislik sensin be, mikrop seni."

Önce önümdeki tavuk bulyon kokan çorbaya, sonra da Bedirhan'a baktım. Şu an hiç mutlu değildim. "Bakma öyle ölü balık gibi," dedi Bedirhan. "Ben mi içireceğim bir de? Kaşık falan nasıl kullanılır biliyorsundur herhâlde? Ay yoksa sen kâseyi, çanak gibi avuçlayıp ağzına dayamayı mı düşünüyorsun? Höpürdet, tam olsun."

"Midem bulanıyor."

"Sakın ola ki ağzından ya da herhangi bir yerinden çıkacak olan pis sıvıyı, iğrenç atığı benim çarşaflarıma bulaştırayım deme. Yemin ederim klorakla dezenfekte ederim seni."

Elime kaşığı aldım çünkü almasaydım muhtemelen kaşığı ağzıma sokmaya çalışırken beni boğacak bir adet Bedirhan hemen dibime sokulmuş, dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Sanki dibime girmiş olması yetmemiş gibi bir de gözlerini sinsice kısmıştı. Utanmasa büyüteç alacak öyle bakacaktı. Billur ayağa kalktı. Zorlanarak da olsa çorbadan birkaç yudum içtim, bulantım biraz olsun hafiflemişti ama ağzımın içinde hâlâ acı bir tat geziniyordu.

Kan ve ateşin resmi sanki zihnime çizilmişti.

Aklım fikrim Karan'daydı. Babasını gördükten sonra değişen ruh hâli, öfkesini kusarkenki korkunç gölgesi aklımın ucundan çıkmıyordu. Nasıl bir şeyle savaştığını az çok tahmin edebiliyordum.

Bedirhan, "Yaşar Bey geldi bugün salona," dedi Billur'a bakarak. "Kızıl Cehennem de gördü."

"Evet." Billur huzursuz bir şekilde sırtını duvara yasladı. "Moruğun babalığı Fethiye sınırları içinde diye moruk bayağı gergin. Büyük boy moruk, bizim moruk gergin diye çok endişeleniyor. Tersi pismiş seninkinin."

Tersinin pis olduğunu gözlerimle görmüştüm. Ahmet Hoca mümkün değil o okulda nefes almama izin bile vermezdi. Acaba Karan yaptığından dolayı pişman olmuş muydu? Karan inançları olan bir adamdı, bir şeylerin vebali altında ezilmesini istemiyordum. Kaşlarım çatıldı. "Yaşar Bey çok üzgün," dedi Bedirhan ciddileşerek. "Adamcağız zaten yaşlı, bir de bu şeylere kafasını yoruyor, hastalanacak."

"Büyük boy moruğu çok seviyorum ya," dedi Billur. "Şimdi bir de orta boy moruk gelmiş, küçük boy moruğun babası... Acaba o nasıl biri?" Billur'a cins cins baktım. "Ne?" Dudak büzdü. "İyi be, kızma hemen buzlarına kafa attığımın kızı."

"Öf yılışmayın birbirinize be," diye homurdandı Bedirhan. "Kız, görüyorum, yarım saattir üç kaşık aldın o çorbadan. Çivi gibi oldu be çorba. Nankör kedi, iç şu çorbayı..." Durdu. "Nankör kedi..." diye mırıldandıktan sonra gözlerini kocaman açtı. "Allah canımı almasın, ömrüme ömürler katsın! Kız, kediyi çişe kakaya hiç çıkarmadık bugün! Hayvan içine doğru sıçacak, içine doğru sıçamazsa da, kesin salonuma sıçar! Ay içine sıçsın!" Bedirhan hızla oturduğu yerden kalkıp kapıya koştu, odadan çıkarken söylenmeye devam ediyordu.

"O kadar tuhaf bir adam ki..." Billur kollarını göğsünün üstünde topladı. "Onu anlayamıyorum ama anlayamamayı da seviyorum. Beni güldürüyor."

"Seni yalnızca güldürüyor mu?"

Billur'un bakışları yüzüme odaklandı. "Ne?"

"Hiç." Tepsiyi komodinin üstüne koyduktan sonra, "Sakladığı bir şey olduğunu göremiyor musun?" diye sordum. "Kendinden kaçıyor sanki."

Billur başını yavaşça salladı, bakışları dalgındı. "Bir hikâyesi var bence," dedi kısık bir sesle. "Herkesin bir hikâyesi vardır."

"Bedirhan'ın hikâyesi biraz derin gibi."

"Evet, öyle gibi," dedi. "Bilmiyorum."

Battaniyeyi üstümden attım, üstümde yalnızca iç çamaşırları vardı ama zaten beni soyan büyük ihtimâlle Billur olduğu için bu kez utanmamaya çalıştım. Billur çekindiğimi fark etmiş gibi gözlerini farklı yöne çevirdi. Bir duş almış, sıcak suyla tazelenmiştim, Karan'ın yanına gitmeyi istiyordum, onu görmeye ihtiyaç duyuyordum ve ne durumda olduğunu merak ediyordum.

Billur başta karşı çıkmıştı, bunun doğru bir fikir olmadığını savunmuştu ama ben onu dinlemedim, Bedirhan benim tarafıma geçmiş, Billur'u susturmayı başarmıştı. Kendimi bir taksinin içinde bulduğumda saat gecenin on biriydi, dışarıda yağmur bir an olsun dinmemişti.

Aslında ona giderken kafamda soru işaretleri, kalbimde korku ve zihnimde de bir karmaşa vardı. Telefonumu şarj etmek için evde bırakmıştım, Bedirhan bana atölyenin tam adresini vermişti, Karan'ın atölyede olduğundan adım kadar emindim, araba gecenin içini parçalayarak ilerlerken, taksici tek kelime etmiyordu. Bunu sevmiştim. Diyalog kurmaya çalışan yabancılara katlanamıyordum. Taksi, Karagözler'e girdiğinde bacak kaslarımın kasıldığını hissettim, taksinin silecekleri, ön camı yıkayan yağmurun suyunu sıçratarak temizledi. Çok sürmeden yağmur suyu tekrar ön camı yıkadı.

Atölyenin önünde durduğumuzda ücreti ödedim, Bedirhan'ın elime iliştirdiği şeffaf renkli şemsiyeyi açıp altına saklandım, yağmur şiddetini arttırmıştı. Spor ayakkabıların içindeki ayaklarımın sırılsıklam olduğunu hissedince yüzümü buruşturdum, botlarım kullanılamaz hâlde olduğu için ayaklarıma gelişigüzel bir şekilde bu spor ayakkabıları geçirmiştim.

Taksinin tekerlekleri dönünce arkamda kalan su birikintisi pantolonumun paçalarına sıçradı. "Öf!" diye homurdandım. Hızlıca yokuşu tırmandım, yokuş aşağı akan yağmurun suyu o kadar şiddetliydi ki, hayret etmiştim. Fethiye belki de en çetin kışını geçiriyordu.

Atölyenin bahçesinden içeri girdim. Tüm ışıklar kapalıydı, bir an burada olmadığını düşündüm ama içimden bir his, onun burada, bu atölyenin içinde nefes aldığını fısıldıyordu. Sağlam, kendimden emin

adımlarla atölyenin kapısını vurdum. Bir kez... İki kez... Ama Karan kapıyı açmadı.

Elim kapının kulpuna uzandı, bir şansım olsun istedim. Yağmurun söndürdüğü yıldızlardan, şans diledim. Kapının kulpunu çevirmemle, kapının tok bir ses çıkararak açılması bir oldu. Elimdeki şemsiyeyi kenara bıraktım, kapının aralığından içeri baktım. Hafif bir mum ışığı duvarlara dev gölgeler resmediyordu. Koridorda yanan mumun sızdırdığı zayıf ışığını takip ederek içeri girdim. Temiz yerleri ayakkabımdaki çamura bulamak istemiyordum. Önce spor ayakkabılarımı, sonra da nemli çoraplarımı çıkarttım. Küçük, suçlu bir kız çocuğu gibi çıplak parmak uçlarımın üstünde yükseldim. Kapıyı çok yavaş kapatmıştım, yağmurun şiddetli sesinden kapının açılma ve kapanma sesini duyabilmesinin olasılığı yoktu.

Ondan korktuğumu düşünmesinden ölesiye korkuyordum.

Ama ondan da korkuyordum.

Bir duvarı komple cam olan odanın aralık duran kapısından içeri baktığımda onu gördüm. Üstünde hiçbir şey yoktu, yere çökmüştü, bir dizi zemine dayalı duruyordu ve çıplak sırtına yağmurun gölgeleri devriliyordu. İçerisi koridorun aksine zifiri karanlıktı. Suyun sesini duydum, bakışlarım yavaşça yere kaydı. Elindeki fırçayı suya batırmıştı, su, fırçanın ucundan akan boyanın rengiyle anında bulanıklaştı. Karan fırçayı sudan çıkardı, fırçanın ucundaki suyu iki parmağının arasına alıp sıktı, birkaç damla yere serildi.

"Nereden buradasın?" Sesi buz gibiydi, cansızdı, yere düşen harflerin kanı zemini ıslattı.

İrkildim.

Bakışları yavaşça çıplak omzunun üstünden kayarak bana uzandı. "Korktuğun bir hastalığın kapısını çalacak kadar canına mı susadın?" Bana boş boş baktı.

"Canıma susadım." Duraksadım, bakışlarımız gecenin hiçliğinin kollarında bir aradaydı. Karan ayağa kalktı, yüzünü bana doğru döndü ve dikkatle yüzüme baktı.

"Sen benden kaçmadın mı?"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Senden kaçmadım."

"Gözlerinin önünde birinin elini yaktım," dedi hiç düşünmeden, ruhsuz bir sesle. "Yakmadan önce kan akıttım."

Dişlerimi sıktım. "Sen benim için cennet gibisin," dedim kendimi tutamayarak, kısık sesim odanın boşluğunda öyle yüksek çıkmıştı ki. "Senin ellerinde kan yok, buna inanmam ben, gözümle görsem de inanmam."

Karan ürpertici bir şekilde gülümsedi.

"Kan ilk kez cennette akıtılmış, biliyor musun?" Sorusu, geceyi ikiye bölen bir bıçak gibi deşti içimi. "Kan ilk kez cennette akıtıldı."

Bana karanlığı hissettirdi.

Tedavi yolu yoktu, bunu bana göstermişti. Savunmasız bir şekilde onun karşısında öylece dikilirken sakat bırakılmış merhametinin kanatları bana açılsın istiyordum. Sanki ben o kar küresinin içinde yaşayan balerindim ve o her sarsıntıda üstüme yağan kardı. Kelimelerim ona bu kadar üşüyorken, tenim nasıl böyle yanardı? Gecenin en sessiz köşesinde çığlık atan gökyüzüydü. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladığında, hâlâ olduğum yerde öylece onu izliyordum. Duvarı kaplayan camdan hızla kayan yağmur damlalarının gölgeleri zemine devriliyordu.

Benim topraklarımda acının meyveleri yetişiyordu. Çevremdekilerin ektiği fakat benim sulayarak büyüttüğüm, ardından da hasat edip bir köşeye çekilerek ruhumu doyurduğum acının meyvelerinin çürük tadını unutmamın imkânı yoktu. Seni besleyip büyüten, zamanı geldiğinde seni öldürecek olan o zehir bile olsa, üzerinde hakkı vardı. Bakışlarım yavaşça çıplak ayaklarıma kaydı, ellerimi yavaşça havaya kaldırdım ve avuçlarımı açtım, artık gördüğüm tek şey avuçlarımdaki çizgilerdi. Çizgilerin üstüne yağmurun ve karanlığın gölgeleri devrilmişti.

Sanki gölgeleri üstüne örten o çizgilerin içinde olmam gereken kişi olmaya çalışırken feda ettiğim bir hayat vardı. Bu feda ettiğim hayat, eskiden bana bir şeyler ifade ederdi, şimdi ise baktığımda tek gördüğüm çürümüş bir cesetti, yalnızca öldürülmüş bir zat. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Tedavi yolumuz yok," dedi, sesi güneşin altında pişmiş bir toprak kadar kuruydu.

Kaşlarımı çattım, dışarıda yağan yağmurun sesi, içeride atan kalbimin sesini bastırıyordu. Sanki bedenim kanı kurumamış bir cesetti. "Biliyorum," dedim titreyen nefesimin harflere verdiği hasarı hiçe sayarak. "Tedavi yolumuz yok."

Avuç içlerimi izlemeye devam ettim, ben bu eylemi sürdürürken onun karanlık bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Sanki gözlerinin gölgesi üstümde duruyordu. Hayır, sanki onun gölgesinin omuzlarına binmiştim ve yerde yatan cansız bedenimi izliyorduk. Dileklerimin üstüne diktiğim yıldızlar sönmüş, karanlık üstümüze çökmüştü.

"Senin iç dünyan çok korkutucu bir yer," dedi tek solukta. "Ama henüz benim iç dünyamla tanışmadın."

"Evet," diye fısıldadım, yutkunmak bu kadar zor olmamalıydı. "Ama korkmuyorum."

Bana doğru bir adım attı. Hâlâ avuçlarıma bakıyordum, hafif bir esinti tenimde dolaşıyor, saç tellerimi belli belirsiz uçuşturuyordu. Ara koridorda açık olan pencereden içeri sızan rüzgârın kamçısıydı bu, şimşeğin beyaz darbesi içinde bulunduğumuz ortamı büyük bir hızla aydınlattı, iki kalp atışından daha kısa bir süre içinde o aydınlık, karanlık tarafından yutulup kayboldu. Işığın bile bize tahammülü yoktu. Gök gürüldedi.

"Bana bak." Bakmadım. "Bana bak Asi," dedi kalın sesinin etrafında yanan ateşi harlayarak.

Kaşlarımı çattım. Karşımda takındığı yüz ifadesini görmek istiyor olsam da ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Ona bakmak, feda ettiğim hayata bakmaktan çok daha zor geliyordu. Gözlerimi yumdum, içinde bulunduğum hisleri ateşe verme isteğini bastırmaya çalışıyordum ama elime bir kibrit verilse yakacağım ilk şey içim olurdu. Gözlerimi tekrar açtığımda kirpik diplerim sızlıyordu. Bakışlarımı yavaşça kaldırdım, ona baktım, gök gürüldedi ama bu kez ışığı yakınımızdan dahi geçmedi.

"Yaptığına bir bak," dedi keskin bakışlarını yüzüme kilitlerken. Dişlerini sıktı, yüzünde oluşan ölüm çukurları bir kabullenişi içine gömmeye çalışıyor gibiydi. "Olduğumu sandığın kişi miyim?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Osun."

Gözünün altındaki erimiş dikiş izi, yüzünde en çok dikkatimi çeken ayrıntılardan bir tanesiydi. Karanlıkta olmamıza rağmen o izi görüyor gibiydim, sanki diğer günlerden daha belirgindi. Ayak parmaklarımı içeri doğru çekerek bir elimi yavaşça omzuma koydum, omzumu sıktıktan sonra kaydırarak aşağı indirdim ve dirseğimi tuttum, gözlerim hâlâ onun gözlerine meyilliydi.

"Ya sen beni kafandan uydurduysan, küçücük?"

"Kafamda yaşarım o zaman seni." Durdum. "Kafamda yaşarım seninle." Dizlerim acıyordu şu an. "Olmaz mı?"

Bana yıkılmış bir hayal, yakılmış bir cennet gibi baktı.

"Olur mu?" diye o sordu, olmasını istiyor gibi sormuştu.

"Olmaz mı?"

Bana doğru bir adım daha attığında, üstünde yürüdüğü zemin değil, kalbimdi. "Olsun," dedi kısık bir sesle.

Gözlerimi ondan kaçırma gereği duydum, nefesim ilk kez bu kadar kesik ve durgundu ama kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sesini bastırdığı için dışarıda yağan yağmura minnettardım. Elim dirseğimden kaydı, yavaşça boşluğa düştü. Yerde boyanın içindeki suyu bulanıklaştırdığı bardak duruyordu. Fırçayı batırdıkça, suyu bulandırmıştı. Bulanıklaşan suyu izledim, bakışlarım bulanık suyun üstünden yağ gibi akıp zeminin üstüne serpiştirilmiş fırçalara kaydı.

"Ne çiziyordun?" diye sordum, sırf konuyu değiştirmek için yaptığım bu atağın farkında olduğunu biliyordum.

"Çizimi bitmiş bir şeyi boyuyordum." Sakindi, bu sakinlik bana yaklaşmakta olan depremin sıcak esintisini hissettirmişti.

"Görebilir miyim?"

"Hayır."

Bir an içinde bulunduğum her şey dalgalandı, kendimi kırışan bir kumaşı parmaklarımla düzeltmeye çalışıyormuşum gibi hissettim. Bakışlarım onun gözlerine tırmandı, gözlerinde derin bir anlam, içimi yakan bir ifade vardı. "Neden?"

Bana doğru bir adım daha attığında artık aramızda mesafe kalmamıştı. Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerini indirmiş bana bakmayı sürdürürken çıplak ayaklarının parmakları, çıplak ayaklarımın parmaklarına temas ediyordu ve ayakları benim buz tutmuş ayaklarımın aksine oldukça sıcaktı.

Bakışlarındaki yangından kaçındım. Fırçadan göğsüne sıçradığını düşündüğüm siyah boya izine baktım. Derin bir nefes aldı, göğsü o nefesi depoladığını belli edercesine şişti, nefesi dışarı bırakırken o sıcak nefes alnımı yaladı ve Karan'ın göğsü yavaşça söndü. "Korkmadığını söylemiştin," dedi sorgulayıcı bir ses tonu kullanarak. "Yoksa korkuyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Korkmuyorum."

Parmak uçlarıyla çeneme dokundu, parmak uçları da sıcaktı. Kafamı yavaşça daha yükseğe kaldırdı, gözlerim sanki onun parmaklarından dökülen komutu bekliyormuş gibi anında onun gözlerine tutundu ve o an, çakan şimşeğin yarattığı aydınlık ikimizin de yüzünde ışık pedalları çevirdi. Gözlerinin içinde, gözlerinin renginden daha da koyu olan fırtına karası yarıkları görmüştüm, o yarıklardan karanlığın kanı akıyordu.

Sertçe yutkundu, âdem elmasını dalgalandıran yutkunuşunun kıvrımı zihnimde bir panik havası uyandırmıştı. Akan zamanın kıskacında, çenem onun parmaklarının arasındayken kanım bile ters yöne hareket ediyordu sanki. "Ben soyut ya da somut olan her şeyi çizebilirim," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Ama sende bir şey var, onu bir türlü çizemiyorum." Kaşlarını çattı. "Çıldıracağım."

"Ne?"

"Tanrı yüzünün ayrıntılarını öyle bir işlemiş ki, seni bir tuvalin üstünde taklit etmeye kalksam, kalemim kırılacak, boyalarım kuruyacak."

Hiçbir şey söylemedim. Diğer eli yanağıma yapışan saçıma dokundu ve o saç telini parmağına doladı, hareketi derin ve yavaştı. Bakışları düzleşti, ifadesi yüzünden yavaşça silinirken artık ne düşündüğünü kestirebilmek mümkün değildi.

Parmağına doladığı saç telim yavaşça bolardı ve çözüldü, saç tellerim parmaklarının etrafından firar ederek doğrudan yanağıma geri düştü. Karan'ın saç tellerimden arınan uzun parmağı bir süre havada asılı kaldı, nabzımın çığlığını duyduğuna emindim. Parmağının ucunu yavaşça elmacık kemiğime sürttü, gözlerim ben farkında olmadan kısıldı, dışarıda yağan yağmur temasımız hissetmiş gibi hızlandı.

Ona babası ya da Ahmet Hoca hakkında hiçbir şey sormayacaktım, sormayacağımı bildiği için bana yaklaşıyordu. Karan'ın eli yavaşça yüzümü kapladığında avuçlarındaki sıcak baskıyı yanağımda hissettim. Elmacık kemiklerim sızlıyordu. Zaman, kölesi olduğu geçmişin bıçağından geçerken oldukça yara almıştı ve ben bu adamın dokunuşundan yaralanan zamanı içiyordum. "Şimdi sana nasıl dokunsam zamanı delerim ben?" Durdu, zaman da bizimle birlikte durdu. "Şimdi sana nasıl dokunsam," dedi tekrardan, sesi artık daha kısıktı, sanki bana bir sırrını fısıldıyordu. "Zaman dokunmaz bize?"

"Bunun cevabını sen bana dokunurken birlikte bulalım Ali." Dudaklarımdan dökülen cüreti dağın eteklerinden lav olarak dökülmüş

bir cümleydi. Dudaklarım, kelimeleri telaffuz ettiği kıvrımlarından ateşe verilmiş gibi yanmaya başladı. Aynı anda hem üşüyüp hem de yanmak mümkün müydü? Sanki ateşin yaktığı yerlerde buzun ayak izleri kalmıştı. Karan'ın bakışlarında büyüyen cennetin karanlık gölgeleriydi, göğsünü şişiren nefesi içine doldurduğunda onun da benden böyle bir cevap beklemediği aşikârdı.

Eli yavaşça yüzümden ayrıldı. Çenemi ise çoktan serbest bırakmıştı. Parmaklarının sıcaklığını emanet ettiği tenim, sıcaklığından koparıldığı için yine tiz bir soğuğa göğüs germeye başlamıştı. Karan'ın çıplak kolları belinin iki yanına düştü, bir süre karşımda öylece durup yüzümü izledi. İkimizin de karanlıkta devleşen gölgeleri hemen yan tarafımızdaki duvarın üstüne düşmüştü. Yağmur damlaları o gölgelerin içinden, etrafından tıpkı gözyaşları gibi akıyordu.

"Ben sanatçı olayım, sen sanatım ol," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Bu gece, burada, boyamı işleyeceğim tuvalim ol."

Elleri yavaşça bana uzandı. Üstümdeki kazağın eteklerini tuttuğunda göz göze geldik, gece mücevheri gözlerinde kararlı bir ifade belirmişti. Ona karşı koymadım, parmaklarının bir kısmı tenime dokunurken kazağımın eteğinden tutarak kazağı yavaşça yukarı kaldırdı.

Karnım soğuğu hissettiğinde, tenimin yavaşça gözler önüne serilmeye başladığını anlamıştım. Refleks olarak kollarımı yavaşça kaldırdım, bunu yaptığım an dudaklarında belli belirsiz bir gerilme oldu, o gerilme biraz daha kavis kazansaydı, bana gülümsediğini bile düşünebilirdim ama bunu yapmadı. Kazağı yavaşça çıkartırken gözlerim kısıldı, kazağın yün kumaşı çok kısa da olsa göz kontağımızı koparttı ve uzun siyah saçlarım kazağın baskısıyla yukarı toplanıp, kazağın tenimden ayrılmasıyla birlikte sertçe sırtıma çarptı, belime sürtündü.

Önünde yalnızca siyah, kalıbının kumaşı satenden bir sütyenle kaldığımda bakışları çıplaklaştırdığı bedenimde değil, derin çukurlar açtığı gözlerimde gömülü duruyordu. Elinde tuttuğu kazağımı boşluğa yavaşça fırlattı, kazağın ağır kumaşı zemine çarparken içimi sıkıştıran bir ses çıkarmıştı. Saçlarımın uçları belimin üstünde hafifçe hareket ediyordu sanki. Kollarımı indirip savunmasızlaşan bakışlarımı kısaca onun gözünün altındaki dikiş izine dokundurdum.

Yavaşça eğilerek dizlerinin üstüne çöktü; bu hareketi o kadar estetik bir yavaşlıkla gerçekleştirmişti ki, onun gerçek bir sanatçı değil, gerçek bir sanat olduğunu düşünmüştüm. Yüzü tam karnımın hizasında, gö-

beğimin biraz üstünde duruyordu. Yalnızca gözlerini kaldırarak bana alttan yakıcı bir ifadeyle baktı. Tüm dengemin sarsıldığını hissettim.

Parmakları kotumun lastiğinin kenarlarına doğru kaydı, tenimde yoğun bir ürperti dalgası patladı.

Sıcak nefesi karnımın üstünü kaplayan derinin kavlayıp dökülmesine neden olacak kadar büyük bir baskı uygulayarak cildime çarpıyordu. Sertçe yutkundum. Yaklaştı, siyah saçları gecenin içinde bir iblisin kanatları gibi parlıyordu, ateşe bandırılmış tüylerinde günahın zehirli ninnisi saklanıyordu. Yüzü karnıma yaklaştığı için bakışları biraz daha yükseğe çıkmak zorunda kaldı ve uzun kirpiklerinin kaşlarının altına sürtündüğünü gördüm.

Siyah gözlerinde cam kadar keskin ve parlak bir ifade vardı, o ifadenin içinde olacakların fragmanını görebiliyordum.

Parmakları leğen kemiğimin etrafında asılı duran kotun lastiğinden içeri doğru kaydı ve lastiği tamamen kavrayarak tehditkâr bir şekilde aşağı doğru asıldı ama tamamen çekmedi, tam o sırada gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını karnımın biraz üstüne bastırdı. Sıcak ve pürüzlü dudaklarının dokunuşu, tüm bedenimde plastik şişe eritiliyormuş gibi büyük bir acının başlangıcı olan sarsıcı ürpertiyi tenime gömdü.

Dudaklarını basılı tuttuğu tenimden ayırmadan alttan beni izlemeyi sürdürdü, bakışlarına yayılan o karanlık suların harelerinde donup katılaştığını görebiliyordum. Dudaklarını yavaşça sürterek göbek deliğime indi, bir an kendimi tutamayarak karnımı içeri doğru çektim ve belirgin kaburga kemiklerim dışarı doğru kavislendi. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, sütyenin dekoltesinden görünen göğsümün derisi dalgalanıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, tiz bir fısıltı dişlerimin arasında dolaşırken dilimin ucunu yakıyordu sanki.

"Asi," diye fısıldadı Karan dudaklarını göbek deliğimden çekmeden, nefesinin sıcak rüzgârı dizlerimin titremesine neden oldu. Bu hissin içimde kapladığı yer o kadar büyüktü ki, bu his benden alındığı an geride koca bir boşluk bırakacağını çok iyi biliyordum. Dudaklarını göbek deliğimin altına indirdi, kasıklarımın biraz üstünde durup kaşlarını çattı ve gözlerini benden ayırıp sıkıca yumdu. "Çakıltaşı."

Ellerim usulca hareketlendi. Karan'ın gür, siyah saçlarının arasına kayan parmaklarım onun kaşlarının daha çok çatılmasına neden oldu.

Karan yavaşça dudaklarını kasıklarımın üstünden ayırdı, yağmurun gölgeleri onun çıplak sırtına düşüyor olmalıydı.

Sanki ne kadar çatı varsa, hepsi gökyüzüyle birleşmişti, yerin bu kadar dibindeyken, nasıl bu kadar yüksekten izleyebilirdim tüm bu olup biteni?

Çatık kaşlarının arasından geçen bir damar vardı, damarın içinde akan kanın baskısı o damarın genişleyip kalp gibi çarpmasını sağlıyordu. Bakışlarım bir süre çatık kaşlarının arasından alnına doğru uzanan koyu yeşil, sürgün mavisi damarda takılı kaldı. Kotun lastiğinin iç tarafında kalan parmaklarının baskısı leğen kemiklerimi belirginleştirmişti.

Tüm bedenim oku savurmak için gerilen bir yay kadar gergindi. Kotumu büyük bir yavaşlıkla aşağı doğru tamamen çekti ve o an içinde bulunduğum ortam boyut değiştirdi. Kotumu dizlerime kadar indirirken gözleri tekrar gözlerime kenetlenmişti, çok kısa çıplaklığa kavuşturduğu bacaklarıma baktı. Bir elimi onun çıplak omzuna koydum, omzu ateşe dokunmuşum gibi avucumu yaktı, teni ilk kez bu kadar sıcaktı. Sanki derisinin altından sıcak nefesini avucuma üfleyen bir yaratık, kanıma susamış bir canavar vardı.

Onun omzundan güç alarak bir bacağımı kaldırdım ve kotumu yavaşça çıkardı, aynı şekilde diğer bacağımdan da kumaş parçasını koparır gibi ayırdı. Kumaşın içinden çıktım, ayaklarımın ucunda duran kotu bir ayağımla yavaşça yan tarafa doğru ittim. Yalnızca iç çamaşırlarımla Karan'ın karşısındaydım, utanç tenimi karıncalandırsa da, buna mani olma isteği hiçbir şekilde var olmamıştı. Sanki doğru olan tam olarak buydu. Karan gözlerini, ayak parmaklarımdan başlayarak tüm bedenimi gözlerinin siyah süzgecinden geçirip gözlerime tırmandırdı. Usulca ayağa kalktı, az önce önümde diz çöken bu adam şimdi karşımda bana meydan okurken, dev gölgesi üstüme devrilip beni kendine esir etmişti.

Beni kendisine mecbur etmişti.

Uzun saçlarımın bir kısmı yüzüne, oradan da omuzlarıma dökülmüştü. Karan ifadesiz yüzüne rağmen alev alev yanan gözleriyle bana bakarken eli yüzüme yaklaştı, elmacık kemiğim boyunca kayan orta ve işaret parmağı çenemde durdu, gözleri kısıldı, nefesi derinleşti. Aynı anda sertçe yutkunduk. Parmakları hareketini kesmedi, boynumdan aşağı aktı, köprücük kemiğimin üstünde duraksadı ve oldukça belirgin olan kemiğin üstünde saten bir kumaş gibi akıp bel kemiğimin bükülmesine neden oldu.

Dudaklarım aralandı, aralanan dudaklarımdan aldığım zavallı hazzın buharlı nefesi döküldü. Köprücük kemiğimden omzuma doğru ilerleyen parmağı kayarak ilerlerken dokunduğu her yerde yanan ateşler bırakıyordu sanki. Sanki Karan bir bataklıktı ve ben o bataklığın zeminine ayak basmıştım. Parmak uçlarımda hafifçe yükseldim, aramızdaki mesafeyi yok etmek tek arzumdu. Azaltabildiğim kadar azalttığım mesafenin çitlerinin ardından onu gözetlemeyi sürdürdüm, gözleri usulca omzuma döküldü, omuzlarımdan aşağı akan saçlarımı yavaşça geriye doğru itti ve çıplak omzum tamamen iştahına sunuldu.

Omuzlarımı öptü.

Dudağını sol omzuma bastırmayı sürdürürken uzun kolları bedenimin etrafından geçti, belime dokundu, belim boyunca sürtünerek sırtıma doğru tırmanmaya başladı. Dudaklarımdan kısık bir şekilde firar eden inilti, dökülürken onu içine hapsettiğim cam kavanozu parçalamıştı, parçalanan camların kırıkları dilime batıyormuş gibi hissediyordum. Sanki bir cümle kurmaya çalışsam, o cümlenin ilk kelimesini telaffuz ederken ağzımdan bir kova kan boşalacaktı. Karan'ın parmakları sütyenin kopçasının üstünde durduğunda irkildim ama geri çekilmedim, gözlerim ben farkında olmadan karanlığa kapanmıştı.

İki parmağı, tek bir hareketle kopçayı çözdü.

Sütyenin bantları yavaşça sırtımdan aşağı sarktı, çıplak kalan çizgiye sızan soğuğu hissettiğim an gözlerimi açtım ve karşıya, yağmur damlalarının hızla kaydığı cam duvara baktım. Ufukta çakan şimşeğin oluşturduğu elektrik mavisi halelere sahip rakı beyazı damarı gördüm. Ayrılarak bir kolu saran damarlar gibi gökyüzünü sardılar. Karan dudaklarını omzumdan çekti, yüzünü yüzüme hizaladı ve gözlerimin içine izin isteyen bir ifadeyle baktı. Boynundaki damarların tıpkı az önce izlediğim şimşeğin damarları gibi belirginleştiğini görebiliyordum. Tamamen boynunu sarmıştı.

Sütyenin askılarından bir tanesi omzumdan aşağı düşmüştü, diğeri hâlâ omzumda dursa da, kopça çözüldüğü için onun da düşmesine ramak kalmıştı. Karan'ın eli belime kaydı, büyük avucunu çıplak belime bastırarak beni sertçe kendine çekti. O an çıplak karnım, onun çıplak karnına öyle bir yapıştı ki, iskeletimizi kaplayan bu kaslar, et ve deri olmasa, kemiklerimiz iç içe geçebilirdi.

Göğüslerim, sütyenin üstünden dışarı doğru taştı ve ne kadar çok büyük olmasalar da, dolgun bir görüntü sergilediler. Burnumun ucu,

Karan'ın burnunun ucuna değiyor, aralıklı duran dudaklarımızdan akan nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına çarparak tekrar o aralıktan içeri akıyordu. Sütyenimin diğer askısı da omzumdan düşecek gibi olduğunda kendimi kasarak buna engel olmaya çalıştım. "Engel olma," diye fısıldadı. "Bırak düşsün."

Gözlerimi sıkıca yumup alnımı Karan'ın alnına yasladım, kafasını tamamen eğdiği için ona yetişmek daha kolay gelmişti. Diğer askı da aynı şekilde düştüğünde sütyenimi tutan tek şey Karan'ın bedenime yapışan bedeniydi. Yavaşça geri çekilirken, "Bana bak," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Gözlerini aç, küçücüğüm."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim, acımasızca ısırdım, kirpiklerim aralanırken Karan'ın bedeninden ayrılan bedenime sürtünerek kayan sütyen ayaklarımın dibine düştü. Çıplaktım. Karan'ın bakışları yüzüme sabitlenmiş bir şekilde gözlerime bakıyor olsa da, gördüğünü biliyordum. Belimde duran eli yavaşça hareketlendi, ağır ağır öne doğru geldi ve karnıma dokundu, parmakları karnım boyunca yukarı doğru kaydı, bir kez daha nefesimi tutup karnımı içeri çektim, bedenimin ona verdiği tepkilere inanamıyordum.

Tenimde kayan elinin sıcak avuçlarını çıplak göğsümde hissettiğim an gerildim, sanki kalbimde oklar vardı ve bu okların uçları Karan'ın göğsünü hedef almıştı. Arzunun serzenişini fısıldadım. İniltim onun gözlerinin içine bakarken ahlaksız bir anlam kazanmıştı. Göğsümün ucu, Karan'ın avucunu zorlarken yüzümü onun boynuna gömmek ve tüm bu gerçeklikten, tenime bıraktığı hislerden, ruhumu sıkıştırdığı kapanın içine saklanarak kaçmak istedim.

"Daha önce kimsenin çizmeye cesaret edemediği o tablosun sen," diye fısıldadı yüzünü yüzüme hizalayarak. Nefesi kelimelerin ucunu yakıyordu. "Ve ben çok cesurum."

Zorlanarak yutkundum. "Sen çok cesursun." Sesim tıpkı dışarıda yağmur damlalarının hırpaladığı o yaprak gibi titriyordu.

Karan avucunu göğsümün ucuna bastırdı, belim büküldü ve o an bacaklarımı birbirine bastırma isteğine dur diyemedim, dizlerimin bağı çözülüp, çözüldüğü yerden tekrar kördüğüm oluyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastıracağını sandım ama bunu yapmadı, dudakları dudaklarımın ucundan döndü ve o an o kadar sinsi, o kadar cüretkâr ve karanlık bir şekilde tebessüm etti ki, dizlerimin üstüne düşeceğimi zannettim.

Yavaşça geri çekilip elini üstümden çekti, tenimde sıcak olan tek yer onun avucunun baskısıyla ısınmış göğüs uçlarım ve belimdi. Karan bana sırtını döndü, çıplak sırtını oluşturan kasların kıvrımlarını, kavislerini izlemeye başladım, yavaşça eğildi, tek dizinin üstüne ağırlığını bıraktı ve yerdeki fırçaları parmaklarıyla yerde yuvarlamaya başladı.

Fırçaların gövdeleri yavaşça dönerken keskin bakışları fırçaların üstündeydi, doğru fırçayı bulana kadar fırçalarla olan oyununu sürdürdü. Fırçalardan birini avucuna aldı, ucunu bulanık suya batırıp yavaşça ıslattıktan sonra kafasını kaldırdı ve omzunun üstünden bana baktı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken farkında olmadan kaşlarım çatılmıştı. Karan büyük oval paleti eline aldı, ortasından parmağını geçirdi ve avucuna sabitleyip ayağa kalktı.

Ucu ıslak fırçayı siyah boyaya batırıp fırçayla boyayı yavaşça dağıtarak fırçanın ucuna istediği miktarda siyah rengini aldı. Tekrar önüme geldiğinde bedenim yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı, kan akışımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Karan fırçanın ucunu usulca köprücük kemiğime dokundurdu ve köprücük kemiğim boyunca düz bir çizgi çekti. Boyanın soğuğu tenimi ısırırken dokunduğu yerlerde bıraktığı siyah iz köprücük kemiğimin şeklini aldı. Bakışlarım kısaca çizdiği yere kaydı, tekrar Karan'a baktığımda, bana değil, boyayla çizdiği köprücük kemiğime bakıyordu.

"Tedavi yolum yok," diye fısıldadı fırçanın ucunu yavaşça tenimden ayırıp kaşlarını çatarak. Fırçayı bir kez daha boyaya batırdı, ardından tenime yöneldi. Boynumun bittiği yerdeki boşluğa fırçayla dokundu, boynum ile gerdanımı bağlayan o soluk boşluğunu siyaha boyadı. "Işıklar öylece yanıp sönüyor. İzin ver gölgelerin beni tüketmesine." Tam gözlerimin içine baktı. "Neden? Sana ruhumu versem, sen bile ölürken beni bırakırsın. Ölüm bu deme, sen hiç sessizlik tarafından sağır edildin mi?" Fırça yavaşça gerdanım boyunca kaydı, iki göğsümün arasındaki boşluğa siyah bir yol döşendi. "Bir gün beni bırakacaksın." Bana bakıyordu ama ne görüyordu bilmiyordum.

"Bırakmayacağım," diye fısıldadım tam gözlerinin içine bakarak.

Karan fırçanın ucunu iki göğsümün arasındaki boşluğa öyle sert bastırdı ki, acıyla gözlerimi yumup dudaklarımı ısırdım. "Bırakacaksın," dedi, kendinden emindi. "Ben bir binayım, sen en üst katıma çıkan o uçurtmasını kaybeden kız çocuğusun, büyüyene kadar o yük-

seklikten zemini izleyeceksin, büyüdüğün gün o binanın tepesinden isteyerek düşeceksin."

"Yanılıyorsun," diyebildim, fırçayı biraz daha bastırdığında gözlerimi açıp ona baktım, bana bakıyordu. "Bırakmayacağım."

"Benim gibi bir adamı kim ister?"

"Senin gibi bir adamı kim istemez ki?"

"Kafasından uydurduğu, olduğunu sandığı kişiyi herkes ister Asi," diye mırıldandı, sesi o kadar yorgundu ki, kalbim acımıştı.

"Senin kim olduğunu biliyorum." Karan beni dinlemedi, gözlerini benden uzaklaştırıp fırçanın ucunu yavaşça göğsüme kaydırdı. Sol göğsümün çerçevesini yavaşça siyaha boyarken dişlerimi sıktım, yüzümde oluşan çukurlarda karanlık gölgeler oluşmuştu, zemin ayaklarımın altında kayıyordu sanki.

"Ne tür bir günah işledin acaba?" diye fısıldadı fırçayı yavaşça göğsümün ucuna sürterek. Kasıldım, gözlerimin önüne bir perde iniyor gibi olunca bir elimi tekrar Karan'ın omzuna koyarak ona tutunma gereği duydum. Tırnaklarım farkında olmadan onun tenine battı. Göz göze geldik. "Hangi günahının bedeliyim Çakıltaşı?" Sertçe yutkundu. "Günahın ne?"

Tam gözlerinin içine bakarak, "Doğmak," diye fısıldadım.

"Öyleyse senin günahına tek sebep, benim sevabım."

Hiç şey diyemedim. Fırçayla göğsümün ucuna öyle sert bastırdı ki, gözlerim kısıldı ve hafifçe inleyerek başımı geriye doğru attım, Karan bunu fırsat bilip yüzünü boynuma yasladı, sıcak alnı boynuma buharını bıraktı. Burnunu sertçe boynum boyunca kaydırdı, dudaklarını boynumda kıvrılan o kalın damara yasladı ve ağzı açılırken kalbimin kapıları ona sonuna dek açıldı. Islak dilinin darbesini boynumdaki hassas deride, nabzımın çarptığı damarın üstünde hissettim.

"Karan," diye fısıldadım. Bakışlarım tavana sabitlendi, uzun saçların kalçalarıma sürtünüyordu. Fısıltım sanki bir çığlıkmış gibi büyük bir kuvvet gösterisi sergileyerek odanın içinde çınladı, şimşeğin gür hırıltısından bile daha güçlüydü. Damarın etrafında dolaşan dilinin ıslak patikalarında pedal çeviren hisler, yarattığı tutku kafesinin parmaklıklarını dağlıyordu.

Ne zaman o kafesin parmaklıklarını sarsarak dışarı çıkmak istediğimi bağıracak olsam, o kafesin parmaklıklarını kavrayan ellerim yanı-

yordu, ateşi keşfeden çocuk gibi kafesin içine kaçarken, kaçtığım şeyin aslında kafes olduğunu unutuyordum.

Karan dişlerini boynuma geçirdi, gözlerim aralandı, kaşlarım acıyla çatıldı, titreyen nefesim tavana uçtu ve o an gerçekten ona karşı hiç şansım olmadığının farkına vardım. Boynuma doğru, "Senin üstünde bir iz bırakmak istiyorum," diye hırladı.

Şu an dişlerini geçirdiği yerde bir iz bıraktığı kesindi.

Acıyla, "Bırak," diyebildim. Kelimeler dudaklarımın arasında parçalanıyor, dilime kanı bulaşıyordu. Yağmur sağanak halinde yeryüzüne inmeye başladığında artık iniltilerim herhangi bir onay beklemeden olduğu gibi dökülüyordu dudaklarımdan. Fazla yağış yüzünden dışarıda büyük bir gürültü vardı ve bu gürültünün ayak sesleri odanın içinde çınlıyordu. Aslında şu an ruhsal açıdan allak bullaktım ama bedenim bu saldırıdan hoşnuttu; hatta bu saldırının önüne kendi isteğiyle atlamıştı.

Karan fırçayı göğüs ucumda daireler çizerek gezdirmeye başladı, soluk soluğa kalmış şekilde tavanı izlemeyi sürdürdüm. Bir yere yaslanmak istiyordum. Soğuk bir duvar, yer, fark etmezdi. Ayakta duracak gücü kendimde bulamamaya başlamıştım.

"Karan," diye inledim güçlükle. "Lütfen."

"Işıklar sönünce bu adam oluyorum," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Buna engel olabilir misin? Bununla başa çıkabilir misin?"

Diğer elimi de onun omzuna koyarak ona tutundum. Yorgunluğuna rağmen dimdik ayakta durmuş beni yerle yeksan ediyordu. Onda bir huzursuzluk seziyordum, şu an bile tutkunun altına saklanmış bir korku vardı ve o korku her neyse, Karan bu korkuyu oldukça derin bir yerde saklıyordu. "Kim olduğun umurumda değil," diye sızlandım acılar içinde. "Varsın. Buradasın. Benimlesin."

Karan fırçanın ucunu göğüs ucuma bastırıp çekti, göğsümün ucunda küçük daireler çizerek ucu soğuk fırçayla beni deli etmeye devam etti. O bu eylemi öyle yavaş, öyle kışkırtıcı bir şekilde gerçekleştiriyordu ki, aklımı kaçıracağımı düşünmeye başlamıştım. Tutkunu olduğu boyayı, tutkunu olmaya başladığını düşündüğüm bedenimle birbirine karıştırırken bundan büyük bir haz aldığını hızlanan nefesinden anlayabilmek mümkündü.

"Bedenin bana muhtaç," dedi kesik bir nefesin arasına harfleri sıkıştırarak. "Tıpkı avuçlarımın arasına aldığım yaralı ruhun gibi."

Cevap veremedim. Dilim lâl olmuştu şu an. Başımı kaldırmak istediğimde Karan'ın dudakları hızla çeneme ulaştı ve çenemi dudaklarının arasına alıp, dişleriyle çenemi çizdi. Burnundan verdiği sert nefesi hissettiğim an, "Muhtacım," diye soludum. "Sana muhtacım."

"Siyahı siyahla örtebilir misin?" diye sordu çenemi dişlemeyi sürdürürken. "Söyle bana Asi, sen gerçekten siyah mısın?"

Hiçbir şey diyemedim, her şey birbirine girmeye başlamıştı; çenemi ısırdı, dudaklarıma tırmandı ve dudaklarımı hırsla öpmeye başladı. Ağzım, ağzının içinde dağılıyordu sanki. Nefes nefese ona koşuyor, soluk soluğa ona takılıp, ter içinde ona düşüyordum.

Dudaklarımın şiştiğini hissediyordum, arzulu nefesi ciğerlerime doluşuyordu, dişlerini dudaklarıma batırarak beni acımasızca öperken ilk kez bu kadar hırçındı. "Teslim olacağın ânı beklerken sana teslim olduğumu fark edemedim ben Asi Çakıltaşı," dedi soluk soluğa dudaklarımdan ayrılarak.

"Teslim olmadın," diye inkâr ettim. "Sen teslim olmazsın." Kıvranıyordum, bedenim onu istiyordu, bu utanç verici istekten kendimi alıkoyamıyordum. Diğer Merve'nin sessizliği bir cesedin eriyen ses tonu kadar yitikti, sanki orada değildi, sanki bizi reddetmişti.

"Teslim oldum," dedi, gözlerinin karanlık kuyularında katlim gerçekleşiyordu. Fırçayı karnıma kaydırdı, boya artık daha silik izler bırakıyordu, tırnaklarımı Karan'ın omzuna geçirerek bu işkenceye tavrımı koymaya çalıştım. "Olmadın," dedim acılar içinde. "Olamazsın."

Hırsla dizlerinin üstüne çökerek belimin iki yanından tuttu, eğilmek üzereydim ama buna engel oldu; başımı öne eğerek nefes nefese ona tutunmaya çalıştığımda gözlerini kaldırıp bir bana, bir de yüzünün hizasında duran karnıma baktı. Fırçayı palete batırdı, neredeyse kurumuş olan fırçanın ucunu boyayla doldururken gözleri karnımdaydı. Ucunu boyayla doldurduğu fırçayı, göbek deliğimin etrafında gezdirmeye başladı, o yavaşça tenimi karanlıkla örterken, ben bu hissi göğsümden koparıp atmak istiyordum. Dudaklarını kasıklarıma bastırmaya başladı, kasıklarımdaki kan fokurduyordu.

Bedenim dört duvar arasında sıkışmıştı sanki. Fırçayı tutan eli aşağı doğru kaydı, öptüğü yerin biraz üstüne fırçayı bastırarak siyaha boyadı. Fırça yere düştüğünde tok bir ses çıkardı, Karan iki elini de aynı anda boyadığı karnıma bastırdı, avuçlarına boyanın bulaştığını biliyordum.

Ellerini karnıma bastırarak beni geriye doğru itti ve dizlerinin üstünde beni takip ederek arkamdaki duvara kadar yürümemi sağladı, sırtım duvara yaslandığı an bedenim sarsıldı ve Karan bir bacağımı tutup, boyalı avuçlarıyla o bacağımı omzunun üstüne koydu. Bacağımın iç tarafında Karan'ın boyalı elinin beş parmağının siyah izi çıkmıştı. İki bacağımın arasına yakın olan yüzüne baktım, kalçalarımın kasıldığını hissedebiliyordum. Karan'ın sıcak nefesi iç çamaşırımın ince kumaşına baskı yaparken, bu sıcaklığı orada, tam oramda hissediyordum.

"Güzel kokunu alıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sıcaklığını hissedebiliyorum."

Karan'a baktım, ilk kez istek onu kör etmiş gibi görünüyordu. Kafamı duvara yasladım, duvarın soğuğu tenimdeki sıcağı ısırıyordu, sertçe yutkunup kasılmayı sürdürürken, "Ruhunu bana vermekten bahsetmiştin," dedim zorla. "Ruhumu sana versem demiştin. Vermedin. Teslim olmadın."

Karan bacağımın iç tarafını öptü, kasıldım, gözlerimi sıkıca yumarak, "Karan," dedim, aldırış etmeden aynı yeri bir kez daha öptü, bu kez öperken dişlerini de sürtmüştü. Cevabı bu muydu? Yoksa bu bir *cevapsız kalma hakkımı kullanıyorum* eylemi miydi? Bilmiyordum. Tenim nasıl ateşler içindeyse, aynı şekilde zihnim de soru işaretleriyle doluydu. "Karan." Dudaklarını iç bacağıma, oranın çaprazındaki dokuya bastırdı, dilinin dudaklarının arasından firar ettiğini anlamamla birlikte başımı hafifçe duvara vurarak inledim. "Ali!"

Karan dişlerini geçirerek canımı acıttı, ellerim saçlarına kaydı ve gür saçlarını avuçlayarak, "Lütfen!" diye inledim. Sesim her tarafından çatlıyordu, bu da neyin nesiydi? Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes aldım. "Eziyet... Eziyet bu!"

"Eziyet mi?" Sesi boğuktu. Usulca iç çamaşırımın kumaşına nefesini verdi, delirmiştim. "Böyle mi?"

"Karan!"

Burnuyla hafifçe o kumaşa dokunduğunda dişlerimi sıkarak kendimi kastım. "Eziyet?" Burnunu orada hafifçe hareket ettirdi. "Böyle mi? Hadi durma, Ali de bana."

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarımı parçalarcasına ısırırken. "Ali."

Karan bacağımı daha sıkı kavrayıp tamamen omzuna çektiğinde belim yapıştığı duvardan kurtuldu, kafam hâlâ duvara yaslı duruyordu. Karan tam oraya sıcak nefesini bıraktı, kendimi öyle çok kasıyordum

ki, kemiklerim acımaya başlamıştı. "Seni kıvrandırabilirim," dedi ahlaksız bir ses tonuyla. "Sorduğun tüm soruları cevaplayıp, ardından o cevapları sana unutturabilirim."

"Yapma..."

Boyalı eliyle kalçamı kavradı, bacağım omzundayken dengeyi zor tutturuyordum. Dudaklarını kumaşa bastırdı, orada oluşturduğu karıncalanma büyüdü ve göğüs uçlarımda sızıyı hissettim, biri sanki tenime iğneler batırıyordu ama bu iğnelerin ucunda zevk vardı.

"Küçük kızım," diye fısıldadı dudaklarını oradan çekmeden. Sıcak nefesi tam orada bir sarsıntı yaratmıştı. Oramda bir sızı hissediyordum, sanki nabzım orada atıyordu, utancın halesi bedenimde ışık gibi yanıyordu ama istek o kadar karanlıktı ki, ışığın üstünü pelerin gibi örtmüş, aydınlığı bastırmıştı. "Benden kaçmayı öğretemedim sana," dedi, sesinde tutku vardı. "Zaten kaçsan bile arkandan gelirdim. Sana karşı çok çaresizim, görüyorsun değil mi?" Gözlerini kaldırıp bana baktığını hissettiğim an bakışlarımı ona doğru indirdim, dişlerini sıkarak bana bakıyordu, başımı aşağı yukarı hafifçe salladım. "Asi," diye hırladı. "O küçük kadınlığını çürütene kadar..."

İrkilip sırtımı duvara yasladım, dişlerini sıkarak kendini durdurdu. Dudaklarını öyle sert oraya bastırdı ki, kumaşa rağmen onu hissedip delirmiş gibi inlemeye başladım. Saçlarını sıkıca kavradım, canının yandığına emindim, umursamadım, saçlarını çekiştirerek kendimi geri çekmeye çalıştım.

Bacağımı alttan kavrayarak orayı biraz daha araladı ve o an ne yapacağını anlayıp korku dolu gözlerle ona baktım. İç çamaşırımın alt tarafındaki lastiği parmaklarıyla kavradı, uzun parmakları tıpkı bir kanca gibi iç çamaşırın içine girdi ve parmağı oraya, tam orama dokundu. Eklemini hissettiğim an gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Parmaklarına bulaşan ıslaklık, kulaklarımın uğuldamasına sebebiyet vermişti.

Karan hırladı, gözlerini yumdu ve "Sıcaksın," dedi. "Sıcak, küçücük ve ıslaksın."

Şimşeğin sesi odanın içini doldurdu, Karan yavaşça iç çamaşırımı yana doğru çekti, çıkarmamıştı ama yana çektiği için orası artık gözlerinin önündeydi. Ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırdım, utançtan ölmek üzereydim ama bedenim uyuşmuştu. Sessizlik uzayıp aramıza yattı, sessizlik çırılçıplak ve muhtaçtı. Bakışlarının oraya kilitlendiğini fark ettim, nefesi doğrudan oraya dökülüyor, parmakları iç çamaşırımı

kanca gibi kavramış orayı daha net görebilmek adına ileri doğru asılıyordu.

"Tertemiz," diyebildi, o da benim kadar uyuşmuş görünüyordu. "Çok küçük." Gözlerini kaldırıp bana öyle bir baktı ki, ne yapacağımı şaşırdım. "Seni öyle sert..." Dişlerini sıktı. "Yaparım bunu. Bana öyle bakma."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Yapma," dedi, sesi ilk kez bu denli sertti. "Sakın daha fazla istememi sağlama. Seni parçalarım. Duydun mu?" İç çamaşırımı biraz daha çektiğinde acıyla kıvrandım, bir an için bu acıdan kurtulmak umuduyla iç çamaşırımı tamamen çıkarmasını bile istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Gözleri yavaşça oraya kaydı, yavaşça yaklaştı, gözlerim kısıldı, bedenim sanki bana ait değildi, ruhum bedenime eğreti duruyordu.

Karan dudaklarını tam oraya bastırdı, içimdeki her şey çekiliyormuş gibi hissettim ve başımı duvara vurarak sızlanarak inledim. Dili orayı buldu, tam o noktaya diliyle küçük fiskeler vurmaya başladığında çıldırmış gibi hissediyordum.

Ellerim benim bilincim dışında onun omzuna dokundu, tırnaklarımı batırırken, "Karan," dedim iniltilerimin arasından. "Ah, lütfen!"

Bu nasıl bir histi böyle? Duvarlar üstüme yıkılıyordu, topraklar bedenimi örtüyordu, sanki ben kibrittim ve sürtülerek aşındırılıyordum. Kıvılcımlarım dudaklarımdan dökülen iniltilerimdi. Bedenim rotasını kaybetmiş bir gemi gibiydi, buzdan bir dağa doğru son sürat ilerliyordu, parçalarımın bile parçalara ayrılacağını düşünmeye başlamıştım. Dilinin ıslak hareketi oradaydı, tam orayı, o tepeyi sertçe bir sağa bir sola yatırarak fiskeler indirirken artık çıldırmış gibiydim. "Karan!" Burnundan verdiği sert nefes orayı ısıttı, diliyle ısıttığı yerin üstünden geçti ve o noktayı dudaklarının arasına alıp çekiştirerek emmeye başladı.

Tahammül seviyem parçalara ayrılmıştı. Yanağımı duvara yaslayarak dişlerimi sıktım. Karan tam orada öyle büyük bir darbe başlatmıştı ki, bu darbe hasarını tüm bedenime veriyordu. Dudaklarımın kuruduğunu hissettim, sesim çatlaktı, aldığım soluk bile bana ızdırap veriyordu şu an. "Bana beni istediğini söyle," dedi dudaklarını oradan uzaklaştırıp, açlıktan yırtılmış gözlerle bana bakarak. "Söyle, yoksa istediğini vermem."

Yutkunmaya çalıştım. "İstiyorum," dedim zorlanarak. Devamını getiremedim. Dudaklarını oraya gömdü, yanağımı bir kez daha soğuk

duvara yasladım ve yaklaşmakta olan kasırganın harabeye çevireceği bedenimin titremelerine inleyerek ayak uydurdum. Çatlaklara ayrılan düşüncelerim ayrıldıkları yerden tekrar bir araya gelerek tek bir şeye odaklanıyordu.

Bana verdiği bu tuhaf his... Haz mıydı? Zevk? Bilmiyordum ama hissediyordum. Hissetmek acizlikti. Ellerim onun omuzlarından ayrıldı, farkında olmadan göğüslerime dokundum ama bu daha çok bir korunma isteği gibiydi, göğsümden bir tanesi boyalı olduğu için avucuma bulaşan boyayı hissedebilmiştim.

Karan aniden ayağa kalktı, yoksun bir şekilde titredim, ellerim göğüslerimden ayrıldı ve onun göğsüne dokundum. Bir avucumun içine bulaşan boya onun göğsüne izini bıraktı, sertçe yutkunurken içinde bulunduğumuz durumu tanımlayamayan ifademin karmaşasına aldırış etmeden onun gözlerinin içine baktım.

"Sana neler yapmak istediğim konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu, gözlerimin içine bakıyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık artmıştı, dizlerim titriyordu. Gözlerimi yumsam, gerçekten kopsam, bu damağımı parçalayan istek beni terk eder miydi? Hipnoz edilmiş gibi hissediyordum. Şu an benden ölmemi istese, mutfağa gidip tezgâhın üstünde duran bıçağı alır kalbime saplardım.

"Çok acımasızsın," dedim istekle titrerken. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

İki bacağımın arasına girdi, bana tamamen sokulduğunda ikimizi ayıran tek şey aramızda duran, göğsüne yerleştirdiğim ellerimdi. "Devam etmemi istiyorsun, değil mi?" diye sordu. Islak dudaklarını yaladı, dolgun dudaklarına baktım, dikkatim dağınıktı, bedenim hiç bu kadar kasılmamıştı ve ilk kez çıldırmanın eşiğinde, kendimi delirmeye bu kadar yakın hissediyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım, eğer ona tutunmasam yere düşerdim.

"Şu an benim için deliriyorsun, değil mi?" Alt dudağını ısırdı, bu gerçeği bilmek onu çıldırtıyordu, bunu görebilmiştim. "Tadın dudaklarımda. Tadına bakmak ister misin?"

Aralıklı dudaklarımla öylece ona bakakaldım. Tanıdığım, bildiğim Karan'dan daha karanlık bir adamdı şu an karşımda duran. "Tadını aldım," derken gözleri alev alevdi. "Hadi kurtul kurtulabilirsen. Hadi, ölüm gelsin, bakalım alabilecek mi seni elimden?"

Bir an olsun düşünmedim. Doğru olan buydu. Benim açımdan doğru olan buydu ve yanlışın canı cehennemeydi. Dudaklarımı öyle büyük bir haz, büyük bir istekle Karan'ın dudaklarına bastırdım ki, dişlerimizin birbirine temas ederken çıkarttığı sesi işittim. Soluğumu soluğuna katmak benim için zordu, düzensiz nefesimi onun ağzının içine verdim ve dudaklarından günahı içtim. Bu işlediği ilk günah değildi ama beraber yanacağımız ilk günahlardan yalnızca bir tanesiydi.

Onunla işlenen günahın bile tadı farklıydı, gözlerimi sıkıca yumarak ellerimi sırtına kaydırdım ve sırtına tırnaklarımı tıpkı gülün dikenleri gibi batırdım.

O, gülün gövdesiydi ve benim dikenlerim onun tenine saplandığında hiçbir bahçe makası bizi ayıramazdı. Boyalı elimin sırtında da iz bıraktığını biliyordum. Ellerim o izi besleyerek karnına kaydı, yavaşça aşağı indi ve parmaklarım kemerinin soğuk demir tokasına temas etti. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı, ikimizin de gözlerinde birbirimizin yansıması vardı. Kemerin tokasını sertçe çektim, kemeri çözerken göz gözeydik ve şu an yaptığım şeye inanamıyordum.

Fermuarını indirirken hâlâ gözlerinin içine bakıyordum. Burnundan verdiği sert nefesler dudaklarıma çarpıyordu. Boxerının kumaşına dokunduğum an gözleri daha da kısıldı. Burnumu burnuna sürttü, boxerının lastiğinin üstünde dolaşan parmaklarımı kavradı, avucunun içine aldığı elimin avucunu boxerının önündeki çıkıntıya bastırdı ve o an gözlerim irileşti. Avucumda çarpan nabız, beni bir an korkutsa da, göğsümü körüklemişti. Karan elimi oradan sürterek çekti.

Bir bacağımı beline doladı, bacağımı beline dolarken kullandığı elini bacaklarıma sürterek arama getirdi, iç çamaşırımın kenarını kıskaç gibi kavrayan parmakları başımı döndürmüştü. Karan durmadı, boxerını indirdiğini fark ettiğimde sertçe yutkundum ama asla aşağı bakmadım. Gözlerimin önünde ateş pervaneleri dönüyor, sıcak rüzgâr yüzümü sıyırıyordu. Karan'ın erkekliğinin bacağımın içine sürtündüğünü fark ettiğim an bedenim buz kesti, şok olmuş gözlerle onun tutkuyu giyinen şehvetli siyah gözlerine baktım.

Karan sıcak aletini yavaşça bacağımın içine sürttü, kocaman gözlerle tam onun gözlerinin içine bakıyordum. Gözlerimi kırpmıyordum. Bu his de neyin nesiydi? Altında kalmıştım. Toparlanamıyordum. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Cennetin yüksek vadilerine cehennemin dalgaları çarpıyordu.

Sıcaklığını hissetmemem imkânsızdı. Sıcak olan aletini oraya getirdi, iç çamaşırımı yavaşça geriye çektiğinde ürperdim, erkekliğini tam orama getirdi ve başını yavaşça tepeme bastırıp, hafifçe sürttü. Oramın kasıldığını hissettim, lanet bir muhtaçlık hissiyle titredim. Karan iç çamaşırımı serbest bıraktı ve iç çamaşırım ikimizin sıcaklıklarının üstüne kapandı. Karan iç çamaşırımın içinde, benimleydi. Aleti boydan boya orayı kapladı, sıcaktı, orama yavaşça sürtünmeye başladı, nemli bölgede kayan aletinin gitgide hacim kazandığını, genişlediğini hissediyordum. Korkuyla ona tutundum. Korku, zevkin kirli ayakları tarafından çiğnenerek ezildi. Yok oldu.

"Karan," diye inledim. Tırnaklarım omzuna saplandı, kendimi kastım, elimde olmadan oluyordu. Orada kayıyordu, onu hissediyordum, sıcaklığına kadar. Karan dişlerinin arasından hırıltılı bir nefes verdi, kendini bana biraz daha bastırdı ve eli bacağıma kaydı. Duruşumu düzeltti, bacağımı biraz daha yukarı kaydırarak ona sarmamı sağladı. Yavaşça hızlanmaya başladı, orada öyle hızlı hareket ediyordu ki, zevkten titriyordum. Göğüs uçlarımın sızladığını, gittikçe daha da belirginleştiğini hissediyordum.

Karan, "Senin o küçük..." dedi ve tamamlamadan dudaklarını dudaklarıma öyle hızlı kapattı ki, dişlerimiz birbirine çarptı. Çıplak göğüslerim çıplak göğüslerine yapıştı. Dili ağzımın içine yerleşti, ölülerin çürüyen cesetleriyle dolu olan mezarların bize açıldığını, üstümüze toprak atıldığını düşündüm. Karan'ın hareketleri hızlandı, oraya sertçe kendini bastırarak sürtünüyordu, deliye dönmüştüm.

Ağzının içine doğru inledim, hırlayarak karşılık verdi. Dudaklarımız ayrıldığında kaşları çatık, dudakları aralıklıydı, alnını alnıma yasladı ve şu dünya üzerinde kimsenin hayır diyemeyeceği o tutkulu bakışlarını gözlerime sabitledi. Daha da sert bastırdı, oranın acıdığını hissedince dudaklarımı dişleyerek gözlerimi kısıp inledim. Karan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, dilini köpek dişinin üstüne yavaşça sürtüp, dilinin ucunu ısırdı. Delici bakışları yüzümdeydi.

"Yavaşla," diyebildim, muhtaçtım, bedenim ona muhtaçtı, ruhum onun için sürünüyordu şu an. Bu kabul edilemezdi. Bunu kendime yediremiyordum. Onun için çıldırıyor olmak, benim için dehşet vericiydi, korkunçtu. Kendini tamamen bastırdı, erkekliğinin baskısıyla sırtımı duvara daha sert çarptım ve "Ah!" diye bağırdım. Karan aynı yüz ifadesiyle beni izliyordu, alt dudağını yaladı, alnı ter içinde kalmış-

ti. Göğsümün ucu göğsüne sürtünüyordu. Birbirine sürtünen tenimiz kızarmıştı, bundan emindim.

Topuğum beline yaslı duruyordu. Terleyince kaydı, Karan elini arkaya attı ve ayağımı belinin kavisine yerleştirdi, bacaklarımın içinin nemlendiğini hissediyordum, dudaklarımdan firar eden inilitlerin önü kesilmiyordu. Delirmiş gibiydim, delirmiş gibiydi ama yine de yüzündeki o alay silinmiyordu. Bana ne yaptığını görebiliyordu, bundan haz alıyordu. Damarlarının kavisini hissediyordum, oramda çarpan damarlarının bana verdiği farklı bir zevk vardı şu an. Aklımı kaçırıyordum

"Tek hamleyle içini doldurabilecek kadar öfkeli, canını yakmaktan korkacak kadar da ibnenin evladıyım," dedi nefes nefese. Alnını alnıma tamamen yapıştırdı, gözlerimin içine beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi baktı. Burnundan verdiği sert nefesler dudaklarımı yakıyordu, alnındaki ter, alnımdaki tere karışmıştı ve dişlerini sıktıkça, yüzüne devrilen gölgeler yanaklarındaki çukurlara yeni mezarlar biçiyordu.

"Karan!" Deliye dönmüş bir şekilde kıvrandım, başımı duvara yasladım ve alnıma bulaşan terine yansıyan soğuk bir an zihnime bıçaklar saplanmasına neden oldu. Karan dişlerini gıcırdatıyor, bazen kendini tutamayarak hırıltılar çıkartıyordu. Çok ıslaktık, sıcak ve parçalanmaya yakındık. Farkında olmadan kalçalarımı hareket ettirdim, bir an erkekliği iç çamaşırının içinden çıkıp bacağımın içine çarptı, Karan hırsla onu tekrar oraya yerleştirdi, kafamı duvarlara çarparak dağıtmak istiyordum.

Hızlandı, bir şeyler söylüyordu, duyamıyordum. Algılarımı yitirmiştim. "Benden korkma!" dedi hırsla bir kez daha kendini bastırarak orada kaydırırken. "Benden kork!" Durmadı, bu iki cümleyi durmadan tekrarladı, her cümlenin sonunda, noktayı koyar gibi kendini bana daha fazla bastırıyor, tenimi tenine daha çok yapıştırıyordu. "Sana elini sürenin, değil elini, tümden kendisini yakar, kül ederim."

Dudaklarımı aralamaya çalıştım, yapamadım. Karan inleyerek çeneme yöneldi, dişlerini çeneme geçirdi, eli belime kaydı ve eli duvar ile belim arasında kaldı. Beni sıkıca kavradı. "Kucağıma çık," dedi dişlerini çeneme sürterek. "Bacaklarını bana dola, kucağıma çık."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Karan yapamayacağımı fark edince iki elini kalçalarıma dayadı, parmakları kalçalarıma battı, beni sertçe yukarı çekmesiyle birlikte iki bacağım da onun beline dolandı. Sırtımı tekrar duvara yapıştırdı, artık tamamen onun kucağındaydım, erkekliği

orada, iç çamaşırımın içindeydi, tüm hızıyla bana dokunuyor, bana bulaşıyordu.

Yüzünü boynuma gömdü, kokumu içine çekti, kasılıyordu. Kasılıyordum. Kollarımı boynuna doladım, tenimde ne kadar boya varsa onun tenine de izlerini bırakmıştı şu an. Boynumdaki damarı öptükten hemen sonra dudaklarını kaydırarak omzuma indi. Çıplak omzumu dişleyerek hareketlerini hızlandırdı. Sırtım duvara çarpıp duruyordu. Omzumdaki acıyı hissetmiyordum bile ama dişlerini oraya geçirdiğini biliyordum.

Bir an dünya tersine dönmeye başladı, sanki zaman geriye akıyordu. Ortamdaki her şey ters şekilde hareket ediyor, eski halini almaya başlıyordu. Fırçalar yavaşça suyun içine giriyor, tekrar çıkarken uçları kuru ve boyalı oluyor, tuvaldeki dağılmış siyah boya yavaşça toplanıyor ve eski düzenine kavuşuyor, yağmurun gölgeleri yavaşça geri çekiliyordu.

"Karan!" diye bağırdığımda tavan başımıza çöküyor sandım. Duvarlar çatlıyor, yarıklara ayrılıyordu. Korkuyla Karan'ın omzuna kapandım, dudaklarım omzuna sürtündü, ağzım aralandı ve dişlerimi omzuna batırdım, zevkle karışık hırslı bir şekilde inledi. Dehşet içinde gözlerimi kapatmaya çalıştım, yapamadım, kirpiklerim bile içeri doğru batmaya başlamıştı sanki. Gözlerimi yumsam kör olacakmışım gibi hissediyordum. Başım dönüyordu.

"Tutma kendini," dedi, nefes nefeseydi, bedeni kasılmıştı, kaslarının elimin altında nasıl dalgalandığını hissedebiliyordum. Baskı büyüyor, lavları boğazımın dağlarını eşeliyordu. Lav, dağın eteklerinden aşağı akmak, dokunduğu her şeyi taşa çevirmek istiyordu.

Deprem oluyordu ama hiçbir şey yıkılmıyordu. Sarsılıyordum ama yere düşmüyordum. Parçalanıyordum ama hâlâ tek parçaydım.

Bir an gözlerimin önünde ışık parçalanıyor gibi hissettim, dünyanın uzayın üstündeki duruşu değişti, yer çekimine inancımı yitirdim ve o an öyle bir kıvrıldım ki, dudaklarımdan dökülen naralara sağır oldum. Yıkıldım, düştüm, her şey parçalara ayrıldı. Yıkılmadım, düşmedim, her şey tek parçaydı.

Karan inleyerek kendini geri çekti, kaydım, ayaklarım yere bastığında dizlerim titriyordu, az daha düşeceğimi sandım. Ve o an, bacağımın iç tarafında, kendi sıcaklığım dışında başka bir sıcaklık hissettim. Karan yorgun bir şekilde yüzünü boynuma sakladı, nefes nefeseydik.

Sertçe yutkunup geri çekildi, kısık siyah gözler gözlerime tutundu. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı. Geri çekildiğinde sırtımı duvara yaslayarak kaydım, zemine oturdum, Karan aşağı yanıma çöktü. Kollarımı açtım, kollarımın arasına tıpkı bir erkek çocuğu gibi yerleşti, karanlığını üstümüze örttü. Kollarımı onun gövdesine sıkıca sardım, çenemi nemlenen siyah saçlarının arasına, başının üstüne yerleştirdim.

Bir süre, yağmurun ve kalp atışlarımızın sesi dışında bize hiçbir şeyin dokunmasına izin vermedik. Hiçbir şeyin. Nefes alış verişlerimiz düzene girene kadar öylece durduk. Kalplerimiz hızını kesmedi, birbirimizin kollarında olduğumuz için böyleydi belki de, bilmiyordum. Sanırım onun yanındayken kalbimin yavaş çarpmasının imkânı yoktu. Sanki aniden o heybetli formu küçüldü, ufaldı. Kollarımda bir çocuğun hâlâ nefes alan cesedi kaldı.

Zaman yaşananların üstünden yelkovanın izlerini sürüyerek geçti, akrep sessizce bu dansı izledi. Kendimizi bir banyo küvetinin içinde çırılçıplak bulduğumuzda, buraya nasıl gelmiştik hiç hatırlamıyordum. Yüzü yüzüme dönüktü, bacaklarım bacaklarına dolanmıştı. İkimiz de oturuyorduk. Gözleri gözlerimdeydi, saçlarımız da dahil olmak üzere bedenimizde kuru hiçbir yer yoktu. Karnımıza kadar suya batmıştık. İçeriye devrilen şafağın rengiydi, küçücük bir aralıktan banyonun içine sütun çekmişti.

Dişlerimin izini bıraktığım omzuna baktım, avucumdaki suyu yavaşça omzuna döktüm, gözlerini bir an olsun çıplak göğüslerime indirip tenime bakmadı bile. Yüzümü izliyordu. Aynı şekilde yüzünde mimik oynamadan beni izlerken, avucuna doldurduğu suyu omzuma döktü, gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. İkimiz de ifadesizdik ama o gözler hiç susmuyor, birbirlerine sürekli olarak bir şeyler anlatıyordu.

Ona sokuldum, belki de amacım bakışlarından sıyrılmaktı, bilmiyordum. Yanağımı omzuna koydum, o da yüzünü yavaşça omzuma yerleştirdi, çenesindeki sakallar tenimi kaşındırdı ama sesimi çıkarmadım. Dışarıda dinen yağmurun kontrplaklar üstünde biriken suyunun damlaları yere düşüyordu. Küvetin küçük dalga sesini duyuyordum. Huzurluydum.

"Nasıl böyle hissedebiliyorsun?" diye fısıldadı. "Nasıl?"

"Nasıl hissetmem Karan? Canımın canı acıyor."

Beni canına sokmak istiyor gibi kendine bastırdı.

"İlk kan cennette mi döküldü sahiden?" diye sordum kısık sesle.

"Kötü olan ne varsa, bir zamanlar cennete aitti. Şeytan da. İlk kan cennette döküldü. İlk günah cennetin topraklarında işlendi." Durdu. "Sen cennette dökülen ilk kan, işlenen ilk günahsın Asi."

"Cennet," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Cennet. Sen cennete aitsin."

Yavaşça geri çekildi, yüz yüze geldik. Yüzümü ıslak avuçlarının arasına aldı. "Cennete ait, cennette okunan ezan. Sen ezansın. Ben günahkâr bir Müslümanım." Dudaklarını alnıma bastırdı, gözlerimi yumdum. "Her ezanda. Daima."

Utancı taşıyan koyu renk gözlerimi cama düşen yansımasından kaçırdım. Günlerdir güneşi görememenin getirmiş olduğu durgunluk yeryüzünün renklerini soldurmuştu. Omzumu cam duvara yasladım, bakışlarım bahçeye kaydı. Büyük ağacın dallarında asılı duran yaprakların oyuklarında birikmiş yağmur suyu vardı. Yere doğru damlıyor, toprağa karışıyordu. Bana biraz büyük olan kazağı tekrar üstüme giymiştim, kazağın omzu düşüp duruyordu. Karan'ın telefonu çalmaya başladığında bakışlarım yavaşça cama düşen yansımasına kaydı.

"Söyle," diyerek açtı telefonu. Bedeni gevşemiş gibi görünse de, sağlam olmayan bir şeyler vardı. Bunu görebiliyordum. "Evet, yanımda." Bakışlarımız camın üstündeki yansımalarımızda buluştu. "Veriyorum." Bana doğru bir adım attı, tenim karıncalandı, ona doğru döndüğümde gözlerimizi birbirimizden aynı anda kaçırdık. Telefonu bana uzattı. "Billur."

Telefonu aldım. "Efendim?"

"Kuşum, telefonun evde kaldığı için bu hıyarı aradım, çok kibar açtı telefonu gerçekten de..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Billur devam etti. "Defne seni aramış, ulaşamayınca da beni aradı. Şu an çok önemli bir sınava giriyormuş, diğer ders için ona lazım olan bir kitap varmış, dış ticaret falan dedi, sen anlarmışsın. Yani anlayacağın şu an okul sınırları içinden uzaklaşması imkânsız. Sen sizin eve yakın mısın şu an?"

Karagözler oturduğum eve yakın bir yerdi. "Evet," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"O zaman şu kızın notlarının olduğu kitabı alabilir misin evden? Anahtar her zamanki yerdeymiş, evde kimse olmadığını söyledi Defne. Varsa Dilek Sultan vardır, kadının ne zararı var..."

İrkildim. Annemin okuldaki hâli aklıma gelince dudağımı ağzımın içine aldım, dişledim. "Almasına alırım da..." dedim ikilemde kalmış bir şekilde. "...okula gidebileceğimi sanmıyorum."

"Moruk yanında değil mi? O bırakır, sen arabada beklersin?"

"Tamam," dedim yarım ağızla. "Hemen lazım?"

"Hemen... Sen beni nerenle dinliyorsun acaba?" Bedirhan'ın çığlığını duydum. "N'apıyon kız?" diye bağırdı. "Bırak şu telefonu, yandı elim, ay!"

"Tamam," dedim hızla. Billur telefonu Bedirhan'a söylenerek kapattı. Karan'a baktım, gözlerinde soru işareti olsa da konuşmuyordu. Dün gece aklıma geldikçe yanaklarıma kanın kızıl rengi oturuyordu. "Şey, eve gitmemiz gerek."

"Hangi eve?"

"Bizim e..." Durdum. "Defne'nin notlarının olduğu kitabı almam lazım. O eve."

Sakalını kaşıdı, haşırtısını dinledim. "Defne kendi alamıyor mu notlarının olduğu kitabı?"

"Çok önemli bir sınavda mıymış, öyle bir şeymiş."

Karan gözlerimin içine yanan gözlerle baktı, gözleri bir an çeneme kaydı, çenemde hafif kızarık izler olduğunu bildiğimden utandım. Kazağın açıkta bıraktığı omzumda diş izleri vardı. Bir an gerçekten sırıtacak sandım, yapmamaya çalıştı. "Ben üstüme bir şeyler alayım," dedi. "Sen de ceketini giy."

Dediğini yaptım. Atölyeden çıkıp arabaya binene ve hatta yolu yarılayana kadar hiç konuşmadık. Sonunda sessizliği bozan, "Yağmur hiç durmadı," diyen Karan oldu. "Hava durumunu dinledim, birkaç gün daha böyle sürecekmiş."

"Güzel." Omzumun üstünden ona baktım, kaşları çatık şekilde yolu takip ediyordu. "Karan."

"Söyle."

"Ahmet Hoca..."

"Anma şu pezevengin adını," dedi sinirle. "Sinirlerimi tepeme toplatma benim."

"Ama..."

"Kafanda kurma," dedi hiç tereddütsüz. "Hiçbir şey yok."

Sessizleştim, evin yakınlarına geldiğimizde gerildiğimi hissettim. Tanıdık sokaklardan bir yabancı gibi geçiyordum. Ben bu sokakları

tanıyordum ama artık bu sokakların beni tanıdığını zannetmiyordum. İçim burkuldu, kırgın değildim, keşke kırgın olsaydım, en azından bu kadar ağır hissettirmezdi. Sokağın başına geldiğimizde, "Burada dur," dedim hızla. Yağmur tekrar atıştırmaya başlamıştı. Karan arabayı yavaşlattı. "Geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır."

Gözlerimin içine baktı. "Peki."

Arabadan inerken, "Asi," diyerek durdurdu beni. Omzumun üstünden ona baktım, kapı açıktı, soğuğun nefesi ensemizdeydi. Kuzguni siyahı gözlerindeki kara kanatları gördüm, şefkatle açılmıştı. "Dikkatli ol," dedi hiç beklemediğim bir anda.

Bu evden nefret ettiğimi biliyordu.

Bu sokaktan, her şeyden...

Yavaşça başımı salladım. Yanık cennetime baktım. "Olurum."

Arabadan inip sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Üstüme yağan yağmur hissedilmeyecek kadar narindi, üşüyen boynumu ceketimin yakalarının içine gömdüm. Evin önüne geldiğimde, içinde cesedimi taşıyan duvardan kutuya baktım. Bir gün gerçekten iyi olacak mıydım? Derin bir nefes aldım, nefesin içinde bitkinlik vardı. Omuzlarım düştü, dik durmaya çalışıp evin girişine yöneldim. Mektup kutusunun içine elimi sokarken, boş bakışlarım tanıdık kapıya bakıyordu.

İçim de huzursuzdu. Sanki bu evin içindeki enkazlar, beni yutmak için an kolluyordu. Anılar, olduğu yerde ağrıyıp duruyordu. Keşke söküp atmanın bir yolu olsaydı. Anahtarı kapı deliğine soktum, yavaşça çevirirken gözlerimi yumdum.

Kapı aralandı. Açıldı.

Kapalı gözlerime bir ağırlık çöktü, gölgeler ellerindeki bıçaklarla o tehlikeli cambazlık gösterisine başladı. Gözlerimi açtım. Bir iskemle yere devrilmiş şekilde koridorun ortasında duruyordu. Kaşlarım çatıldı, bakışlarım iskemlenin hizasında devam etti, biraz yukarı kaydı. Boşlukta sallanan bacaklara baktım. Rüzgârgülleri hızla dönmeye başladı.

Annemin cesedi, koridorun ortasında asılı duruyordu.

"Rüzgâr gülü, rüzgâr gülü, hiç ölümü düşündün mü?"

DEVAM EDECEK...

KAKTUSUN TELEGRAM